Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Oppenheim, E. Phillips.; aut. Oversættelse ved Johannes Magnussen.
Titel | Title:	Den hemmelighedsfulde Hr. Sabin : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Damernes Blads Forlag, 1903
Fysiske størrelse | Physical extent:	338 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

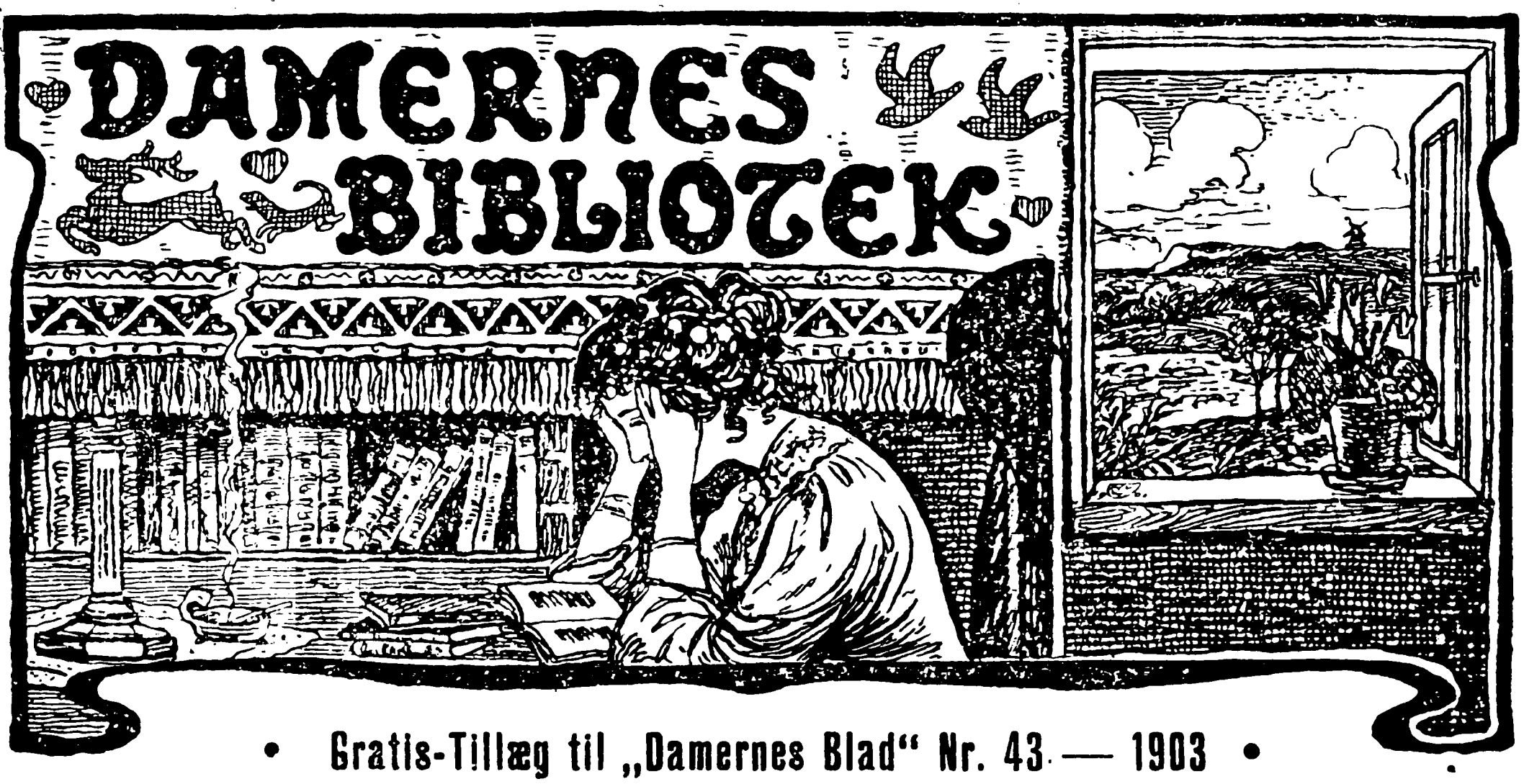

• Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 43 — 1903 •

Plej dit Haar med „JAVOL“.

Nutidens mest yndede og mest anvendte Haarvand. Et idealt Rensnings- og Plejemiddel for Hovedbunden, og et uovertræffeligt Forskønnelsesmiddel for Haaret.

Javol er ubetinget paalidelig og fuldstændig uskadeligt.

Faaes over hele Landet.

GENERAL-DEPOT:

KGL. MILITÆR OG VAISENHUS APOTHEKETS MATERIALHANDEL

En Flaske, tilstrækkelig til flere Maaneder, koster Kr. 2,50. Dobbelt Flaske Kr. 4,50.

„Javol“ er et aldeles fortrinligt Haarmiddel.

Forfatterinden **Agnes Henningsen** skriver:
I fire Aar Indehaver af en stor Lamefrisørstue maatte jeg netop al lære, at der til Haarets Bevaring kræves ganske det samme som til anden Skønhed, nemlig Renlighed, dertil er „Javol“ ypperlig.

Vesterbrogade Nr. 73. Telefon 2623.

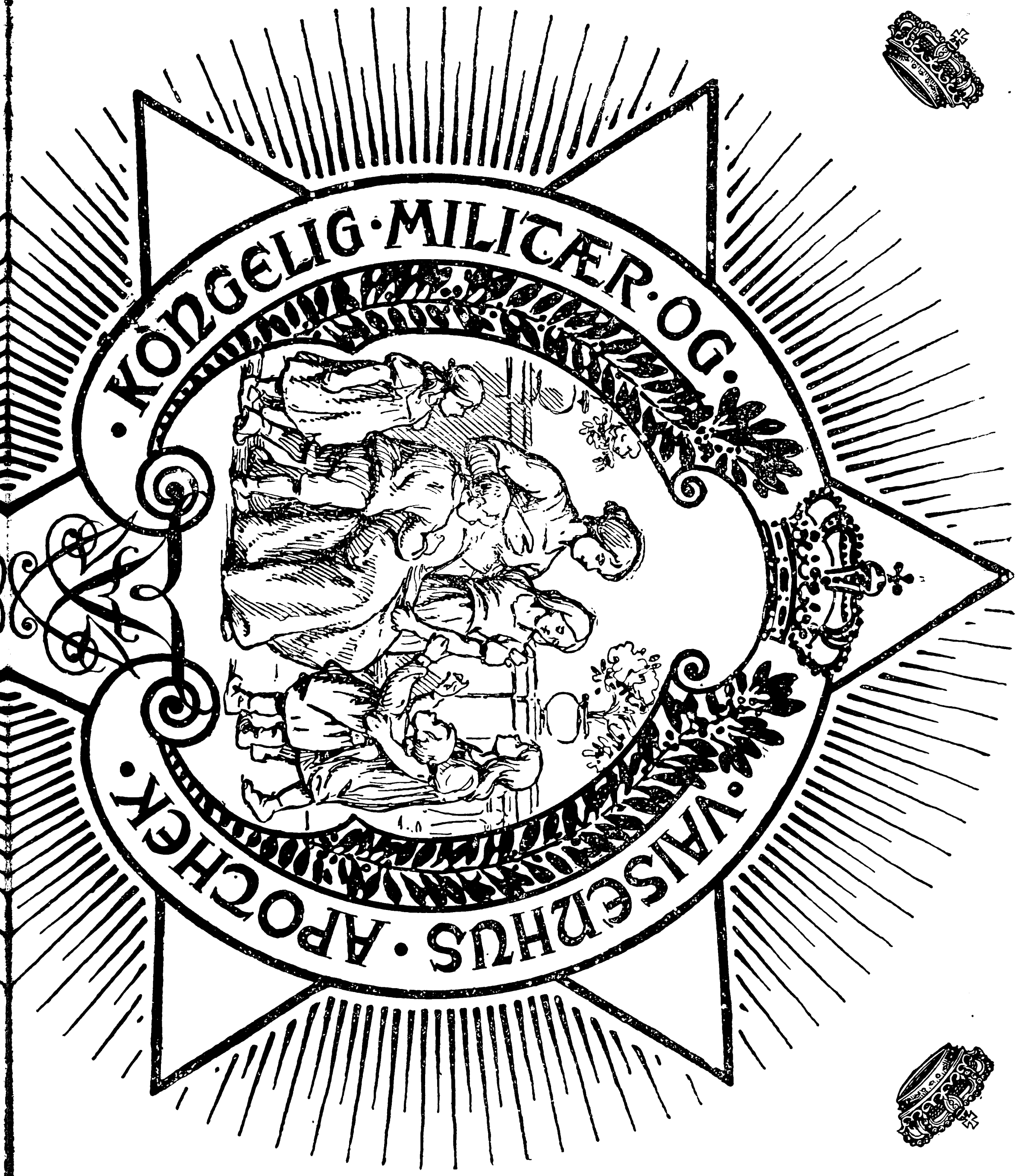

Vesterbro-Afdeling: HANS TROJEL

DEN HEMMELIGHEDSFULDE HR. SABIN

ROMAN

AF

E. PHILLIPS OPPENHEIM

AUT. OVERSÆTTELSE VED JOHANNES MAGNUSSEN

KØBENHAVN

DAMERNES BLADS FORLAG

MCMIII

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen).
København.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

KAPITEL I.

En Souper.

»Skaal!« udbrød Densham og løftede sit Champagneglas under det blide Skær fra det elektriske Lys bag de røde Skærme. »Lad os drikke paa den Slags Møder! Skaal, Wolfenden — Skaal, Hr. Felix!«

»Ja,« svarede hans Vis-à-vis, idet han tog om sit fine Glas, »det er en udmærket Skaal!«

»Ja,« mumlede den tredje, »en udmærket Skaal!«

De sad ved et lille rundt Bord i den glimrende oplyste Sal i én af Londons fineste Restauranter. Rundt om var den sædvanlige Trængsel af velklædte Mænd, Kvinder med bare Skuldre og funklende Diamanter, og flinke, tavse, rappe Opvartere med mørke Ansigter. Konversationens fornøjelige Summen, der blev højere og højere, alt eftersom man nærmede sig Midnat, blev nu og da afbrudt af knaldende Propper og Udbrud af Kvinders Lattertriller. Der var ikke Tale om uharmoniske Lyd. Opvarterne traadte lydløst paa det tykke Tæppe, og man hørte ikke engang Tallerknerne klirre. Fra Balkonen udenfor lød sagte, dæmpet Musik af et tysk Orkester, der spillede mesterligt.

Der var som sædvanlig fuldt. Adskillige Folk, der kom sent og ikke havde bestilt et Bord i Forvejen, var efter en trøstesløs Tur omkring i Salen blevet førte til ét af de mindre Værelser eller var gaaet hen paa en anden Restaurant. Der var kun ét Bord, som ikke var optaget; det stod en to, tre Skridt fra de tre unge Mænd, som fejrede et tilfældigt

Møde i Pall Mall. Paa dette Bord var der dækket til to, og for et Øjeblik siden var der blevet bragt en dejlig Buket hvide Roser, som Restaurantens Direktør selv havde lagt foran den ene Plads. Der laa et lille Visitkort paa ét af Glassene. Bordet var øjensynlig reserveret af en anset Gæst; for adskillige Herrer havde peget paa det; men Opvarterne rystede bestemt paa Hovedet. Medens Tiden gik, begyndte de tre unge Mænd at grunde over, hvem der skulde have dette ledige Bord.

»De er nok temmelig store paa det,« bemærkede Wolfenden. »Kan de se, hvilket Navn der staar paa Kortet, Densham?«

Manden tog Lorgnetten op for Øjet og lænede sig fremad. Saa rystede han paa Hovedet; det var lidt for langt borte.

»Nej, det er et kort Navn. Jeg tror, det begynder med S. Det er sandsynligvis en Søn af Israels Stamme.«

»Han har i alt Fald Sans for Blomster,« bemærkede Wolfenden. »Jeg vilde ønske, de vilde komme. Jeg er i glimrende Humør, og jeg han ikke lide at tænke mig, at nogen skal jage gennem saadan en udmærket Souper.«

»Damen er sandsynligvis ansat ved ét eller andet Teater og maa klæde sig om efter Forestillingen,« sagde Densham. »Det er barbarisk at skulde gaa Klokken halv ét. Jeg gad vide —«

»Tys!«

Det var Wolfenden, der fik ham til at tie stille. Han saa' sig om. Han hørte sagte Raslen af Silke, der strejfede hans Stol, og mærkede en svag Antydning af fin og meget sjælden Parfume. Endelig blev da Bordet optaget. Der stod en ung Pige i en vidunderlig hvid Dragt og lænede sig frem for at beundre den store Rosenbuket, medens Opvarteren ærbødigt holdt en Stol for hende. Et Par Skridt efter hende kom hendes Ledsager, en ældre Mand, som haltede lidt og lænede sig tungt til en Stok. Hun vendte sig om imod ham, pegede paa Blomsterne og gjorde en Bemærkning paa Fransk. Han smilede, og idet han gik forbi hende, stod han et Øjeblik og lænede sig imod Ryggen af sin Stol, medens

han med en Høflighed, der øjensynlig var instinktmæssig, ventede, indtil hun havde sat sig. I et Par Sekunder saa' han sig om i Salen med et lidt kynisk, men dog godmodigt Smil om de tynde, smukt formede Læber. Han saa' flygtigt paa Wolfenden og Densham, der nysgerrigt stirrede paa ham. Den tredje unge Mand i Selskabet, Felix, bøjede sig ned over sin Tallerken, saa hans Ansigt var skjult.

Samtalen var et Øjeblik forstummet. Alle, som havde set dem træde ind, havde faaet Interesse for dem, og mange nysgerrige Øjne iagttog dem. Pigen var smuk og Manden distingveret. Da de havde sat sig, begyndte Samtalen igen. Wolfenden og Densham bøjede sig frem imod hinanden og udbrød næsten paa samme Tid:

»Hvem er det?«

Det vidste ingen af dem, og det syntes unyttigt at spørge Felix, der var Wolfendens Gæst. Han var lige kommet fra England og var fuldstændig fremmed i London. Desuden syntes Spørgsmaalet ikke at interessere ham. Han blev roligt ved at spise og vendte Ryggen til de nyankomne Gæster. Han havde sendt dem et hurtigt Blik, men saa syntes han at undgaa at se paa dem. Dette kom Wolfenden til at tænke paa bag efter.

»Dér sidder Harcutt i en Krog,« sagde han. »Han véd nok, hvem det er. Nu skal jeg gaa hen og spørge ham ad.«

Han gik gennem Salen og snakkede et Par Minuter med et lille støjende Selskab. Men der var heller ikke nogen af dem, der vidste, hvem de Fremmede var. Harcutt, der var en bekendt Journalist og en Mand, der roste sig af, at han kendte alle Mennesker, var lige saa uvidende som de andre. Til sin Ydmygelse var han nødt til at tilstaa det.

»Jeg har aldrig set dem før,« sagde han, »og kan slet ikke tænke mig, hvem de er. Det er ganske sikkert Udlændinge.«

»Ja, det er meget sandsynligt,« svarede Wolfenden. »En engelsk Pige i den Alder — hun er for Resten meget ung — vilde aldrig have saa fuldkomment et Toilette.«

»Det er dog noget skrækkeligt Snak, Lord Wolfenden,« udbrød den Dame, paa hvis Stol hans Haand hvilede. »Toilettet afhænger jo fuldstændig af Ens Kammerjomfru! De kan stole paa, at den unge Dame har en sand Skat af en Kammerjomfru.«

»Ja, jeg véd saamænd ikke,« sagde Wolfenden smilende. »Jeg synes altid, at unge engelske Piger ser saa uredte ud i Aftentoilette. Denne unge Pige er paaklædt som en fransk Dame i en modnere Alder og dog saa simpelt som et Barn.«

Damen trak paa Skulderen. »Ja, hun er vist ikke engelsk,« sagde hun. »Hvis hun var det, vilde hun ikke gaa med saadanne Diamanter i sin Alder.«

»Det er sandt,« bemærkede Harcutt fornøjet, »vi opdager nok, hvem Manden er, naar vi gaar. Bordet var reserveret, saa hans Navn staar paa Listen henne ved Døren.«

Selskabet rejste sig for at gaa, og Harcutt sagde Farvel til de andre og gik gennem Salen med Wolfenden.

»Vi kan lige saa godt drikke Kaffe sammen,« sagde han. »Jeg har bestilt Mokka og har ventet paa den i ti Minuter. Men sig mig, hvor er Deres anden Gæst?«

Densham sad alene. Wolfenden saa' spørgende paa ham.

»Deres Ven Felix er gaaet,« meddelte han. »Han huskede pludselig, at han havde en Aftale med sin Chef; jeg skulde hilse og bede Dem undskylde. Han sagde, at han vilde opsøge Dem i Morgen.«

»Det er en underlig Snegl,« bemærkede Wolfenden, »hans Udseende svarer sandelig ikke til hans Navn.«

»Nej, han er just ikke nogen munter Kammerat ved en Souper,« indrømmede Densham, »men jeg kan godt lide hans Ansigt. Hvor har De faaet fat i ham, Wolfenden?«

»Han er Attaché ved det russiske Gesandtskab,« svarede Wolfenden. »Han er først for nylig blevet ansat. Charlie Meynell gav ham et Anbefalingsbrev til mig; han sagde, at han var pæn, men gnaven. Jeg opsøgte ham forrige Uge, traf ham i Pall Mall, ligesom De kom, og inviterede ham saa til at spise sammen med os. Hvilken Likør ønsker De, Harcutt?«

Saa kom de til at tale om andre Ting, men Samtalen gik kun vanskeligt. De to Fremmede ved det næste Bord havde gjort et mærkeligt Indtryk paa de tre Mænd. Mindst maaske paa Harcutt. Det var en ung, formuende Mand med gode Evner, som af Lyst havde kastet sig over Journalistiken og var meget glad ved sin Profession. Hans sociale Stilling og hans Smag havde hjulpet ham til at blive anerkendt som det fine Selskabs Repræsentant i Pressen. Han skrev let og flydende og havde sin Styrke i smaa Artikler. Han roste sig af at kende alle, at vide Besked med alle. Han kunde have fortalt, hvor meget Densham, en ung fremadstræbende Portrætmaler, tjente om Aaret, og hvor stor en Sum Wolfendens Fader tilstod ham. At der var et Ansigt, han ikke kendte, ærgrede ham, at der var to var en Ydmygelse for ham. Men han trøstede sig med, at han vilde faa deres Navne at vide. Saa Resten var nem nok; men han vilde saa vidt muligt skjule, at de interesserede ham, indtil han vidste Besked med det hele.

KAPITEL II.

Et Drama paa Gaden.

Samtalen lød højere og højere, og Champagnepropperne vedblev at knalde. Blaa Guirlander af Cigaretrøg krusede sig op imod Loftet. Musiken blev sagtere, alt eftersom Talen voksede i Styrke. Densham lo over nogle fælles Venners Svagheder; Wolfenden lænede sig tilbage i sin Stol, røg en Cigaret og nippede til sin Mokka. Hans Øjne forlod næppe et Øjeblik den unge Pige, der sad et Par Skridt fra ham og med en vis kræsen Ligegyldighed pillede ved de smaa Retter, som efterhaanden blev stillet foran hende og taget bort igen. Han havde gjort sig Umage for at holde sig udenfor den Samtale, som hans Venner førte. Han vilde have Ro til at iagttage hende. Han syntes, det var det vidunderligste

Væsen, han nogen Sinde havde set. I alt, hvad hun foretog sig, var der en ejendommelig Ynde, selv i den Maade, paa hvilken hun holdt sin Sølvgaffel, tog paa sin Serviet, hævede sit Glas til Læberne og satte det ned igen — ja, alle disse Smaating syntes han, hun gjorde saa vidunderligt. Hun talte ikke meget med sin Ledsager. Han nød sin Souper med den Ro og den Omhu for Bagateller, som betegner Epikuræeren, og han talte kun med hende imellem Retterne. Hun derimod syntes næppe at spise noget. Tilsidst satte Opvarteren dog en Ret foran hende, der lod til at interessere hende. Wolfenden genkendte det lyserøde, frynsede Papir og smilede. Hun var menneskelig nok til at bryde sig om Is. Hun bøjede sig hen over Tallerkenen og trak paa Skuldren. Saa gjorde hun Opvarteren et Spørgsmaal, han bukkede og tog Tallerkenen bort, og et Øjeblik efter kom han med en anden. Denne Gang var Papiret og dets Indhold brunt. Hun smilede, medens hun tog af Retten — det var et saadant Smil, at Wolfenden undrede sig over, at Opvarteren ikke tabte Hovedet og 'rakte hende Peber eller Salt i Stedet for at fylde hendes Glas. Hun tog en Ske og smagte paa Tallerkenens Indhold. Saa saa' hun over paa sin Ledsager og sagde de første Ord, han havde hørt fra hendes Læber, paa Engelsk:

»Det er Kaffe-Is. Det smager meget bedre end Jordbær-Is.«

Manden nikkede.

»Is efter en Souper er skrækkelig,« sagde han. »Den ødelægger Vinens Duft og Smag og mange andre Ting. Men det er vel spildt Ulejlighed at sige dig det. En Kvinde forstaar ikke at spise, før hun er halvtredsindstyve Aar gammel.«

Hun lo og spiste sin Is op. Da hun lagde Skeen fra sig, hævede hun roligt sine Øjne og mødte Wolfendens Blik. Han saa' straks bort med en Ligegyldighed, som han følte var daarlig paataget. Vidste hun, at han havde iagttaget hende hele Tiden? Han følte sig ubehagelig til Mode, rød i Hovedet — ligefrem som en Skoledreng. Han gav sig hurtigt til at tale med Harcutt og Densham. De interesserede sig

ogsaa mest for deres Naboer, skønt deres Plads ved Bordet gjorde det vanskeligt for dem at iagttage dem nøje.

Naar tre Mennesker grunder paa noget, er det ikke let at vedligeholde en fornuftig Diskussion. Wolfenden bad om Regningen. Da han havde betalt den, og de var rede til at gaa, saa' Densham op og udbrød pludselig:

»Hun er dejlig!«

»Ja, vidunderlig,« svarede Wolfenden.

»Guderne maa vide, hvem det er,« sagde Harcutt næsten gnaven. Han var slet ikke saa tilfreds, som han troede, han skulde have været. Det var jo meget sandsynligt, at han kunde finde Mandens Navn paa Listen ved Døren, men deraf kunde han jo ikke slutte, hvem den unge Pige var. Og han var nysgerrig efter at vide, i hvad Forhold de to stod til hinanden. De gav sig til drøfte dette Spørsmaal. De lignede slet ikke hinanden! Var de beslægtede? Det var jo meget karakteristisk, at de drøftede dette Spørgsmaal med stor Ærbødighed, skønt Harcutt var Nyhedskræmmer og Wolfenden noget kynisk. Under alle Omstændigheder maatte der være en Slags Slægtskab mellem dem.

»De er vist næppe Mand og Kone,« sagde Harcutt, »men man kan jo aldrig vide det.«

De saa' alle tre uvilkaarligt hen paa Manden. Han havde holdt sig godt, og den lille Fip og det korte graa Overskæg saa meget sirlige ud, men hans Haar var næsten hvidt; han kunde næppe være mindre end tresindstyve Aar gammel. Paa sin Maade var han lige saa interessant som den unge Pige. Hans Øjne under de tykke Bryn var mørke og klare og hans Træk kraftige og fint formede. Hans Hænder var hvide og smukke, Fingrene var temmelig lange, og han gik med to ejendommelige og smukke Ringe. Ved Bordet stod den Stok, som han havde støttet sig til; den var af mørkt poleret Træ, og i Haandtaget var der en besynderlig grøn, opalagtig Sten, der var lige saa stor som et Spurveæg. De havde alle tre lagt Mærke til den. I det elektriske Lys, som skinnede paa Stenen, syntes den at

brænde og gløde med en ejendommelig, gennemsigtig Glans. Det var øjensynlig en Skat, for da en Opvarter tilbød at sætte den hen i et Stativ i den anden Del af Salen, hindrede Manden ham i det og tog den lidt tættere hen til sig.

Wolfenden tændte en ny Cigaret og stirrede tankefuldt paa den lille blaa Røgsky.

»Mand og Kone,« sagde han langsomt. »Hvilken absurd Idé! Snarere Fader og Datter!«

»Men saa de Roser?« bemærkede Harcutt. »En Fader plejer ikke at have saa megen Sans for Blomster!«

De to var færdige med Souperen. Den unge Pige strakte sin venstre Haand ud for at tage en Handske paa Bordet. Wolfenden smilede triumferende.

»Hun har ingen Forlovelsesring paa,« sagde han.

Saa gjorde Harcutt for første Gang en Bemærkning, som aldrig blev ham helt tilgivet, og som begge de to andre modtog med iskold Tavshed.

»Ja, det kan jo være et godt Tegn, men ogsaa et daarligt,« sagde han og snoede sin Knevelsbart. »Man kan jo aldrig vide!«

Wolfenden rejste sig, vendte Ryggen til Harcutt og viste temmelig tydeligt sin Foragt.

»Lad os gaa, Densham,« sagde han, »vi er næsten de sidste.«

Det var et Ord i rette Tid, for de kunde næppe have forladt Værelset i samme Øjeblik som de to andre, som de øjensynlig havde vist saa stor Interesse for; men da de havde sendt Bud efter deres Frakker og Hatte, og Harcutt havde undersøgt Bordlisten, stod de alle i en lille Gruppe paa Trappeafsatsen.

Wolfenden, som var lidt foran, trak sig tilbage for at lade de Fremmede gaa forbi. Manden, der lænede sig til sin Stok, lagde sin Haand paa den unge Dames Arm. Saa saa' han op paa Wolfenden og tiltalte ham.

»Det er bedst, De gaar i Forvejen, jeg gaar desværre noget langsomt.«

Wolfenden trak sig høfligt tilbage.

»Vi har ikke travlt,« sagde han, »vær saa god.«

Manden takkede og begyndte at gaa ned ad Trappen med den ene Haand paa den unge Piges Skulder og den anden paa sin Stok. Den unge Pige var gaaet forbi uden saa meget som at se paa dem. Hun havde en hvid Kniplingsmantille om Hovedet, og hendes Træk var næppe synlige; da hun gik forbi, fik Wolfenden et almindeligt Indtryk af raslende hvid Silke og Kniplinger og skummende Tyll, medens hun samlede sine Skørter paa Trappeafsatsen. Det syntes ham ogsaa, at den noget beklumrede Atmosfære i Vestibulen havde faaet en fin Duft af de Roser, hun bar i Haanden.

De tre Herrer ventede, til de andre havde naaet den næste Afsats.

»Hans Navn,« hviskede Harcutt, »er der ikke noget ved. Han hedder Sabin! Hvem har hørt Tale om Hr. Sabin? Men ubetydelig ser han ikke ud.«

Ved Udgangen var der en lille Standsning, for det regnede stærkt. De tre unge Mænd holdt sig stadig i Baggrunden. Densham lod, som om han havde travlt med at tænde en Cigaret, og Wolfenden tog langsomt sine Handsker paa. Han stod næsten i lige Linie med den unge Pige. Han kunde se Diamanterne glimte i hendes blonde Haar gennem de fine hvide Kniplinger, og et Øjeblik, da hun skiftede Stilling, kunde han bedre se hendes Ansigt end tidligere. Hun var smuk, det var der ingen Tvivl om! Men der var saa mange smukke Damer i London, som Wolfenden næppe nedlod sig til at beundre. Denne unge Pige var mere end smuk, hun lignede ingen andre, det var en ny Type, hun var original. Hendes Haar var blændende blondt, hendes Hoved var dejligt formet, der var noget statueagtig regelmæssigt ved hendes Træk, medens de tillige var meget pikante. Wolfenden spekulerede paa, hvad det var, hun mindede ham om, og kom pludselig til at tænke paa nogle gamle franske Miniaturbilleder, som han et Par Dage i Forvejen havde beundret i en lille Antikvitetsbutik. Der

var noget udenlandsk i hendes Træk og hendes Holdning. Engelsk var hun sikkert ikke.

Saa blev der Plads, og de gik alle et Trin eller to ned. Wolfenden, der saa' ligegyldigt ud paa Gaden, opdagede, at der stod en Mand ude paa Fortovet ved Siden af Portieren og iagttog den unge Piges Ledsager. Han var høj og mager og havde stukket Hænderne i Lommen, men hans Ansigt var skjult i Skyggen. Han fulgte Hr. Sabins Bevægelser og stak Hovedet lidt frem. Wolfenden studsede og stirrede stift paa ham. Var det Indbildning, eller havde han noget i sin højre Haand, der glimtede som Sølv eller Staal? Der var noget ved Mandens Skikkelse, som Wolfenden syntes, han kendte. Han ventede sikkert paa én eller anden, og naar man skulde dømme efter hans Holdning, var hans Hverv ikke behageligt. Wolfenden, der efterhaanden var blevet noget nervøs, fik pludselig en Anelse om, at der var ét eller andet mærkeligt paa Færde.

Portneren, som kendte Wolfenden, vendte sig om og opdagede, at det var ham. Han gjorde et Skridt fremad og kaldte paa en Vogn, der holdt et lille Stykke Vej fra Hotellet.

»Deres Vogn, Mylord,« sagde han til Wolfenden og tog til Hatten.

Wolfenden rystede paa Hovedet.

»Jeg venter paa en Ven,« sagde han. »Vil De sige til min Kusk, at han skal køre lidt i Forvejen.«

Manden bukkede, og Faren for, at Wolfenden skulde være nødt til at tage af Sted før de to Mennesker, som han ligefrem interesserede sig febrilsk for, var overstaaet. Men pludselig blev Interessen gensidig. Da Manden med Klumpfoden hørte Wolfendens Stemme, studsede han, han forandrede Stilling og saa' ivrigt paa ham. Det var der ingen Tvivl om, selv om det var mærkeligt. Wolfenden lagde Mærke til det, og det gjorde Densham og Harcutt ogsaa, men før de kunde gøre nogen Bemærkning om det, holdt

en lille Vogn ved Porten, og Manden og den unge Pige lavede sig til at stige op i den.

Wolfenden fulgte tæt efter dem. Den Følelse, som fik ham til det, var mærkelig, men det forekom ham bagefter, at han i det Øjeblik havde været overbevist om, at der skulde ske noget ualmindeligt. Den unge Pige traadte let hen over Tæppet paa Trappen og steg op i Vognen. Hendes Ledsager standsede for at give Portieren nogle Drikkepenge, saa gik han støttet til sin Stok hen over Fortovet. Hans ene Fod var allerede oppe paa Vogntrinet, da der pludselig skete noget, som Wolfenden havde haft en Anelse om. En mørk Skikkelse sprang frem fra Skyggen og greb Manden i Struben, og saa saa' mán noget, der funklede som Sølv i det elektriske Lys. Slaget vilde sikkert være faldet, hvis Wolfenden ikke havde været der. Han var det eneste Menneske, der ikke var ganske uforberedt paa noget af den Slags, og kunde derfor handle, og han var saa nær, at han med et eneste Skridt fremad kunde gribe den hævede Arm med et Jærntag. Den Mand, der blev angrebet, var den næste, der genvandt sin Selvbeherskelse. Han hævede sin Stok og slog kraftigt efter sin Modstander. Slaget ramte ikke hans Hoved, men strejfede Tindingen og faldt saa paa hans Skulder. Manden rev sig løs fra Wolfendens Tag og gik vaklende ud paa Gaden.

Man prøvede paa at faa fat i ham, men det var for sent. Wolfenden, der halvvejs ventede et nyt Angreb, var blevet staaende ved Vogndøren, og Portieren, som var en kraftig Mand, var ikke hurtig. Den anden fo'r hen over Gaden og ind i en Have, forfulgt af Portieren og en anden Mand. I samme Øjeblik følte Wolfenden, at der var nogen, der rørte ved hans Skulder. Det var den unge Pige, der var steget ud af Vognen igen.

»Er nogen kommet til Skade?« spurgte hun hurtigt.

»Nej,« svarede han. »Og Manden er løbet sin Vej.«

Hr. Sabin bøjede sig frem og børstede noget Aske af sin Frakke. Saa tog han en Æske Tændstikker frem og tændte

sin Cigaret. Hans Haand var fuldstændig fast. Hele Sagen havde næppe taget tredive Sekunder.

»Det var sandsynligvis en eller anden Sindssyg,« bemærkede han og gav den unge Pige Tegn til at stige op i Vognen igen. »Jeg er Dem meget taknemmelig. Er det ikke Lord Wolfenden?« tilføjede han og tog Hatten af. »Hvis De ikke havde hjulpet mig, kunde det være blevet en meget alvorlig Sag. Maa jeg give Dem mit Kort. Jeg haaber, at jeg skal faa en bedre Lejlighed til at takke Dem. Men for Øjeblikket maa jeg bede Dem om at undskylde mig, for jeg har travlt. Jeg hører ikke til Deres Nation, men jeg har en Antipati fælles med Dem — jeg hader Gadespektakler.«

Han bukkede og steg op i Vognen, som straks kørte. Wolfenden blev staaende og saa' efter den med Hatten i Haanden.

KAPITEL III.

Felix' Advarsel.

Hr. Sabins Vogn drejede om Hjørnet og forsvandt, medens de tre unge Mænd blev staaende paa Fortovet. I Reglen vilde et saadant Møde være endt med, at de var gaaet hen i Klubben for at ryge en sidste Cigar og nyde den uundgaaelige Whisky og Apollinaris, men denne Aften var der ingen af dem, der havde det i Sinde. Mærkeligt nok havde de allesammen mest Lyst til at være alene, derfor stod de lidt forlegne et Øjeblik og gjorde et Par Bemærkninger om denne underlige Begivenhed. Saa mumlede Harcutt noget om, at han var optaget af en Artikel, der skulde staa i Morgenavisen, gjorde en halv Undskyldning og steg op i en Droske. Densham kaldte paa en anden Vogn og kørte saa sin Vej efter at have gjort en næsten vred Bemærkning.

»De er altid heldig, Wolfenden!« udbrød han.

Wolfenden lo, men svarede ikke. Han tænkte, at hans Held, hvis det var et Held, sjældent havde været saa stort.

»Men husk paa,« tilføjede Densham, »at det ikke altid er den Mand, der vinder det første Træk, som vinder Spillet.«

Drosken kørte, og Wolfenden var alene. Han var lidt overrasket, men i det hele taget var han glad.

»De Fyre maa være haardt ramte,« sagde han til sig selv. »Jeg har aldrig set Densham gnaven før. De kan godt køre hjem, Dawson,« raabte han til sin Kusk, »jeg gaar.«

Paa Vejen hjem var Wolfenden opfyldt af en mærkelig Fornemmelse af, at han i høj Grad havde forøget sine Erfaringer. Regnen var holdt op og Stjernerne skinnede. Ja, der var ingen Tvivl om det, han havde faaet en hel ny Fornemmelse. Hvad han havde sagt om Harcutt og Densham gjaldt ham selv, han var haardt ramt, meget haardt ramt. Det var første Gang, at Mindet om en Kvinde vakte de Følelser hos ham; der var kommet mere Farve over hans Liv. Han gik med raske Skridt og var ualmindelig let om Hjertet. Naar man føler saadan, er Verden ikke saa ilde endda!

Pludselig standsede han. Han vidste ikke, hvad det var for et Instinkt, som førte ham til at se nysgerrigt paa en Mand, der sad paa en Bænk, som han gik forbi, og havde trukket Hatten helt ned over Øjnene, men straks efter vidste han, hvem Manden var.

Manden opdagede, at han var genkendt og rejste sig op. Der var et lyserødt Mærke over hans Tinding, hans Øjne stirrede vildt, og hans Læber skælvede. De maalte hinanden, og Wolfenden var den første, der talte.

»Naa, De er en rar Fyr at invitere til Souper!« sagde han. »Hvad var det, De prøvede paa at gøre?«

»Jeg prøvede paa at holde et Løfte,« svarede Manden dæmpet. »Det mislykkedes, og det synes altid at skulle mislykkes for mig, naar jeg hæver Haanden imod ham. Hvorfor kalder de ikke paa en Politibetjent? Denne Gang løber jeg ikke min Vej.«

Wolfenden tøvede. Saa satte han sig paa Bænken ved Siden af denne Mand, der havde stirret saa vildt paa ham.

»Jeg véd ikke, hvad det kommer mig ved,« sagde han »Den Mand, De overfaldt, synes ikke at bryde sig om det, saa hvorfor skulde jeg? Hvordan undslap De?« spurgte han nysgerrigt.

Felix lo — det var en tør, bitter Latter.

»Det var vist, fordi det var mig ligegyldigt, om jeg blev grebet eller ikke, at det lykkedes mig,« svarede han. »Jeg skjulte mig bag nogle Buske i Haven og lod dem tosse omkring, og saa slap jeg senere ud og satte mig her.«

»Og hvad vil De nu gøre?«

Felix hævede Øjenbrynene, og hans Ansigt sagde saa tydeligt som muligt:

»Hvad Pokker kommer det Dem ved?«

Wolfenden forstod ham.

»Det kommer naturligvis ikke mig ved,« sagde han, »men De maa dog indrømme, at det kan interessere mig. De var min Gæst, da Manden kom ind i Restauranten. Hvis jeg ikke havde bedt Dem om at komme, saa havde de jo ikke truffet ham, og hvis jeg ikke havde været der, saa vilde vor Ven have været en død Mand — ja, det lyder grimt, men De vilde sikkert have været en Morder!«

»De Tosse!«

Wolfenden trak paa Skulderen.

»Tak,« sagde han, »jeg forstaar ikke ganske —«

Felix afbrød ham, han slog med Haanden paa Bænken og sagde med Eftertryk:

»De er en Tosse, fordi De reddede hans Liv. Hør nu! Han er ikke længer nogen ung Mand, og der har været mange, som ønskede at dræbe ham. Men der er aldrig nogen, som har reddet ham fra nogen Fare eller rakt ham en hjælpende Haand i Nøden, uden at han bittert har fortrudt det. Saaledes vil det ogsaa gaa Dem! De vil angre, hvad De har gjort i Nat! De vil komme til at ønske, ja, ønske lidenskabeligt, at De havde ladet ham dø, det sværger jeg Dem til.«

Wolfenden tav. Var det den kølige Brise, som kom fra Floden sammen med den graa Taage, der bevirkede, at han

frøs? Blodet strømmede ikke mere saa let gennem hans Aarer, og hans Fødder traadte ikke saa let paa Jorden. Han var ikke længer glad, tværtimod, han var urolig. Det var klart, at Manden ved hans Side mente det alvorligt.

»Jeg var nødt til at gøre det, jeg gjorde,« sagde han næsten undskyldende, »jeg vilde have gjort det for hvem som helst. Men den Mand og jeg kender slet ikke hinanden, jeg har aldrig sét ham før, og jeg ser ham rimeligvis heller ikke igen.«

»Hvis De var Kristen,« sagde Felix højtideligt, »saa vilde jeg sige til Dem: Knæl her paa Stenbroen og bed til Gud om, at De aldrig maa se ham igen. Der har aldrig levet en Mand eller Kvinde, som ikke har lidt under at kende ham. Han er som en giftig Slange, der kryber omkring, og hvis Gift er rede baade til Ven og Fjende.«

Wolfenden gjorde en Anstrengelse for at mande sig op. Mandens Alvor var frygtelig, men hans Sprog var overdrevent; det passede hverken til Tiden eller Stedet. Han var sandsynligvis lidt sindssyg.

»De vækker min Nysgerrighed,« sagde Wolfenden med et lille Smil. »Vil De ikke fortælle mig lidt mere om ham. Hvem er det?«

»Det siger jeg Dem ikke.«

»Men Damen da?«

»Det véd jeg ikke! Hun er for Øjeblikket hans Ledsagerinde, og det er mig nok!«

Wolfenden tav et Øjeblik.

»De har ikke Lyst til at være meddelsom,« bemærkede han. »Jeg antager, at det vilde være mindre delikat af mig, hvis jeg spurgte Dem, hvorfor de gjorde det lille Attentat i Nat.«

Felix smilede paa en mærkelig Maade.

»Der er tre bestemte og forskellige Grunde til, at jeg vilde dræbe ham,« sagde han. »Tre, det vil sige, hvad mig personlig angaar. Der er andre foruden mig, der skylder ham mere, end De kan betale. Jeg har ikke været hans

eneste Offer, og det er ikke noget nyt for ham at være i Livsfare. Men han har ligefrem et forhekset Liv. Saa' De hans Stok?«

Wolfenden nikkede.

»Ja, jeg saa', at han havde en Stok med en mærkelig Ædelsten i Haandtaget. I det elektriske Lys saa' den ud som en grøn Opal.

Den unge Mand nikkede mørkt.

»Ja, det var den Stok, han slog mig med. Den har han faaet af en indisk Fakir, og han vilde ikke skille sig af med den for dens Vægt i Guld. Man siger, at saa længe han har den, er han sikker imod hvert Angreb.«

»Men sig mig,« gentog Wolfenden, »hvem er den Mand?«

Felix rystede paa Hovedet.

»Det er lige meget,« sagde han, »det er bedre, De ikke véd det. Jeg véd ikke saa meget om Dem, Lord Wolfenden,« tilføjede han. »Vi er næsten fremmede for hinanden, men jeg vil give Dem det allerbedste Raad, De nogen Sinde har faaet af nogen. Undgaa den Mand, som De vilde undgaa Pesten. Tag bort, før han kan træffe Dem og takke Dem. Gør en lille Rejse til Fastlandet og bliv lidt borte fra England. Men bliv hellere borte for bestandig end at tage imod hans Venskab eller at have noget at gøre med ham.«

»De maa indrømme,« sagde Wolfenden langsomt, »at en saadan stærk Fordømmelse lyder lidt — naa, skal vi sige ekstravagant. Jeg er en almindelig praktisk Englænder, der fører et almindeligt Liv. Jeg er hverken Politiker, Diplomat eller Spiller, og det er ikke Spor af sandsynligt, at jeg bliver til noget af den Slags. Saa denne Mand kan ikke have nogen Nytte af at gøre mig Fortræd hverken nu eller i Fremtiden. Sagde De, at De ikke kendte noget til Damen?«

Felix saa' skarpt paa ham.

»Damen?« gentog han. »Nej, jeg véd ikke andet om hende, end at hun lader til at være hans Ledsagerinde for Øjeblikket. Det er ganske tilstrækkeligt for mig.«

Wolfenden rejste sig.

»Tak,« sagde han; »jeg bad Dem kun om Kendsgerninger. Deres Antagelser — naa ja, det er bedst, De ikke kommer frem med dem i min Nærværelse.«

Felix lo spottende.

»I Englænderè er saa blinde og stædige,« sagde han. »Jeg har sagt Dem noget om Mandens Personlighed. Hvad tror De, det maa være for en ung Pige, som vil spise alene til Aften med ham i en offentlig Restaurant efter Midnat?«

»Godnat,« sagde Wolfenden og vilde gaa sin Vej. »Jeg vil ikke høre et Ord mere.«

Felix rejste sig og stod ved Siden af ham. Hans Ansigt saa' meget ivrigt og blegt ud i det svage Lys. Han lagde Haanden paa den andens Arm.

»Lord Wolfenden,« sagde han, »De er et elskværdigt Menneske — husk paa, at det kun er til Deres eget Gavn, jeg taler. Den unge Pige —«

Wolfenden rystede hans Haand af sig.

»Hvis De enten direkte eller indirekte hentyder til den unge Pige igen,« sagde han roligt, »saa smider jeg Dem i Floden.«

Felix trak paa Skuldrene.

»Husk i alt Fald,« sagde han, medens Wolfenden gik, »at jeg har advaret dem.«

* * *

Wolfenden gik hurtigt hjemad til sin Lejlighed i Half Moon Street. Tjeneren lukkede op som sædvanligt og tog hans Frakke.

»Undskyld,« sagde han, medens Wolfenden vendte sig bort, »men maa jeg spørge, om Herren venter en — en ung Dame?«

Manden hostede diskret. Wolfenden saa' forbavset paa ham.

»Hvad siger De, Selby?«

»En ung Dame, Mylord.«

Wolfenden rynkede Panden.

»Nej, naturligvis ikke,« svarede han. »Hvad Pokker mener De?«

»Der kom en ung Dame for en halv Time siden, Mylord, og spurgte efter Dem,« forklarede Selby. »Johnson sagde, at De snart kom hjem, og saa besluttede hun sig til at vente. Det var vist uforsigtigt, men Johnson lukkede hende ind — hun er i Studerekamret, Mylord.«

»En ung Dame her paa denne Tid af Natten!« udbrød Wolfenden vantro. »Er De gal, Selby?«

»De ventede hende altsaa ikke, Mylord?« sagde Selby ængsteligt. »Det sagde hun til Johnson, at De gjorde.«

»Aa, I er begge to nogle Idioter,« sagde Wolfenden vredt. »Naturligvis ventede jeg hende ikke! Har I ikke været længe nok i min Tjeneste til at vide bedre Besked?«

»Det gør mig meget ondt, Mylord,« sagde Selby ydmygt; »men den unge Dames Ydre førte mig paa Vildspor. Hendes Toilette er saa decent, og jeg er sikker paa, at — det er en Dame. Det beror sandsynligvis paa en Fejltagelse.«

»Vent her, til jeg ringer, Selby,« sagde Wolfenden og gik henimod sin Dør. »Jeg havde aldrig troet, at De var saadant et Fæhoved.«

Han aabnede Døren til sit Værelse og gik ind. Selby ventede paa, at Klokken skulde ringe, men den ringede ikke.

KAPITEL IV.

Hos den russiske Gesandt.

Vognen med Hr. Sabin og hans Ledsagerinde kørte ned ad Strand imod Vest. Tæt efter fulgte Harcutts Droske, og et lille Stykke længere tilbage kom Densham kørende.

De tre Mænd interesserede sig hver paa sin Maade i lige høj Grad for disse to Mennesker. Geoffrey Densham følte sig som Kunstner tiltrukket af den unge Dames sjældne Skønhed. Wolfendens Interesse var paa en Gang mere føl-

som og mere personlig. Harcutts var kun Nysgerrighed og skyldtes delvis medfødt Tilbøjelighed til Æventyr. Baade Densham og Harcutt interesserede sig i høj Grad for at vide, hvor de skulde hen, for derefter kunde de faa en Idé om Hr. Sabins og hans Ledsagerindes sociale Stilling. De blev vist begge to lidt overraskede, da Vognen, som var kørt ind i den allerfineste Del af London, drejede ind paa Belgrave Square og holdt foran et stort Hus med Søjlegange, der var glimrende oplyst, medens der var lagt en rød Løber ud paa Fortovet fra det. Harcutt sprang først ud af sin Vogn lige i rette Tid til at se de to gaa ind gennem Porten. Manden støttede sig tungt til sin Stok, medens den unge Pige lod sine Fingre lige hvile paa hans Frakkeærme og gik med den ualmindelige og yndefulde Selvbeherskelse, som havde tiltrukket Densham, da han saa' hende i Salen i Restauranten.

Harcutt saa' dem forsvinde og rynkede Panden.

»Det var kedeligt,« sagde en rolig Stemme bag ved ham.

Han vendte sig hurtigt om. Densham stod ved Siden af ham.

»Ih, du gode Gud!« udbrød han gnavent. »Hvad gør De her?«

Densham kastede sin Cigaret og lo.

»Jeg kunde gengælde Spørgsmaalet,« bemærkede han. »Vi fulgte begge efter den unge Dame og hendes Maaske-Papa, vi var begge ivrige efter at opdage, hvor de boede — og vi er begge taget ved Næsen.«

»Ja,« indrømmede Harcutt. »Hvad har De i Sinde at gøre nu? Vi kan ikke vente her udenfor i flere Timer.«

Densham tøvede.

»Det kan vi ikke,« sagde han. »Har De nogen Idé?«

Harcutt rystede paa Hovedet.

»Nej, det kan jeg just ikke sige.«

De tav begge to et Øjeblik. Densham smilede lidt, og da Harcutt iagttog ham, var han ganske sikker paa, at han havde fundet paa noget.

»Lad os overveje Sagen sammen,« sagde han diplomatisk; »vi maa da kunne hitte paa noget.«

»Nej,« sagde Densham og rystede paa Hovedet, »jeg tror ikke, at vi kan udrette noget sammen. Vore Interesser staar imod hinanden.«

Harcutt saa' ikke Sagen i det samme Lys.

»Nej,« sagde han, »vi kan saamænd godt gaa sammen en Tid. I alt Fald er Tiden til at skilles ikke kommet endnu. Wolfenden er lidt forud for os i Aften. Men De og jeg kan godt gaa i Spænd sammen og hjælpe hinanden. Jeg kan se, De har en Plan. Hvad gaar den ud paa?«

Densham tav et Øjeblik.

»Ved De, hvis Palæ dette er?« spurgte han.

»Naturligvis, det er den russiske Gesandts.«

Densham tog et Kort op af Lommen og viste ham det. Der stod paa det, at Fyrstinde Lobenski udbad sig Æren af hans Selskab samme Aften.

»Det Kort er jo til i Aften!« udbrød Harcutt.

»Ja,« sagde Densham og puttede det i Lommen igen. »De ser, jeg har en Fordel frem for Dem. Jeg har faaet dette Kort ved et Tilfælde, og jeg kender ikke Fyrstinden godt nok til at præsentere Dem, saa jeg maa forlade Dem. Alt, hvad jeg kan love, er, at hvis jeg opdager noget interessant, skal jeg lade Dem det vide i Morgen. Godnat!«

Harcutt gik lidt frem og tilbage og bandede indvendig. Først tænkte han paa at vente, til de kom ud igen. Naar han saa fulgte efter dem, var han i alt Fald sikker paa at faa deres Adresse. Han tændte sin Cigar og gik langsomt hen til Hjørnet af Gaden; men saa gik han tilbage igen. Da han kom hen i Nærheden af den røde Løber, trak én af Tjenerne sig ærbødigt tilbage, som om han ventede, at han skulde træde ind. Det var, ligesom om han fik en Inspiration. Han saa' hen paa Trappen; der gik en Mængde Mennesker op ad den, blandt dem Densham. Ja, hvorfor skulde han ikke gøre det? tænkte han smilende og tøvede ikke længer. Han kastede Cigaretten fra sig og gik dristigt

ind. Han vidste nok, at han gjorde noget galt; men nu va han blevet enig med sig selv om at gøre det, og han var ikke den Mand, der gjorde Fiasko af Nervøsitet eller Mangel paa *savoir faire.*

I Vestibulen indgød den Mængde Mennesker, der var, ham atter Tillid. Der var nogle, som han kendte, og som hilste ham ligegyldigt uden paa nogen Maade at synes, at der var noget mærkeligt i, at han var til Stede. Han gik op ad Trappen sammen med nogle andre, men da han kom gennem Forstuen, hvor Fyrst og Fyrstinde Lobenski stod rede til at modtage deres Gæster, forlod Harcutt Gruppen og stod stille et Øjeblik, som om han vilde tale med nogen. Saa gik han til højre og traadte ind i den store Balsal.

Nu var han i Sikkerhed, og han begyndte at blive i godt Humør. Derhenne var Densham. Han saa' ud, som om han kedede sig, og dansede med en ung Pige i Gult. For saa vidt havde han da endnu ikke opnaaet nogen Fordel over ham. Men Harcutt søgte forgæves efter Manden med Klumpfoden og den unge Pige i Hvidt med Diamanter. De maatte være i et af de inderste Værelser. Han maatte gøre en Runde.

To af Stuerne kom han igennem uden noget Resultat. I den tredje stod to Herrer ved Indgangen og talte sammen. Harcutt holdt næsten Vejret tilbage, da han pludselig standsede et Par Alen fra dem. Den ene var den Mand, han søgte, den anden — Harcutt syntes, han kendte hans Ansigt, men han kunde i Øjeblikket ikke identificere ham. Han var høj, hans Skæg og hans Haar var ganske hvidt. Hans Bryst var bedækket med udenlandske Ordener. Han stod med Hænderne paa Ryggen og talte i en sagte, klar Tone, medens han ludede lidt med Hovedet og stirrede stift paa Hr. Sabin. Denne bøjede sig lidt forover og lod begge Hænderne hvile paa sin Stok. Den ejendommelige Ubevægelighed i hans Ansigt gjorde straks Indtryk paa Harcutt. Sabin syntes hverken at interessere sig for det, der blev sagt, at more sig over det eller bifalde det. Han hørte ganske simpelt

efter. Harcutt hørte et Par Ord af deres Samtale, medens han blev staaende paa den anden Side af Portièren.

»Hvis det var et Pengespørgmaal. Ja — den hemmelige Tjeneste i mit Fædreland har en vel fyldt Pung, som let aabner sig. Hvis det var uoget mindre simpelt, saa kunde man ikke andet end stille Forslaget. De ser, jeg tager Sagen efter Deres egen Bedømmelse af dens Værd. Jeg antager det for givet, at den er af den Betydning, som De siger, og idet jeg forudsætter dette, er jeg rede til at underhandle med dem. Jeg rejser hjem paa Orlov om kort Tid, saa kan jeg selv føre Forhandlingerne.«

Harcutt vilde være gaaet, men han kunde ikke. Han var af Naturen nysgerrig, og hans journalistiske Virksomhed gjorde ham det endnu mere. Han havde genkendt den talende. Men hvem var denne Sabin, siden saa fornem en Mand talte saa alvorligt med ham. Nu saa' han op, han vilde tale. Hvad vilde han sige? Harcutt lyttede. Det faldt ham slet ikke ind, at han burde gaa.

»Men Deres Fædreland byder vist ikke højt,« sagde Hr. Sabin langsomt. »Det, jeg sigter til, er mindre vigtigt for Dem end for Frankrig, Deres store Allierede. Deres Forhold er meget vanskabeligt og intimt. Naturen og Skæbnen synes at have gjort Dem til Allierede, og hidtil har der ikke været Tale om Spor af nogen Flænge eller Rift.«

»Nej,« svarede den anden tøvende; »men hvem kan sige, hvad der forestaar? I mindre end en halv Snes Aar kan hele Evropa være blevet forandret. En stor Nations Politik er tilsyneladende fast. Paa Overfladen vedbliver den at være den samme i lang Tid; men hvis der kommer en Forandring, kommer den indvendig fra og udvikler sig langsomt. Den vokser meget langsomt udad til, som en Hemmelighed. De forstaar mig nok?«

»Ja, det gør jeg vist,« svarede Hr. Sabin. Gesandten talte saa sagte, at han næsten hviskede. Harcutt maatte holde sit Aandedræt tilbage for at høre, hvad han sagde, medens alle hans Nerver dirrede af Spænding.

»Selv Pressen bliver narret. De inspirerede Organer fører Folk paa Vildspor. Lige over for Verden ser det ud, som om der intet var i Gære; men naar Uvejret bryder løs, ser man, at det har været længe om at trække sammen, at flere Aars omhyggelige Studier og Tanker er blevet ofret paa denne Diplomatiets skjulte Triumf. Et Par Mennesker har gemt denne Hemmelighed, som nu pludselig træder ud i Verden. Den er blevet stærk i Mørket. Forstaar De?«

»Ja, det tror jeg nok,« sagde Hr. Sabin og fæstede sine gennemborende Øjne paa den andens Ansigt. »De har givet mig Stof til alvorlig Eftertanke. Jeg gør ikke noget videre, før jeg har talt med Dem igen.«

Harcutt trak sig pludselig og hurtigt tilbage. Han var blevet saa længe, som han turde. Hvert Øjeblik kunde han blive opdaget, og han vilde ikke bringe sig i en Situation, som selv han med al den Styrke og Dristighed, han havde vundet ved Erfaring, vilde have fundet utaalelig. Han gik ind i et Værelse ved Siden af og satte sig. Han var overvældet af Tanker, han havde næsten glemt, hvorfor han særligt var kommet. Han følte sig til Mode som en Konspirator. Det Ubekendtes Fortryllelse betog ham. Det første Instinkt med Hensyn til disse Mennesker havde været rigtigt, det var i Virkeligheden ikke almindelige Mennesker. Han maatte følge dem, han maatte vide mere om dem. Han tænkte atter paa, hvad han havde hørt. Det var hemmelighedsfuldt og interessant. Det kunde betyde alt muligt. Den Mand, der var sammen med Hr. Sabin, havde han genkendt straks. Det var den tyske Gesandt, Baron von Knigenstein. Det var nogle mærkelige Ord, han havde udtalt. Han grublede over dem igen og blev grebet af journalistisk Feber. Han var ikke længer forelsket. Han havde hørt et Par Ord af en yderst vigtig Samtale. Naar han blot kunde faa Nøglen til den! Naar han blot kunde følge dette Spor til Enden, saa vilde han sige Farvel til al journalistisk Leg, saa vilde hans Berømmelse være grundlagt for bestandig!

Han rejste sig og gik ind i Forfriskningsværelset og drak

sig et Glas Champagne. Saa gik han tilbage til Hovedsalen. Der stod Densham med Ryggen imod Væggen og halvt skjult af en stor Palme. Han var alene. Han stod med korslagte Arme og saa' paa de dansende med et mørkt Blik. Harcutt traadte hen til ham.

»Naa, hvordan gaar det?« spurgte han hviskende.

Densham fo'r sammen og saa' forbavset paa Harcutt.

»Hvad behager? — Undskyld! Men hvordan i al Verden kommer De her?« udbrød han.

Harcutt smilede paa en hemmelighedsfuld Maade.

»Vi Journalister er opdraget til at overvinde smaa Vanskeligheder,« sagde han. »Det var ikke nogen meget vanskelig Opgave. *Morgenbladet* er et temmelig godt Pas, saa det var let nok at komme ind. Hvor er hun?«

Densham bevægedè Hovedet i Retning af Vestibulen, hvor Gesandten og hans Hustru havde modtaget deres Gæster.

»Hun er under Fyrstindens særlige Beskyttelse. Hun er derhenne sammen med en Del gamle Gribbeniller.«

»Har De bedt om at blive præsenteret for hende?«

»Ja, jeg bad den unge Lobenski om det. Det er ingen Nytte til. Han véd ikke, hvem hun er, men hun danser ikke og faar ikke Lov til at gøre Bekendtskaber. Saadan ser det i alt Fald ud. Der var slet ikke noget personligt i det, men Lobenski omtalte ikke engang mit Navn til sin Moder. Han sagde simpelthen, jeg var en Ven af ham. Fyrstinden svarede, at det gjorde hende meget ondt; men det var lidt vanskeligt; den unge Dames Formynder ønskede ikke, at hun for Øjeblikket skulde gøre Bekendtskaber.«

»Hendes Formynder! Han er altsaa ikke hendes Fader?«

»Nej, det er enten hendes Formynder eller Onkel, jeg er ikke sikker paa hvad. Men Død og Pine, nu gaar de.«

De skyndte sig begge ud efter deres Frakker og naaede Gaden i rette Tid til at se de to Mennesker, som de interesserede sig saa ivrigt for, komme ned ad Trappen. I Skæret fra det elektriske Lys straalede den unge Piges blege Ansigt

som Marmor. Densham, Kunstneren, syntes hun var uimodstaaelig. Han trak Harcutt tilbage i Skyggen.

»Det er den skønneste Kvinde, jeg nogen Sinde har set.« sagde han. »Titian har aldrig undfanget noget yndigere. Hun fortjener at males og tilbedes.«

»Hvad vil De nu gøre?« spurgte Harcutt tørt. »Ja, De kan jo rase og sværme for hende i Deres Atelier, hvis De gider.«

»Jeg vil opdage, hvor hun bor, selv om jeg skal følge hende hjem til Fods! Det er altid noget at vide det.«

»Men at vi er to om det,« erklærede Harcutt, »det kan ikke gaa an.«

»Ja, det er der ikke noget at gøre ved,« svarede Densham. »Jeg gaar ikke i Seng, før jeg har opdaget det.«

»Hør nu,« sagde Harcutt, »vi behøver ikke at gaa begge to. Jeg vil overlade det til Dem paa én Betingelse.«

»Og det er?«

»De maa lade mig vide i Morgen, hvad de opdager.«

Densham tøvede.

»Naa ja,« sagde han saa. »Nu gaar de! Godnat, jeg skal komme til Dem eller sende Dem Brev i Morgen.«

Densham sprang op i sin Vogn og kørte. Harcutt saa' tankefuldt efter ham.

»Hun er yndig,« sagde han til sig selv, medens han stod og ventede paa sin Vogn; »men jeg tror hverken, at hun er bestemt for Densham eller for mig! For Resten interesserer jeg mig i det hele taget mere for Manden.«

V.

Lord Wolfenden i Forlegenhed.

Wolfenden var øjensynlig ganske uforberedt paa at se den unge Pige, som han traf siddende i en Lænestol i sit Studerekammer. Der var halvmørkt, og da hun ikke rørte

sig eller vendte sig om, da han traadte ind, genkendte han hende ikke, før han stod ved Siden af hende. Saa studsede han.

»Frøken Merton!« udbrød han. »Hvad i al Verden —«

Han standsede midt i sit Spørgsmaal og saa' opmærksomt paa hende. Hun havde lagt Hovedet paa Puden og sov fast. Hendes Hat var lidt krøllet, og en lille Lok lyst Haar var sluppet ud og hang ned over Panden. Der var utvivlsomt Taarepletter i hendes smukke Ansigt. Hendes sorte Overstykke var halvt knappet op, og hendes Handsker laa i hendes Skød. Wolfendens Vrede gik straks over. Det var ikke saa underligt, at Selby var blevet forvirret.

Hun vaagnede pludselig og saa' ham staa der. Hun saa' halvt forskrækket og halvt tankefuldt paa ham. Hun skiftede flere Gange Farve og fik Taarer i Øjnene. Han syntes, han var et Asen. Det var jo ikke muligt, at hun kunde spille Komedie! Han talte venligere til hende, end han havde bestemt.

»Hvor i al Verden kan de komme til Byen — og her hen — paa denne Tid af Natten? Er der noget galt paa Deringham?«

Hun rejste sig op i Stolen og saa' paa ham med bævende Læber.

»Nej, ikke noget særligt; men jeg er rejst.«

»Er De rejst?«

»Ja, jeg er blevet jaget bort,« tilføjede hun.

Han saa' forvirret paa hende.

»Jaget bort! Hvorfor? Mener De virkelig, at De er rejst for ikke at vende tilbage?«

Hun nikkede og begyndte at tørre sine Øjne med et lille Kniplingslommetørklæde.

»Ja — Deres Moder — Lady Deringham har været meget slem — som om de dumme Papirer var til nogen Nytte for mig eller nogen anden i Verden! Jeg har ikke kopieret dem. Jeg er ikke falsk! Det er bare for at have en Grund til at blive af med mig, for — for Deres Skyld!«

Hun saa' op paa ham og slog saa Øjnene ned. Wolfenden begyndte at skimte lidt Lys; men han var endnu ikke rigtig med.

»Hør nu,« sagde han venligt; »om det saa gjaldt mit Liv, kan jeg ikke forstaa, at De er her; men det er bedst, De fortæller mig det hele.«

Hun rejste sig pludselig og tog sine Handsker.

»Jeg tror, jeg vil gaa,« sagde hun. »Det var meget dumt af mig at komme; glem det endelig og — Farvel.«

Han tog hende om Haandledet, medens hun gik forbi ham.

»Aa Passiar,« udbrød han, »De maa ikke gaa paa denne Maade.«

Hun saa' bort fra ham og prøvede paa at rive sin Arm løs.

»De er vred, fordi jeg er her,« sagde hun. »Det gør mig meget, meget ondt; jeg gaar min Vej. Nej, De maa ikke standse mig.«

Han holdt hende fast.

»Frøken Merton!« Hun gentog hans Ord bebrejdende og saa' pludselig op, saa han kunde se, at hun havde Taarer i Øjnene. Han begyndte at føle sig overordentlig uhyggeligt til Mode.

»Ja, ja da, Blanche,« sagde han langsomt. »Er det bedre?« Hun svarede ikke, men saa' paa ham igen. Hendes Haand blev i hans, og hun lod ham føre hende tilbage til Stolen.

»Det er jo noget Passiar, at De vil gaa, siden De nu engang er her,« sagde han lidt forlegen. »Men De kan ikke undre Dem over, at jeg er overrasket. De véd maaske ikke, at det er lidt sent — det er over Midnat. Hvor vil De hen, hvis De nu gaar herfra paa denne Maade? Kender De nogen i London?«

»Det tror jeg ikke.«

»Naa, vær saa fornuftig. Fortæl mig nu først det hele.«

Hun nikkede og begyndte straks, medens hun af og til saa' paa ham, men for det meste stirrede paa sine Handsker, som hun sad og glattede omhyggeligt over Knæet.

»Jeg tror ikke, at Lord Deringham har det rigtig godt,« sagde hun. »Det, han skriver, er blevet mere og mere usammenhængende, og det har været meget vanskeligt at kopiere det. Jeg har gjort mit Bedste, men han har aldrig været tilfreds, og han lagde sig efter at passe saa underligt paa mig, ganske, som om jeg gjorde noget galt hele Tiden. De véd nok, han tror, at det Værk, han arbejder paa, er af den yderste Vigtighed. Jeg kan naturligvis ikke sige, at det ikke er det. Jeg véd kun, at det ser ud til at være noget Vrøvl, og det er frygtelig vanskeligt at kopiere. Han skriver meget hurtigt og bruger alle mulige Forkortelser, og naar jeg gør en eneste Fejl i Afskriften, saa bliver han forfærdelig gnaven.«

Wolfenden lo.

»Stakkels lille Pige! Gaa saa videre!«

Hun smilede og vedblev mindre tvungent:

»Det brød jeg mig nu ikke saa meget om; for jeg har naturligvis faaet en Mængde Penge for Arbejdet, og man kan ikke faa alt. Men for kort Tid siden syntes han pludselig at have faaet den Idé, at jeg havde lavet to Kopier af dette Vrøvl og selv beholdt den ene. Han kom stadig uventet ind i Værelset og iagttog mig paa en meget ubehagelig Maade. Jeg fik ikke Lov til at forlade Huset, og alle mine Breve blev undersøgte. Det var ligefrem rædsomt.«

»Det gør mig meget ondt,« sagde Wolfenden. »Men De vidste vel nok, at det var meget vanskeligt at stille min Fader tilfreds, ikke sandt? Lægerne er lidt uenige om hans Sindstilstand; men vi véd alle, at han i alt Fald er lidt sær.«

»Jeg beklager mig ikke,« sagde hun med et bittert Smil. »Jeg vilde have udholdt det for Pengenes Skyld. Men jeg har ikke fortalt Dem det hele endnu. Det værste er tilbage.«

»Det er meget kedeligt,« sagde han; »men fortæl mig det saa.«

»I Morges kom Deres Fader meget tidligt ind i Studerekamret og fandt et Ark Kalkérpapir og to Kopier af én Side af det Manuskript, jeg kopierede paa min Pult. Det har

jeg aldrig plejet at gøre før, men jeg prøvede det for Øvelsens Skyld. Det var der da ikke noget ondt i. Jeg vilde have revet det andet i Stykker straks, og det var i alt Fald saa daarlig gjort, at det ingenting var værd. Men saa snart Lord Deringham saa' det, blev han ganske ligbleg, saa jeg troede, han skulde besvime. Jeg kan ikke sige Dem alt, hvad han sagde. Han var brutal. Enden paa det blev, at mine Kufferter blev hentede ned, og min Pult og alt, hvad der tilhørte mig, blev undersøgt, som om jeg var mistænkt for Tyveri. og i al den Tid blev jeg holdt laaset inde. Da de var færdige, blev der sagt til mig, at jeg skulde tage min Hat paa og gaa. Jeg havde ingen Steder at tage hen; for Muriel — De husker nok, jeg fortalte Dem om min Søster — hun er rejst til Amerika. Jeg havde ikke det mindste Begreb om, hvad jeg skulde gøre — og saa — jeg — ja, De var det eneste Menneske, som nogen Sinde havde været god imod mig,« saaledes sluttede hun, og lænede sig pludselig frem imod ham med et lille Suk og Taarer i Øjnene.

Der er visse Situationer i Livet, da en hæderlig Mand absolut trækker det korteste Straa. Wolfenden var forlegen og fortvivlet. Han indlod sig ikke paa det Favntag, som hendes Bevægelse og Øjne tydeligt nok havde indbudt ham til, men tog hendes Hænder og holdt dem fast.

»Men min Moder,« udbrød han. »Lady Deringham tog da sikkert Deres Parti?«

Hun rystede paa Hovedet.

»Lady Deringham gjorde ikke noget af den Slags,« svarede hun. »Kan De huske, sidste Gang De var hjemme, tog De mig et Par Gange med ud paa Tur, og De talte med mig om Aftenen og — men det har De maaske glemt. Har De?«

Hun saa' saa ivrigt paa ham, at der kun var ét Svar muligt. Han skyndte sig at give det. Men der var en vis Mangel paa Begejstring i hans Tilstaaelse, som fremkaldte et bebrejdende Blik hos hende. Hun sukkede og saa' ind i Ilden.

»Naa,« vedblev hun, »Lady Deringham har ikke været

den samme lige over for mig siden den Gang. Det gjorde ikke noget, medens De var hjemme; men da De var rejst, var det meget uhyggeligt. Jeg skrev til Dem, men De besvarede ikke mit Brev.«

Det vidste han meget godt. Han havde aldrig bedt hende om at skrive, og hendes Brev var forekommet ham at være lidt for snildt. Han havde slet ikke villet besvare det.

»Jeg skriver saa sjælden Breve,« sagde han, »og jeg troede desuden, at det maatte være noget. De bildte Dem ind. Min Moder anses i Almindelighed for en meget godhjertet Kvinde.«

Hun lo bittert.

»Den Slags Ting bilder man sig ikke ind,« sagde hun. »Lady Deringham har vist mig høflig Kulde siden den Tid, ikke andet. I Morges syntes hun at være glad ved at have en Undskyldning for at sende mig bort. Hun véd naturligvis meget godt, at Lord Deringham ikke — er sig selv; men hun tog alt, hvad han sagde, for et Evangelium og jagede mig bort. Saa; nu véd De det hele. Det var maaske alligevel idiotisk af mig at komme til Dem; men jeg er jo kun en ung Pige, og unge Piger er Idioter. Jeg har ikke en eneste Ven i Verden, og hvis jeg var alene, saa vilde jeg dø af Ensomhed i Løbet af en Uge. De sender mig ikke bort, vel? Og De er ikke vred paa mig?«

Hun gjorde en Bevægelse henimod ham, men han holdt hendes Hænder fast. Nu begyndte han at se, hvad han maatte gøre. En vis Snedighed i hendes Tale og i det lille halvglemte Brev — en Snedighed, som han dog for Resten tvivlede lidt om — frelste ham. Han vilde lade, som om han troede paa hende. Hun var et Barn, som var kommet til ham, fordi han havde været god imod hende.

»Naturligvis er jeg ikke vred paa Dem,« sagde han med

Eftertryk. »Jeg er glad over, at De er kommet; det er jo kun rimeligt, at jeg hjælper Dem, naar mine Forældre har behandlet Dem saa daarligt. Lad mig tænke mig om et Øjeblik.«

Hun iagttog ham meget spændt og flyttede sig lidt tættere hen til ham.

»Hvad er det, De tænker paa?« mumlede hun.

»Nu har jeg det,« svarede han, idet han pludselig rejste sig og ringede. »Det er en udmærket Idé.«

»Hvad er det?« spurgte hun rask.

Han syntes ikke at høre hendes Spørgsmaal. Selby traadte ind.

»Selby, er Deres Hustrus Værelser endnu ledige?« sagde Wolfenden.

Det troede Selby nok.

»Naa, det var jo rart. Tag straks Deres Hat og Frakke paa. De skal følge denne unge Dame derover.«

»Ja vel.«

»Hendes Bagage er forsvundet og kan vel næppe komme før i Morgen. Vil De bede Deres Hustru om at gøre alt, hvad hun kan, for at indrette det hyggeligt for Frøkenen.«

Den unge Pige var blevet meget bleg. Wolfenden, der iagttog hende nøje, blev overrasket over hendes Udtryk.

»Jeg tror nok,« sagde han, »at De vil synes godt om Madam Selby. Hvis jeg maa, kommer jeg og ser til Dem i Morgen; saa kan De sige mig, hvad jeg kan gøre for Dem. Det glæder mig meget, at De kom til mig.«

Hun sendte ham et eneste Blik, dels vredt, dels bebrejdende.

»De er meget god,« sagde hun langsomt, »og meget hensynsfuld,« tilføjede hun efter et Øjebliks Pavse; »jeg skal ikke glemme det.«

Hun saa' ham lige ind i Øjnene. Han var mere glad, end han vilde have indrømmet, endogsaa lige over for sig selv, da han hørte Selby banke paa Døren igen.

»De har i alt Fald endnu ikke noget at takke mig for,« sagde han og tog hendes Haand. »Det vil glæde mig meget, hvis jeg kan gøre Dem en Tjeneste.«

Han førte hende ud til Vognen og saa' den køre bort med Selby paa Bukken. Hendes sidste Blik, medens hun

lænede sig tilbage mellem Puderne, var kærligt; hendes Læber dirrede, og de smaa Fingre mere end gengældte hans Tryk. Men han gik tilbage til sit Studerekammer med den fornøjelige Fornemmelse, at han med Takt havde snoet sig ud af en ubehagelig Situation.

»Hendes Aabenhed,« sagde han til sig selv, medens han tændte en Pibe og strakte sig i Lænestolen, »var en Smule for overdreven. Dette sidste Blik gjorde en Ende paa hele Komediespillet. Jeg gad nok vide, hvad det altsammen betyder.«

KAPITEL VI.

En Triplealliance.

Af en Lediggænger at være havde Wolfenden temmelig bestemte Vaner. Ved Titiden den næste Morgen havde han spist Frokost, og før elleve red han i Parken. Maaske nærede han et svagt Haab om at se noget til de to Mennesker, han havde saa stor Interesse for. Hvis det var saaledes, blev han skuffet. Han saa' nysgerrigt paa alle de unge Piger, som galoperede forbi, og iagttog endogsaa opmærksomt de faa Fodgængere; men han saa' hverken Hr. Sabin eller den unge Dnme.

Klokken tolv gik han hjem og skiftede Klæder. Han saa' paa Bordet i Vestibulen, da han gik ud igen, om der ikke skulde være noget Brev eller Kort.

»I alt Fald kan han næppe opsøge mig endnu,« tænkte han, medens han gik langsomt ned ad Piccadilly; »for han spurgte mig ikke engang om min Adresse. Han tog det hele saa køligt, at han maaske ikke engang har i Sinde at gøre Visit hos mig.«

Ikke desto mindre saa' han efter i Klubben, om der ikke var noget Brev til ham. De faa Bekendte, han traf dér, spurgte han i Samtalens Løb, om de ikke kendte noget til en Mand, der hed Sabin. Men det Navn syntes ingen at

have hørt før. Saa søgte han forgæves i Vejviseren. Klokken ét gik han ud i et Anfald af Rastløshed, og saa tog han en Droske og kørte til Harcutts Lejlighed i Westminster. Densham var hos Harcutt. Da Wolfenden traadte ind, saa' de tre Herrer paa hinanden og lo.

»Dér kommer Helten,« bemærkede Densham; »han kan fortælle os det hele.«

»Jeg kommer for at faa noget at vide, ikke for at meddele noget,« svarede Wolfenden. »Jeg véd akkurat lige saa lidt, som jeg vidste i Gaar Aftes.«

»Naa, saa Hr. Sabin har endnu ikke været hos Dem og takket?« spurgte Densham.

»Endnu ikke. I det hele taget er jeg tilbøjelig til at tro, at han slet ikke kommer; han mener sikkert, at han har gjort alt, hvad der var nødvendigt med Hensyn til Tak. Han bad ikke engang om mit Kort, og at han gav mig sit var kun en Formsag; for der stod ingen Adresse paa det.«

»Men han kendte jo Deres Navn,« sagde Harcutt. »Det lagde jeg Mærke til.«

»Ja. Og hvis han ønskede det, saa kunde han nok finde mig,« svarede Wolfenden. »Hvis han havde været meget begærlig efter det, kunde han jo for Resten nok have sagt noget mere, men han syntes kun at tænke paa at slippe bort, før der blev Spektakler.«

»Jeg tror ikke, at han er alt for betaget af Taknemmelighed,« sagde Harcutt. »Det ser han ikke ud til.«

»Jeg bryder mig ikke om hans Taknemmelighed,« svarede Wolfenden. »Manden selv vilde jeg helst slet ikke se igen. — Det er sandt, var der nogen af Dem, der fulgte dem hjem i Nat?«

Harcutt og Densham vekslede hurtigt et Blik. Wolfenden havde spurgt i en rolig Tone; men det var klart, at han kom for at faa noget at vide.

»Ja, det gjorde vi begge,« svarede Harcutt. »Det er øjensynlig Folk, der har nogen Indflydelse. De tog først til Fyrst Lobenskis Hus.«

Wolfenden var meget ked af det; for dér kunde han godt have været. Han besluttede at afgive sit Kort i Gesandtskabet samme Eftermiddag.

»Naa, og senere?«

»Senere kørte de til et Hus i Chilton Gardens, Kensington, hvor de blev.«

»Saa maa man altsaa antage —« begyndte Wolfenden.

»At de bor der,« indskød Harcutt. »Ja, det fik vi jo altsaa fastslaaet. Mandens Navn er Sabin, og den unge Pige siges at være hans Niece. Nu véd De lige saa meget som vi. Slægtskabsforholdet er for Resten kun en Antagelse.«

»Var der nogen af Dem, der gik ind til Lobenskis?« spurgte Wolfenden.

»Det gjorde vi begge to.«

»Var De der?« spurgte Wolfenden. »Hvorfor gjorde De saa ikke deres Bekendtskab?«

»Jeg bad om at blive præsenteret for den unge Pige,« sagde Densham leende, »men fik et høfligt Afslag. Hun var under Fyrstindens Varetægt og blev ikke præsenteret for nogen.«

»Og Hr. Sabin?« spurgte Wolfenden.

»Han talte hele Tiden med den tyske Gesandt, Baron von Knigenstein. De blev der ikke længe.«

Wolfenden smilede.

»Jeg synes, at De havde en glimrende Lejlighed, som De har ladet slippe fra Dem.«

Harcutt kastede sin Cigaret i Ilden med en utaalmodig Bevægelse.

»Det kan De jo synes,« sagde han. »Jeg kan ikke sige andet end, at hvis De selv havde været der, kunde De ikke have gjort mere. Naa, men i alt Fald er det ikke saadan særlig vanskeligt for os at opdage, hvem denne hemmelighedsfulde Hr. Sabin og den unge Pige er. Vi maa antage, at der bestaar et Slægtskabsforhold imellem dem,« tilføjede han, »ellers vilde de næppe have været i Gesandtskabet,

hvor Gæsterne i Reglen erstatter ved Respektabilitet, hvad de mangler i glimrende Egenskaber.«

»Naturligvis er de i Familie med hinanden,« sagde Wolfenden. »Det har jeg aldrig tvivlet om.«

»Det er, fordi de er ung og lidt af en Don Quixote,« bemærkede Harcutt. »Naar De har levet saa længe som jeg, vil De tvivle om alt. De vil ikke tage noget for givet, med mindre De ønsker altid at leve blandt Ruinerne af Deres brudte Illusioner. Hvis De er klog, vil De altid antage, at Svaner er Gæs, indtil De har bevist, at de er Svaner.«

»Det er en meget billig Kynisme,« bemærkede Wolfenden roligt. »De overrasker mig, Harcutt. Jeg troede, at De stod nærmere i Berøring med Tiden. Véd De ikke, at nu til Dags er kun Skoledrenge og Dyspeptikere kyniske. Pessimismen forsvandt med Sækkefrakkerne. Deres Bemærkning minder mig om denne Morgenduft af Patchouli og gammel Tobaksrøg i et billigt Danselokale i Quartier Latin. Naar man vil være rigtig moderne, maa man dyrke en blid, næsten arkadisk Begejstring, gaa med rosenfarvede Briller og lade, som om man holder af dem. Hørte De ikke, hvad Flaskett sagde forrige Uge? Der er en moralsk Epidemi i Luften. Vi skal allesammen være meget gode.«

»Saa faar nogle af os det meget uhyggeligt,« bemærkede Densham.

»Store Forandringer medfører altid smaa Ubehageligheder,« svarede Wolfenden. »Naa; men jeg er ikke kommet herhen for at sidde og vrøvle. Jeg er kommet for at spørge Dem begge to om noget. Jeg ønsker at vide, om De begge to vil føre denne Sag til Ende.«

Densham og Harcutt vekslede et Blik. De tav et Øjeblik. Saa talte Densham.

»Ja, jeg hviler ikke, før jeg har udfundet, hvem de er og i det hele taget, hvad der er at faa at vide om dem,« sagde han.

»Og De, Harcutt?«

Harcutt nikkede alvorligt.

»Jeg mener det samme som Densham,« sagde han; »men samtidig kan jeg lige saa godt sige Dem, at jeg har fuldt saa megen, om ikke mere, Interesse for Manden som for den unge Pige. Hun er smuk, og naturligvis beundrer jeg hende, hvad alle maa. Men det er det hele. Manden lægger Beslag paa min journalistiske Interesse. Jeg er overbevist om, at han er en Personlighed. De kan i Virkeligheden betragte mig som Allieret snarere end som Medbejler.«

»Hvis De kunde faa en Times Samtale med én af dem —« sagde Wolfenden.

»Saa vilde jeg ikke nøle et Sekund, men vælge Manden,« erklærede Harcutt. »Den unge Dame er yndig nok, og jeg undrer mig slet ikke over, at De begge to er betaget af hende; men det er noget andet med mig. Manden paavirker mine professionelle Instinkter paa samme Maade, som den unge Pige paavirker Denshams kunstneriske Sans. Han er en Gaade, som jeg vil løse.«

Wolfenden rejste sig.

»Hør nu,« sagde han, »jeg har et Forslag at gøre Dem. Vi er alle tre i den samme Baad. Skal vi ro sammen eller hver for sig?«

Harcutt smilede roligt.

»Som sædvanlig en Don Quixote,« sagde han. »Vi kan jo ikke, vore Interesser staar imod hinanden, i alt Fald Deres og Denshams. Under de Forhold kan De da næppe hjælpe hinanden.«

»Jeg har ikke forklaret mig endnu,« sagde Wolfenden, idet han trak sine Handsker paa. »Der er naturligvis visse Grænser, men et Par Skridt kan Densham og jeg godt gaa sammen. Lad os slutte en Alliance med Hensyn til ligefremme Underretninger. Senere maa vi hver især optræde for sig. Jeg antager, vi har et Slags Begreb om, hvorledes og hvor vi skal anstille Efterforskninger om disse Mennesker, ikke sandt? Lad os kun hver især gaa sin Vej og saa i Aften underrette hinanden om, hvad vi har faaet at vide.«

»Ja, det er rigtigt,« sagde Densham; »men lad os forstaa

hinanden tydeligt. Vi er kun allierede med Hensyn til de Underretninger, vi indhenter. Senere gaar hver for sig. Hvis det lykkes én af os at slutte et endeligt Bekendtskab med dem, saa holder Aftalen op. Vi behøver ikke at gøre noget med Hensyn til de andre, som kunde skade vore egne Chancer.«

»Meget vel,« sagde Harcutt. »Det ser jo næsten ud, som om De har lagt en bestemt Plan, Densham.«

»Jeg gaar ogsaa ind paa Deres Forslag,« sagde Wolfenden. »Vor Alliance drejer sig altsaa kun om Underretninger. Naa, skal vi gaa hen og have noget Frokost?«

»Jeg spiser aldrig Frokost ude,« sagde Harcutt. »Lad os mødes i Restaurant »Milan« i Aften paa samme Tid som i Gaar. Dér kan vi saa give hinanden de Meddelelser, som vi forhaabentlig har været heldige nok til at faa. Hvad mener De, Wolfenden?«

»Jo, det er godt,« svarede han.

»Ja vel, sagde Densham. »Altsaa paa Gensyn Klokken halv tolv!«

KAPITEL VII.

Hvem er Hr. Sabin?

Fru Thorpe-Satchell var ikke hjemme for almindelige Gæster, men da en diskret Pige bragte hende Francis Denshams Kort, gav hun straks Ordre til, at han skulde vises ind.

Det var let nok at se, at han var en priviligeret Person. Fru Satchell modtog ham med det mest henrivende Smil.

»Kære Francis,« udbrød hun, »jeg haaber, at De er blevet fri for den skrækkelige Hovedpine! De saa elendig ud i Gaar Aftes. Det gjorde mig saa ondt for Dem.«

Densham trak en lille Lænestol hen ved Siden af hende og fik en Kop The.

»Tak, jeg har det helt godt igen,« sagde han. »Det varede

ikke saa længe. Men jeg følte, at den Hovedpine gjorde mig saa dum, at jeg halvvejs var bange for, De vilde have strøget mig paa Listen over Deres Gæster som en kedelig Praas. Jeg følte mig umaadelig lettet, da der blev sagt, at De var hjemme.«

Fru Thorpe-Satchell lo muntert. Det var en straalende blond lille Dame med en nydelig Skikkelse og et pikant lille Ansigt. Hun havde en Mand, hvem ingen kendte, og gav udmærkede Selskaber, som alle gik til. Paa sin Maade var hun en Slags Berømthed. Hun og Densham havde kendt hinanden i mange Aar.

»Jeg er ikke vis paa,« sagde hun, »at De ikke fortjente det; men ser De, De er for gammel en Ven til, at man kan behandle Dem saa haardt.«

Hun sendte ham et Blik fra sine blaa Øjne og smilede blidt.

Densham saa' ind i Ilden og spekulerede paa, hvordan han skulde komme frem med det Æmne, som saa pludselig havde indtaget den første Plads i hans Tanker. Han var ikke kommet for at gøre Spor af Kur. Den Tid, da det havde moret ham, syntes ham nu at ligge saa langt tilbage. Denne fine lille Kvinde med sit Watteau-agtige Ydre havde i alt Fald for Øjeblikket mistet hele sin Tiltrækning for ham, og han kunde møde Glimtet i hendes lyse Øjne og føle Berøringen af hendes bløde Fingre uden Spor af Sindsbevægelse.

»De er meget elskværdig imod mig,« sagde han tankefuldt. »Maa jeg bede om lidt mere The?«

Densham var nu ikke Strateg. Han var kommet for at gøre et Spørgsmaal, og han brændte efter at gøre det. Han vidste meget godt, at det ikke kunde gaa an at overile sig, at han maatte spørge ganske lejlighedsvis henimod Slutningen af Visiten. Men det lykkedes ham kun meget daarligt at holde denne Prøvelsestid ud, under hvilken han burde have været mere underholdende end sædvanlig, og han blev rastløs og kunstig. Hvert Øjeblik var der lange Pavser,

og han søgte stadig at bringe Samtalen tilbage til Selskabet den foregaaende Aften, i Haab om, at hun skulde gøre en Bemærkning, som kunde gøre det lettere for ham at spørge. Men det gjorde hun ikke. Selskabet havde ikke interesseret hende det mindste, og hun havde intet at sige om det. Tilsidst blev det for tydeligt, at han var optaget af andre Ting, Efter én af disse kedelige Pavser, som hun var ganske uvant til, saa' hun nysgerrigt paa ham og opdagede, at hans Tanker øjensynlig var langt borte.

»Kære Francis,« sagde hun roligt, »hvorfor siger De ikke, hvad der er i Vejen med Dem? De er ikke morsom. Der er noget, der trykker Dem. Er der noget, De vil spørge mig om?«

»Ja,« sagde han kækt, »jeg kommer for at bede Dem om at gøre mig en Tjeneste.«

Hun smilede opmuntrende til ham.

»Saa gør det,« sagde hun, »og lad os blive fri for Deres melankolske Ansigt. De véd jo godt, at hvis jeg kan, saa skal jeg gøre det.«

»Jeg vilde gerne male Deres Portræt til Akademiets Udstilling næste Aar,« sagde han.

Det var et Mesterstykke. At faa Densham til at male hendes Portræt var for Øjeblikket Toppunktet af Fru Thorpe-Satchells Ærgerrighed. Hun rødmede af Glæde, og hendes Øjne straalede.

»Mener De det virkelig?« udbrød hun og lænede sig frem imod ham.

»Ja, naturligvis mener jeg det,« svarede han. »Hvis jeg blot kan træffe Dem rigtigt, saa tror jeg, at det bliver Sæsonens interessanteste Portræt. Jeg har i lang Tid studeret Dem, og jeg tror, at jeg har nogle gode Idéer.«

Fru Thorpe-Satchell lo venligt. Skønt Densham ikke var nogen stor Kunstner, var han den mest søgte Portrætmaler for Øjeblikket, og han havde den Evne at give de Kvinder, han malede, en vis Stil og Chic, dog uden at det skete paa Lighedens Bekostning. Han sagde nej til mange Bestillinger,

og han kunde næppe have smigret Fru Thorpe-Satchell mere, end han gjorde ved sin Anmodning.

»De er sød,« sagde hun straalende. »Hvad skal jeg have paa? Skal jeg vælge den gule Atlaskes Kjole, som De saa godt kan lide eller i alt Fald siger, at De godt kan lide?«

Han drøftede dette Spørgsmaal alvorligt med hende, og det var først, da han maatte rejse sig for at gaa, at han kom frem med det Spørgsmaal, som havde optaget alle hans Tanker.

»Det er sandt,« sagde han, »der var noget, jeg vilde spørge Dem om. De kender jo Harcutt?«

Hun nikkede. Naturligvis kendte hun Harcutt. Var hendes første Mistanke rigtig? Var der en anden Grund til hans Besøg?

»Jeg skal sige Dem,« vedblev Densham, »han interesserer sig umaadeligt for nogle Mennesker, der var med til det dumme Selskab i Gaar Aftes. Han prøvede paa at blive præsenteret, men han kunde ikke finde nogen, der kendte dem, og han kendte ikke Fyrstinden godt nok til at bede hende om det; men han syntes, at han saa', De talte med Manden, saa jeg lovede, at jeg vilde spørge Dem om det, naar jeg talte med Dem igen.«

»Jeg talte med en hel Del Mænd,« sagde hun. »Hvad hedder han?«

»Han hedder Sabin — og saa var der en ung Pige, hans Datter eller Niece, antager jeg.«

Var det noget, Densham indbildte sig, eller blev hun virkelig en lille Smule bleg? Den lille, ringbesatte Haand, som havde hvilet tæt ved hans, blev pludselig begravet i Hynderne. Densham, som iagttog hende nøje, opdagede en Haardhed ved hendes Mund, som han aldrig før havde lagt Mærke til. Hun tav et Øjeblik, før hun svarede.

»Det gør mig ondt,« sagde hun langsomt, »men jeg kan ikke sige Dem noget om dem. Ham har jeg truffet en Gang i Indien for mange Aar siden, og jeg har ikke Spor af Begreb om, hvem han er eller hvorfra han stammer. Jeg havde

sikkert ikke genkendt ham i Gaar Aftes, hvis han ikke havde haft denne Deformitet.«

Densham prøvede paa at skjule sin Skuffelse.

»Saa De traf ham i Indien?« bemærkede han. »Véd De hvad han bestilte dér? Han var vel ikke i Regeringens Tjeneste?«

»Jeg véd det virkelig ikke,« svarede hun; »men jeg tror det ikke. Jeg tror, at han er eller var meget rig. Jeg husker, at man fortalte forskellige Ting om ham, men ikke noget særlig vigtigt. Men hvis Hr. Harcutt er Deres Ven,« tilføjede hun og saa' fast paa ham, »saa kan De give ham et udmærket Raad.«

«Harcutt er en meget rar Fyr,« sagde Densham, »og jeg véd, det vil glæde ham.«

»Sig saa til ham, at han ikke skal have noget at gøre med Hr. Sabin.«

Densham saa' meget skarpt paa hende.

»Saa véd De altsaa noget om ham?« udbrød han.

Hun flyttede sin Stol lidt, saa Lyset ikke mere skinnede paa hendes Ansigt, og svarede uden at se op:

»Meget lidt. Det er saa længe siden, og min Hukommelse er ikke saa god mere. Men det er nu lige meget, Raadet er alligevel godt. Hvis det ikke var Hr. Harcutt, som interesserede sig for disse Mennesker, hvis det var en Mand, Francis, for hvis Vel jeg havde større Interesse, og som virkelig var min Ven, saa vilde jeg, hvis jeg kunde gøre det, raade endnu tusind Gange stærkere. Jeg vilde bønfalde ham om intet som helst at have at gøre med denne Mand eller nogen af hans Kreaturer.«

Densham lo, men lidt tvungent. Han var meget skuffet, men hans Interesse var ægget.

»Den unge Pige er da i alt Fald uskadelig,« sagde han. »Det kan ikke være mere end et Aar siden, hun kom ud af Skolen.«

»Et Aar sammen med den Mand,« svarede hun bittert, »er en god Skole i Fordærvelse. De maa ikke misforstaa

mig, jeg nærer ikke noget personligt Nag til ham, for vi er Gud ske Lov aldrig stødt sammen. Der var Historier, som jeg ikke kan huske nu og ikke ønsker at huske; men Indtrykket af dem har jeg endnu. Hvis kun en Smule af, hvad Folk sagde om ham, er sandt, saa er han en Djævel.«

»Den unge Pige —«

»Hende kender jeg ikke noget til,« svarede hun.

Densham besluttede sig til et dristigt Slag.

»Hør nu,« sagde han, »gør mig en Tjeneste, De skal ikke komme til at fortryde det. Jeg véd, at De og Fyrstinden er gode Venner. Lad deres Vogn spænde for og kør hen og besøg hende i Eftermiddag. Spørg hende, hvad hun véd om den unge Pige, og faa hende til at fortælle Dem alt. Lad mig saa vide det. Forlang ikke, at jeg skal forklare noget lige nu, husk simpelthen paa, at vi er gamle Venner, og at jeg beder Dem om at gøre mig den Tjeneste.«

Hun ringede.

»Lad der straks blive spændt for,« sagde hun til Pigen. Saa vendte hun sig om imod Densham. »Jeg vil gøre nøjagtigt, hvad De beder mig om,« sagde hun. »De kan komme med og vente, medens jeg taler med Fyrstinden — hvis hun da er hjemme. De ser, at jeg gør for Dem, hvad jeg ikke vilde gøre for nogen anden. Gør Dem ikke den Ulejlighed at takke mig nu. Har De noget imod at vente, medens jeg tager mit Tøj paa? Det skal kun vare et Par Minutter.«

Hendes Par Minutter var en halv Time, og Densham ventede utaalmodigt. Han vidste næppe, om han var tilfreds med Udfaldet af sin Mission. Han havde faaet meget lidt at vide, han fik sandsynligvis lidt mere at vide; men han vidste godt, at han ikke havde ført Forhandlingerne med nogen særlig Dygtighed. Endelig traadte Fru Thorpe-Satchell ind igen. Hun holdt Hænderne hen imod ham med et yndigt Smil.

»Celeste er saa forfærdelig kejtet til at knappe Handsker,« sagde hun. »De maa knappe mine. Kan De lide min Kjole?«

»De ser nydelig ud,« sagde han og gav sig til at knappe hendes Handsker, »og De véd det.«

»Jeg tager altid mine pæneste Klæder paa, naar jeg besøger mine gode Venner,« erklærede hun. »Naa, kom saa!«

Hun talte muntert med ham paa Trappen, medens han hjalp hende ind i Vognen, og hele Vejen; men han var sig stadig bevidst, at der var en lille Forandring i hendes Væsen imod ham. Hun var en stolt lille Kvinde og havde faaet et Stød. Densham benyttede hende — at netop Densham skulde benytte hende til noget! Han havde haft fuldstændig Ret i sin ubestemte Frygt. Hun troede ikke, at han var kommet til hende for sin Vens Skyld. Hun tvivlede ikke en Smule om, at det var ham selv, der interesserede sig for denne unge Pige, og hun betragtede hans Besøg og hans Opfordring som noget, der næsten nærmede sig til Brutalitet. Han maatte interessere sig i høj Grad for den unge Pige, ellers vilde han aldrig have benyttet saadanne Midler til at faa noget at vide om hende. Hun var tavs og blev lidt bleg, da Vognen drejede ind paa Pladsen. Hendes Hverv var ikke let.

Densham var alene i Vognen næsten en Time. Han var utaalmodig, og dog var han glad over, at hun blev længe borte. Hun havde altsaa truffet Fyrstinden og bragte ham nok de ønskede Oplysninger. Han sad og stirrede paa dem, der gik forbi; men hans Tanker var langt borte. Hvor havde den unge Piges Ansigt ikke betaget hans Fantasi og paa en underlig Maade ægget hele hans kunstneriske Temperament! Hun var en nydelig Inkarnation af en ny Type paa en ung Pige, fra hvilken alt ubehageligt og ufærdigt var udelukket. Hun syntes ham paa en hemmelighedsfuld Maade at forene al Ungdommens fine Friskhed med den Ynde og savoir faire, som en fransk Kvinde i den bedste Periode har. Han vidste næppe, om han var forelsket i hende; han vilde sikkert have sagt nej, hvis man havde antydet det. Hendes Skønhed havde gjort stærkt Indtryk paa ham, hans Fantasi var sat i Bevægelse, men om det var alvorligt, han følte for

hende — ja, det kunde han ikke sige noget om. Friheden var saa meget for ham, det havde han atter og atter sagt til sig selv; i mange Aar i alt Fald maatte Kunsten være hans eneste Herskerinde. Desuden tabte han ikke saa let sit Hjerte til en Pige, som han ikke engang havde talt med. Det havde Wolfenden sikkert gjort. Det var latterligt, og dog —

En blød Stemme afbrød pludselig hans Tanker. Det var Fru Thorpe-Satchell, som stod paa Fortovet. Hun var ikke længer bleg, og hendes Øjne straalede igen. Han syntes, hun aldrig havde været smukkere.

Hun steg op i Vognen, og hendes Kjoles bløde Folder bredte sig over Hynderne. Hun ordnede dem paa den ene Side for at gøre Plads.

»Lad os køre en lille Tur i Parken,« sagde hun. »Det er meget tidligt endnu, skønt jeg har vist været lang Tid borte.«

Han steg op straks, og de kørte. Fru Thorpe-Satchell gentog leende en Historie, som Fyrstinden lige havde fortalt hende. Hun var øjensynlig i godt Humør. Det spændte Udtryk i hendes Ansigt var forsvundet, og hendes Munterhed var ikke længer forceret.

»De vil vel gerne vide Resultatet af min Mission?« sagde hun fornøjeligt. »De vil vist kalde den mislykket. I det Øjeblik, jeg omtalte Mandens Navn, standsede Fyrstinden mig.«

»De maa ikke tale til mig om den Mand;« sagde hun. »Spørg ikke hvorfor; men De maa ikke tale om ham.«

»Det skal jeg heller ikke,« svarede jeg; »men den unge Pige!«

»Hvad sagde hun om den unge Pige?« spurgte Densham.

»Ja, hun sagde mig noget om hende,« svarede Fru Thorpe-Satchell langsomt; »men det kan desværre ikke hjælpe Deres Ven. Hun sagde mig det først, da jeg havde lovet uden Betingelse og paa Æresord at holde hendes Meddelelser hemmelige, saa det gør mig ondt, Francis, men selv lige over for Dem —«

»Ja naturligvis kan De ikke sige noget igen,« sagde Dens-

ham hurtigt. »Det kunde aldrig falde mig ind at udfritte Dem, men er der ikke den allermindste Smule om Manden eller den unge Pige, hvem han er, hvad han er, af hvad Familie eller Nation den unge Pige er — er der ikke noget som helst, jeg kan fortælle Harcutt?«

Fru Thorpe-Satchell saa' lige paa ham med et lille Smil.

»Jo, der er én Ting, som De kan fortælle Hr. Harcutt,« sagde hun.

Densham trak Vejret lidt lettere. Endelig altsaa!

»De kan sige til ham,« sagde Fru Thorpe-Satchell langsomt og med Eftertryk, »at hvis det er den unge Pige, han har Interesse for, som jeg formoder, saa er det bedste, han kan gøre, at glemme, at han nogen Sinde har set hende. Jeg kan ikke sige Dem, hvem eller hvad hun er, skønt jeg véd det; men vi er gamle Venner, Francis, jeg véd, at mit Ord er Dem tilstrækkeligt, og De kan tro, at dette er Sandhed. Deres Ven kan lige saa godt haabe paa at vinde Sfinksens Kærlighed eller Dianastatuens Hjerte som denne Piges.«

Densham saa' lige ud paa Kørevejen. Han stirrede stift, men opdagede intet. Han tvivlede ikke et Øjeblik om hendes Ord. Han vidste, at hun havde talt Sandhed. Atmosfæren syntes pludselig graa og uden Sol, og han gyste lidt. I dette Øjeblik saa' han den unge Piges Ansigt, hørte Silkeskørtet rasle, medens hun gik forbi deres Bord, og Lyden af hendes Stemme, da hun bøjede sig ned over de hvide Roser. Saa lukkede han Øjnene halvt. Han havde været meget nær ved at begaa en skrækkelig Fejl.

»Tak,« sagde han, »jeg skal sige det til Harcutt.«

KAPITEL VIII.

Et Møde paa Gaden.

Wolfenden kom hjem til Frokost og vilde gaa hen og se til sin Gæst fra den foregaaende Nat straks efter; men han

havde næppe taget Frakken af, før Selby mødte ham i Vestibulen med et Brev i Haanden.

»Det er fra den unge Dame,« meldte han. »Min Kone har lige sendt det.«

Wolfenden rev Konvoluten op og læste det.

Torsdag Morgen.

»Kære Lord Wolfenden. — Det var naturligvis en Fejl, at jeg kom til Dem i Gaar Aftes. Det gør mig meget ondt — mere ondt end De nogen Sinde faar at vide. En Kvinde glemmer ikke let den Slags Ting, og den Lære, De har givet mig, vil det ikke være vanskeligt for mig at huske hele Livet igennem. Jeg kan ikke gaa ind paa at vedblive at staa i Gæld til Dem, og jeg tager herfra straks. Jeg er borte, længe før De faar dette Brev. Prøv ikke paa at finde mig. Jeg kommer ikke til at mangle Venner, hvis jeg ønsker at søge nogle. Bortset herfra ønsker jeg ikke at se Dem igen. Jeg mener det, og jeg stoler paa, at De respekterer mine Ønsker. Jeg tror, at jeg i alt Fald kan bede Dem om at tilstaa mig dette, naar jeg minder Dem om de Dage paa Deringham, som det nu er mit inderlige Ønske fuldstændigt at glemme.

Deres hengivne
Blanche Merton.

»Den unge Dame tog tidligt af Sted i Morges,« meldte Selby. »Hun sagde, at hun var meget godt fornøjet; men hun havde bestemt sig til at indrette sig paa en anden Maade.«

»De Dage paa Deringham,« gentog han sagte. Var den unge Pige en Taabe eller kun en Eventyrerske? Det var sandt, at der havde været en lille Smule let Koketteri imellem dem paa Deringham; men det havde været ganske uskyldigt, og det var snarere hende, der var Skyld i det end ham. De havde truffet hinanden i Haven én eller to Gange og havde spadseret sammen. Han havde snakket

lidt med hende efter Middag, han følte en vis Sympati for hendes isolerede Stilling, maaske lidt Beundring for hendes uomtvistelige Skønhed; men han havde hele Tiden haft en lidt urolig Fornemmelse lige over for hende. Han var kommet til at tvivle om hendes Uskadelighed. Og det gjorde han nu mere end før, men han kunde ikke forstaa, at hun tog saadan bort, og Tonen i hendes Brev var ham ogsaa ufattelig. Naa, for hans Vedkommende var det det bedste, der kunde være sket. Det friede ham fra et Ansvar, som han næppe vidste, hvorledes han skulde paatage sig. Efter at hun var blevet sendt bort fra Deringham, kunde jo enhver Hjælp, hun havde modtaget fra ham, blive misforstaaet. Men at hun tog bort og skrev til ham i saadan en Tone, det stred fuldstændig imod hans Forventninger. Hvis hun ikke var blevet virkelig saaret og skuffet over den Maade, han havde modtaget hende paa, kunde han ikke se, hvad hun havde at vinde ved det. Han var lidt forvirret, men hans Tanker var altfor optaget af andre Ting til, at han kunde tage hendes Forsvinden meget alvorligt. Da han var færdig med sin Frokost, var han kommet til den Slutning, at hvad der var sket var godt, og at han vilde tage hende paa Ordet.

Han gik ud igen Klokken tre, og nøjagtigt paa samme Tid, da Densham havde ringet paa hos Fru Thorpe-Satchell, havde han meget stort Held med sig.

Da han kom ud fra en Hattemager, hvor han mere af Vane end Nødvendighed havde ladet sin Hat faa en Afstrygning, stod han i Bond Street Ansigt til Ansigt med de to Mennesker, som han allerhelst vilde møde. De spadserede sammen, den unge Pige talte, og Manden lyttede halvt smilende til hende. Pludselig standsede hun og nikkede med et glad Smil til Wolfenden, Manden saa' hurtigt op. Wolfenden stod foran ham med Hatten i Haanden, og det var tydeligt nok at se, hvor glad han var over at træffe dem. Hr. Sabins Hilsen var høflig og naturlig, selv om den ikke var hjertelig. Wolfenden vidste ikke hvorfor; men han havde det Indtryk, at den anden ikke var helt glad ved at træffe ham.

»Det var da mærkeligt, at vi skulde mødes her,« sagde den unge Pige. »Det er den første Tur, jeg nogen Sinde har gaaet i London.«

Hun talte temmelig sagte og temmelig langsomt. Hendes Stemme var meget musikalsk, og hun havde en svag Antydning af en fremmed Akcent. Medens hun stod dér og smilede til ham i den mørkeblaa Kjole, kantet med sølvagtigt Pelsværk, som ingen engelsk Dameskræderinde kunde have lavet, var Wolfendens Underkastelse absolut og fuldstændig. Han vidste, at hans Svar var lidt forvirret. Han kunde have ønsket, at han ikke var saa usikker. Senere tænkte han paa hundrede Ting, han gerne vilde have sagt, men Overraskelsen ved at se den unge Pige saa pludselig havde kostet ham lidt af hans sædvanlige Selvbeherskelse. Hr. Sabin indledede Samtalen.

»Min Skrøbelighed,« sagde han og saa' nedad, »gør det til en temmelig ubehagelig Ting for mig at spadsere, især paa Stenbrolægning. Men London er en af de Byer, som man kun kan se til Fods, og min Niece er naturligvis nysgerrig.«

Hun lo. Hun gik uden Slør, og der var en svag Rødme paa hendes Kinder, som afløste den fine, men ikke usunde Bleghed, som Densham havde syntes var saa yndig.

»Jeg synes, det er saa morsomt at gaa i Butiker,« udbrød hun.

Ja, det mente Wolfenden ogsaa. Hr. Sabin smilede.

»Det glæder mig at have truffet Dem igen, Lord Wolfenden,« sagde han, »saa jeg kan takke Dem for Deres Hjælp i Gaar Aftes. Jeg vilde gerne bort, før der blev Opløb, ellers havde jeg udtrykt min Taknemmelighed paa en mere passende Maade.«

»De maa ikke sige mere om det,« svarede Wolfenden. »Jeg gjorde, hvad enhver i mit Sted vilde have gjort uden et Øjebliks Tøven.«

»Det er jeg ikke sikker paa,« sagde Hr. Sabin. »Men kan

De ikke sige mig, hvad der blev af Fyren? Søgte man at gribe ham?«

»Ja, jeg tror nok, han blev forfulgt, men de fik ham ikke.«

»Det glæder mig.«

Wolfenden saa' lidt forbavset paa ham. Han kunde ikke blive enig med sig selv, om det ikke var hans Pligt at nævne Navnet paa den Mand, der havde begaaet dette underlige Attentat.

»De kendte ham naturligvis ikke?« sagde han langsomt.

»Jo, det gjorde jeg rigtignok,« svarede Sabin. »Jeg genkendte ham straks. Det gjorde De vist ogsaa!«

Wolfenden blev meget forbavset.

»Han var vist Deres Gæst,« vedblev Sabin, »indtil jeg traadte ind i Salen. Jeg saa' ham godt, og jeg var halvvejs forberedt paa noget af den Slags.«

»Ja, vist var han min Gæst; men jeg kendte ham alligevel ikke,« forklarede Wolfenden. »Han kom med et Brev fra min Fætter, der synes at betragte ham som et meget skikkeligt Menneske.«

»Der er intet som helst i Vejen med ham,« sagde Hr. Sabin tørt, »undtagen at han er gal.«

»Jeg kan ikke sige, at jeg er særlig overrasket over at høre det,« bemærkede Wolfenden; »men siden hans Galskab antager denne Form, synes jeg, at De burde tage Dem i Agt.«

Sabin trak foragteligt paa Skuldren.

»Han kan aldrig gøre mig Fortræd. Jeg har en Talisman hos mig, som sikrer mig imod alle Attentater. Men jeg er Dem alligevel taknemmelig for Deres Hjælp i Gaar Aftes.«

»Det glædede mig at kunne gøre Dem en Tjeneste,« svarede Wolfenden; »især,« tilføjede han med et Blik henimod Sabins Niece, »siden det har givet mig Lejlighed til at gøre Deres Bekendtskab.«

Det gav et lille Sæt i ham. Hendes fint skaarne Læber dirrede lidt, som om hun morede sig. Hun slog Øjnene ned og rødmede, da han saa' saa varmt paa hende. Sabins kolde Stemme kaldte ham tilbage til hans Bevidsthed.

»Jeg hørte da vel Deres Navn rigtigt? Det er Wolfenden, ikke sandt?«

»Jo. Det gør mig ondt, at jeg ikke har noget Kort hos mig.«

Hr. Sabin saa' nysgerrigt paa ham.

»Saa vidt jeg véd, er Wolfenden Deringhams Familienavn, Maa jeg spørge, om De er i Familie med Admiral Deringham?«

»Ja,« svarede Wolfenden, der pludselig blev alvorlig; »det er min Fader. Har De truffet ham?«

Sabin rystede paa Hovedet.

»Nej. Jeg har hørt Tale om ham i Udlandet og vist ogsaa om Deres Moder; men det er mange Aar siden. Jeg har da vel ikke rippet op i noget —«

»Nej, aldeles ikke. Min Fader lever endnu, skønt han skranter en Del. Vil ikke De og Deres Niece gøre mig den Fornøjelse at drikke en Kop The med mig? Der er Modtagelse i Dag i min Klub, og det vilde glæde mig meget, hvis De vilde gaa med derhen.«

Sabin rystede paa Hovedet, og Wolfenden havde den Tilfredsstillelse at se, at den unge Pige saa' skuffet ud.

»Mange Tak skal De have,« sagde Hr. Sabin, »men jeg har en Aftale i Forvejen. Du maa undskylde, Helene, at vi kører Resten af Vejen.«

Han vendte sig om imod hende og kaldte paa en Droske. Sabin hjalp sin Niece op i den og stod et Øjeblik paa Fortovet ved Siden af Wolfenden.

»Jeg haaber, vi snart ses igen,« sagde han. »Farvel og Tak endnu en Gang.«

Den unge Pige lænede sig ud af Vognen.

»Ja, maa jeg ogsaa takke Dem,« sagde hun. »Jeg vilde næsten ønske, at vi ikke skulde hen i den Restaurant igen i Aften, for jeg bliver vist meget nervøs.«

Hun saa' Wolfenden lige ind i Ansigtet. Han var latterlig lykkelig.

»Jeg kan love Dem, at der ikke skal ske Hr. Sabin noget

ondt i Aften,« sagde han. »Jeg er i Restaurant Milano og skal nok passe paa.«

»Det var morsomt,« udbrød hun med et straalende Smil. »Lord Wolfenden kommer i Restaurant Milano i Aften,« sagde hun til Sabin. »Hvorfor beder du ham ikke om at gaa med os? Det vilde være mig en Beroligelse.«

Sabin rynkede Panden og tøvede, før han talte, men Wolfenden lagde ikke Mærke til det. Han tænkte kun paa den unge Pige, hvis Ønske jo var klart nok.

»Hvis De vil spise til Aften med os, vil det glæde os meget,« sagde Sabin stift; »men De har vel allerede truffet en Aftale i Forvejen.«

»Nej, det skal være mig en Fornøjelse,« svarede Wolfenden. »Det er vel omtrent Klokken elleve?«

»Et Kvarter til tolv,« sagde Sabin og steg op i Drosken. »Vi gaar maaske i Teatret.«

Drosken kørte, og Wolfenden stod paa Fortovet med Hatten i Haanden. Hvilken Lykke! Han kunde næppe tro paa den. Saa, just som han vendte sig for at gaa, saa' han, at der laa noget nede paa Flisen. Det var et lille Stykke mørkeblaat Baand. Han vidste godt, hvorfra det maatte være kommet; det var faldet af hendes Kjole, da hun steg op i Vognen. Han saa' sig om. Der var Masser af Mennesker paa Gaden, men ingen, han kendte. Han bukkede sig hurtigt, tog Baandet op og gik saa straks sin Vej, rødmende og med en Fornemmelse af, at han havde gjort sig til Nar. Et Øjeblik saa' han hverken til højre eller venstre. Saa havde han en Fornemmelse af, at der var nogen, der iagttog ham paa den anden Side af Gaden. Der stod en ung Mand der ovre. Han smilede ejendommeligt. Et Øjeblik var Wolfenden rasende. Saa mødtes deres Blikke, og han glemte sin Vrede. Han genkendte ham straks. Det var Felix.

KAPITEL IX.

Skygger.

Wolfenden glemte straks sin Vrede. Han nølede et Øjeblik. Saa gik han over til Felix.

»Det glæder mig, at De nu igen ser ud som en fornuftig Mand,« sagde Wolfenden. »De kunde have været paa et langt ubehageligere Sted efter Deres Bedrift i Gaar Aftes.«

Felix trak paa Skuldren.

»Hvis det var lykkedes,« sagde han, »vilde jeg kun have moret mig over at have det lidt ubehageligt. Men det er ikke morsomt at gøre Fiasko.«

»Hør nu,« sagde Wolfenden og lagde sin Haand paa hans Skulder. »Det kan ikke nytte, De saadan forfølger en Mand her i London og passer Deres Snit til at myrde ham. Jeg holder ikke af at blande mig i andre Folks Sager, men nu er jeg en Gang blevet blandet ind i denne, og jeg vil sige Dem et borgerligt Ord i den Anledning. Hvis De ikke giver mig Deres Æresord paa, at De ikke vil gøre yderligere Forsøg paa at dræbe den Mand, saa melder jeg Dem til Politiet.«

»Jeg lover Dem det,« sagde Felix roligt. Der er en højere Magt end Deres Trusel om det engelske Politi, der binder mine Hænder. For Øjeblikket har jeg opgivet min Hensigt.«

»Jeg maa vel tro Dem,« sagde Wolfenden, »De ser ud, som om De taler Sandhed; men undskyld, at jeg spørger Dem om, hvorfor De saa forfølger Manden? De maa jo have en Grund dertil.«

»Nej,« svarede Felix, »det var et rent Tilfælde. Det er nu sandt, selv om De synes, det er underligt. Jeg kom fra Waldorfs deroppe og saa' Dem staa med ham og den unge Pige paa Fortovet.«

»Det glæder mig,« sagde Wolfenden.

»Det glædede ikke mig at se Dem sammen med dem,« sagde Felix. »Kan De ikke tro, hvad jeg siger Dem? Skal jeg give Dem Beviser? Bliver De saa overbevist? Hvert Øje-

blik, De tilbringer med den Mand, er af det Onde. De syntes vist, jeg var melodramatisk i Gaar Aftes. Men Manden er alligevel en Djævel. Hvorfor vil De dog ikke lade Dem advare? Jeg siger Dem, han er en Djævel.«

»Maaske,« sagde Wolfenden ligegyldigt. »Jeg interesserer mig ikke for ham.«

»Men De interesserer Dem for — for hans Niece.«

Wolfenden rynkede Panden.

»Det er vist bedst, at vi lader være at tale om den unge Dame,« sagde han.

Felix sukkede.

»De er et rart Menneske,« sagde han; »men undskyld, De er ligesom alle Deres Landsmænd, De driver Ridderligheden lidt for vidt — lige til Enfoldighed. De forstaar Dem ikke paa den Slags Mennesker.«

Wolfenden var ved at blive vred, men han beherskede sig.

»De kan ikke sige noget imod hende,« sagde han langsomt.

»Nej,« sagde Felix, »jeg véd ikke noget, der taler imod hende. Men det er heller ikke nødvendigt. Hun er hans Kreatur, det er klart.«

Wolfenden var lige ved at svare heftigt, men han betænkte sig.

»Lad os tale om noget andet,« sagde han, »eller lad os skilles. Hvor skal De hen?«

»Jeg skal hen i det russiske Gesandtskab,« sagde Felix. »Jeg har noget Arbejde for i Eftermiddag.«

Wolfenden saa' nysgerrigt paa ham.

»Saa kan vi følges lidt ad,« sagde han. »Undskyld, men er De virkelig ansat i Gesandtskabet?«

Felix nikkede og saa' smilende paa ham.

»Ja,« sagde han, »jeg er ikke saadan udelukkende en Eventyrer. Jeg er Sekretær hos Fyrst Lobenski. De er ikke Politiker, vel?«

»Nej,« svarede Wolfenden, »jeg har ingen Interesse for

Politik. Jeg faar rimeligvis Sæde i Overhuset engang; men jeg glæder mig ikke til det.«

»De er maaske heldig,« sagde Felix med et Suk. »Politikernes Veje er just ikke rosenbestrøede. De repræsenterer en Klasse, som ikke eksisterer i mit Fædreland. Dér er vi enten i Hæren, eller vi interesserer os for Statstjenesten.«

»Maa jeg spørge, hvad Landsmand De er?« spurgte Wolfenden.

»Det er maaske bedst, De ikke faar det at vide,« sagde Felix tøvende. »Jo mindre De véd om mig des bedre. Den Tid kan komme, da det er til Gavn for Dem at være uvidende.«

Wolfenden gjorde sig ingen Ulejlighed for at skjule sin Vantro.

»Det er let nok at se, at De er fremmed her i Landet,« bemærkede han. »Vi er ikke i Rusland eller Sydamerika. Jeg kan forsikre Dem, at vi næppe véd, hvad Ordet Intrige betyder. Vi er den mest praktiske og maaske den mest hverdagsagtige Nation i hele Verden. Det opdager De nok en Gang. Men medens De er hos os, maa De indrette Dem efter os.«

»Mener De, at jeg ogsaa maa blive hverdagsagtig,« spurgte Felix smilende.

»Paa en vis Maade, ja,« svarede Wolfenden. »De kan ikke lade være med det. Det vil blive det naturlige Resultat, naar De færdes iblandt os. Hjemme hos Dem, hvor det nu end er, kan jeg tænke mig, at De kunde være et Menneske, som Politiet iagttager nøje, og hvis Gøren og Laden man lægger Mærke til; men her er der ikke Tale om sligt. Her kunde De slet ikke intrigere, selv om De vilde. Der er ingenting at intrigere med.«

De gik over en stærkt befærdet Plads, og Felix svarede ikke, før de var sikkert ovre paa det andet Fortov. Saa tog han Wolfendens Arm og hviskede til ham:

»Det, De siger, er noget, som ni Tiendedele af Deres Landsmænd tror. Men De har Uret. Hvor der er internatio-

nale Spørgsmaal, som bringer Stormagter i Modsætning til hinanden, dér er Jordbunden rede til Intriger, og det varer aldrig længe, inden Sæden bliver strøet ud. Jeg véd godt, at De tilsyneladende er den roligste og hæderligste Nation i Verden; men naar De siger, at der ikke drives Rænkespil her, saa maa jeg protestere. De har Uret, De kender ikke noget til det. Den Mand, hvis Liv De frelste i Gaar Aftes, er i dette Øjeblik stærkt optaget af en Intrige imod Deres Fædreland.«

»Sabin!« udbrød Wolfenden.

»Ja, Sabin. Jeg vèd det kun ved et Tilfælde. Jeg har ikke Spor at gøre med det. Mit Fjendskab til ham skyldes private Grunde. Jeg hindres for Øjeblikket i at hævne mig af en Magt, som jeg ubetinget maa lyde, saa jeg har for Øjeblikket glemt, at han er min Fjende. Han er sikker for mig; men hvis jeg havde ramt ham i Gaar Aftes, vilde jeg have befriet Deres Fædreland for en stor og truende Fare, ja maaske jeg endogsaa kunde have frelst England fra dets Ruin; for han er en Mand, der har Held med sig.«

De var kommet til Enden af Piccadilly, og en stor Strøm af Fodgængere og Vogne bølgede henimod Parken. Wolfenden, paa hvem Felix havde gjort et stærkt Indtryk ved sine Ord, var tavs et Øjeblik.

»Tror De virkelig, at England kan være udsat for den Slags Farer?« sagde han. »Vi staar udenfor alle Fastlandets Alliancer. Hvordan kan vi saa blive indviklet i Stridigheder?«

»Jeg vil sige Dem en Ting, som De maaske næppe tror; men der er ikke noget Land i Verden, der er saa hadet af alle Stormagter som England.«

Wolfenden trak paa Skuldren.

»Ja, Rusland,« bemærkede han, »er maaske skinsyg over vor Stilling i Asien —«

»Rusland,« afbrød Felix ham, »er maaske næst efter Italien det Land, der er venligst sindet imod Dem.«

»Nej,« svarede Wolfenden leende, »De glemmer Tyskland.«

»Tyskland!« udbrød Felix. »Tyskland afskyer Dem. Jeg

vil sige Dem noget, som De kan tænke paa, naar De bliver gammel og kan se tilbage paa store Begivenheder og Forandringer. En Krig mellem Tyskland og England er kun et Tidsspørgsmaal — den kan bryde ud om et Par Aar, maaske om et Par Maaneder. En Krig med Dem er mere populær i Berlin end en Krig med Frankrig.«

»Det er umuligt,« svarede Wolfenden leende.

»Nej, sagde Felix meget alvorligt. »I Diplomatiets lille Verden er det bekendt nok. Publikum véd intet om det frygtelige Ansvar, der hviler paa dem, som regerer. Men der er mindst to af Deres Ministre, som ser Situationen klart. De har nok læst om Rustningerne i Aviserne i Morges. Det er ikke mod Rusland eller Frankrig, at England ruster sig, det er imod Tyskland.«

»Det vilde være vanvittigt af Tyskland at slaas med os,« erklærede Wolfenden.

»Maaske,« sagde Felix langsomt; »De maa nu ikke blive vred; men under visse Betingelser vil Tyskland slaa Dem.«

Wolfenden saa' Harcutt paa den anden Side af Gaden og vinkede ad ham.

»Det er Harcutt,« udbrød han. »Han er Journalist og søger opsigtvækkende Nyheder. Lad os høre, hvad han mener om det Spørgsmaal.«

Men Felix trak hurtigt sin Arm ud af hans.

»Undskyld,« sagde han, »men Harcutt kunde genkende mig, og jeg ønsker ikke at blive udpeget som Snigmorder. Husk nu, hvad jeg har sagt, og undgaa Sabin og hans Parasiter, som De vilde undgaa selve den Onde.«

Felix skyndte sig bort. Wolfenden blev staaende et Øjeblik midt paa Fortovet og stirrede tankefuldt ned ad Piccadilly. Saa kom Harcutt over til ham.

»De ser ud, som om De trængte til at faa noget at drikke,« sagde han til Wolfenden.

»Det gør jeg vist ogsaa,« svarede denne. »Jeg har oplevet en hel Del i den sidste Time.«

KAPITEL X.

Sekretæren.

Sabin, der øjensynlig havde følt sig lettet, da han sagde Farvel til Wolfenden, lænede sig tilbage i Drosken og saa' paa sit Uhr.

»Den unge Mand har spildt ti Minuter af min Tid,« bemærkede han. »Det kommer han nok til at betale for engang.«

»Hvem er det egentlig?« spurgte den unge Pige.

»Det er Lord Wolfenden.«

»Ja, det hørte jeg; men hvem er Lord Wolfenden?«

»Eneste Søn af Admiral Deringham. Mere véd jeg ikke selv.«

»Admiral Deringham!« udbrød den unge Pige tankefuldt. »Jeg synes, jeg kender det Navn.«

»Det er meget rimeligt,« svarede Sabin. »Han var Chef for Kanal-Eskadren den Gang den store Ulykke med »Magnificent« skete. Han var næppe en halv engelsk Mil borte og saa' det hele. Hvad enten det nu var med Rette eller Urette, saa havde han sin Del af Ansvaret.«

»Blev han ikke sindssyg?« spurgte den unge Pige.

»Han blev i alt Fald syg,« svarede Sabin roligt, »og tog sin Afsked. Nu lever han ganske ensom i Norfolk, saa vidt jeg véd. Sindssyg kan man just ikke kalde ham. Jeg tror i alt Fald ikke, at han er det.«

Hun saa' nysgerrigt paa ham. Der var noget reserveret i hans Tone.

»De interesserer Dem for ham, ikke sandt?« spurgte hun.

»Til en vis Grad,« indrømmede han. »Enten han nu er gal eller ikke, saa antager man, at han er den største Autoritet i Sager, der vedrører Englands Kystforsvar og Flaade. Ministeriet desavouerede ham, men han skrev nogle kraftige Artikler til Bladene, og der er temmelig fremragende Folk, der tror paa ham, medens andre mener, han er gal.«

»Men hvorfor interesserer De Dem for den Slags Ting?« spurgte hun.

Sabin slog Asken af sin Cigaret og tav et Øjeblik.

»Nu til Dags interesserer man sig for mange Ting, som næppe synes at vedkomme En,« svarede han. »De synes f. Eks. at interessere Dem for denne Mands Søn, som dog ikke kan være af nogen Betydning for os.«

Hun trak paa Skuldren.

»Har jeg sagt, at jeg interesserer mig for ham?«

»Nej; men det var heller ikke nødvendigt; De standsede for at tale med ham og bad ham til Aften, hvilket næppe var fornuftigt.«

»Aa, man keder sig undertiden saadan,« udbrød hun.

»Ja, De er kun Kvinde,« sagde han overbærende; »at vente et Aar, synes Dem en Evighed, hvor stor saa Indsatsen er. Der vil komme en Tid, da De ser anderledes paa Forholdene.«

»Jeg gad vide det,« sagde hun blidt.

* * *

Sabin havde uden at vide det sagt Sandheden, da han sagde til Wolfenden, at han var optaget. Da han traadte ind i Huset, trak hans Tjener ham til Side.

»Der er en ung Dame inde i Studerekamret, Herre.«

»Har hun været her længe?« spurgte Sabin.

»Omtrent to Timer. Hun har ringet et Par Gange og spurgt efter Dem.«

Sabin vendte sig bort, aabnede Døren til Studerekamret og lukkede den forsigtigt efter sig, da han saa', hvem det var. Luften var blaa af Tobaksrøg, og den unge Pige, som saa' op, da han traadte ind, holdt en Cigaret mellem Fingrene. Sabin var mindst lige saa overrasket som Lord Wolfenden, da han genkendte sin Gæst; men hans Ansigt var ganske ubevægeligt. Han nikkede ikke uvenligt og stod og saa' paa hende, medens han støttede sig til sin Stok.

»Naa, Blanche, hvad er der nu paa Færde?« spurgte han.

»Der er meget,« svarede hun. »Jeg er blevet jaget bort.«

»Er De blevet opdaget?« spurgte han hurtigt.

»Mistænkt, under alle Omstændigheder. Jeg skrev jo til Dem, at Lord Deringham iagttog mig skarpt. Hvor han har faaet den Idé fra, kan jeg ikke tænke mig, men han har nu faaet den. Han fulgte efter mig som en Kat, og hele Historien er forbi.«

»Hvad véd han?«

»Ingenting. Han fandt et Blad paa min Pult, som ikke burde være der, og en Time efter maatte jeg tage af Sted.«

»Og Lady Deringham?«

»Hun er som de andre; hun tror, han er gal. Hun har ikke det svageste Begreb om, at han er snublet over Sandheden, enten han nu er gal eller ikke. Hun var glad ved, at jeg kom af Sted — af andre Grunde; men hun nærer ikke den mindste Tvivl om, at jeg er blevet jaget uretfærdigt bort.«

»Og han, hvor meget véd han?«

»Nøjagtigt det, jeg sagde Dem, ingenting. Han havde en ubestemt Forestilling om, at jeg ansaa det Stads for værdifuldt — hvordan De kan faa Mening i saadant noget Sludder, det véd jeg ikke — og at jeg beholdt en Kopi selv. Han længtes efter en Undskyldning for at blive af med mig, og han greb efter den med begge Hænder.«

»Hvorfor var Lady Deringham glad over, at De kom af Sted?« spurgte Sabin.

»Fordi jeg morede mig med hendes Søn.«

»Lord Wolfenden?«

»Ja.«

Sabins barske Ansigt blev mildere for første Gang efter, at han var traadt ind. Han smilede næsten.

»Min kære Pige,« sagde han. »Er han til nogen Nytte nu?«

»Nej,« svarede hun med Eftertryk, »ikke Spor. Det er et Fæ.«

Farven i hendes Kinder blev mørkere, og hendes Øjne glinsede. Sabin morede sig mere og mere. Han saa' ligefrem venlig ud.

»Har De prøvet ham?« spurgte han.

Den unge Pige nikkede og blæste en lille Røgsky ud af Munden.

»Ja, jeg var hos ham i Gaar Aftes. Han var meget venlig. Han sendte sin Tjener af Sted med mig og skaffede mig pæne, respektable Værelser.«

Sabin gjorde noget, der var ualmindeligt for ham. Han satte sig ned og lo.

»Blanche,« sagde han, »det var heldigt, at jeg opdagede Dem. Ingen anden kunde have paaskønnet Dem i saa høj en Grad som jeg.«

Hun saa' pludselig haardt paa ham.

»De bør paaskønne mig,« sagde hun; »for De har gjort mig til den, jeg er, og en Mand bør paaskønne det Værktøj, han selv har lavet.«

»Naturen,« sagde Sabin, »har gjort mig det let; jeg behøvede kun at fuldende Arbejdet. Naa, men vi har ikke Tid til den Slags Ting. De har gjort Deres Sager godt paa Deringham, og jeg skal ikke glemme det; men det var meget kedeligt, at De kom bort lige nu. For Øjeblikket ser jeg ikke nogen Udvej. Jeg gad vide, hvor Lord Deringham vil henvende sig for at finde Deres Efterfølger.«

»Ikke noget Steds, hvor De har Indflydelse,« svarede hun. »Jeg tror slet ikke, jeg faar nogen Efterfølger nu. Der var kun en Uges Arbejde tilbage. Det kopierer han nok selv.«

»Ja, det er jeg meget bange for,« sagde Sabin; »men vi *maa* have en Kopi.«

»Saa maa De være meget flink,« sagde hun langsomt. »Han har sat Vagt alle Vegne, og Vinduerne er barrikaderede. Han sover med en Revolver ved Siden, og der er adskillige Rædsler i Form af Fælder rundt om i Huset.«

»Det er ikke saa underligt, at Folk tror, han er gal.« sagde Sabin.

Den unge Pige lo kort.

»Han er gal,« sagde hun; »det kan der ikke være Tvivl om.«

»Det er maaske arvelig Galskab,« sagde Sabin.

Blanche trak paa Skuldren og gabede.

»Naa,« sagde hun, »Jeg har i alt Fald faaet nok af dem allesammen. Det var et meget kedeligt Arbejde. Vil De give mig nogle Penge; for jeg trænger til at more mig. Jeg maa have en Maaneds Ferie.«

Sabin satte sig ved sit Skrivebord og tog en Chequebog frem.

»De kan godt faa Penge,« sagde han; »men jeg kan ikke undvære Dem en Maaned. Jeg skal have den gale Mands Tal længe før.«

»Sagde jeg ikke,« svarede hun, »at der ikke er Spor af Udsigt til, at de tager mig igen? De vil ikke have mig, og jeg vil heller ikke dertil igen.«

»Det er ikke saadant noget, jeg venter,« sagde Sabin. »Det er paa anden Maade, jeg trænger til Deres Hjælp. Jeg tager selv til Deringham, og da jeg ikke véd noget som helst om Stedet, kan De gavne mig der. Deres Hjem er vist dér i Nærheden, ikke sandt?«

»Jo.«

»Der er vel ingen Grund til, at De ikke kan tilbringe en Del af Deres Ferie dér?«

»Nej, ikke nogen anden, end at det vilde være frygtelig kedeligt og slet ingen Ferie. Det maatte jeg betales for.«

Sabin saa' ned paa Chequebogen, som laa aaben foran ham.

»Jeg vilde skrive Dem en Anvisning paa halvtresindstyve Pund,« sagde han; »men lad os sige hundrede; saa tager De hjem til Deres Familiekreds i Falkenham, lad os sige om otte Dage.«

Den unge Pige rynkede paa Næsen.

»Det er godt med de Penge, sagde hun, »men De skulde bare se min Familiekreds! De er allesammen rent gale med deres Landvæsen lige fra min gamle Fader, som taber alle sine Penge ved det, til min yngste Søster, som véd nøjagtig Besked med den sidste Roehøst. De skulde besøge os en Gang, det vilde vist more Dem.«

»Det skal jeg,« sagde Sabin, medens han begyndte at ud-

fylde Anvisningen. »Maa jeg spørge Dem, er alle Deres Søstre lige saa smukke som De?«

»Naa,« svarede hun trodsigt, »lad os nu være fri for det! De kommer naturligvis ikke, men jeg vil heller ikke have Dem. Pigebørnene er — naa ja, de ligner heldigvis ikke mig. Jeg vil ikke have det Ansvar at føre en Mefistofeles ind i den Kreds.«

»Jeg forsikrer Dem,« sagde Sabin, »at jeg aldeles ikke tænkte paa at komme. Min Tur til Norfolk bliver alt andet end en Fornøjelsestur, og jeg faar ingen Tid til overs. Jeg tror, jeg har Deres Adresse: Westacott Gaard, Falkenham, er det rigtigt? Naa, gør nu, hvad De vil i Mellemtiden, men i Dag otte Dage kommer der et Brev fra mig. Vær saa god, dér er Deres Anvisning.«

Den unge Pige rejste sig og rystede sine Skørter.

»Tager De mig ikke med hen et Sted?« spurgte hun. »Hvorfor beder De mig ikke til Aften?«

Sabin rystede paa Hovedet.

»Det gør mig ondt,« sagde han; »men der er en ung Dame, som bor hos mig.«

»Ja saa!«

»Det er min Niece, og det tager megen Tid at underholde hende,« vedblev han. »De har jo Masser af Venner. Gaa og opsøg dem og mor Dem — i en Uge. Jeg har ikke Lyst til at more mig, før mit Arbejde er gjort.«

Hun trak sine Handsker paa og gik hen til Døren, som Sabin aabnede for hende.

»Jeg vilde ønske, at jeg kunde forstaa, hvad De vil med de dumme Papirer,« sagde hun.

»Det skal jeg ved Lejlighed sige Dem,« svarede han leende. »For Øjeblikket vilde De ikke forstaa det. Men De maa være taalmodig lidt længere.«

»Det har varet længe nok,« ndbrød hun. »Jeg har været taalmodig i syv Maaneder.«

»Og jeg i syv Aar,« svarede han. »Naa, Farvel, og husk saa paa, at jeg har Brug for Dem om en Uge.«

KAPITEL XI.

Den gyldne Frugt.

Til den fastsatte Tid mødtes Harcutt og Densham i Restaurant »Milano«. De gav deres Hatte og Frakker til en Tjener og drev saa omkring og ventede paa Wolfenden. Der gik et Kvarter. Menneskestrømmen fra Teatrene blev tyndere, men stadig kom Wolfenden ikke. Harcutt tog sit Uhr frem.

»Jeg foreslaar, at vi ikke venter paa Wolfenden længere,« sagde han. »Jeg saa' ham i Eftermiddag, og han svarede meget løjerligt, da jeg mindede ham om i Aften. Her er saa mange Mennesker, at det bliver vanskeligt for os at faa et Bord.«

»Ja, lad os endelig gaa ind,« svarede Densham. »Wolfenden finder os jo let, hvis han vil.«

»De ser ikke rigtig kvik ud,« bemærkede Harcutt. »Er der noget i Vejen?«

Densham rystede paa Hovedet.

»Jeg er lidt træt,« sagde han. »Jeg har været for længe oppe de sidste Aftener; men der er ellers ikke noget i Vejen med mig. Kom, lad os saa gaa ind.«

»Jeg har endnu ikke spurgt Dem,« sagde Harcutt, »hvad Held De har haft med Dem.«

Densham lo bittert.

»Jeg skal sige Dem alt, hvad jeg véd for Øjeblikket,« sagde han.

»Har De opdaget noget?«

»Ja, alt, hvad jeg bryder mig om at opdage. Jeg har opdaget saa meget, at jeg rejser fra England i Løbet af en Uge.«

Harcutt saa' nysgerrigt paa ham.

»Stakkels gamle Ven,« sagde han. »Jeg havde ingen Idé om, at De var saa haardt ramt.«

De gik gennem det overfyldte Værelse hen til deres Bord;

men pludselig standsede Harcutt og lagde Haanden paa Denshams Arm.

»Men du gode Gud,« udbrød han. »Se dér! Det er ikke saa underligt, at vi maatte vente paa Wolfenden!«

Sabin og hans Niece sad ved det samme Bord som den foregaaende Aften, men Wolfenden sad imellem dem. I det Øjeblik, de traadte ind, lo han og den unge Pige sammen, medens Sabin sad og saa' ud, som om han slet ikke hørte med til Selskabet.

»Nu forstaar jeg, hvad Wolfenden mente i Eftermiddag,« hviskede Harcutt. »Da jeg mindede ham om i Aften, lo han og sagde: »Naa ja, jeg ser Dem jo under alle Omstændigheder.« Jeg syntes, det var løjerligt. Gud véd, hvordan han har faaet det indrettet!«

Densham svarede ikke. De to Mænd satte sig i Tavshed. Wolfenden sad med Ryggen halvt vendt til dem og havde ikke lagt Mærke til, at de var kommet ind. Men et Øjeblik efter saa' han sig om, og da han opdagede dem, lænede han sig over imod den unge Pige og spurgte hende øjensynlig om noget. Hun nikkede, og han forlod straks sin Plads og kom hen til dem.

Der var lidt tøvende, næsten kejtet, i deres Hilsen, og de vidste ikke rigtigt, hvad de skulde sige.

»De kommer sent,« bemærkede Wolfenden.

»Vi var præcise nok,« svarede Harcutt; »men vi har ventet næsten et Kvarter paa Dem.«

»Det gør mig ondt,« sagde Wolfenden. »Jeg burde jo have sagt Besked derude, men det glemte jeg. Jeg tog det for givet, at De vilde gaa her ind i Salen, naar De saa', at jeg kom for sent.«

»Det har ikke noget at sige,« erklærede Harcutt. »Nu er vi her jo, skønt det lader til, at vi alligevel ikke skal spise til Aften sammen.«

»De forstaar nok Situationen,« sagde Wolfenden, »saa jeg behøver ikke at undskylde mig.«

»Nej, Gud bevares,« sagde Harcutt; »men vi vil gerne

vide Besked om det hele. Hvor kan vi træffe Dem bag efter?«

»Hjemme hos mig selv,« sagde Wolfenden, idet han gik tilbage til det andet Bord.

Densham havde ikke gjort noget Forsøg paa at tage Del i Samtalen. En Gang havde hans Blik mødt Wolfendens, og denne syntes, at der var et Udtryk i det, som trængte til Forklaring. Det var ikke Vrede og heller ikke Misundelse. Wolfenden var forvirret. Havde Densham opdaget noget mere end han selv om denne Mand og den unge Pige? Hvad mente han med at se ud, som om han havde Nøglen til Gaaden, og som om han kun havde Medlidenhed med den eneste af de tre, der havde haft noget Held? Wolfenden satte sig med en ubehagelig Overbevisning om, at Densham vidste mere end han om disse Mennesker, hvis Gæst han var blevet. Et Øjeblik hvilede der en Sky paa hans Pande, hans Glæde havde faaet et Knæk; men saa talte den unge Pige til ham, og han glemte Densham. Han saa' længe og ransagende paa hende. Hendes Ansigt var lige saa uskyldigt og stolt som et Barns. Hun var sig aldeles ikke hans Ransagning bevidst. Manden kunde være hvad som helst, ja, hvert Ord, Felix havde sagt, kunde være sandt; men om den unge Pige vilde han ikke tro noget ondt, paa hende vilde han ikke tvivle et Øjeblik.

»Er Deres Ven ikke Journalist?« spurgte Sabin. »Jeg synes, jeg kender hans Ansigt; men hans Navn har jeg glemt, hvis jeg da i det hele taget har vidst det.«

»Jo, han er Journalist,« svarede Wolfenden. »Just ikke af Profession, han er snarest Dilettant; men han arbejder meget og interesserer sig for det. Han hedder Harcutt.«

»Harcutt,« gentog Sabin. »Han skriver vel om Politik?«

»Ikke det jeg véd af,« svarede Wolfenden. »Han bringer i Reglen Artikler om Begivenheder i den fornemme Verden; men jeg tror, han interesserer sig for udenlandsk Politik.«

»Ja saa!« udbrød Sabin med et ejendommeligt Eftertryk. Wolfenden saa' paa ham; men hans Ansigt røbede intet af, hvad han tænkte.

»Den anden er Maleren Densham,« sagde Wolfenden til den unge Pige. »Hans Billede paa Udstillingen i Aar blev meget omtalt; han maler nogle fortræffelige Portræter.«

Hun kastede et Blik paa ham over sin straalende, hvide Skulder.

»Han sér ogsaa ud som en Kunstner,« sagde hun. »Jeg kunde godt lide hans Billeder — der var et fransk Landskab, ikke sandt? Og hans Portræt af Grevinde Davenport var glimrende.«

»Hvis De har Lyst til at lære ham at kende,« sagde Wolfenden, »saa skal jeg med Fornøjelse præsentere ham for Dem.«

Sabin saa' op og rystede hurtigt, men bestemt paa Hovedet.

»Nej, De maa undskylde,« sagde han. »Min Niece og jeg bliver ikke længe i England, og vi har Grund til at undgaa nye Bekendtskaber saa meget som muligt.«

Der gik en Skygge hen over den unge Piges Ansigt. Wolfenden vilde have givet meget for at vide, i hvilken Verden disse klare, blide Øjne færdedes, og hvorfor hun pludselig var blevet saa melankolsk. Var hun lige saa utilgængelig som Manden, eller skulde han en Gang i Fremtiden have Andel i hendes Sorger og Hemmeligheder? Hans Hjerte bankede ved Tanken om det. Sabins sidste Bemærkning og hans egen Usikkerhed lige over for disse Mennesker opfyldte ham med en pludselig Frygt; maaske Sabin ogsaa sigtede til ham med sin sidste Bemærkning. Han saa' op og mødte Sabins kolde, staalgraa Øjne. Saa fulgte han en pludselig Drift og sagde, hvad han havde paa Hjertet.

»Jeg haaber, at de faa Bekendtskaber, som De gør, ikke skal lide af samme Grund.«

Sabin smilede og skænkede sig et Glas Vin.

»De er meget venlig,« sagde han. »Jeg antager, De sigter til Dem selv. Nej, det vil altid glæde os, at vi har truffet Dem — ikke sandt Helène? Men jeg tvivler meget om, at vi i det hele taget atter træffes i England.«

Wolfenden syntes pludselig, at alt Lyset svandt bort, og at den blide, sagte Musik blev en Klagesang. Det lykkedes ham kun med Besvær at beherske sin Sindsbevægelse. Han mærkede, at han var blevet bleg, og at hans Stemme røbede hans Følelser.

»Rejser De?« sagde han langsomt. »Tager De til Udlandet?«

»Ja, meget snart,« svarede Sabin. »Under alle Omstændigheder forlader vi London i Løbet af denne Uge. De maa ikke betragte os som almindelige Turister, Lord Wolfenden. Det er vor Skæbne at vandre omkring paa Jorden, ikke saa meget af Lyst som fordi vi maa. Vil De ikke prøve en af disse Cigaretter? Dem har jeg faaet af Khediven, jeg antager, De vil indrømme, at han forstaar sig bedre paa Tobak end paa at regere.«

Den unge Pige havde siddet og stirret paa nogle Druer, der laa urørte paa hendes Tallerken, og Wolfenden saa' forgæves et Par Gange hen paa hende; men nu slog hun Øjnene op, og et svagt Smil spillede om hendes Læber, da hendes Blik mødte hans. Hvor var hun ikke bleg, og hvor alvorlig blev hun ikke pludselig!

»De skal ikke opfatte min Onkels Ord for bogstaveligt, Lord Wolfenden,« sagde hun blidt. »Vi træffes igen ved Lejlighed; det vilde da gøre mig meget ondt, hvis vi ikke gjorde det. Vi skylder Dem saa meget.«

Der var en forøget Varme i disse sidste Ord, og hendes Øjne straalede. Var hun virkelig en Kokette, eller var der et Budskab til ham i den dæmpede Tone og i det bløde Blik? Han sad fortryllet et Øjeblik. Hendes Bryst steg og faldt hurtigere, det var ganske vist, og Perlerne paa hendes Hals dirrede. Saa sagde Sabin med kold og misfornøjet Stemme:

»Det er bedst, vi gaar, Helène — hvis du er færdig. Klokken er næsten halv et; hvis vi gaar straks, slipper vi for Trængslen.«

Hun rejste sig stille, og Wolfenden tog langsomt hendes Overstykke og lagde det over hendes Skuldre. Hun takkede

ham venligt, vendte sig bort og forlod Salen, fulgt af de to Herrer. Sabin standsede i Forstuen.

»Mit Uhr gaar for hurtigt,« bemærkede han. »De har alligevel Tid til at ryge en Cigaret med Deres Venner. Godnat!«

Wolfenden kunde ikke andet end gaa. En lille hvid Haand, der funklede af Juveler, listede sig ud af det mørke Pelsværk i Kaaben, og han holdt den i sin et Sekund.

»De vil da forhaabentlig tillade mig at hilse paa Dem og sige Farvel, før De forlader England?«

Hun saa' paa ham med et svagt Smil; men hendes Øjne var meget bedrøvede.

»De har hørt, hvad min ubønhørlige Formynder sagde, Lord Wolfenden,« svarede hun roligt. »Jeg er bange for, han har Ret. Vi er Vandrere, der ikke har nogen fast Bolig.«

»Jeg vover at haabe,« sagde han kækt, »at De en Dag vil faa det — i England.«

Hun rødmede. Hendes Øjne spillede af Forbavselse over hans Dristighed; saa slog hun dem pludselig ned.

»Ak,« sagde hun melankolsk, »det vilde være for stor en Lykke. Farvel! Man kan jo aldrig vide.«

Hun gav tilsidst efter for Sabins kolde Utaalmodighed og fulgte ham ned ad Trappen. Wolfenden blev staaende deroppe, til hun var forsvundet, ja, tøvede endog lidt længere og indaandede den fine Duft, som hendes Kjole havde efterladt, en Duft, som mindede ham om en Have med lyserøde Æbleblomster i Normandiet. Saa vendte han tilbage og satte sig hos Harcutt og Densham, der nølede ved deres Kaffe.

Harcutt saa' paa ham med sammenknebne Øjne. Der hang en lille Sky blaa Tobaksrøg over Bordet. Densham havde spist lidt, men røg stadig.

»Naa?« spurgte han lakonisk.

»Ja,« sagde Wolfenden, »det er ikke meget, jeg har at fortælle. Sabin gjorde ikke Visit hos mig, men jeg traf ham

tilfældigvis i Bond Street, og den unge Pige bad mig spise til Aften med dem, nærmest for Spøg. Men naturligvis benyttede jeg Lejligheden, og jeg har tilbragt Aftenen sammen med dem siden Klokken elleve. Men nogen som helst bestemt Oplysning om, hvem eller hvad de er, det maa jeg tilstaa, har jeg aldeles ikke faaet. Jeg véd ikke mere, end jeg vidste i Gaar.«

»Under alle Omstændigheder,« bemærkede Harcutt, »vil De snart erfare alt, hvad De ønsker at vide. Begyndelsen er jo gjort. De er jo paa Visitfod med dem nu.«

»Nej,« erklærede Wolfenden med en heftig Bevægelse, »de har ikke givet mig deres Adresse og ikke bedt mig om at besøge dem, tværtimod. Hr. Sabin lod mig tydeligt forstaa, at de kun var Rejsende og ikke ønskede at gøre Bekendtskaber. Jeg kender dem, det er det hele, og hvad det næste Skridt bliver, det har jeg ikke den mindste Idé om.«

Densham bøjede sig henimod dem. Der var et underligt Lys i hans Øjne og en besynderlig, næsten skælvende Alvor i hans Stemme.

»Hvorfor skulde der i det hele taget være noget næste Skridt?« sagde han. »Lad os alle opgive denne latterlige Historie. Den er gaaet vidt nok. Jeg har en Anelse, som dog ikke helt er Anelse, da den er baseret paa virkeligt Kendskab. Det er sandt, at disse Mennesker ikke er almindelige Mennesker, og Pigen er smuk. Men de hører ikke til vor Sfære, saa lad dem gaa, og lad os glemme dem.«

Harcutt rystede paa Hovedet.

»Manden er for interessant til, at man kan glemme eller ignorere ham. Jeg maa vide mere om ham, før der er gaaet mange Dage.«

»De vil da i alt Fald lytte til Fornuft, Wolfenden,« sagde Densham. »Jeg siger Dem som Mand af Ære og jeg kan vel tilføje som Deres Ven, at det er en Skuffelse, De udsætter Dem for. Den Pige er ikke bestemt for nogen af os.

Hvis jeg turde sige Dem, hvad jeg véd, saa vilde De være den første til selv at indrømme det.«

Wolfenden besvarede Densham's ivrige Blik med Fasthed.

»Jeg er gaaet for vidt til at vende om,« sagde han roligt. »De, mine Herrer, véd begge to, at jeg ikke er Kurmager eller Dameven. Jeg har aldrig brudt mig om nogen ung Pige før eller ladet, som om jeg gjorde det, og nu, da jeg gør det, er det jo ikke rimeligt, at jeg opgiver hende uden nogen bestemt Grund. De maa tale tydeligere, Densham, eller slet ikke.«

Densham rejste sig.

»Det gør mig meget ondt,« sagde han.

Wolfenden rynkede Panden.

»Det er der saamænd ingen Grund til,« sagde han. »De og Harcutt har vel begge to hørt nogle underlige Historier om Manden; men den unge Pige skal ingen vove at tale et usømmeligt Ord om.«

»Det er der heller ingen, der har Lyst til,« svarede Densham. »Der kan da være andre og lige saa alvorlige Ting, der bevirker, at man ikke burde have Samkvem med hende.«

Wolfenden smilede tillidsfuldt.

»Intet, der er værdt at vinde her i Verden,« sagde han, »vindes uden Anstrengelse eller Vanskelighed. Den gyldne Frugt falder ikke i Ens Mund.«

Orkestret holdt op med at spille, og Lysene blev slukkede. Rundt om dem var der Travlhed og Forvirring. De tre Mænd rejste sig og forlod Salen.

KAPITEL XII.

Wolfendens Held.

At forlade London, det var under alle Omstændigheder en Ubehagelighed for Wolfenden, at gøre det netop i dette

Øjeblik var næsten en Ulykke; men et Brev, han modtog et Par Morgener efter Souperen i Restaurant »Milano,« tillod ham næppe noget Valg. Han læste det for tredje Gang, medens hans Frokost blev kold, og med hver Gang syntes hans Pligt ham at staa klarere for ham.

Deringham Hall, Norfolk.

»Kære Wolfenden, — Vi har ventet, at du skulde komme hertil en Dag eller to, og jeg haaber, du kan gøre det straks, naar du modtager dette. Desværre er din Fader alt andet end rask, og vi har alle været meget urolige i den senere Tid. Han arbejder endnu otte, ni Timer om Dagen, og hans Hallucinationer med Hensyn til hans Afhandlings Værdi stiger med hver Side, han skriver. Hans sidste Særhed er en rodfæstet Overbevisning om, at der findes et Komplot, der gaar ud paa at berøve ham hans Manuskript. Du husker maaske Frøken Merton, den unge Dame, som vi engagerede som Maskinskriverske. Hende sendte han bort forleden uden et Øjebliks Varsel, fordi hun havde et Ark Kopipapir i Haanden. Jeg kunde ikke lide den unge Pige; men det er fuldstændig latterligt, at han havde hende mistænkt for noget af den Slags. Han forlangte, at hun skulde forlade Huset inden en Time, og vi var nødt til at føje ham. Siden da lader det til, at han er endnu uroligere. Han har ladet Støbejærnsskodder anbringe for Vinduerne i sit Studereværelse, og to Mænd holder Vagt Dag og Nat med ladte Revolvere. Folk paa Egnen begynder at snakke, og det er vist kun naturligt, at de gør det. Han vil ikke tale med nogen, og hans Dør bliver lukket og stænget, saa snart han er kommet ind i Værelset. Det er i det hele taget sørgelige Forhold, og jeg kan ikke tænke mig, hvorledes det skal ende. Undertiden falder det mig ind, at du maaske har mere Indflydelse paa ham end jeg, og derfor haaber jeg, at du kan komme herud selv om det kun er et Par Dage, saa vi kan se, hvad Virkning din Nærværelse gør. Jagten er ikke god i Aar, men Kaptajn Willis fortalte mig i Gaar, at her var brillant

Anledning til Golf, og saa har du jo naturligvis Yachten. Din Fader synes helt at have glemt, at den endnu er i Nærheden. Heldigvis, for disse Inspektionskrydstogter var meget slemme for ham. Han blev saa nervøs og frygtelig vred, naar de Fotografier, jeg tog, ikke blev godt fremkaldte. Hvordan staar det saa til med Folk? Har du set Lady Susan for nylig, og er det sandt, at Eleanor er forlovet? Jeg føler mig bogstavelig talt begravet her; men jeg tør ikke foreslaa nogen Flytning. Det vilde være Vanvid at tage til London, saadan som han er for Øjeblikket. Vil du telegrafere til mig i Morgen tidlig. Der kan møde Vogn til alle Togene.

Din hengivne Moder
Constance Manver Deringham.«

Der var ikke et bebrejdende Ord i det Brev, men Wolfenden følte dog lidt Samvittighedsnag. Han burde være taget til Deringham tidligere, og nu var der ikke Tale om, at han kunde lade være med at gøre det. Han gik utaalmodig op og ned. Det var frygteligt at forlade London lige for Øjeblikket. Rigtignok kunde han ikke besøge dem, han havde ingen Idé om, hvor han skulde søge disse Mennesker, som af en eller anden mystisk Grund syntes at gøre alt, hvad de kunde, for at undgaa hans Bekendtskab. Men Lykken havde begunstiget ham én Gang, det kunde den gøre igen. Det var i alt Fald nogen Trøst at være i samme By som hun. De sidste tre Dage havde han gennemsøgt Piccadilly og Bond Street. Han var blevet en Driver, og han havde skænket Butiksvinduerne en Opmærksomhed, som han aldrig før havde gjort. Den Tanke, at de kunde mødes ved hver Omdrejning, hvert Øjeblik, fo'r stadig gennem hans Hoved. Og saa skulde han rejse, han skulde umuliggøre et saadant tilfældigt Møde! Det var modbydeligt!

Men han maatte af Sted, det indrømmede han lige over for sig selv, medens han spiste sit ensomme Morgenmaaltid, og siden det var uundgaaeligt, besluttede han ikke at spilde Tiden. Det var bedst at tage af Sted straks og faa

det overstaaet; jo snarere han kom af Sted, des hurtigere kunde han komme tilbage. Han ringede og gav de nødvendige Ordrer, og Klokken tre Kvarter til tolv var han paa King's Cross Station.

Han tog Billet i en mørk Sindsstemning og købte et Sportsblad og en Bog. Saa gik han hen til Toget og drev frem og tilbage paa Perronen. Medens han saa' efter Selby og sin Bagage, blev han pludselig i allerhøjeste Grad overrasket. Ja, det kan ikke nægtes, at Lykken var ham god! Dér, i en første Klasses Vogn sad en ung Pige alene i en Krog. Noget kendt i den Maade, hun bar sit Hoved paa, eller i Glansen af hendes Haar tiltrak sig hans Opmærksomhed, og han stod pludselig stille, aandeløs og vantro. Hun saa' ud af Vinduet paa den anden Side og lod Hovedet hvile i sin Haand, men et pludselig Glimt af hendes Profil overbeviste ham om, at det ikke var nogen Fejltagelse. Det var Sabins Niece, som sad dér og skulde køre med samme Tog som han, sandsynligvis, tænkte han pludselig, for at hun ikke mere skulde udsættes for den Risiko at træffe ham igen.

Med en Diskretion, som Wolfenden senere undrede sig over, tiltrak han sig ikke straks hendes Opmærksomhed. Han skyndte sig hen til den Rygekupé, ved hvilken hans Tjener stod, og lod sin Bagage hurtigt tage ud paa Perronen igen. Saa aflagde han et Besøg i Restauranten og forsynede sig med en meget stor Frokostkurv, og desuden købte han alle de Dameblade og Tidsskrifter, han kunde faa fat i. Nu var der kun ét Minut til, at Toget skulde gaa, og han gik ned ad Perronen, som om han saa' efter en Plads, fulgt af sin overraskede Tjener. Da han kom hen til hendes Kupé, standsede han, men stod saa lige over for en alvorlig og streng udseende, sortklædt Pige og Konduktøren. Saa lagde han for første Gang Mærke til, at der var en Seddel, hvorpaa der stod »optaget«, klistret paa Vinduet.

»Der er Masser af Plads længere nede,« bemærkede Konduktøren. »Denne Kupé er optaget.«

Tjenestepigen hviskede noget til Konduktøren, som nikkede

og laasede Døren, men saa saa' den unge Pige sig om og opdagede Wolfenden. Hun smilede svagt. Saa kom hun hen til Vinduet og lod det gaa ned.

»Men hvad gør De her?« spurgte hun. »De —«

Han afbrød hende, for Toget var lige ved at gaa.

»Jeg skal til Norfolk,« sagde han. »Det faldt mig aldrig ind, at jeg skulde se Dem her. Jeg er aldrig blevet saa overrasket i mit Liv.«

Han tøvede et Øjeblik.

»Maa jeg komme ind til Dem?« spurgte han saa.

Hun lo. Han havde været saa bange for, at hun skulde sige nej, at hans Stemme ligefrem dirrede, medens han spurgte.

»Ja, det maa De vel,« sagde hun langsomt. »Toget er maaske overfyldt?«

Han saa' skarpt paa hende. Hun lo til ham med Øjnene. Saa var han straks sig selv igen og svarede usandfærdigt, men med Eftertryk:

»Der er ikke Plads nogen Steder. Hvis De ikke tager mig med, kommer jeg ikke af Sted.«

Et Ord til Konduktøren var tilstrækkeligt; men Tjenestepigen saa' mistænksomt paa Wolfenden. Hun bøjede sig ind i Kupéen.

»Ønsker Mademoiselle, at jeg ogsaa kører sammen med Dem?« spurgte hun paa Fransk.

»Nej, Céleste,« svarede Helène paa samme Sprog. »Gaa De hellere hen og sæt Dem, nu skal vi til at køre.«

Kammerpigen trak sig modstræbende tilbage; man kunde se paa hendes mørke Ansigt, at hun var meget misfornøjet. Saa kom Wolfenden og hans Bagage ind, og der blev fløjtet til Afgang. Toget satte sig langsomt i Bevægelse.

»De er vist en Snyder,« sagde hun og saa' med et Smil paa den Stabel Aviser og Blade, som bedækkede hele Sædet. »Ellers har De da en løjerlig Smag i literær Henseende!«

Hun pegede paa et Par Dameblade. Han var i straalende Humør og tilstod sin Synd.

„Jeg saa' Dem for ti Minuter siden," erklærede han, „og siden det Øjeblik har jeg anstrengt mig for at blive en behagelig Rejsekammerat. Men De maa ikke straks begynde med at studere Moder. Sig mig, hvor kan det være, at jeg træffer Dem her, efter at jeg har søgt Dem hele London igennem i tre Dage?"

„Ja, det uventede sker jo altid," bemærkede hun; „men der er nu alligevel ikke noget mystisk ved det. Jeg skal ned til et lille Hus, som min Onkel har lejet i Nærheden af Cromer. De vil vist synes, det er underligt, naar De tænker paa hans Vanførhed, men han elsker Golf, og der er nogen, der har fortalt ham, at Norfolk egner sig særligt til dette Spil."

„Og De?" spurgte han.

Hun rystede misfornøjet paa Hovedet.

„Jeg er vist ikke engelsk nok til at bryde mig meget om Spil," sagde hun. „Jeg holder af at ride og skyde, men at tage paa Landet paa denne Aarstid for et Spils Skyld, det synes jeg er ligefrem barbarisk. London er kedelig nok, men Landet, og Landet i England tilmed — nej, jeg har haft megen Medynk med mig selv, lige siden min Onkel meddelte mig sine Planer."

„Jeg tror ikke, De bryder Dem meget om England," sagde han smilende.

„Det tror jeg heller ikke," svarede hun. „Jeg er jo fransk, og for mig er der ingen By i Verden som Paris og intet Land som Frankrig."

„Deres Nations Kvinder er altid patriotiske," bemærkede han. „Jeg har aldrig truffet en fransk Dame, som brød sig om England."

„Vi har ogsaa Grund til at være patriotiske," sagde hun, „eller snarere vi havde det," tilføjede hun i en mærkelig sørgmodig Tone. „Men det har jeg nu ikke Lyst til at tale med Dem om. Jeg har givet Dem Lov til at komme her ind,

fordi De skulde være en underholdende Kammerat, og De har allerede faaet mig til at tale om det tristeste Æmne i Verden. Jeg vil ikke tale mere om Frankrig. Vil De være saa venlig at tænke paa noget andet."

„Hr. Sabin er altsaa ikke med Dem?" bemærkede han.

„Det vilde han egentlig have været, men der var et vigtigt Forretningsspørgsmaal, der holdt ham tilbage i sidste Øjeblik. Han kommer maaske med et senere Tog i Dag."

„Det er et mærkeligt Tilfælde, at De netop skal til Cromer; mit Hjem ligger lige i Nærheden."

„Skal De dertil nu?" spurgte hun.

„Ja, heldigvis."

„Det omtalte De ikke forleden," bemærkede hun. „De talte, som om De slet ikke tænkte paa at forlade London."

„Det gjorde jeg heller ikke den Gang," svarede han. „Jeg fik et Brev hjemme fra i Morges, som bestemte mig til det."

„Det er underligt," sagde hun med et blidt Smil. „Det er maaske i det hele taget heldigt, at De ikke tænkte paa den Rejse, da vi souperede sammen forleden Aften."

Han forstod hendes Mening og lo.

„Det er mere end heldigt," erklærede han. „Hvis jeg havde vidst det og fortalt Hr. Sabin det, saa havde De ikke været alene med dette Tog."

„Nej," indrømmede hun tankefuldt.

Han benyttede sig hurtigt af Lejligheden.

„Hvorfor har Deres Onkel saa meget imod mig?" spurgte han.

„Har han noget imod Dem?" sagde hun. „Tværtimod, jeg tror snarere han synes godt om Dem. De frelste jo hans Liv forleden. Jeg tror virkelig, at han er Dem meget taknemmelig."

„Men han ønsker jo ikke at gøre mit Bekendtskab eller under alle Omstændigheder ikke, at jeg gør Deres. De har jo lige indrømmet, at hvis han havde vidst, at vi kunde blive Rejsekammerater, saa vilde De ikke have været her."

Hun svarede ikke straks. Hun sad og stirrede ud af Vin-

duet, og han syntes, hendes Ansigt var alvorligere end sædvanlig. Da hun vendte Hovedet, var hendes Øjne tankefulde og lidt bedrøvede.

„De har Ret," sagde hun, „min Onkel anser det ikke for godt for mig at gøre Bekendtskaber her i Landet. Vi bliver her ikke meget længe. Og han har vist Ret. Fornuften taler i alt Fald til Fordel for ham. Men det er lidt kedeligt for mig, og jeg har ikke været vant til den Slags Liv. Men man maa jo altid bringe Ofre. Jeg kan ikke sige Dem mere, og De maa ikke spørge mig om mere. De er her, og jeg er glad ved, at De er det. Saa, er De tilfreds med det?"

„Ja, mere end tilfreds," svarede han alvorligt. „Det er en Lykke for mig."

„Det er netop den Slags Ting, som De ikke maa sige," sagde hun langsomt, men der var Smil i hendes Øjne. „Husk nu paa det."

Han tog roligt imod Bebrejdelsen. Han var altfor lykkelig over at være sammen med hende til, at han kunde tænke paa ubestemte Grænser. Øjeblikket var godt nok, og han gjorde sit Bedste for at underholde hende. Han lagde med Fornøjelse Mærke til, at hun ikke skænkede Bladene saa meget som et Blik. De talte sammen uden Afbrydelse, og hun interesserede sig for, hvad han sagde, og var munter; men nu og da, især naar der kom Hentydninger til Fremtiden, blev hendes Tone alvorligere, og der gik en Skygge over hendes Ansigt. En Gang sagde han noget, som kunde antyde den Mulighed, at hun kom til altid at bo i England.

Hun rystede straks paa Hovedet, blidt, men bestemt.

„Nej, jeg kunde aldrig leve her i Landet," sagde hun, „selv om jeg kom til at holde mere af det. Det vilde være umuligt."

Han blev lidt forvirret.

„Mener De, at De ikke kunde komme til at holde nok af det?" spurgte han. „Men De har jo næppe haft Tid til rigtigt at kunne bedømme det. London er ikke meget livlig om Foraaret, og Livet i vore Huse paa Landet er meget

forskelligt imod, hvad det var for et Par Aar siden. Det gode Selskab er meget mere tolerant nu.“

„Der er næppe Tale om, hvad jeg holder af eller ikke,“ sagde hun. „Næst efter Paris foretrækker jeg London om Foraaret frem for nogen anden By i Evropa, og jeg tilbragte en dejlig Uge paa Radnett. Men jeg kunde alligevel ikke leve her, det er ikke min Bestemmelse.“

Han blev meget nysgerrig. Paa Radnett boede Hertuginden af Radnett og Ilchester, som havde Ry for at være den mest eksklusive Værtinde i Evropa. Han var forvirret.

„Jeg vilde give en hel Del,“ sagde han alvorligt, „for at vide, hvad De tror, der er Deres Bestemmelse.“

„Nu nærmer vi os til det forbudte Æmne,“ sagde hun med et Blik, som næsten var bebrejdende. „De maa tro mig, naar jeg siger Dem, at Forholdene allerede er blevet arrangerede for mig paa en anden Maade. Naa, nu skal De fortælle mig, hvad De véd om denne Egn, som vi kører igennem. Det' er jo altsammen nyt for mig.“

Han lod hende føre Konversationen ind i andre Baner med en ubestemt Følelse af Uro. Den Hemmelighed, som indhyllede den unge Pige og hendes Onkel, syntes kun at blive mørkere, medens hans Lyst til at trænge igennem den voksede. For Øjeblikket var han i alt Fald slaaet tilbage, han turde ikke gøre flere Spørgsmaal.

Toget gled ind paa Peterborough Station, før nogen af dem rigtig vidste, at de for Alvor var begyndt paa Turen. Wolfenden saa' forbavset ud af Vinduet.

„Men vi har jo allerede kørt Halvvejen,“ udbrød han. „Hvor det er kedeligt.“

Hun smilede og tog et Tidsskrift op. Wolfendens Tjener kom ærbødigt hen til Vinduet.

„Ønsker Herren noget?“ spurgte han.

Wolfenden rystede paa Hovedet og traadte ud paa Perronen.

„Nej Tak, Selby,“ sagde han. „Det er bedst, De selv

faar Dem noget Frokost. Vi kommer ikke til Deringham før Klokken fire.“

Manden hilste og gik, men et Øjeblik efter kom han tilbage igen.

„Undskyld, Mylord,“ sagde han; „men den unge Dames Pige rejser i Kupé sammen med mig, og hun har været urolig hele Vejen. Hun mumler stadig til sig selv paa Fransk og synes at være frygtelig forskrækket over et eller andet. I det Øjeblik, Toget standsede her, styrtede hun af Sted til Telegrafkontoret.“

„Hun lader til at være lidt nervøs,“ bemærkede Wolfenden. „Naa, det er godt, Selby, skynd Dem nu at faa noget at spise.“

„Ja vel, Mylord — De véd maaske, at der er en Blomsterbod derhenne i Krogen?“

Wolfenden nikkede og skyndte sig bort. Han vendte tilbage til Waggonen, just som Toget satte sig i Bevægelse, og bragte en Buket friske Violer, hvis Duft straks opfyldte Kupéen. Den unge Pige rakte Hænderne frem med et Udbrud af Glæde.

„De er en herlig Rejsekammerat!“ sagde hun. „Jeg synes, disse engelske Violer er de dejligste Blomster i Verden.“

Hun førte dem op til Læberne. Wolfenden saa' paa en Papirspose, hun havde paa Skødet.

„Maa jeg spørge Dem, hvad det er?“ spurgte han.

„Boller,“ svarede hun. „De maa ikke tro, at jeg aldrig er sulten, fordi jeg er en ung Pige. Klokken er to, og jeg er ligefrem udhungret.“

Han smilede. Saa fejede han Bunker af Tæpper og Frakker til Side og kom frem med den Frokostkurv, han havde købt paa Stationen, og tog Indholdet af den ud.

„Der er jo Mad til to,“ udbrød hun. „Nej, hvor den Salat ser dejlig ud! Hvor i Alverden er den Frokostkurv kommet fra?“

„Ja, jeg er ikke Troldmand,“ udbrød han. „Jeg købte den

Kurv paa King's Cross Station, da jeg saa' Dem. Nu vil vi dække her. Mit Toiletskrin er et udmærket Bord."

De spiste muntert sammen, og Wolfenden syntes, at Kyllinger og Tunge aldrig havde smagt ham saa godt før, og den billige Rødvin var ganske fyldig og dejlig. De spiste alt, hvad der var, og saa sad de og snakkede, medens de røg en Cigaret. Han prøvede mere end en Gang paa at faa Samtalen ledet ind paa alvorlige Sager; men hun vilde ikke tale om sin Fortid, og hun undgik Fremtiden. En Gang, da han havde gjort en stor Anstrengelse for at faa noget at vide om hendes tidligere Omgivelser, straffede hun ham med en saa udpræget Tavshed, at han skyndte sig at tale om noget andet.

„Der er noget, Deres Pige er meget ked af," sagde han. „Hun sendte et Telegram fra Peterborough. Jeg haaber, at Deres Onkel ikke bliver ubehagelig, fordi jeg rejser sammen med Dem."

Hun smilede ganske uforstyrret.

„Den stakkels Céleste," sagde hun. „Deres Nærværelse har gjort hende frygtelig urolig. Hr. Sabin har nogle temmelig løjerlige Begreber om mig, og jeg er ganske sikker paa, at han hellere vilde have sendt mig af Sted i et Ekstratog, end at dette skulde ske. De behøver ikke at se saa alvorlig ud for det."

„Det er kun for Deres Skyld," forsikrede han.

„Saa behøver De slet ikke at se alvorlig ud," vedblev hun. „Min Onkel har ikke noget at sige over mig. Jeg er ganske uafhængig."

„Det glæder mig at høre," sagde han hjerteligt. „Jeg tror, at Hr. Sabin ikke er nogen behagelig Person, naar man staar paa en daarlig Fod med ham."

Hun smilede tankefuldt.

„Det er der mange Folk, der vil være enige med Dem i," sagde hun. „Der er en hel Del Mennesker i Verden, som har Grund til at angre, at de har fornærmet ham. — Naa, lad os nu tale om noget andet. Jeg synes, jeg kan se Havet."

De var virkelig ogsaa i Cromer. Han fandt en Vogn til hende og samlede hendes Tøj. Han morede sig næsten over hendes fuldstændige Passivitet midt under al den Forvirring. Hun var øjensynlig ikke vandt til at gøre det mindste selv. Han tog den Adresse, hun gav ham, og læste den for Kusken. Saa gjorde han det Spørgsmaal, som han mange Gange havde haft paa Læberne.

„Tillader De, at jeg aflægger Dem et Besøg?“

Hun havde øjensynlig overvejet Sagen, for hun svarede straks og bestemt:

„Det vilde jeg meget gerne have; men hvis min Onkel af én eller anden Grund ikke skulde synes om det, vilde det ikke være behageligt for nogen af os. Han vil spille Golf paa Plænerne ved Deringham. Der træffer De ham nok, og saa kan De jo se, hvordan han er imod Dem.“

„Og hvis han er saadan, som han var i London, skal dette saa være vort Farvel?“ spurgte han alvorligt.

Hun rødmede lidt, og der var et blidere Lys i hendes stolte, straalende Øjne.

„Farvel var det sidste Ord, vi skulde sige,“ sagde hun. „Naa, men nu faar vi se.“

Hun straalede ham i Møde med et yndigt Smil og lænede sig tilbage i Vognen. Saa kørte den, og Wolfenden steg nynnende op i sin, der ventede paa ham.

KAPITEL XIII.

Et stort Arbejde.

Man kunde undskylde, at Grevinde Deringham betragtede sig som den ulykkeligste Kvinde i England. I Løbet af en eneste Uge var hendes Stilling pludselig blevet forandret. Før havde hun været én af de mest glimrende ledende Damer i det engelske Selskab; nu vogtede hun en Eneboer,

som man havde mistænkt for at være sindssyg. Hendes Mand, Admiral, Grev Deringham, havde været en Mand med Jærnnerver; han havde et udmærket Navn og var utvivlsomt en dygtig Sømand. En eneste Dags Rædsel havde ødelagt hans Liv. Han havde været Vidne til en stor Ulykke for Marinen, under hvilken mange af hans ældste Venner og Kammerater var gaaet til Bunds lige for Øjnene af ham sammen med næsten tusind engelske Sømænd. Ansvaret for denne Ulykke hvilede mest paa dem, der var omkommet, men en ringe Del af Dadlen faldt paa Tilskuerne, og han selv, der var kommanderende Admiral, var ikke helt sluppet. Fra det Øjeblik, da de førte ham ned fra Broen paa hans Flagskib, graa og kraftløs, havde han været en forandret Mand. Og han var aldrig kommet sig. Han trak sig straks tilbage fra aktiv Tjeneste. Han led af en ejendommelig og mærkelig haardnakket Illusion. Han troede eller lod, som om han troede, at Halvdelen af den britiske Flaade var gaaet til Grunde, og at Landet maatte bukke under for den første Stormagt, der sendte Krigsskibe op ad Themsen. Det var et Spørgsmaal, om han virkelig var sindssyg. Om almindelige Ting talte han ganske fornuftigt, men den Opgave, han foresatte sig, var saa altopslugende, at ethvert andet Æmne næppe syntes at kunne komme ind under hans Horisont. Han indbildte sig, at Krigsministeren havde valgt ham til at ofre Resten af sit Liv paa Udførelsen af et vist Foretagende. Han skulde med Tal, Planer og Enkeltheder, som det store Publikum ikke kendte, bevise, at Riget var fuldstændig hjælpeløst. Han købte en Yacht og begyndte en Række korte Krydstogter, der varede over to Aar, og paa hvilke hans Hustru var hans stadige, trofaste Ledsagerinde. De besøgte efterhaanden alle Landets befæstede Havne og undersøgte hvert Krigsskib og hver Krydser, som fandtes i Nærheden af England. Saa bosatte han sig i Norfolk med hele det Materiale, han havde samlet, for at affatte sin Rapport, stadig med det Indtryk, at hele Landet ventede spændt paa den. Hans Hustru blev hos ham og fik daglig at vide, hvor-

ledes Arbejdet skred frem, medens hun omhyggeligt undgik at sige noget som helst, der kunde tyde paa Tvivl om de mærkelige Kendsgerninger, han undertiden meddelte hende. Det bedste Værelse i Huset, den store Bogsal, blev indrettet til Studerekammer for ham, og der blev engageret en Maskinskriverske til at kopiere hans Dokumenter. I den senere Tid havde de skæbnesvangre Resultater for England, der vilde være en Følge af den Opdagelse, hvor hjælpeløst Landet var, tynget haardt paa ham, og han begyndte at blive bange for Forræderi. Det Værelse, hvori han arbejdede, blev forsynet med Jærnskodder og bevogtet Dag og Nat. Han saa' ingen Gæster og ærgrede sig, hvis nogen fik Lov til at komme ind i Huset. Han traf kun sin Kone ved Middagsbordet, hvor han mødte gallaklædt, og hvor ingen anden fik Lov til at være til Stede. Naar de var alene, talte han ikke et Ord om andet end sit Arbejde. Vist var det, at han mente, han havde opdaget skrækkelige Hemmeligheder. Enhver Bemærkning om andre Ting gjorde ikke Spor af Indtryk paa ham. Hvis han hørte, hvad der blev sagt, saa svarede han ikke; han saa' blot forvirret ud og trak sig derpaa saa hurtigt som muligt tilbage. Han var tresindstyve Aar gammel og havde et værdigt og venligt Ydre. Han var endnu en smuk Mand, men Ilden i hans blaa Øjne var slukket, og de faste Linier om hans energiske Mund var blevet ubestemte.

Da Wolfenden kom, traf han sin Moder i Vestibulen, og hun tog ham straks med ind til The i sit eget Værelse. Da han satte sig lige over for hende, følte han, at han havde meget at bebrejde sig. Skønt Grevinde Deringham endnu var en smuk Dame, var hun dog kun et Vrag af sin tidligere glimrende Person, og dette kunde Wolfenden, der vidste, hvad Liv hun førte, nu næppe undre sig over. Der var endnu kun graa Stænk i hendes sorte Haar, og hendes Figur var lige saa rank som før, men der var Rynker i hendes Pande og om Øjnene, hendes Kinder var magrere, og ogsaa Hænderne var blevet tyndere. Han saa'

paa hende i tavs Medlidenhed, og skønt han ellers var temmelig tilbageholdende, tog han hendes Haand og trykkede den blidt. Saa gav han sig til at tale saa muntert som muligt.

„Der er vel ikke noget galt med Admiralen i legemlig Henseende?“ sagde han, idet han nævnede ham ved det Navn, som de altid alle gav ham. „Jeg saa' ham i Vinduet, da jeg kom. Sig mig, hvad er det for noget, der ser ud som et Skilderhus dér?“

Grevinden sukkede.

„Ja, det skal jeg sige dig,“ sagde hun. „Det er netop et Skilderhus, og hvis du havde set ind i det, vilde du have opdaget, at Dunn eller Heggs holder Vagt. Din Faders Helbred lader der ikke til at være noget i Vejen med, men i sjælelig Henseende har han det ikke godt. Det er derfor, jeg har sendt Bud efter dig, Wolf.“

Wolfenden blev alvorlig bekymret. Hans Moder havde saamænd haft nok at bære i Forvejen.

„Det gør mig meget ondt,“ sagde han; „dit Brev forberedte mig jo lidt paa det. Fortæl mig nu det hele.“

„Han er pludselig blevet Offer for en højst mærkelig Illusion,“ sagde Grevinden. „Hvorledes det egentlig er gaaet til, kan jeg ikke sige; men der indtraf følgende: Du véd, at han har faaet en Seng stillet op i en Forstue ved Bogsalen, og dér sover han i Almindelighed. Tidlig i Morges blev Huset vækket ved Lyden af to Revolverskud. Jeg skyndte mig derned, upaaklædt som jeg var, og traf nogle af Tjenestefolkene udenfor Døren, som var laaset og stænget indvendig. Da han hørte min Stemme, lukkede han mig ind. Der var mørkt og uordentligt i Værelset. Han holdt en rygende Revolver i Haanden og mumlede noget, men saa hurtigt, at jeg ikke kunde forstaa et Ord af, hvad han sagde. Det Skrin, som indeholdt alle hans Kort og Papirer, var blevet slæbt midt ind i Værelset, og Jærnkrampen var fordrejet, som om der var blevet slaaet tungt paa den. Lampelyset flagrede, og der var en Luftstrøm i Værelset, og da jeg saa'

hen til Vinduet, opdagede jeg, at Skodderne var aabnede, og at ét af Vinduerne var løftet af. Saa begyndte han at tale sammenhængende.

„Send Bud efter Morton og Philip Dunn!“ udbrød han. „Lad Buskadset og hele Parken blive undersøgt. Ingen maa komme ud af nogen af Portene. Der har været Tyve her!“

Jeg meddelte Morton hans Ordre. „Hvor er Richardson?“ spurgte jeg. Richardson skulde have været paa Vagt udenfor, og før den anden kunde svare, kom han ind gennem Vinduet. Hans Pande var blodig, som om han havde faaet et Slag.“

„Hvad er der i Vejen med Richardson?“ spurgte jeg. Manden tøvede og saa' paa din Fader, som svarede i Stedet for ham.

„Jeg vaagnede for fem Minuter siden,“ udbrød han, „og traf to Mænd herinde. Jeg véd ikke, hvorledes de er kommet forbi Richardson; men de var i Værelset, og de havde slæbt mit Skrin herind og søgte at aabne Laasen. Jeg kom lige i rette Tid. Jeg ramte den ene Mand i Armen, og han skød igen. Saa fo'r de forbi Richardson. De maa jo have slaaet Dem til Jorden! Men De, Idiot, maa jo have sovet, ellers kunde De have standset dem.“

Jeg vendte mig om imod Richardson. Han sagde ikke et Ord, men saa' betydningsfuldt paa mig. Medens Admiralen undersøgte sit Skrin, trak jeg Richardson til Side.

„Er det sandt, Richardson?“ spurgte jeg.

Han rystede paa Hovedet.

„Nej, Deres Naade,“ sagde han, „det er ikke. Der har slet ikke været to Mænd her! Herren trak selv Skrinet frem. Jeg hørte ham gøre det, og jeg saa' Lyset; derfor forlod jeg Skilderhuset og traadte ind i Værelset for at se, hvad der var i Vejen. Saa snart han saa' mig, brølede han og fyrede paa mig med sin Revolver. Det er et Under, at jeg er i Live, for én af Kuglerne strejfede min ene Tinding!“

Saa sagde han, at han vilde rejse; om Lønnen var nok saa god, saa kunde man ikke lade skyde paa sig, og det var

klart, at Admiralen burde holdes indelukket. Jeg beroligede ham og fik saa Admiralen til at gaa i Seng igen. Vi lod for en Forms Skyld søge overalt, men der var naturligvis ikke Tegn paa, at der havde været nogen som helst. Det var Indbildning det hele! Det var en Guds Lykke, at han ikke dræbte Richardson."

„Ja, det er jo en meget alvorlig Sag," sagde Wolfenden. „Hvor er hans Revolver?"

„Den har jeg bragt i Sikkerhed," svarede Grevinden. „Den er laaset inde i en af mine Kommoder; men han kan jo forlange den, hvad Øjeblik det skal være."

„Naa, det skal vi nok klare," sagde Wolfenden. „Vi har nogle løse Patroner, som jeg skal lade Revolveren med. Men hvad siger Blatherwick til alt dette?"

„Han er næsten lige saa ulykkelig over det som jeg," sagde Lady Deringham. „Jeg er hver Dag bange for, at han opgiver det hele og rejser sin Vej. Vi giver ham fem Hundrede Pund om Aaret, men det maa være et elendigt Arbejde for ham. Det er for Resten virkelig næsten morsomt at se, hvor bange han er for din Fader; han ryster ligefrem, naar han taler til ham."

„Hvad har han da at bestille?" spurgte Wolfenden.

„Han tegner Kort og gør Beregninger og kopierer alt muligt. Det er jo altsammen spildt og meningsløst Arbejde. Det er det, der gør det saa haardt for den stakkels Mand."

„Er du nu ogsaa ganske sikker paa, at det altsammen er spildt Arbejde?" spurgte Wolfenden efter et Øjebliks Tøven.

„Ja," erklærede Grevinden. „Blatherwick bringer mig undertiden til Fortvivlelse med Blade, som han har været optaget af i flere Dage, og det er et saa haabløst Virvar af Tal og Tegninger, at det er umuligt, at nogen kan hitte ud af det."

„Jeg gad vide," sagde Wolfenden tankefuldt, „om det ikke vilde være en god Idé at faa Statssekretær Denvers til at skrive og bede ham om ikke at gaa videre med sit Arbejde for Øjeblikket. Han kunde let gøre én eller anden Und-

skyldning, f. Eks. sige, at det tiltrak sig en Opmærksomhed, som man vilde undgaa, eller nogen lignende. Denvers er et godt Menneske, og han og Admiralen har jo en Gang været gode Venner, ikke sandt?“

Grevinden rystede paa Hovedet.

„Nej, det kan vist slet ikke gaa an,“ sagde hun. „Desuden har Denvers allerede, af Godmodighed naturligvis, opmuntret ham til Arbejdet. Det er ikke længere siden end forrige Uge, at han skrev et venligt Brev til ham og sagde, at han haabede, det gik fremad med Arbejdet, og at de allesammen i Krigsministeriet i højeste Grad interesserede sig for hans Studier. Han har vidst Besked med det hele Tiden. Og naar Arbejdet blev taget fra din Fader, saa er jeg bange for, at han vilde falde helt sammen.“

„Ja, det maa man naturligvis være ængstelig for,“ indrømmede Wolfenden. „Gud véd, hvor han nu har faaet denne nye Hallucination fra? Har han Mistanke til nogen særlig?“

„Det tror jeg ikke. Det er naturligvis Frøken Merton, der er den oprindelige Aarsag dertil. Han er overbevist om, at hun kopierede alt det Arbejde, hun havde at gøre med, men han er saa fornøjet med sig selv ved Tanken om, at han har opdaget hende, at han ikke ærgrer sig mere over det. Det er vel, fordi han mener, at hun ikke er naaet til den vigtigste Del af hans Arbejde; den kopierer han nu selv.“

„Men har han ikke ellers nogen bestemt Mistanke?“

„Nej, vist ikke nogen bestemt. I Gaar Aftes talte han forvirret om den store Spion og Eventyrer Duchesne. Han vedblev at sige: „Duchesne er den Mand, som kunde faa fat i mit Arbejde, hvis han vidste noget om det. Men ingen maa vide noget om det! Aviserne skal være stille! Det er en frygtelig Fare!“ Saadan talte han i nogen Tid. Nej, han har vist ikke Mistanke til nogen særlig. Det er mere saadan en ganske almindelig Uro.“

„Stakkels gamle Mand,“ sagde Wolfenden blidt. „Hvad mener Dr. Whitlett om ham? Har han set ham for nylig? Jeg

gad vide, om der er nogen Mulighed for, at han kan komme over det.“

„Nej, det er der ikke,“ svarede hun. „Dr. Whitlett er ganske aaben; han genvinder ikke det, han har mistet, han mister sandsynligvis mere. Men nu ringer det til Middag, nu faar du ham jo selv at se. Kom nu endelig ikke for sent, han hader, at man kommer et Minut for sent.“

KAPITEL XIV.

Blatherwick bliver fristet.

Wolfenden sørgede for at være i Vestibulen, før det andet Signal til Middagen lød. Hans Fader hilste varmt paa ham, og Wolfenden var forbavset over at se, hvor lidt ydre Forandring der var foregaaet med ham. Han var omhyggelig paaklædt i alle Henseender og havde en smuk Orkidé i Knaphullet.

Under Middagen drøftede han Livet i London og de forskellige sociale Begivenheder paa en ganske normal Maade, og han brummede som sædvanlig godmodigt over, at det varede saa længe, inden Wolfenden valgte sig en Stilling.

Han hentydede ikke en eneste Gang til sin Svaghed, før Desserten var sat paa Bordet. Saa rakte han Rødvinen til Wolfenden uden selv at fylde sit Glas.

„Undskyld, at jeg ikke drikker med,“ sagde han; „men jeg skal arbejde en tre, fire Timer endnu, og et Arbejde som mit kræver et meget klart Hoved — det forstaar du vist nok.“

Wolfenden samtykkede i Tavshed. Det gik først nu op for ham, hvor det var skrækkeligt at se en saa udmærket Mand som Offer for en haabløs og uhelbredelig Mani. Dér sad han for Enden af Bordet, høflig, elskværdig og værdig, men efter de sidste Ord, han havde sagt, blev han aandsfraværende, og han vedblev at være det Resten af Tiden, medens

de sad til Bords. Han følte, hvad det maatte have at sige for ham, naar han blev revet ud af Illusionen. Det maatte aldrig ske. Aldrig, sagde han til sig selv, da han senere sad alene i Rygeværelset og røg. Hvad der end skete, saa maatte han skaanes for det.

Det bankede paa Døren, og Hr. Blatherwick traadte ind. Wolfenden, som gerne vilde have Selskab, hilste ham fornøjet og trak en Stol hen til ham lige over for sin.

„Kom og faa lidt Tobak, Blatherwick," sagde han. „Naa, det er rigtigt. Prøv én af disse Cigarer; Faders er meget gode; men disse er bedre."

Hr. Blatherwick modtog tøvende Cigaren og dampede saa langsomt med en meget bestemt Mine. Det var en ung Mand med en blid Optræden og gejstlige Aspirationer. Han gik med store Briller og led af kronisk Mavekatarr.

„Mange Tak, Lord Wolfenden," sagde han. „Jeg ryger sjældent Cigarer, mine Øjne har ikke godt af det. Jeg plejer kun at ryge en Cigar nu og da."

Wolfenden sukkede, for hans Regalia var kostbar, og det var Synd at kaste en saadan bort til en Uværdig; men han sagde ikke noget.

„Jeg har taget mig den Frihed, Lord Wolfenden," vedblev Blatherwick, „at medbringe et Brev, som jeg fik i Morges. Jeg antager, det skal være en Vittighed, og jeg behøver ikke at sige, at jeg agter at behandle det som en saadan, men siden De nu er her, saa tænkte jeg, at det ikke kunde gøre nogen Skade, at jeg spurgte Dem om Deres Mening."

Han rakte Wolfenden Brevet. Det var dateret London og stemplet den foregaaende Dag.

„Hr. Arnold Blatherwick!

Den, der skriver dette Brev, er rede til at byde Dem tusind Pund til Gengæld for en Tjeneste, som De er i Stand til at gøre ham. Enkelthederne kan kun forklares Dem ved en personlig Sammenkomst, men Hovedsagen er denne:

De er engageret som Privatsekretær hos den forhenværende Admiral, Lord Deringham, og Deres Arbejde be-

staar i at kopiere og revidere Papirer og Beregninger, der vedrører Storbritanniens Kystforsvar og Flaade. Den, der skriver dette, er selv optaget af et lignende Arbejde, men da han ikke har opnaaet de Begunstigelser, som er tilstaaet Lord Deringham, mangler han nogle vigtige Enkeltheder. Hvad man nu beder Dem om, er at oplyse ham om disse, og til Gengæld byder man Dem tusind Pund.

Som Mand af Ære vil De sandsynligvis tøve med at gaa ind paa dette Tilbud. Det behøver De ikke. Lord Deringhams Arbejde er faktisk unyttigt, thi det er en sindssyg Mands Arbejde. Da De færdes intimt med ham, maa De vide, at dette er sandt. Han vil aldrig være i Stand til at give de Masser af statistiske Oplysninger, han har samlet, en sammenhængende Form. Derfor skader De ham ikke ved at meddele disse Enkeltheder til en anden, som kan gøre Brug af dem. Den Sum, man byder Dem, staar slet ikke i Forhold til Værdien. Hvis Forfatteren ventede et Par Maaneder endnu, kunde han let faa dem uden at give en eneste Skilling ud. Men det spiller nu ingen Rolle.

Jeg er rig, og jeg har ingen Tid at undvære, derfor gør jeg Dem dette Tilbud. Jeg antager, De er en fornuftig Mand, og tager det derfor for givet, at De ikke vil tøve med at gaa ind paa dette Tilbud. Man vil gaa ud fra, at De samtykker, hvis De spiser Frokost i Grand Hotel i Cromer mellem ét og to om Torsdagen efter at De har modtaget dette Brev. De vil da faa alle nødvendige Oplysninger. Jeg kender Dem meget godt og vil tage mig den Frihed at sætte mig ved Deres Bord.“

Brevet endte altsaa noget afbrudt, og Wolfenden, som kun havde kigget det igennem, læste det nu omhyggeligt om igen. Saa rakte han Blatherwick det.

„Det er en meget mærkelig Meddelelse,“ sagde han tankefuldt, „en højst mærkelig Meddelelse. Jeg véd ikke, hvad jeg skal tænke om den.“

Blatherwick lagde den kostbare Cigar fra sig med en lettet

Mine. Han vilde helst have kastet den bort, men han turde ikke.

„Ja, det skal naturligvis være en Vittighed, Lord Wolfenden," sagde han. „Hvis ikke, saa er denne Korrespondent meget daarligt underrettet."

„De tror altsaa ikke, at min Faders Arbejde har nogen som helst Værdi?" spurgte Wolfenden.

Blatherwick hostede undskyldende og saa' med Tilfredsstillelse, at hans Cigar var ved at gaa ud.

„De vil sikkert foretrække," sagde han, „at jeg svarer Dem fuldstændig ligefrem paa det Spørgsmaal. Jeg — hm — kan ikke forstaa, at det Arbejde, som Admiralen og jeg er i Færd med, kan have den ringeste Interesse for nogen som helst. Jeg forsikrer Dem, Lord Wolfenden, undertiden løber det hele rundt for mig, naar jeg arbejder med de mærkelige Manuskripter, som Deres Hr. Fader giver mig at kopiere, og det er ikke, fordi de kun indeholder tekniske Ting; men de er absolut meningsløse. De spørger mig om min Mening, Lord Wolfenden, og jeg anser det for min Pligt at svare Dem ærligt. Jeg er ganske sikker paa, at Admiralen ikke er i den Sindstilstand, at han kan paatage sig noget alvorligt Arbejde."

„Det mener dog ikke den Mand, som har skrevet dette Brev," bemærkede Wolfenden.

„Den Mand, som har skrevet dette Brev," svarede Blatherwick hurtigt, „hvis det virkelig er skrevet i god Tro, véd næppe saa meget om hans Ekscellences Sindstilstand som jeg, der har tilbragt den største Del af Dagen sammen med ham i et Fjerdingaar."

„Mener De, at min Fader er blevet daarligere, Hr. Blatherwick?" spurgte Wolfenden.

„For en Uge siden vilde jeg have svaret, at Hans Ekscellences Tilstand akkurat var som straks, jeg kom her. Men der er en Forandring til det værre, som begyndte med hans pludselige, og det er jeg nødt til at sige, grundløse Mistanke til Frøken Merton, som jeg tror er en højst agtværdig ung Dame."

Blatherwick standsede og hostede noget genert. Et Smil, som Wolfenden ikke kunde skjule helt, syntes at forøge hans Forvirring.

„Den mærkelige Begivenhed i Nat, som Hendes Naade sandsynligvis har forklaret Dem," vedblev Blatherwick, „var det næste Udslag af, hvad vi vist desværre kun kan betragte som ligefrem Sindssyge. Det gør mig ondt, at jeg maa tale saa tydeligt; men man kan vist ikke anvende et mildere Udtryk."

„Det gør mig meget ondt at høre," svarede Wolfenden alvorligt.

„Under disse Omstændigheder," sagde Blatherwick, medens han tog sin nu slukkede Cigar, men straks lagde den fra sig igen, „haaber jeg, at De og Lady Deringham vil undskylde, at jeg ikke siger op til den Tid, man i Almindelighed kræver, men det er mig naturligvis umuligt at vedblive at — hm — at modtage en saa stor Gage for et Arbejde, der saa latterlig lidt svarer til den."

„Det vil gøre Lady Deringham ondt, at De tager bort," svarede Wolfenden. „Kan De ikke holde lidt længere ud?"

„Nej, jeg vil meget hellere tage herfra," sagde Blatherwick bestemt. „Jeg er ikke stærk i fysisk Henseende, og jeg maa tilstaa, at Hans Ekscellences Adfærd undertiden ligefrem gør mig bange. Der er vist ingen Tvivl om, at det var ham, som overfaldt den ulykkelige Karl i Nat, og man kan ikke vide, hvem han næste Gang vælger som Offer. Hvis De ikke har noget imod det, Lord Wolfenden, vil jeg gerne rejse i Morgen tidlig."

„Nej, saa hurtigt kan det ikke ske," sagde Wolfenden. „Hvad skal vi gøre med dette Brev?"

„De kan gøre, hvad De anser for passende," svarede Blatherwick nervøst. „Selv vil jeg ikke have noget at gøre med det. Jeg vilde gerne tilbringe en Uges Tid hos en Tante i Cornwall og vil derfor helst rejse med Morgentoget i Morgen."

Wolfenden kunde næppe lade være med at le, skønt han var lidt ærgerlig.

„Hør nu, Blatherwick," sagde han, „De maa hjælpe mig

lidt, før De tager herfra, saa er De et rart Menneske. Jeg tvivler ikke et Øjeblik om, hvad De siger om min stakkels Faders Sindstilstand, men synes De ikke alligevel, det er underligt, at De faar dette Brev, naar De tænker paa, hvor bange han er for, at hans Arbejde skal blive stjaalet fra ham; der er i alt Fald nogle, der sætter stor Pris paa hans Manuskript. Jeg gad nok vidst, hvem det Brev er fra."

„Det har jeg ikke Spor af Begreb om," sagde Blatherwick.

„Nej, naturligvis," svarede Wolfenden utaalmodigt. „Men kan De ikke forstaa, at vi let kan opdage det? De maa tage til Grand Hotel paa Torsdag og spise Frokost dér og træffe denne mystiske Person."

„Nej, det vil jeg helst være fri for," erklærede Blatherwick hurtigt. „Jeg vilde være alt andet end hyggelig til Mode."

„Hør nu," sagde Wolfenden overtalende. „Jeg maa vide, hvem der har skrevet dette Brev, og det kan jeg kun ved Deres Hjælp. De skal kun være der, jeg skal komme hen til Dem, saa snart jeg har opdaget Manden. Det er kun Deres Nærværelse, der er nødvendig, og De vilde gøre mig en stor Tjeneste, hvis jeg maatte have Lov til at forære Dem en Halvtredsindstyvepundsseddel."

Blatherwick rødmede og tøvede lidt. Han havde Sødskende, hvis Opdragelse tyngede svært paa hans Faders slunkne Pengepung, og der kunde gøres en hel Del med halvtredsindstyve Pund. Det stred mod hans Samvittighed og Lyst at blive paa en Post, hvor hans Arbejde var en ren Farce; men dette var noget andet.

„De er meget ædelmodig, Lord Wolfenden," sagde han med et Suk. „Saa skal jeg blive til efter Torsdag."

„Tak, Tak, skal De have," udbrød Wolfenden. „Tag en frisk Cigar."

Blatherwick rejste sig hurtigt og rystede paa Hovedet. „Nej Tak; undskyld, at jeg ikke ryger mere. Hvis De ikke har noget imod det —"

Wolfenden vendte sig henimod Vinduet og slog ud med Haanden.

„Hør," sagde han; „der er kommet en Vogn. Det er da en underlig Tid."

Det var ganske vist en Vogn, der kørte forbi Vinduet, og et Øjeblik efter hørte de den standse ved Hovedindgangen.

„Det er en underlig Tid at faa Gæster paa," bemærkede Wolfenden.

Blatherwick svarede ikke. Han lyttede ogsaa. Et Øjeblik efter hørte de Raslen af Kvindeskørter udenfor, og Døren blev aabnet.

KAPITEL XV.

Dr. Franklin Wilmot.

De saa' begge to op, da Lady Deringham traadte ind og omhyggelig lukkede Døren efter sig. Hun havde et Kort og et aabent Brev i Haanden.

„Det er godt Du er her, Wolfenden," sagde hun. „Der er hændet noget meget mærkeligt og jeg vilde gerne høre din Mening om det."

Blatherwick rejste sig roligt og gik.

„Hvem var det, der kom?" spurgte Wolfenden.

„Det var en fremmed Herre," svarede hun. „Her er hans Kort. Det lod til, at han var overrasket over, at jeg ikke kendte hans Navn. Han sagde, at du sikkert kendte det."

Wolfenden tog Visitkortet og læste det. Der stod:

„Dr. Franklin Wilmot."

Han tænkte efter et Øjeblik. Navnet kendte han godt nok, men han vidste ikke rigtig, hvor han havde hørt det.

„Jo, det er sandt," udbrød han, „det er en berømt Læge. Han er meget anset, kommer ved Hoffet, o. s. v."

Lady Deringham nikkede.

„Ja, han sagde straks, at han var Læge. Han havde dette Brev fra Dr. Whitlett med."

Wolfenden tog Brevet. Det var øjensynlig skrevet i stor Hast paa et halvt Ark Papir og lød saaledes:

„Kære Lady Deringham, — min gamle Ven, Dr. Franklin Wilmot, som har opholdt sig i Cromer, har lige besøgt mig. Vi har faaet en Passiar, og han interesserer sig umaadeligt for Lord Deringhams Tilfælde. Jeg havde derfor arrangeret, at jeg skulde komme til Dem med ham i Aften for at se, om De vilde bryde Dem om at høre hans Mening. Men uheldigvis er jeg nødt til at se til en Patient, der bor omtrent ti Mil herfra og vist er meget syg, og Wilmot tager til Byen imorgen tidlig. Jeg foreslog ham derfor, at han kunde se ind til Dem paa Vejen tilbage til Cromer, og hvis De vilde være saa venlig at lade ham se Lord Deringham, saa vilde det glæde mig, da hans Mening vil være mig til stor Nytte. De kender utvivlsomt Wilmots Ry som den største nulevende Autoritet i Tilfælde af partiel Sindssyge, og da han aldrig under nogen som helst Omstændighed besøger Patienter udenfor London, vilde det være en stor Skam at give Slip paa denne Lejlighed.

Undskyld dette Kradseri, som skyldes, at jeg har meget travlt.

Med en ærbødig Hilsen er jeg

Deres hengivne

John Whitlett.

P. S. De maa ikke tilbyde ham noget Honorar.“

Wolfenden lagde Brevet sammen og gav hende det tilbage.

„Ja, det har vel sin Rigtighed,“ sagde han; „skønt det er jo en løjerlig Tid at komme paa.“

„Det synes jeg ogsaa,“ svarede Lady Deringham; „men Dr. Whitletts Forklaring er jo ganske rimelig. Synes du ikke? Jeg sagde, jeg vilde tale med dig om det. Gaa med ind og se ham.“

Wolfenden fulgte med sin Moder ind i Dagligstuen. Dér sad en høj, mørk Mand under en Palme i en Krog. I den ene Haand havde han et Tidsskrift, hvis Billeder han syntes at studere omhyggeligt, den anden holdt han op til Munden.

Han var i Færd med at gabe, da Wolfenden og hans Moder traadte ind i Værelset.

„Det er min Søn, Lord Wolfenden," sagde hun. „Dr. Franklin Wilmot."

De to Herrer bukkede for hinanden.

„Jeg antager, at Lady Deringham har forklaret Grunden til mit ubetimelige Besøg," sagde Dr. Wilmot.

„Ja," svarede Wolfenden. „Jeg er bange for, det er lidt vanskeligt at faa Fader til at modtage Dem med saa kort Varsel."

„Jeg sagde netop til Lady Deringham, før jeg hørte, at De var hjemme," sagde Dr. Wilmot, „at skønt det vilde være en Fordel, saa er det dog ikke absolut nødvendigt for Øjeblikket. Jeg maa naturligvis undersøge Deres Fader, før jeg kan sige noget bestemt om hans Sygdom. Men jeg kan dog give Dem et Begreb om hans Tilstand uden i det hele taget at se ham."

Wolfenden og hans Moder vekslede et Blik.

„Undskyld," begyndte Wolfenden tøvende. „Jeg kan virkelig ikke forstaa —"

„Nej, naturligvis," afbrød den Fremmede ham hurtigt. „Min Metode er Dem selvfølgelig ganske ubekendt, men hvis De læste The Lancet eller Medical Journal, vilde De i den senere Tid have hørt en Del om den. Mine Slutninger om en Patients mentale Tilstand gør jeg næsten helt af en nøje Undersøgelse af hans Breve eller hvilket som helst Arbejde, han nu lige har været optaget af. Jeg siger ikke, at det er muligt at gøre dette med et eneste Brev som Grundlag; men naar en Mand har en Kæphest, saaledes som jeg har hørt, Lord Deringham har, og har ofret en hel Del Tid paa virkeligt eller indbildt Arbejde, der staar i Forbindelse med den, saa kan jeg i Almindelighed, naar jeg studerer dette Arbejde, sige, om Hjernen er svækket eller ikke, og paa hvilken Maade den kan styrkes. Dette er kun det flygtigste Omrids af min Teori; men kort og godt, jeg kan sige Dem min Mening om Lord Deringhams mentale Tilstand og

give Dem Anvisning paa, hvorledes han skal behandles, hvis De vil vise mig det sidste Arbejde, han har været optaget af. Jeg haaber, jeg har udtrykt mig tydeligt.“

„Ja, fuldkommen,“ svarede Wolfenden. „Det lyder meget fornuftigt og meget interessant; men jeg er bange for, der er nogle praktiske Vanskeligheder i Vejen. For det første viser min Fader ikke sit Arbejde eller nogen Del af det til nogen som helst, og for det andet benytter han de mærkeligste Forsigtighedsregler for at bevare sin Hemmelighed fuldstændigt.“

„Det er et temmelig slemt Symptom,“ bemærkede Dr. Wilmot; „men jeg skulde dog tro, man kunde komme over den Vanskelighed. De kan jo se at faa ham bort fra hans Studerekammer et Øjeblik og lade mig komme derind. Det ligger naturligvis altsammen i Deres Haand; men jeg antager, De meget gerne vil høre min Mening om Deres Faders Helbredstilstand. Jeg plejer ikke at opsøge Patienter,“ tilføjede han lidt stift. „Jeg interesserer mig for min Ven Whitletts Beskrivelse af dette Tilfælde og vilde gerne anvende mine Teorier paa det, da det i nogle Henseender afviger fra andre Tilfælde, jeg har haft i den senere Tid. Men,“ vedblev han og saa' paa Uhret, „hvis der skal gøres noget, saa maa det gøres hurtigt; jeg har ingen Tid til overs.“

„De gør bedst i at blive her i Nat,“ foreslog Wolfenden. „Vi kan køre Dem til Stationen eller til Cromer saa tidligt, som De vil, i Morgen.“

„Nej Tak, det er fuldstændig umuligt,“ svarede Dr. Wilmot kort. „Jeg bor hos nogle Venner i Cromer, og jeg har en Konsultation i Byen i Morgen tidlig. De maa virkelig blive enig med Dem selv straks, om De vil høre min Mening eller ikke.“

„Tro ikke, at vi et Øjeblik tvivler om det,“ sagde Lady Deringham.

Wolfenden saa' noget tvivlende paa ham. Det syntes ikke at være muligt, at de kunde have andet end Fordel af at

modtage dette Tilbud, og paa en Maade var han dog ked af, at det var blevet gjort.

„Hvis der skulde være noget særlig vigtigt ved Deres Faders Manuskripter," bemærkede Dr. Wilmot i en sarkastisk Tone, „saa vil jeg blot tilføje, at det ikke er nødvendigt, at jeg er alene i Studereværelset."

Wolfenden følte sig lidt uhyggelig til Mode under den ældre Mands skarpe Blik, og han kunde heller ikke lide, at hans Tanker blev læst saa nøjagtigt.

„Du kan vel nok faa ham ud af Studereværelset en kort Tid?" sagde han til sin Moder.

„Jeg kan jo prøve ad," svarede hun. „Skal jeg?"

„Ja, siden Dr. Wilmot har været saa venlig at se herind, maa vi i alt Fald gøre en Anstrengelse."

Lady Deringham forlod Værelset.

Dr. Wilmot, hvis passive Ansigtsudtryk ikke havde forandret sig en Smule under deres Samtale, henvendte sig til Wolfenden.

„Har De aldrig selv set nogle af Deres Faders Manuskripter?" sagde han. „Har han aldrig forklaret Dem Planen i sit Arbejde?"

„Jeg kender Hovedtanken," svarede Wolfenden; „det er vor Flaades og Kystforsvars Svagheder; men det er ogsaa alt, hvad jeg véd. Min Fader havde allerede, da han var Admiral i aktiv Tjeneste, absolut pessimistiske Anskuelser. Det husker De maaske?"

„Nej," svarede Dr. Wilmot. „Jeg har aldrig interesseret mig for den Slags Ting; min Videnskab har optaget mig fuldstændig i de sidste ti Aar."

„Jeg kan huske," sagde Wolfenden, „at jeg undertiden læste i Aviserne og undrede mig over, at min Fader gjorde sig saadan Umage for at skræmme alle. Men nu er han helt forandret. Han undgaar endogsaa Æmnet, skønt jeg er ganske sikker paa, at det er den eneste Tanke, der optager ham helt. Det er sikkert, at ingen hidtil har ofret saa megen Tid og Energi paa det. Hvis hans Arbejde var en sund Mands

Arbejde, saa kunde jeg tænke mig, at det maatte være meget værdifuldt.“

„Ja, naturligvis,“ svarede Dr. Wilmot skødesløst.

Døren gik op, og Lady Deringham traadte ind igen.

„Det lykkedes mig,“ sagde hun. „Han er ovenpaa nu, og jeg skal prøve at holde ham en halv Time dér. Wolfenden, vil Du vise Dr. Wilmot ind i Studerekamret.“

Dr. Wilmot rejste sig roligt, og Wolfenden viste Vej ned ad den lange Gang, som førte til Studereværelset. Selv var han næppe forberedt paa de Tegn paa et ualmindeligt Arbejde, som viste sig, da de aabnede Døren. Det runde Bord midt i Værelset var fyldt med Bøger og Papirer. Desuden var der nautiske Instrumenter og Kompasser, store Samlinger af Kort og en hel Del smaa Modeller af Krigsskibe. Blatherwick, som sad i den anden Ende af Værelset og havde travlt med at kopiere, saa' forbavset op, da Wolfenden traadte ind paa dette forbudte Terrain med en fremmed Herre.

Wolfenden gik straks hen til Bordet. Der laa et Ark Papir, paa hvilket Blækket endnu næppe var tørt, medens mange andre var spredt omkring. De var næsten ulæselige, og der var Randnotitser og Rettelser med hans Faders Haandskrift. Han skubbede nogle af dem hen til Dr. Wilmot.

„Vær saa god,“ sagde han. „Det er vidst det sidste, han har skrevet.“

Dr. Wilmot syntes næppe at høre ham. Han havde hurtigt skruet Lampen op og bøjede sig ned over de nylig skrevne Sider. Det var klart, at han interesserede sig stærkt for Sagen. Han stod ganske stille og læste dem med aandeløs Hast, Papirerne syntes næsten at flyve gennem hans Fingre. Wolfenden blev lidt betuttet, og Blatherwick, der havde stirret forbavset paa dette, rejste sig og kom hen imod ham.

„Undskyld, Lord Wolfenden,“ sagde han; „men hvis Admiralen kommer tilbage og træffer en fremmed Herre, som ser paa hans Arbejde, saa —“

„Det er godt, Blatherwick,“ afbrød Wolfenden ham saa

meget mere utaalmodigt, som han selv ikke var hyggelig til Mode. „Denne Herre er Læge.“

Sekretæren satte sig igen. Dr. Wilmot læste det ene Ark efter det andet med Lynets Fart og gjorde Notitser i en Lommebog, som han havde lagt paa Bordet. Han var saa optaget, at han ikke syntes at høre Lyden af en Vogn, der kom op ad Alléen. Wolfenden gik hen til Vinduet, løftede Gardinet op og saa' ud. Han udstødte et lille Udbrud af Lettelse, da han saa' en kendt Vogn holde ved Døren, og Dr. Whitletts berømte Hoppe stod der og dampede.

„Det er Dr. Whitlett,“ udbrød han. „Det var temmelig hurtigt, han fulgte efter Dem.“

Det Blad, som Lægen havde i Haanden, knitrede under hans Fingre, og der var et mærkeligt Udtryk i hans Ansigt. Han gik hen til Vinduet og saa' ud.

„Ja, det er jo ham,“ bemærkede han. „Jeg vilde gerne straks tale et Øjeblik med ham — saa er jeg færdig. Har De noget imod at gaa ned og bede ham om at komme herop?“

Wolfenden vendte sig straks om for at forlade Værelset. I Døren saa' han sig om, for han hørte en pludselig Støj og et Udbrud af Blatherwick. Dr. Wilmot var forsvundet! Blatherwick stirrede forbavset paa Vinduet.

„Han er væk! Han sprang ud af Vinduet!“

Wolfenden fo'r hen til Gardinerne. Nattevinden blæste ind i Værelset gennem det aabne Vindue, og nede i den lange Allé hørtes galoperende Heste. Dr. Franklin Wilmot var borte!

Da Wolfenden vendte sig om, stod han Ansigt til Ansigt med Dr. Whittlet.

„Hvad i al Verden er der i Vejen med Deres Ven Wilmot?“ udbrød han. „Han er sprunget ud af Vinduet her som en gal Mand.“

„Wilmot!“ udbrød Doktoren. „Jeg har aldrig kendt nogen af det Navn. Den Fyr er en Bedrager!“

KAPITEL XVI.

Geni eller Vanvid.

Et Øjeblik var Wolfenden maalløs. Saa gik han hen til Skrivebordet med en Aandsnærværelse, som han senere undrede sig over.

„Blatherwick," sagde han hurtigt, „det er vist en slem Fejl, vi har begaaet. Prøv paa at ordne disse Papirer akkurat saadan, som de laa, da Admiralen gik, og lad ham ikke vide, at nogen har været herinde og set dem."

Blatherwick begyndte sit Arbejde med skælvende Fingre.

„Jeg skal gøre mit Bedste," sagde han nervøst. „Men jeg har for Resten ikke Lov til at røre ved noget som helst, der ligger paa dette Bord. Hvis Admiralen ser det, bliver han meget vred."

„Jeg skal nok tage det paa mig," sagde Wolfenden. „Gør nu Deres Bedste."

Han tog Lægen under Armen og skyndte sig med ham ind i Rygeværelset.

„Det er en højst mærkelig Historie, Dr. Whitlett," sagde han alvorligt. „Saa maa Deres Brev jo være et Falskneri."

Doktoren tog det Brev, som Wilmot havde haft med, og læste det hurtigt.

„Ja, det er et Falskneri fra Begyndelsen til Slutningen," erklærede han. „Jeg har aldrig kendt nogen af dette Navn."

„Det er skrevet paa Brevpapir med Deres Adresse paa," bemærkede Wolfenden, „og det er vist ogsaa en temmelig god Efterligning af Deres Haandskrift; for Lady Deringham mente, at De havde skrevet det."

Doktoren nikkede.

„Jeg skal sige Dem alt, hvad jeg véd om Sagen," sagde han. „Jeg kørte ud omtrent Klokken seks, og da jeg naaede Hovedvejen, mødte jeg en Tospænder, der blev kørt meget langsomt. Ved Siden af Kusken sad der en Mand, som saa' ud til at være en Slags Kammertjener; da jeg kørte forbi, gjorde han Kusken et Spørgsmaal, og jeg er næsten vis paa, at jeg

hørte mit Navn nævne. Jeg var naturligvis lidt nysgerrig og vendte mig om flere Gange for at se, hvorhen de kørte efter at have passeret mit Hus. Men skønt jeg ventede i nogen Tid, var det mig ikke muligt, og da jeg endelig kørte videre, vidste jeg, at én af to Ting maatte være sket. Enten havde Vognen gjort Holdt paa Vejen, eller den maatte være drejet ind ad min Port. Det syntes mig meget løjerligt, men jeg havde et vigtigt Besøg at gøre, saa jeg kørte min Vej og gjorde mig færdig saa hurtigt som muligt. Paa Vejen hjem kom jeg forbi Deres nordre Indgang, og da jeg saa' op ad Alléen, opdagede jeg den samme Vogn, som jeg havde set tidligere. Jeg tænkte halvvejs paa at gaa herind, og nu vilde jeg ønske, at jeg havde gjort det, men i Stedet for kørte jeg hurtigt hjem. Dér fik jeg at vide, at der havde været en Herre et Par Minuter efter, at jeg var kørt hjemme fra, og da han hørte, at jeg var ude, havde han bedt om Lov til at skrive noget til mig. Pigen viste ham ind i Studereværelset, og der blev han omtrent i ti Minuter. Saa var han kørt sin Vej igen. Der var intet Brev til mig, men mit Skrivemateriale var blevet benyttet, og der manglede et Ark Brevpapir. Det hele syntes mig saa løjerligt, at jeg gav Ordre til, at der skulde spændes for, og saa kørte jeg lige herover."

„Ja," svarede Wolfenden, „for saa vidt er Sagen jo klar nok; men hvad i al Verden vilde Manden i min Faders Studereværelse, siden han har gjort et saa udspekuleret Forsøg paa at komme derind? Det var ikke nogen almindelig Tyv."

Dr. Whitlett rystede paa Hovedet. Han vidste ikke, hvad han skulde tænke.

„Deres Fader," sagde han langsomt, „sætter jo stor Pris paa Resultatet af sine Undersøgelser."

„Ja, og paa den anden Side forsikrer baade De og min Moder, Hr. Blatherwick, ja, selv den unge Dame, som har kopieret for ham, at det er noget Vrøvl! I fire er de eneste Mennesker, som har set noget af det, og saa vidt jeg forstaar, er De kommet til den Slutning, at hvis han ikke er

sindssyg, saa lider han i alt Fald af en Slags Mani. Hvorledes skal vi nu forsone dette med det Forsøg paa Røveri, der er gjort i Aften, og med den Kendsgerning, at Blatherwick har faaet et hemmeligt Tilbud om en stor Sum, hvis han vil kopiere et Par Sider af hans Manuskripter?"

„Nej virkelig!" udbrød Dr. Whitlett forbavset. „Naar har De hørt det?"

„Først i Eftermiddag. Blatherwick bragte mig selv Brevet. Hvad jeg ikke kan forstaa, er, hvorledes disse Dokumenter nogen Sinde kan faa Salgsværdi, men vi bliver nødt til at betragte det som en absolut Kendsgerning, at der er Mennesker, der sammensværger sig om at komme i Besiddelse af dem."

„Wolfenden!"

De to Herrer fo'r sammen. Grevinden stod i Døren. Hun var ligbleg og saa' forskrækket ud.

„Hvem var den Herre?" udbrød hun. „Hvad er der sket?"

„Det var vist en Bedrager," svarede Wolfenden. „Brevet fra Dr. Whitlett var et Falskneri; han er rendt sin Vej."

Hun saa' henimod Lægen.

„Gudskelov, De er her!" udbrød hun. „Jeg er saa bange; der savnes nogle Papirer, og Admiralen har opdaget det. Han faar vist et Anfald. Aa, vil De ikke komme med? Han maa ikke være alene."

De fulgte hende begge gennem Gangen. I Midten af Værelset stod Lord Deringham. Hans blege Kinder var røde af Vrede, og han knyttede Næverne. Han vendte sig hurtigt om imod dem, hans Øjne funklede af Vrede.

„Ingen skal bilde mig ind, at der ikke har været nogen her i Værelset og rodet i mine Papirer," sagde han. „Hvor er Blatherwick? Mit Arbejde fra i Morges laa her paa Pulten for mindre end en halv Time siden, og nu er det borte. Enten har Blatherwick stjaalet det, eller der har været nogen her under min Fraværelse. Hvor er den Køter henne?"

„Han er i sit Værelse," svarede Lady Deringham. „Han løb forbi mig paa Trappen, skælvende og bleg af Frygt,

og han har laaset sig inde og stablet Møblerne imod Døren. Du har gjort ham bange.“

„Det er næppe muligt —“ begyndte Dr. Whitlett.

„Lyv ikke, Doktor!“ tordnede Admiralen. „I er allesammen Idioter og gamle Kællinger! I er saa uvidende som nyfødte Børn! I véd ikke Spor om, hvad der gaar for sig indenfor disse Vægge, men jeg vil blot sige jer, at hvis mit Arbejde fra de sidste Par Aar kommer i visse Hænder, saa vil hele Evropas, ja hele Verdens Udseende blive forandret. Der findes Mænd her i Landet, hvis Formaal det er at udplyndre mig, og I, mine egne, I synes at byde dem velkommen og bede dem om at gøre, hvad de vil her, som om mit Livs største Værk ikke var mere værd end lige saa mange Blade hvidt Papir. I har lukket en Fremmed ind i dette Værelse i Dag, og hvis han ikke var blevet forstyrret, Gud véd, hvad han saa ikke kunde have taget med sig!“

„Ja, vi har været meget dumme,“ sagde Lady Deringham undskyldende. „Nu skal vi sætte Vagt her Nat og Dag. Vi vil ikke udsætte os for mere. Jeg sværger paa det, og du kan tro mig, Horace.“

„Ja, men sig mig Sandheden,“ udbrød han. „Der har været en Mand her i Værelset, og han er sluppet ud gennem Vinduet. Saa meget fik jeg at vide af den Idiot, Blatherwick. Jeg vil vide, hvem det var.“

Hun saa' hen paa Lægen, som nikkede. Saa gik hun hen til sin Mand og lagde Haanden paa hans Skulder.

„Du har Ret, Horace,“ sagde hun, „det kan ikke nytte at skjule det for dig. Der er en Mand, der har narret os med et forfalsket Brev. Men han kan ikke have været her mere end fem Minuter. Vi opdagede ham næsten lige straks. Det skal aldrig ske mere.“

Det viste sig, at det var rigtigt at fortælle ham det, for hans Ansigt ligefrem straalede triumferende. Han blev ganske rolig, og det vilde Blik, som havde forfærdet dem alle, forsvandt helt. Denne Tilstaaelse var en Triumf for ham.

„Det vidste jeg,“ sagde han, ligefrem i godt Humør. „Jeg

har jo advaret jer hele Tiden, nu tror I mig maaske! Gudskelov, at det ikke var Duchesne selv. Jeg vilde ikke blive overrasket, hvis det var én af hans Udsendinge, men hvis han selv kom," sagde han og blev lidt bleg, „saa Gud hjælpe os!"

„Vi skal nok være mere forsigtige nu," sagde Lady Deringham. „Ingen skal overraske os igen. Vi vil holde særlige Vægtere og stænge alle Vinduerne."

„Fra dette Øjeblik," sagde Admiralen langsomt, „forlader jeg ikke dette Værelse, før mit Arbejde er endt og overgivet til Lord S. Hvis jeg bliver udplyndret, er England i Fare. Der maa ikke risikeres mere. Jeg vil have en Sovesofa herned, og alle mine Maaltider skal serveres herinde. Heggs og Morton maa skiftevis sove i Værelset, og jeg vil have Vagt udenfor. Vil I saa gaa allesammen! Jeg maa skrive det om igen, som er blevet stjaalet fra mig ved eders Uforsigtighed. Send mig noget Kaffe Klokken elleve, og tag saa en Æske Patroner, der staar i Toiletværelset."

De gik deres Vej. Wolfenden var meget alvorlig. Der var intet i hans Faders Væsen eller Sprog, der antydede, at han var sindssyg. Hvis de nu alle tog fejl — hvis dette Værk, som han havde ofret de bedste Aar af sit Liv paa, virkelig var saa umaadelig vigtigt? Det var der jo andre Mennesker, der mente! At der var noget barnagtigt i mange af hans Handlinger, det behøvede jo ikke at tyde paa Vanvid. Blatherwick kunde tage fejl — Blanche vilde sikkert have anset ethvert teknisk Værk for noget Vrøvl. Og saa denne Landsbylæge Whitlett — ja, selv hans Moder kunde jo have set for meget i hans noget ekscentriske Væsen. En Ting var i alt Fald vis. Der var Folk udenfor Huset, som vilde sikre sig Frugten af hans Faders Arbejde. Det var hans Pligt at hindre, at deres Forsøg lykkedes.

KAPITEL XVII.

Kæmpeplaner.

Næsten i samme Øjeblik som den Mand, der havde kaldt sig Dr. Wilmot, var sprunget ud af Vinduet paa Deringham Hall, sad Sabin alene i sin Stue og ventede paa en Gæst. Værelset var ganske lille og laa i Husets Stueetage, men var møbleret med Smag og paa en original maurisk Maade. Sabin sad i en Lænestol, der stod tæt ved Ilden, og en tyk, blaa Røgsky steg op fra en ægyptisk Cigaret, som brændte mellem hans Fingre. Han hvilede Hovedet paa sin fine venstre Haand og stirrede med de mørke Øjne paa de flammende Kul. Han var i dybe Tanker.

„Et eneste Fejlgreb nu," sagde han til sig selv, „og vi kan sige Farvel til flere Aars Arbejde. Et eneste galt Skridt, og Farvel til alle vore Drømme! Det bliver afgjort i Aften! Om et Par Minuter maa jeg sige Ja eller Nej til Knigenstein. Jeg tror — jeg er næsten sikker paa, at jeg siger Ja!"

Rynkerne i hans Pande blev stærkere markeret. Cigaretten mellem hans Fingre vedblev at brænde, og et langt, graat Stykke Aske faldt ned paa Gulvet. Han tillod sig den Luksus at sidde i dybe Tanker. Hele sit Liv havde han været en Rænkesmed, en Mand, der lagde mægtige Planer, en mægtig Mand, naar der var Tale om at afgøre Nationers Skæbne. I Aften vidste han, at han havde naaet en Krise paa en Bane, der i mange Henseender var vidunderlig. I Aften vilde han gøre det første af de endelige Skridt henimod sit Livs Maal. Det beroede kun paa ham at kaste Tærningerne. Han maatte træffe Afgørelsen. Hans eget Livs Ærgerrighed og en mægtig Nations Skæbne laa paa Vægtskaalen. Var han enig med sig selv om, til hvilken Side Vægtskaalen skulde synke? Næppe endnu! Der var saa mange Ting at tage Hensyn til.

Han fo'r sammen. Der blev banket paa Døren. Han greb Aftenavisen, og Cigaretrøgen begyndte igen at hvirvle omkring hans Hoved. Han rørte om i en Kop Kaffe, der stod ved Siden af ham. De haarde Linier i hans Ansigt var alle

slappede. Der var ikke længer nogen Bekymring at se. Han saa' op og hilste venligt og med en vis Ærbødighed paa den Gæst, som blev ført ind. Det saa' ikke ud, som om han havde været optaget af andet end en flygtig Gennemlæsning af St. James's Gazette.

„Der er en Herre," havde den dvaske Tjener meldt i al Korthed. Han havde ikke sagt hans Navn. Da Sabin rejste sig og holdt Haanden frem, henvendte han sig ikke direkte til sin Gæst. Det var en høj, svær Mand med jærngraat Overskæg og en noget militærisk Holdning. Da Tjeneren havde trukket sig tilbage, og de to var alene, knappede han sin Overfrakke op. Under den bar han en udenlandsk Uniform, der straalede af Ordener. Sabin saa' paa dem og smilede.

„De skal nok til Arlington Street," bemærkede han.

Den anden nikkede.

„Ja, naar jeg gaar herfra," svarede han.

Saa var der en kort Pavse. De syntes gensidig at vente, at den anden skulde begynde Forhandlingerne. Endelig var det Sabin, der gjorde det.

„Jeg har omhyggeligt studeret de Aviser, De sendte mig," bemærkede han.

„Naa!"

„Der er ingen Tvivl om, at den anti-engelske Følelse, som De taler om, findes til en vis Grad. Jeg har anstillet andre Undersøgelser, og for saa vidt er jeg overbevist."

„Sæden er saaet. Den er udstrøet med gavmild Haand! Tro mig, min Ven, at der er store Overraskelser i Vente for dette Land. Jeg véd Besked."

Sabin var tankefuld. Han saa' ind i Ilden og talte i en grublende Tone.

„Men Slægtskabets og den fælles Oprindelses Baand er stærke," sagde han. „Det er vanskeligt at tænke sig et aabent Brud mellem de to sachsiske Nationer."

„Slægtskabets Baand," sagde Sabins Gæst og knipsede med Fingrene, „er ikke meget værd."

Det Knips, han slog, var saa stærkt, at Sabin fo'r op.

„Det er Slægtskabets Baand," vedblev han, „som fostrer Irritabilitet og ikke Venlighed! Jeg vil sige Dem, min Ven, at det trækker sammen til et stærkt Uvejr. Det er ikke for intet, at de store Hærskarer i mit Fædreland styres af en Krigsherre! Vi væbner os til Tænderne i Tavshed, hurtigt og med et bestemt Formaal. Det kan synes Dem en ringe Ting, men jeg vil sige Dem — vi er en skinsyg Nation! Og vi har Grund til Skinsyge. Hvor som helst i Verden, vi sætter vor Fod, træder vore allestedsnærværende Fætre paa den! Hvor som helst vi giver os til at kolonisere, kommer vi for sent; England har allerede sikret sig det bedste Territorium, den frugtbareste Del af Landet. Vi maa enten tage hvad England har ladet ligge, eller gaa Tiggergang! Hvor som helst vi vil skabe Udvikling, holdes vi tilbage af denne vidunderlige Nations kommercielle og koloniserende Geni — ja, for det er det. Verden er ved at blive overfyldt! Der er ikke Plads for et voksende England og et voksende Tyskland! Det ene Land maa give efter, og Tyskland begynder at mumle, at det ikke altid skal være dets Sønner, der træder tilbage. De siger, at Frankrig er vor naturlige Fjende. Det benægter jeg! Frankrig er vor historiske Fjende — intet andet! I militære Kredse vilde for Øjeblikket en Krig med England være vanvittig populær, og at der tidligere eller senere vil komme en Krig med England, er saa sikkert, som at Solen staar op hver Morgen! Ja, jeg kan endogsaa sige Dem nu, naar det første Slag vil falde! Det er afgjort!"

„Ikke i Evropa," svarede Sabin.

„Nej, hverken i Evropa eller i Asien! Krigsfaklen bliver tændt i Afrika!"

„I Transval?"

Sabins Gæst smilede.

„I Afrika," sagde han, „har det engelske Monopol været mest irriterende for min Nation. Vi føler ogsaa Overbefolkningens Byrde, vi har ogsaa ungt Blod, der vil frem og er ivrigt, voldsomt og tørster efter Eventyr og Frihed. Vi trænger til nye Lande, hvor vi kan udvikle os og paa en

Gang bringe vort Fædreland Lettelse og Styrke. I én af de store engelske Revuer staar der, at mit Land ikke har Koloniseringsinstinkt. Det er galt! Vi har Instinktet og Ønsket, men ikke Lejligheden. England er som en stor Blæksprutte; det er altid paa Udkig og udstrækker sine Sugearme og trækker hvert nyt rigt Land ind til sig. Intet Land har nogen Sinde passet os saa godt som Afrika, og De kan se — det er, som jeg har sagt. England har allerede ranet det meste af dette Land — nu vil man gaa et Skridt videre og have det hele. Men det har vi ikke i Sinde at taale. Vi har spillet anden Violin som den svagere Magt længe nok. Vi vil have Afrika, min Ven, og min Herre mener, at Afrika er værd at have paa enhver Bekostning — selv om det skal være Krig."

Sabin tav et Øjeblik. Der var et lille Smil om hans Læber. Dette var en Situation, som han holdt af. Han begyndte at føle, at han var med til at skabe Historie.

„De har overbevist mig," sagde han tilsidst. „De har lært mig at se paa den evropæiske Politik med andre Øjne. Men der er et vigtigt Spørgsmaal tilbage. Hvis jeg afbryder mine Forhandlinger andre Steder, er De saa villig til at betale den Pris, jeg forlanger?"

Gesandten slog ud med Haanden. Det var en Bagatel!

„Hvis det, De giver, svarer til Deres egne Forklaringer," sagde han, „saa kan De ikke forlange en Pris, som min Herre ikke vil betale."

Sabin flyttede sig lidt i Stolen. Hans Øjne straalede. Der kom en svag Farve i hans olivenbrune Kinder.

„Fire Aar af mit Liv," sagde han, „har jeg ofret paa at fuldstændiggøre en eneste Del af min Plan; den anden, som næppe er fuldendt, er udført af den eneste Mand i England, som er skikket til at paatage sig en saadan Opgave. Det forenede Resultat vil være ufejlbarligt. Naar jeg lægger en simpel Rulle Papir og en lille Pakke i Deres Haand, raader De med det samme absolut og fuldstændig over dette Lands Fremtid. Det er udenfor al Tvivl. Den, der faar min Hemme-

lighed at vide, raader over Englands Skæbne. Men Prisen er stor!“

„Nævn den,“ sagde Gesandten roligt. „En Million, to Millioner? Hvad ønsker De?“

„Intet for mig selv,“ sagde Sabin.

Den anden studsede. „Intet!“

„Nej, absolut intet!“

Gesandten lagde sin Haand paa Panden.

„De gør mig ganske konsterneret,“ sagde han.

„Mine Betingelser,“ svarede Sabin, „er følgende: Frankrigs Erobring og Genoprettelse af Monarkiet knyttet til Prins Henris og hans Kusine Helène af Bourbons Personer.“

„Ja saa!“

Disse to Ord kom over Gesandtens Læber med et sælsomt Eftertryk. Saa var der en kort dramatisk Pavse. De to Mænd sad ubevægelige og stirrede paa hinanden. Gesandten aandede hurtigt, og hans Øjne funklede. Sabin var bleg og rolig, men der var Spor af nervøst Liv i hans dirrende Læber og straalende Øjne.

„Ja, De har Ret,“ sagde Gesandten langsomt. „Det er en stor Pris, De fordrer.“

Sabin smilede.

„Tænk efter,“ sagde han, „og overvej Sagen godt. Men læg først Mærke til en Ting. Hvis det, jeg giver Dem, ikke er saa betydningsfuldt, som jeg paastaar, saa er vor Kontrakt ophævet. Jeg fordrer intet! Jeg modtager intet! Derfor maa De gaa ud fra, at Deres egen Sejr er sikret, før De betaler den Pris, jeg forlanger. Overvej det omhyggeligt! Hvad kommer De til at takke mig for? Englands Ydmygelse, Erhvervelsen af dets Kolonier, Ødelæggelsen af dets Handel og en Krigsskadeserstatning, som kun den rigeste Magt paa Jorden kan udrede. Det vinder De. Saa er De den eneste Stormagt i Evropa. Frankrig er i Deres Haand. Jeg skal sige Dem hvorfor. Royalisterne har vundet Styrke Aar for Aar, Maaned for Maaned, Minut for Minut. Erklær kun kækt Deres Hensigter. Landet vil hensmuldres for Deres

Øjne. Det vil kun være en modløs Modstand. Frankrig har ikke det Temperament, som et Folk har, der stadig vil blive en demokratisk Regeringsform tro. I Hjertet er det aristokratisk. Den gamle Adel har et Liv i sig, som De ikke kan drømme om. Jeg véd det, for jeg har prøvet det. Det har været besværligt at vente; men Tiden er moden. Frankrig er rede til Raabet V i v e l e R o i! V i v e l a M o n a r c h i e! Jeg, som siger Dem dette, har faaet Bevis for det. Jeg har følt mit Lands Puls, og jeg elsker det for højt til at tage fejl af Symptomerne."

Gesandten lyttede med begærlige Øren — han trak Vejret tungt. Det var let at se, at han var stærkt betaget. I Tankerne saa' han, at han fik et udødeligt Navn, og at hans Land blev saa stort, som dets mest sangvinske Ministre aldrig havde drømt om i de vildeste Drømme. Selv Bismarck havde ikke lagt saadanne Planer. Men han mistede dog ikke helt sin sunde Fornuft.

„Men Rusland," indvendte han, „Rusland vil aldrig finde sig i en tysk Invasion i Frankrig."

Sabin smilede foragteligt.

„De er en stor Politiker, min kære Baron, og saa siger De saadant noget! De forbavser mig! Men det hele er jo ogsaa nyt for Dem. De har ikke tænkt det igennem, som jeg har. Hvad der end sker i Evropa, saa vil Rusland hævde den Isolation, som Geografien og Temperamentet har anvist det. Det vil ikke røre en Finger for at hjælpe Frankrig. Hvorfor skulde det? Hvad kunde Frankrig give det til Gengæld? Hvad kunde det vinde ved at styrte sig ud i en lammende Krig? Nej, Moskoviten er egenkærlig i sit inderste Hjerte og lige til Fingerspidserne! Overvej saa paa den anden Side dette. De vil ikke ødelægge Frankrig, som De gjorde før; De vil indsætte et nyt Dynasti og ikke lægge Landet øde eller forlange en vældig Afgift. Lad os indrømme, at der findes venskabelige Følelser mellem Rusland og Frankrig; men mener De ikke, at Rusland snarere vil se Frankrig som Monarki? Mener De, at Rusland vil ud-

strække den lille Finger for at hjælpe en vaklende Republik og holde en Konge borte fra Frankrigs Trone? M o n D i e u! Aldrig!“

Sabins Ansigt var ganske straalende. Hans mørke Øjne funklede, og hans Stemme bævede af Lidenskab. Hans Væsen var præget af den Hengivelse, som den føler, der taler for en stor Sag og har et stort Hjerte. Han var Patriot eller Digter, sikkert ikke blot Politiker og Rænkesmed. Et Øjeblik lod han saaledes sin Begejstring komme til Udbrud. Saa blev han atter sig selv, rolig, overbevisende og uransagelig.

De sad i nogen Tid i Tavshed. Saa saa' Gesandten nysgerrigt paa Sabin og sagde langsomt:

„Jeg maa indrømme, at De har bedaaret mig! De har gjort mere, De har faaet mig til at se Drømme om Muligheder, som jeg vilde have spottet over, hvis jeg havde set dem fæstede til Papiret. Hr. Sabin, jeg kan ikke længere tænke paa Dem som en Person — De er en Personlighed. Vi er alene her, og jeg er ogsaa diskret som Graven. Vær saa venlig at løfte Sløret for Deres Inkognito. Jeg kan ikke længere tænke paa Dem som Hr. Sabin. Hvem er De?“

Sabin smilede med et mærkeligt Smil og tog en Cigaret og tændte den.

„Det,“ sagde han og bød den anden en, „det faar De at vide i god Tid — naar vi skal til at afslutte Handelen, for at tale kommercielt. Indtil det Øjeblik er jeg Sabin. Jeg indrømmer ikke engang, at jeg er inkognito.“

„Og dog,“ sagde Gesandten med et mærkeligt Glimt i Øjet, som om hans Erindring pludselig sagde ham noget, „jeg tror, at hvis jeg kaldte Dem —“

Sabins protesterende Haand blev udstrakt over Bordet.

„Undskyld,“ afbrød han ham, „men lad det vedblive at være mellem os, som det nu er. Mit Inkognito er nødvendigt for Øjeblikket; saa lad mig vedblive at være — Hr. Sabin! Naa, men svar mig nu. Alt, hvad der skulde siges, er sagt. Hvad er saa Deres Mening?“

Gesandten rejste sig og stillede sig med Ryggen til Ilden. Der var kommet lidt Farve i hans gustne Kinder, og hans Øjne lyste klart under de tunge Bryn. Han havde taget Brillerne af og svingede dem let frem og tilbage.

„Jeg vil være aaben lige over for Dem," sagde han. „Min Mening er gunstig. Jeg beder om Orlov i Morgen, og i Løbet af en Uge skal alt det, De har sagt, være fremstillet for min Herre. Al den Indflydelse, jeg har, vil jeg anvende til Gunst for Deres Planer. Den største Vanskelighed ligger naturligvis i at overbevise Kejseren om deres Udførlighed — med rene Ord, at det De siger, De kan tilbyde, er saa vigtigt, som De mener."

„Hvis det ikke lykkes Dem," sagde Sabin, idet han ogsaa rejste sig, „saa send Bud efter mig! Men husk paa, at hvis min Plan alligevel skulde være uudførlig, hvis den skulde glippe i den mindste Enkelthed, saa ikke alt, hvad jeg mener, fuldbyrdes, hvad kan De saa tabe? Betalingen afhænger af det heldige Udfald, Handelen er helt til Gunst for Dem. Jeg vilde ikke byde saadanne Betingelser, hvis jeg ikke havde visse Kort paa Haanden. Hvis der opstaar Vanskeligheder, saa husk at sende Bud efter mig."

„Det skal jeg," sagde Gesandten, medens han knappede sin Overfrakke. „Men hvor megen Tid vil De give mig til at afgøre det hele?"

„Fjorten Dage," svarede Sabin. „Hvorledes jeg skal trække Tiden ud lige over for Lobenski, véd jeg ikke; men De skal alligevel have fjorten Dage fra i Dag. Det er rigeligt."

De to Mænd sagde Farvel og skiltes. Sabin havde stadig en Cigaret i Munden. Han nynnede nu og da nogle Takter af en af Verdis Operaer og begyndte saa omhyggeligt at udvælge nogle Golfkøller af en Samling, der stod i en Krog. De saa' ud til at være brugt en hel Del, og han undersøgte hver enkelt omhyggeligt og puttede dem i en Pose. Saa talte han dem og gav sig til at polere dem, medens han fløjtede Marseillaisen.

KAPITEL XVIII.

Han er gaaet til Kejseren.

Da Gesandten forlod Sabins Hus, steg han op i en Droske og kørte henimod Arlington Street. En ung Mand, der fra den anden Side af Gaden havde set ham komme ud, gik hurtigt over Gaden og steg op i en privat Vogn, som ventede der.

„Til Gesandtskabet," sagde han, „men hurtigt!"

Et Par Minuter efter holdt de ved det Hus, hvortil Densham og Harcutt havde fulgt Sabin den første Aften, de mødtes med ham. Han traadte hurtigt ind i Vestibulen.

„Er Hans Ekscellence derinde?" spurgte han en høj Tjener, som kom ham i Møde.

„Ja, Hr. Felix," svarede Manden; „han spiser meget sent til Middag i Aften; han har endnu ikke rejst sig fra Bordet."

„Hvem er der?" spurgte Felix.

„Det er et meget lille Selskab. Fyrstinden er lige kommet fra Paris, og Hans Ekscellence har ventet paa hende."

Han nævnede et Par andre Navne, men der var intet af Betydning. Felix gik ind i Portnerens Værelse og kradsede et Par Ord paa et Stykke Papir, som han lagde i en Konvolut og omhyggeligt forseglede.

„Lad Hans Ekscellence faa det hemmeligt, men straks," sagde han til Tjeneren. „Jeg gaar ind i Venteværelset."

Manden trak sig tilbage med Brevet, og Felix gik ind i et lille Værelse, der stødte op til Vestibulen. Det var overdaadigt udstyret med Lænestole og Divaner, og der stod Cigarer, Cigaretter og Karafler paa et rundt Bord. Felix lagde ikke Mærke til nogen af disse Ting og satte sig heller ikke ned. Han stod med Hænderne paa Ryggen og stirrede ind i Ilden. Hans Kinder var næsten ligblege; der var kun en lille brændende rød Plet paa Kindbenene. Der var nervøse Trækninger i hans Fingre, og hans Øjne var tørre og klare. Han var øjensynlig i en meget nervøs og ophidset Tilstand. Men efter mindre end to Minuters Forløb gik

Døren op, og en høj, fornem, graahaaret Mand, hvis Overskæg dog endnu næsten var sort, traadte sagte ind i Værelset. Han var i fuld Galla, og hans Bryst funklede af Ordner. Han nikkede venligt til den unge Mand, der hilste ærbødigt paa ham.

„Er det noget vigtigt, Felix?“ spurgte han. „De ser træt ud.“

„Ja, Deres Ekscellence, det er vigtigt,“ svarede Felix. „Det vedrører en Mand, der kalder sig Sabin.“

Gesandten nikkede.

„Naa,“ sagde han, „hvad er der med ham? De har vel ikke søgt at afgøre Deres Regnskab med ham, haaber jeg, efter vor Samtale og Deres Løfte?“

Felix rystede paa Hovedet.

„Nej,“ sagde han. „Jeg har givet mit Ord paa det, og det skal jeg holde. De vil maaske endda angre, at De hindrede mig i det.“

„Det tror jeg ikke,“ svarede Fyrsten. „Deres Tjenester er værdifulde for mig, kære Felix; her i Landet mere end andet Steds bliver Voldsgerninger kun behandlede med faa Ceremonier, og Æressager forstaar man ikke. Nej, jeg reddede Dem for Dem selv til Gavn for mig, og det var udmærket for os begge to.“

„Jeg haaber, at Deres Ekscellence altid vil tænke det. Men for at udtrykke mig kort, Rapporten fra Cartienne er kommet til Stede.“

Gesandten nikkede og lyttede forventningsfuldt.

„Han bekræfter fuldt ud de omtalte Dokumenters Værdi,“ vedblev Felix. „Hvorledes han har faaet Adgang til dem, siger han ikke, men hans Rapport er sikker nok. Han mener, at de fuldt ud svarer til Sabins Opfattelse af dem.“

Fyrsten smilede.

„Mine Anskuelser bliver stadfæstede,“ sagde han. „Jeg troede paa Manden fra Begyndelsen af. Det er godt. Sig mig, har De set noget til Sabin i Dag?“

„Jeg kommer lige fra hans Hus, som jeg har iagttaget," sagde Felix.

„Var der nogen?"

„Baron von Knigenstein var der længe inkognito. Jeg saa' ham baade komme og gaa; han var der mere end en Time."

Fyrstens glade Smil forsvandt. Hans Ansigt blev pludselig uvejrssvangert. Moskoviten listede sig uvilkaarligt frem. Der var et vildt Lys i hans Øjne, hans Ansigt saa' ulveagtigt ud; men hans Stemme var dog sagte, da han talte.

„Ja saa!" sagde han. „Hr. Sabin driver lidt Koketteri, hvad?"

„Jeg tror," svarede den unge Mand langsomt, „at han er gaaet endnu videre. Baronen var der som sagt i en Time. Da han kom ud, gik han rank og rask som en ung Mand og var i en meget eksalteret Stemning."

Fyrsten satte sig ned og tog sig tankefuldt til Hovedet.

„Den Elefant!" mumlede han. „At tænke sig, at saadan en Klods kalder sig Diplomat. Det er godt, at jeg er færdig med at spise til Middag; ellers havde De ødelagt Appetiten for mig, Felix. Naar de har haft et saadant Møde, er der ingen Ende paa de Muligheder, der kan være indtrufne. Jeg maa straks tale med Sabin. Han maa da let kunne forstaa, at jeg ikke er til at spøge med. Vil De opdage, hvor han er i Aften, Felix! Jeg maa have fat i ham."

„Jeg skal være her igen om en halv Time," svarede Felix og tog sin Hat.

Fyrsten vendte tilbage til sine Gæster, og Felix kørte bort. Da han kom igen, ventede hans Chef alene paa ham.

„Hr. Sabin har forladt Byen for en halv Time siden," meldte Felix.

„Tog han til Udlandet?" udbrød Fyrsten med funklende Øjne. „Er han rejst til Tyskland?"

Felix rystede paa Hovedet.

„Nej, tværtimod, han er taget paa Landet, til Norfolk for at spille Golf."

„Til Norfolk for at spille Golf!“ gentog Fyrsten i en vred og forundret Tone. „Tror De paa den Slags Historier, Felix? Det er noget Passiar.“

Felix smilede.

„Nej, det er sandt,“ sagde han. „Labanoff tager ikke fejl, og han saa' ham komme ud af Huset, tage Billet paa King's Cross Station og faktisk forlade Stationen.“

„Er De vis paa, at det ikke blot er Komedie?“ spurgte Fyrsten vantro.

Felix rystede paa Hovedet.

„Nej, det er sandt, Deres Ekscellence,“ sagde han. „Hvis De kendte Manden saa godt som jeg, vilde De ikke være overrasket. Han er virkelig et meget mærkeligt Menneske — han gør den Slags Ting. Desuden ønsker han at holde sig af Vejen.“

Fyrstens Ansigt blev mørkt.

„Han vil opdage, det er vanskeligt at komme bort fra min Vej,“ sagde han heftigt. „Gaa nu og faa noget Middagsmad, Felix, og prøv saa paa at opdage, om Knigenstein tænker paa at forlade England. Han betror ikke en saa vigtig Sag til nogen Korrespondance. Vent lidt, jeg véd, hvorledes jeg skal indrette det. Jeg skriver og beder ham til Middag i næste Uge. Vil De besørge Indbydelsen?“

„Han er vist i Arlington Street,“ bemærkede Felix.

„Vil De saa bringe den derhen,“ sagde Fyrsten. „Gaa først hjem til hans Hus og spørg, hvor han er. Saa siger de nok, han er i Arlington Street. De kender naturligvis ikke Indholdet af det Brev, De besørger. Deres Instruktioner er kun at aflevere det og faa Svar. Naa, saa gør De altsaa det!“

Medens Fyrsten talte, skrev han Indbydelsen.

Felix puttede den i Lommen og gik. I mindre end en halv Time efter var han kommet tilbage. Baronen var uventet vendt tilbage til det tyske Gesandtskab, før han tog til Arlington Street, og Felix havde truffet ham dér. Fyrsten rev Svaret op og læste det hurtigt.

Onsdag Aften.

„Det tyske Gesandtskab,

Ak, kære Fyrste, hvis jeg havde kunnet, vilde intet have glædet mig saa meget som at være med til Deres lille Selskab; men desværre, dette elendige Klima, som vi begge med Rette hader, har igen ødelagt min Hals, og mit Liv er mig for kært til, at jeg vil betro mig til engelske Læger. Derfor tager jeg, hvis alt gaar vel, til Berlin i Morgen Aften for at konsulere vor berømte Dr. Steinlaus.

Min kære Fyrste, jeg beder Dem tro, at det gør mig oprigtigt ondt, og at jeg er

Deres hengivne
Karl von Knigenstein.“

„Den Læge, han vil konsulere, er ikke Læge,“ sagde Fyrsten tankefuldt. „Han tager til Kejseren.“

KAPITEL XIX.

Wolfendens Bejlen.

„Lord Wolfenden, er det Dem?“

Han lo af hendes Overraskelse og tog sin Hue af. Han var aandeløs, for han var klatret op ad den stejle Skrænt til den Høj, paa hvilken hun stod og stirrede ud imod Havet. Nede i Dalen, fra hvilken han kom, stod der en lille Dreng med en Pose Golfkøller paa Nakken.

„Jeg saa' Dem dernede fra,“ forklarede han, „og jeg kunde ikke lade være med at komme op. Har De noget imod det?“

„Nej, det glæder mig at se Dem,“ svarede hun. „Men jeg blev forskrækket, fordi jeg først opdagede Dem saa sent. Jeg hørte Dem ikke komme, og jeg havde næsten glemt, hvor jeg var. Jeg stod og tænkte.“

Han stod ved hendes Side, endnu med Huen i Haanden, og vendte Ansigtet imod den stærke Søbrise. Han havde atter denne Fornemmelse af den højeste Glæde, som han altid havde følt, naar han tilfældigt traf hende. Denne Gang følte

han maaske, at der var en bestemt Grund dertil. Da hun havde vendt sig saa hurtigt om, havde der været noget i hendes Udtryk, som sagde ham, at hendes første Ord ikke var helt meningsløse. Hun saa' lidt bleg og, han syntes ogsaa, lidt bedrøvet ud. Der var en usigelig Tankefuldhed i hendes blide, mørke Øjne; det lyse og indtagende muntre i hendes Væsen, der var saa lidt engelsk og saa tiltrækkende for ham, var veget for en helt anden Stemning. Hvilke nu end hendes Tanker kunde have været, da han saa' hende, medens hendes høje, ranke Skikkelse tegnede sig saa klart imod Himlen, de kunde under alle Omstændigheder næppe have været behagelige. Han følte, at hans pludselige Komme ikke havde været hende ubehageligt, og han var urimelig glad.

„Er De endnu helt alene?" bemærkede han. „Er Hr. Sabin ikke kommet?"

Hun rystede paa Hovedet.

„Nej, jeg er ganske alene, og jeg keder mig frygteligt. Jeg synes slet ikke, her er rart, i alt Fald ikke paa denne Aarstid. Jeg har ikke hørt fra min Onkel. Han kan komme, hvad Tid det skal være."

Det var et gunstigt Øjeblik, syntes Lord Wolfenden, og han var pludselig kæk. Han kunde ikke være sikker paa, at han nogen Sinde fik saa god en Lejlighed.

„Maa jeg følge Dem lidt paa Vej?" spurgte han.

Hun saa' paa ham og tøvede. Ja, der var en Forandring hos hende. Det var, som om hendes Væsen imod ham nu var afpasset efter denne Alvor i hendes Adfærd, som han havde opdaget. Det stod skrevet i hendes Træk, og hans Øjne læste det begærligt. Der var ellers noget fjernt, næsten hovmodigt i Linierne om hendes Mund, i Udtrykket i hendes Tale og i høj Grad i den Maade, hun bar sit Hoved paa, men det var der ikke Tale om nu. Hun syntes at være kommet ham meget nærmere. Hun var blidere og mere kvindelig. Det hørtes ogsaa paa hendes Stemme. Maaske det kun var et Lune, men han vilde benytte Fordelen.

„Hvordan gaar det saa med Deres Golfspil?“ sagde hun og pegede ned i Dalen, hvor hans Modstander ventede.

„Aa, det kan jeg sagtens arrangere,“ erklærede han.

Han vinkede ad Drengen dernede og skrev et Par Linier bag paa et Visitkort.

„Giv McPherson dette,“ sagde han, da Drengen kom. „Du kan rense mine Køller og gemme dem, jeg spiller ikke mere i Formiddag.“

Drengen forsvandt ned ad Højen. De to stod et Øjeblik Side om Side.

„Det gør mig ondt, at jeg har forstyrret Deres Spil,“ sagde hun.

Han lo.

„De véd vist nok,“ sagde han dristigt, „at jeg hellere vil tilbringe fem Minuter sammen med Dem end en hel Dag med at spille Golf.“

Hun smilede lidt, medens hun blev ved at gaa.

„De er ligefrem,“ sagde hun. „Men ærlig talt, i Dag er jeg ikke i Stemning til at være alene; jeg er saa urolig og trist. Jeg er bange for mine Tanker.“

„Det gør mig ondt,“ sagde han, „at De har Tanker, der ikke er lykkelige. Synes De ikke, De er for meget alene? De har vist kun faa Venner, ikke sandt?“

„Det er ikke det,“ svaredę hun. „Jeg har mange og meget gode Venner, og det er kun en kort Tid, jeg skal være skilt fra dem. Det er simpelthen det, at jeg ikke er vant til Ensomhed, der gør, at jeg faar saa løjerlige Stemninger og Anelser. Det er meget taabeligt at give efter for dem, men i Dag er jeg elendig til Mode. De maa række mig Deres stærke Haand, min Ven, og opmuntre mig.“

„Jeg skal gøre mit Bedste,“ sagde han. „Jeg kan vist desværre ikke gøre Fordring paa, at der er noget som helst beslægtet imellem os; for i Dag er jeg nu særlig lykkelig.“

Hendes Blik mødte hans et Øjeblik. Saa saa' hun ud imod Havet med en Antydning af et sørgmodigt Smil om Læberne. Hans Ord lød som en Advarsel.

„Vær ikke sikker," sagde hun. „Det varer maaske ikke ved."

„Jo, det varer ved saa længe, som De vil," svarede han; „for i Dag er De Herskerinde over mine Stemninger."

„Det gør mig meget ondt for Dem," sagde hun alvorligt.

Han lo; men hendes Ord gjorde ham dog lidt nedtrykt. Han gav sig til at tale om noget andet.

„Jeg har tænkt meget paa Dem i Dag," sagde han. „Hvis Deres Onkel vil spille Golf her, saa bliver det meget kedeligt for Dem. Vil De ikke have, at min Moder skal komme og besøge Dem? Det vilde glæde hende meget; for her er ogsaa kedeligt for hende, og hun holder meget af unge Mennesker. Hvis De —"

Han standsede pludselig. Hun rystede langsomt paa Hovedet. Hun saa' saa nedslaaet ud, og hendes Øjne var urolige. Hun lagde sine Fingre med de fine Handsker paa hans Arm.

„Kære Ven," sagde hun, „det er meget venligt af Dem at tænke paa det; men det er umuligt. Hvorfor kan jeg ikke sige Dem; men for Øjeblikket ønsker jeg ikke at gøre Bekendtskaber; jeg har ligefrem ikke Lov til at tænke paa det. Det vilde være mig en stor Fornøjelse at kende Deres Moder, men jeg har ikke Lov til det. Tro mig, det er umuligt."

Wolfenden var lidt stødt og en hel Del mystificeret. Dette var meget mærkeligt. Han var ikke paa mindste Maade snobbet, men han vidste, at en Visit af Grevinde Deringham, hvis Navn endnu havde en udmærket Klang i det gode Selskab, var noget, som en Pige i hendes Stilling som Sabins Niece ikke godt kunde sige nej til uden alvorlige Grunde. Og det gamle Spørgsmaal kom igen tilbage. Hvem var de Mennesker? Han saa' hemmeligt paa hende. Han forstod sig godt paa alle Enkeltheder i et Dametoilette, og han vidste, at han aldrig havde set en ung Pige, der var bedre paaklædt end hun. Hendes Kjole sad fuldendt, og hendes Handsker og Støvler kunde næppe være købt andre Steder end i Paris. Hendes Holdning var saa let og fin, at den kun kunde være

nedarvet. Hun var en fuldstændig Type paa den fine Dame, tvangfri og dog aristokratisk helt ud til Fingerspidserne.

Han sukkede, medens han saa' bort fra hende.

„De er en meget gaadefuld ung Dame," sagde han med en tvungen munter Mine.

„Ja, det er jeg vel nok," indrømmede hun. „Jeg kan forsikre Dem, at jeg er meget ked af det. Men det varer ikke meget længe."

„De tager altsaa virkelig bort?" spurgte han hurtigt.

„Ja, vi bliver ikke længe i England."

„Tager De bort for bestandig?" spurgte han. „Jeg mener, bliver De saa borte?"

„Naar vi rejser," sagde hun, „er det meget tvivlsomt, om jeg nogen Sinde sætter mine Fødder paa engelsk Grund igen."

Han aandede hurtigt. Det var hans eneste Mulighed denne. Hendes sidste Ord maatte være hans Undskyldning for en saadan Overilelse. De klatrede ned gennem en Kløft, og der var intet andet Menneske i Sigte. Et Instinkt syntes at sige hende, hvad der vilde komme. Hun prøvede paa at tale, men hun kunde ikke. Han havde grebet hendes Haand, og hun havde ikke Styrke til at trække den fra ham. Denne pludselige Bejlen var saa ægte engelsk. Ingen havde nogen Sinde vovet at røre ved hendes Fingre uden først at bede om Tilladelse.

„Véd De ikke — Helène — at jeg elsker Dem? Jeg vil have, at De skal bo i England — være min Hustru. Sig ikke, at jeg ingen Udsigt har dertil. Jeg véd, at jeg ikke burde have talt endnu, men De rejser Deres Vej, og jeg er saa bange for, at jeg maaske ikke faar Dem at se igen. Nej, afbryd mig ikke. Jeg beder Dem ikke om Deres Kærlighed endnu. Jeg véd, at det er for hurtigt — at haabe — jeg vil kun have, at De skal vide det og give mig Lov til at haabe."

„Det maa De ikke. Det er umuligt."

Ordene var meget dæmpede, og hendes Stemme rystede af

Smerte. Han slap hendes Fingre. Hun lænede sig til en stor Sten i Nærheden, støttede Ansigtet mod sin Haand og stirrede drømmende ud over Havet.

„Det gør mig meget ondt," sagde hun. „Min Onkel havde alligevel Ret. Det var ikke klogt, at vi mødtes. Jeg bør ikke have nogen Ven. Det var ikke klogt — nej, det var meget, meget dumt."

Da han var Mand, havde han først tænkt paa sig selv; men ved hendes Ord glemte han alt andet undtagen, at ogsaa hun var ulykkelig.

„Mener De," sagde han langsomt, „at De ikke kan bryde Dem om mig, eller at der er Vanskeligheder, som synes Dem at gøre det umuligt?"

Hun saa' op paa ham, og han genkendte næppe hendes forvandlede Ansigt; Taarerne strømmede ud af hendes Øjne.

„Frist mig ikke til at sige, hvad der kunde gøre os begge endnu mere ulykkelige," sagde hun. „Vær tilfreds med at vide, at jeg ikke kan ægte Dem."

„Har De lovet nogen anden det?"

„Jeg gifter mig sandsynligvis med en anden," sagde hun bestemt.

Han borede Hælene ned i det bløde Sand, og hans Øjne funklede.

„Skal De tvinges til det?" udbrød han.

Hun hævede Hovedet stolt.

„Der er ikke et Menneske til i Verden," sagde hun roligt, „som vilde vove at forsøge sligt."

Saa saa' de ud imod Havet og iagttog de lange Bølger, der brødes imod det brune Sand, det svage, uventede Glimt af Solskin, der hvilede paa Havets Bryst, og de skrigende Maager, hvis hvide Vinger straalede som Alabast mod de mørke Skyer. For ham var dette ikke længer smukt, og han saa' heller ikke Sollyset, der pludselig varmede Luften. Alt var koldt og graat. Det var ikke muligt for ham at gætte Gaaden endnu — hun havde ikke sagt, at hun ikke kunde bryde sig om ham. Der var det Haab!

„Er der ingen, som kan tvinge Dem?“ sagde han langsomt. „De vil ikke ægte mig, men De vil sandsynligvis ægte en anden. Er det da, fordi De holder af denne anden Mand og ikke af mig?“

Hun rystede paa Hovedet.

„Af de to,“ sagde hun med et svagt Forsøg paa at være som før, „foretrækker jeg Dem; men jeg skal gifte mig med ham.“

Wolfenden havde en uventet Fornemmelse. Han var ved at blive vred.

„Jeg har Ret til at vide mere,“ sagde han, idet han lod Haanden hvile paa hendes Skulder og vandt Mod ved hendes øjensynlige Svaghed. „Jeg har givet Dem min Kærlighed. De skylder mig i alt Fald Deres Tillid til Gengæld. Skænk mig den. De skal se, at selv om jeg ikke kan være Deres Elskede, kan jeg i det mindste være Deres trofaste Ven.“

Hun rørte kærligt ved hans Haand. Det var næppe venligt af hende — sikkert ikke klogt. Hun havde taget Handsken af, og hendes bløde, fine Fingres Berøring fik en varm Strøm til at løbe gennem hans Aarer. Længslen efter at tage hende i sine Arme var næsten ustyrlig. Hendes mørke Øjne saa' venligt op paa ham.

„Min Ven,“ sagde hun, „jeg véd, at De vilde være trofast. De maa ikke være vred paa mig. Det er Deres Medlidenhed, jeg ønsker. En Dag vil De vide alt, og saa vil De ogsaa forstaa. Maaske De endogsaa vil være bedrøvet for min Skyld, hvis De ikke har glemt mig. Jeg vilde kun ønske, at jeg kunde sige Dem mere; men jeg har ikke Lov til det. Det gør mig ondt, at jeg maa sige nej til Dem, men jeg er nødt til det.“

„Jeg vil vide alt,“ sagde han trodsigt. „De opofrer Dem. Det er meningsløst at tale om at ægte en Mand, som De ikke elsker. Hvem er det? Hvis De ikke siger mig det, gaar jeg til Deres Formynder. Jeg gaar til Hr. Sabin.“

„Hr. Sabin er altid til Deres Tjeneste,“ sagde en blid

Stemme næsten lige ved Siden af ham, „og aldrig saa meget som i dette Øjeblik.“

Wolfenden fo'r sammen og vendte sig om. Ja, det var virkelig Hr. Sabin, som stod der, Sabin i en Dragt, han ellers ikke gik med Mage til, og han støttede sig til en almindelig Spadserestok.

„Naa,“ sagde han godmodigt, „se nu ikke paa mig, som om jeg var et Spøgelse. Hvis De ikke havde været saa optaget, kunde De have hørt mig kalde paa Dem dernede fra. Jeg havde ikke Lyst til at klatre; men De var døve begge to. Naa, hvad er det saa, De vil mig, Lord Wolfenden?“

Det generede aldeles ikke Wolfenden, at Manden kom; han var tværtimod glad over det. Han svarede kækt og uden Tøven:

„Jeg vil gifte mig med Deres Niece, Hr. Sabin.“

„Det er meget naturligt,“ bemærkede Sabin i en let Tone. „Hvis jeg var en ung Mand i Deres Alder og med Deres Smag, saa tvivler jeg ikke det mindste om, at jeg selv vilde gifte mig med hende. De har min oprigtige Sympathi, men det er desværre umuligt.“

„Jeg ønsker at vide, hvorfor det er umuligt,“ sagde Wolfenden. „De maa give mig én eller anden Grund for det.“

„Den skal De med Fornøjelse faa,“ svarede Sabin. „Min Niece er allerede forlovet.“

„Med en Mand, som hun indrømmer, hun ikke bryder sig om,“ udbrød Wolfenden harmfuldt.

„Men som hun alligevel,“ sagde Sabin bestemt og med et Glimt af Vrede i Øjnene, „af fri Vilje har lovet at gifte sig med. Jeg ønsker ikke at skændes med Dem, Lord Wolfenden. De hjalp mig i et meget ubehageligt Tilfælde for et Par Dage siden, og jeg staar i Gæld til Dem. Vær nu fornuftig. Min Niece har afslaaet Deres Tilbud, og jeg bekræfter hendes Afslag. Deres Tilbud gør os begge megen Ære; men der er slet ikke Tale om at tage imod det. Det er klart nok, ikke sandt? Nu maa De selv vælge — om De vil lade dette Æmne falde og vedblive at være vor gode Ven, eller om De vil

tvinge mig til at bede Dem om straks at forlade os og fra nu af betragte os som Fremmede."

Den unge Pige lagde Haanden paa hans Skulder og saa' bedende paa ham.

„Vælg at vedblive at være vor Ven, for min Skyld," sagde hun, „og lad os glemme dette."

„For Deres Skyld gaar jeg ind paa det," sagde han, „men jeg lover ikke, at jeg ikke engang i Fremtiden vender tilbage til dette Æmne."

„Det vil De gøre," sagde Sabin, „i det Øjeblik, De ønsker at afslutte vort Bekendtskab med hinanden. For Resten har De valgt viseligt. Nu skal jeg følge dig hjem, Helène. Hvis Lord Wolfenden senere vil spille et Parti Golf med mig vil det glæde mig meget."

„Det skal være mig en Fornøjelse," svarede Wolfenden.

„Saa træffes vi i Pavillonen om en halv Time," sagde Sabin. „Maa jeg bede Dem om at undskylde mig saa længe. Jeg har et Par Ord at sige til min Niece."

Hun holdt begge sine Hænder frem og saa' halvt venligt, halvt tankefuldt paa ham.

„Farvel," sagde hun. „Det gør mig saa ondt."

Men han saa' hende lige ind i Ansigtet og svarede kækt. Han vilde ikke indrømme, at han havde lidt et Nederlag.

„Det haaber jeg ikke. Jeg vil aldrig angre det."

KAPITEL XX.

Fra en mørk Verden.

Wolfenden var ikke i særlig godt Humør, da Sabin viste sig en halv Time efter, fulgt af en høj, mørk, ung Mand, som bar en Pose med Golfkøller. Sabin paa den anden Side var tilbøjelig til at være sardonisk munter. De spillede et

Parti Golf, og Wolfenden var forbavset over den Behændighed, med hvilken Sabin lod Bolden flyve.

„Bliver De her længe?“ spurgte Sabin.

Wolfenden tøvede.

„Det véd jeg ikke,“ svarede han; „men jeg bliver her vel under alle Omstændigheder lige saa længe som De.“

„Det er jeg ikke vis paa,“ sagde Sabin. „Jeg tror, jeg kommer til at holde af Stedet her, og saa skynder jeg mig ikke saa meget med at tage herfra. Undskyld, at jeg er nysgerrig, men maa jeg spørge, hvorledes gaar det med Deres Faders Helbred? Det gør mig ondt at høre, at han betragtes som meget svagelig.“

Wolfenden indrømmede det, men han ønskede ikke at tale med Sabin om sin Fader. Sabin vilde imidlertid ikke lade sig afvise.

„Han modtager vel ikke Gæster?“ sagde han.

„Nej aldrig,“ svarede Wolfenden. „Han har flere forskellige Lidelser, og saa er han desuden meget optaget af at samle nogle statistiske Beretninger, som staar i Forbindelse med hans Kæphest. Han ser ikke engang sine ældste Venner.“

Det interesserede øjensynlig Sabin i høj Grad.

„Jeg traf Deres Fader i Alexandria for en hel Del Aar siden,“ sagde han. „Han var den Gang Chef paa „Victoria“. Han vilde vist næppe genkende mig nu, men dengang fik han mig til at love, at jeg vilde besøge ham, naar jeg kom til England. Det maa være — ja, det maa sikkert være omtrent femten Aar siden.“

„Jeg er bange for, at han har glemt det hele nu,“ bemærkede Wolfenden. „Hans Hukommelse har lidt en Del.“

Sabin sendte sin Bold ud med et ejendommeligt Slag, som Wolfenden iagttog med Misundelse.

„De maa have et vidunderligt Øje,“ bemærkede han, „siden De kan sende en Bold ud paa den Maade. Det kunde ni af ti Spillere ikke have gjort.“

Sabin trak paa Skuldren. Han havde ikke Lyst til at tale om Golf.

„Jeg vilde bemærke," sagde han, „at Deres Fader dengang havde Ry for og gjorde Indtryk af at være den bedst underrettede Mand med Hensyn til den engelske Marines Forhold."

„Ja, jeg tror nok, han blev anset for en Autoritet," indrømmede Wolfenden.

„Hvad jeg særlig beundrede hos ham," vedblev Sabin, „var, at han fuldstændig manglede den Stædighed, som vist for det meste formørker Deres Søofficerers Dømmekraft. Jeg har hørt ham diskutere endogsaa Muligheden af en Invasion i England med den største Alvor. Han indrømmede, at den var alt andet end umulig."

„Min Faders Anskuelser med Hensyn til vor Flaades og Kystforsvars virkelige Styrke har altid været pessimistiske," sagde Wolfenden. „Jeg tror, han var Ministeriet til stort Besvær."

„Men nu antager jeg, at han ikke har megen Interesse for Sagen mere," bemærkede Sabin.

„Det kan man næppe sige," svarede Wolfenden. „Men hans Interesse er holdt op med at være officiel. De har vist hørt, at han kommanderede Kanalflaaden, da den skrækkelige Ulykke i Solent skete. Han trak sig næsten straks derefter tilbage, og vi er bange for, at han aldrig vil genvinde sit Helbred efter det Slag."

Det ivrige Spil afbrød Samtalen et Øjeblik. Saa sagde Sabin pludselig igen:

„Hvad var det nu, vi talte om? Naa, det er sandt, det var om Deres Fader og Solent-Katastrofen. Admiral Deringham havde da ikke noget at gøre med selve Ulykken?"

„Nej, Gudskelov," sagde Wolfenden og rystede paa Hovedet. „Men Admiral Marston var hans kæreste Ven, og ham saa' han gaa til Bunds med seks Hundrede Mand. Han var saa nær, at de endogsaa raabte Farvel til hinanden."

„Det maa have været et frygteligt Slag!" indrømmede Sabin. „Det er ikke saa underligt, at han har lidt under det. Nu, da De taler om det, husker jeg, at jeg har set i Bladene, at han har taget sin Afsked. Det er trist for en saa energisk

Mand, som han altid har været. Bor han i Norfolk hele Aaret?“

„Han forlader aldrig Deringham Hall,“ svarede Wolfenden.

„Tidligere gjorde han smaa Udflugter i sin Yacht; men det er forbi siden i Fjor. Han har ikke været udenfor sin Ejendom i det sidste Aar.“

Det syntes at interessere Sabin i høj Grad.

„Har han nogen Beskæftigelse foruden denne Kæphest, som De omtalte?“ spurgte han. „Han rider og jager vel lidt som de andre Godsejere?“

Saa begyndte Wolfenden for første Gang at grunde ubestemt paa, om Sabin havde noget Formaal med at holde saa fast ved dette Samtaleæmne. Han saa' skarpt paa ham, men han syntes at være fuldstændig optaget af Spillet. Wolfenden var alligevel lidt forvirret. Han kunde næppe tro, at Sabin havde nogen virkelig personlig Interesse for hans Fader, men paa den anden Side var det ikke let at forstaa, hvorfor han blev ved at forhøre sig om hans Gøren og Laden. Det sidste Spørgsmaal var direkte, om det end blev stillet i en skødesløs Tone.

„Nej, min Fader har særlige Interesser,“ svarede han langsomt. „Han er optaget af et Arbejde, der staar i Forbindelse med hans Stilling.“

„Nej virkelig!“

Sabins Udbrud antydede en Nysgerrighed, som det ikke var Wolfendens Mening at tilfredsstille. Derfor tav han, og Spillet gik i et Kvarters Tid sin Gang uden nogen Bemærkning. Da de var færdige, sagde Sabin:

„Jeg interesserer mig meget for det, De har fortalt mig om Deres Fader. Det stadfæster en temmelig mærkelig Historie om Lord Deringham, som jeg hørte i London for et Par Uger siden. Man sagde, at Deres Fader havde ofret Aar af sit Liv paa et vidunderlig omhyggeligt Studium af Englands Kystforsvar og dets Marine. Min Hjemmelsmand sagde — undskyld, men dette blev sagt ganske aabent — at medens Deres Fader næppe var helt normal, naar der var Tale om

almindelige Forhold, saa var hans Værk, der stod i Forbindelse med disse Ämner, af stor Værdi. Det slog mig som et meget ejendommeligt og interessant Tilfælde.“

Wolfenden rystede tvivlende paa Hovedet.

„Jeg tror, at Deres Hjemmelsmand er lidt paa Vildspor,“ sagde han. „Min Fader tager sin Kæphest meget alvorligt, og vi føjer ham naturligvis; men Værdi har hans Værk vist næppe.“

„Har De selv undersøgt det?“ spurgte Sabin.

„Jeg har kun set et Par Sider,“ indrømmede Wolfenden. „De er fuldstændig uforstaaelige. Min Hovedautoritet er hans egen Sekretær, som opgiver en fortræffelig Plads alene, fordi han skammer sig ved at tage imod Penge for at hjælpe med til et Arbejde, som han erklærer er fuldstændig haabløst.“

„Er det en Mand, som De kan stole paa?“ spurgte Sabin. „Han kan jo tage fejl.“

„Nej, det er næsten umuligt,“ erklærede Wolfenden. „Det er en meget enfoldig, godhjertet lille Fyr, og han er frygtelig samvittighedsfuld. Hvad Deres Ven fortalte Dem, minder mig for Resten om noget meget mærkeligt, der hændte i Gaar.“

Wolfenden standsede. Men der syntes ikke at være nogen Grund til at lægge Skjul paa det, og den anden nærede øjensynlig den største Interesse for denne Sag.

„Der mødte en Mand hos os,“ vedblev Wolfenden, „med et Brev, som vor Læge her skulde have skrevet. Han udgav sig for den berømte Læge Dr. Franklin Wilmot og forklarede, at han interesserede sig for en ny Metode for Sindssyges Behandling. Han opførte sig saaledes, at der ikke var Spor af Grund til at tvivle om, at han var den, han gav sig ud for at være, og da han gerne vilde se det Arbejde, min Fader var optaget af, førte vi ham ind i Studerekamret, medens Fader var borte. Medens han var dér, kom vor Doktor kørende i flyvende Fart. Brevet var falsk, Manden en Bedrager.“

Wolfenden saa' paa Sabin, da han endte Historien og var overrasket over den andens kun daarligt dulgte Interesse. Han trak Læberne sammen, og man kunde se paa hans Ansigt, at han var i en nervøs Tilstand, som han dog beherskede godt. Det var kun et Glimt i Øjnene, der røbede den.

„Hvad skete der saa?" spurgte han. „Fik De fat i Fyren?"

„Nej, det var han for snedig til. Han fik mig til at gaa ud og tage imod Whitlett, og da jeg kom tilbage, var han rendt sin Vej. Han sprang ud af Vinduet."

„Tog han nogle Papirer med sig?" spurgte Sabin.

„Han har maaske taget et Blad eller to," svarede Wolfenden; „men jeg tror ikke noget vigtigt. Han fik ikke Tid til det. Jeg tror ikke, at det kan have været hans Hensigt; ellers vilde han næppe have foreslaaet, at jeg skulde blive hos ham i Studereværelset."

„Det var da en højst mærkelig Begivenhed," sagde Sabin. „Hvordan saa' Manden ud? Lignede han en almindelig Bedrager?"

„Nej, ikke Spor," erklærede Wolfenden. „Han var velklædt og havde udmærkede Manerer. Han saa' ganske ud som en velstillet Mand og narrede baade min Moder og mig fuldstændig."

„Hvor længe var De i Studereværelset, før Dr. Whitlett kom?" spurgte Sabin.

„Næppe fem Minuter."

Det var mærkeligt; men Sabin syntes ligefrem at føle sig lettet.

„Og Hr. Blatherwick," spurgte han, „hvor var han hele Tiden?"

„Hvem?" spurgte Wolfenden overrasket.

„Hr. Blatherwick, Deres Faders Sekretær," gentog Sabin koldblodig. „Jeg synes, De sagde, han hed Blatherwick."

„Jeg véd ikke af, at jeg har nævnet hans Navn," sagde Wolfenden forvirret.

„Det maa De dog vist have gjort," svarede Sabin, „ellers kunde jeg næppe vide det. Var han i Stuen?"

„Ja, hele Tiden," svarede Wolfenden.

Sabin trak Vejret lettet.

„Var han der, da Fyren rendte sin Vej?"

Wolfenden nikkede.

„Hvorfor prøvede han ikke paa at standse ham?"

Wolfenden smilede.

„Det vilde have været en fysisk Umulighed," bemærkede han. „Blatherwick er en lille Mand, og han er meget nervøs. Det er en skikkelig lille Fyr, men han vilde ikke have glimret i et Sammenstød af den Slags."

Sabin var lige ved at gøre et nyt Spørgsmaal, men Wolfenden afbrød ham. Han vidste næppe hvorfor, men han vilde bort fra dette Æmne. Han var ked af, at det i det hele taget var blevet drøftet.

„Vi snakker for meget," sagde han. „Lad os spille Golf."

Saa tog de fat igen. Paa den anden Side af Pladsen, hvor de for Øjeblikket spillede, var der en Vej, som førte langs med Kysten og drejede ind i Landet henimod Deringham. Ligesom Wolfenden lavede sig til et Slag, kørte der en Vogn forbi, og da han saa' op, opdagede han sin Families blaa Liberi og saa' sin Moder i Vognen. Med et undskyldende Ord til sin Medspiller gik han hen til hende.

Kusken, som havde genkendt ham, standsede midt paa Vejen, og Wolfenden gik hen til Vognen. Hans Moders Udseende havde gjort ham bange. Hun saa' paa ham og saa' dog forbi ham. Hendes Kinder var blege og hendes Øjne opspilede, medens hun greb krampagtigt fat i Vognen med den ene Haand. Hun saa' ud som en Kvinde, der pludselig staar Ansigt til Ansigt med et skrækkeligt Syn. Wolfenden saa' hurtigt tilbage over Skuldren, men han kunde ikke opdage noget foruroligende i Baggrunden; han saa' kun sin Medspiller, der stirrede ud over Havet. Han stod paa et højere Sted, og hans Skikkelse tegnede sig ganske mærkelig tydeligt med Luften og Himlen som Baggrund.

„Er der hændet noget, Moder?“ spurgte Wolfenden bekymret. „Jeg synes, du ser saa forskrækket ud. Var det mig, du saa' efter?“

Hun rystede paa Hovedet. Hun prøvede øjensynlig paa at vise en Fatning, som hun i Virkeligheden ikke havde.

„Nej, der er intet nyt; men jeg har det ganske vist ikke godt. Jeg haaber, at jeg vil have Gavn af Køreturen. Gaar det godt med Spillet?“

„Ja, udmærket,“ svarede Wolfenden.

„Hvem er det, du spiller med?“

Wolfenden saa' sig ligegyldigt tilbage.

„Han hedder Sabin,“ svarede han. „Men du har ingen Grund til at interessere dig for ham. Han er kommet hertil fra London og spiller udmærket. Han ser noget gnaven ud, synes du ikke?“

„Jo, han ser meget ubehagelig ud,“ stammede Lady Deringham, der var ligbleg. „Hvor har du truffet ham, her eller i London?“

„I London — det var et temmelig mærkeligt Møde. Der var en Mand, som overfaldt ham, da han en Aften kom ud af en Restaurant, og jeg hjalp ham. Han har lejet et lille Hus her i Nærheden.“

„Er han alene?“ spurgte Lady Deringham.

„Han har en Niece boende hos sig,“ svarede Wolfenden, „en yndig Pige. Hende vil du synes godt om.“

De sidste Ord tilføjede han med lidt Besvær og med daarlig skjult Ligegyldighed; men Lady Deringham syntes slet ikke at lægge Mærke til det.

„Du maa ikke have mere at gøre med ham end højst nødvendigt, Wolfenden,“ sagde hun og lænede sig lidt frem imod ham, medens hun talte med en halvt forskrækket Hvisken. „Jeg synes, det er et frygteligt Ansigt, han har.“

Wolfenden lo.

„Jeg faar vist ikke megen Lejlighed til at se ham,“ erklærede han. „Og jeg kan just ikke sige, at han lader til at være meget hjertelig stemt imod mig, skønt jeg reddede

ham ud af en meget farlig Situation. Det er sandt, han sagde noget om, at han havde truffet Admiralen i Alexandria. Du har vel aldrig set ham?“

Solen var varm, og Vinden havde lagt sig; ellers kunde Wolfenden næsten havde erklæret, at hans Moders Tænder klaprede. Hun stirrede stift lige ud. Han saa' tilbage over Skuldren. Sabin, der øjensynlig var træt af Bevægelsen, stod nu med Ansigtet vendt lige imod dem. Han saa' roligt paa Lady Deringham, ikke paa mindste Maade uopdragent, men med en let Nysgerrighed og et Smil, som paa ingen Maade forskønnede hans Ydre. Da Wolfenden mødte hans Blik, saa' han bort med en løjerlig Fornemmelse af Uro.

„Du har Ret,“ sagde han. „Skønt hans Ansigt paa en Maade er smukt, har han dog et alt andet end vindende Ydre.“

Lady Deringham var kommet sig. Hun lænede sig tilbage imod Hynderne.

„Du spurgte mig, om jeg nogen Sinde havde truffet ham,“ sagde hun. „Jeg kan ikke huske det — men jeg var i Alexandria med din Fader, saa maaske jeg har. Kommer du hjem til Middag?“

Han nikkede.

„Naturligvis,“ svarede han. „Hvordan har Admiralen det i Dag?“

„Udmærket. Han spurgte efter dig, lige før jeg gik ud.“

„Jeg ser ham altsaa til Middag,“ sagde Wolfenden. „Maaske jeg faar Lov til at ryge en Cigar sammen med ham bag efter.“

Han traadte tilbage fra Vognen og sagde Farvel til sin Moder, og Kusken satte Hestene i Gang. Wolfenden gik langsomt tilbage til Sabin.

„Undskyld,“ sagde han. „Jeg troede, min Moder vilde have fat i mig.“

„Gudbevares!“ svarede Sabin. „Jeg haaber ikke, De skyndte Dem for min Skyld. Jeg spekulerer paa, om jeg nogen Sinde

har truffet Lady Deringham før. I min Alder bliver Ens Minder helt kaotiske.“

Han saa' skarpt paa Wolfenden, der svarede ham efter et Øjebliks Tøven.

„Lady Deringham var i Alexandria sammen med min Fader, saa det er jo muligt.“

KAPITEL XXI.

Harcutts Indskydelse.

Wolfenden tabte sit Golfspil, men da Sabin foreslog ham at spille den følgende Dag, sagde han ja uden Tøven. Han kom ikke til at synes bedre om Sabin, tværtimod, han begyndte at fatte stor Mistillid til ham og følte allerede noget af den Frygt, som andre Folk betragtede ham med. Uden at have Spor af nogen bestemt Mistanke med Hensyn til Manden eller hans Karakter var han tilbøjelig til at være vred over den Interesse for Forholdene paa Deringham Hall, som Sabin utvivlsomt havde lagt for Dagen. Men han var Helènes Formynder, og saa længe han indtog den Stilling, var Wolfenden ikke tilbøjelig til at opgive sin Omgang med ham.

De skiltes i Pavillonen, og Wolfenden nølede et Par Minuter, idet han halvvejs haabede, at han skulde faa en Slags Indbydelse til at besøge Sabin. Det var maaske under de nuværende Forhold næppe muligt, at Sabin kunde indbyde ham, men Wolfenden vilde under alle Omstændigheder have sagt ja, for han vilde ikke opgive alt Haab med Hensyn til Helène. Han var sangvinsk og meget forelsket. Der var noget mystisk ved den anden Forlovelse, som Sabin havde talt til ham om. Han havde den Idé, at hvis ikke Sabin uventet var kommet, saa vilde Helène have vist ham større Tillid. Nu maatte han vente.

Wolfenden var kommet ridende og havde ladet sin Hest staa i Hotellet. Medens han gik forbi Vestibulen, saa' han en bekendt Skikkelse i den aabne Port. Han standsede. Det var Harcutt, som stod der med lange Støvler paa.

„Men du gode Gud," udbrød han meget forbavset, „hvad i al Verden gør De her?"

Harcutt svarede med en Slags Trods, som om han blev vred over Wolfendens Forbavselse.

„Jeg forstaar ikke, hvorfor De ser paa mig, som om jeg var et Spøgelse. Jeg kunde jo lige saa godt gøre Dem det samme Spørgsmaal."

„Jeg hører hjemme her," svarede Wolfenden hurtigt. „Jeg er i Besøg hos mine Forældre; der er kun en Fjerdingvej herfra til Deringham Hall."

„De er pludselig blevet mærkværdig sønlig," bemærkede Harcutt og lo. „De havde naturligvis ingen anden Grund til at rejse hertil?"

„Nej," svarede Wolfenden bestemt. „Jeg kom, fordi der blev sendt Bud efter mig, og jeg blev meget overrasket ved at træffe Hr. Sabin her; i alt Fald vilde jeg være blevet det, hvis jeg ikke havde rejst sammen med hans Niece. Det var et ganske uventet Held."

Harcutt satte en elskværdigere Mine op.

„Det glæder mig at høre," sagde han. „Jeg troede, at De vilde narre mig, og det behøves virkelig ikke; for vore Interesser strider aldeles ikke mod hinanden. Det var anderledes mellem Dem og den stakkels Densham; men han har opgivet det hele og sejlede til Indien i Gaar."

„Stakkels Fyr!" sagde Wolfenden blidt. „Han sagde Dem vel ikke engang i sidste Øjeblik, hvad det var, han havde hørt om — disse Mennesker?"

„Nej, han gjorde ikke," svarede Harcutt; „men jeg har et Bud til Dem fra ham. Jeg skulde minde Dem om, at han og De havde været gode Venner i femten Aar, og at det jo ikke var rimeligt, at han narrede Dem. Han sagde, at han forlod Landet, fordi han havde bestemte Underretninger vedrø-

rende den unge Pige, som gjorde det absolut haabløst for Dem eller ham at tænke paa hende. Han raader Dem til at gøre det samme.“

„Jeg tvivler ikke paa Denshams gode Tro,“ sagde Wolfenden; „men jeg tvivler om, at han er vel underrettet. Hvad han véd, har han fra en Dame, som han har været gode Venner med. Og paa den anden Side, hvad der kan synes ham en uovervindelig Hindring, det synes maaske ikke mig at være det. Jeg lader mig nu ikke afskrække af nogen som helst Advarsel.“

„Ja, ja, nu har jeg bragt Dem Denshams Bud og har intet Ansvar mere. De véd, min Interesse gaar i en anden Retning. Jeg vilde gerne tale et Par Minutter med Dem, men jeg synes ikke, man er tilstrækkelig alene paa Hotellet. Har De travlt, eller kan De gaa lidt op og ned ad Vejen med mig?“

„Jo, det kan jeg godt, men jeg vil helst ikke gaa for Øjeblikket. Kom og sæt Dem her, det er jo ikke koldt.“

De valgte en Bænk, fra hvilken de kunde se ud over Havet. Harcutt saa' sig omhyggelig om. Der var ingen Mulighed for, at de kunde blive belurede, og der var heller ingen Mennesker at se i Nærheden.“

„Jeg udvikler nye Instinkter,“ sagde Harcutt, medens han tændte sig en Cigaret. „De maa vide, at jeg er her paa Embeds Vegne — og jeg ønsker, De skal hjælpe mig.“

„Kære Ven,“ svarede Wolfenden, „jeg forstaar Dem ikke. Naar De siger paa Embeds Vegne, saa mener De vel som Journalist, og hvad kan her være at melde til Bladene? Der er næppe en eneste kendt Person her i Nærheden.“

„Sabin er her,“ bemærkede Harcutt roligt.

Wolfenden saa' forbavset paa ham.

„Det kunde have forklaret Deres Nærværelse her som Privatmand,“ sagde han, „men paa Embeds Vegne, som De sagde — hvor i al Verden kan han interessere Dem?“

„Jo, det kan De tro, han gør,“ svarede Harcutt.

Wolfenden blev forvirret.

„Skulde Sabin interessere Dem som Journalist?“ sagde han langsomt. „Saa har De altsaa hørt noget? Er han en anden end den, han giver sig ud for?“

„Jeg har ham mistænkt for at være en meget vigtig og interessant Personlighed,“ sagde Harcutt langsomt. „Jeg har hørt lidt om ham, og jeg er her for at faa mere at vide. Jeg er overbevist om, at det er Umagen værd.“

„Har De ogsaa hørt noget om hans Niece?“ spurgte Wolfenden.

„Nej, ikke Spor,“ svarede Harcutt bestemt. „Jeg har allerede sagt Dem, at jeg kun interesserer mig for Manden. Jeg er ikke Spor af sentimental. Hans Niece er maaske den skønneste Kvinde, jeg nogen Sinde har set, men det er ikke i Anledning af hende, jeg er taget hertil. Naa, siden De nu véd det, maa jeg saa spørge, om De vil hjælpe mig?“

„De maa forklare Dem tydeligere,“ sagde Wolfenden. „Hvad er det for en Slags Hjælp?“

„Sabin er optaget af store politiske Planer,“ sagde Harcutt. „Han staar i stadig og ivrig Forbindelse med to Stormagters Gesandter. Alt, hvad han foretager sig, sker i al Hemmelighed, og det Navn, han gaar under, er sikkert paataget. Saa meget har jeg faaet bestemt at vide. Jeg vil ikke have, at De skal tro, at jeg paa nogen Maade ser uærbødigt paa den unge Dame. Men kan De ikke se, at enten maa hun og Sabin staa i et tvetydigt Forhold til hinanden, eller ogsaa maa deres virkelige Livsforhold være helt anderledes end det, de stiller til Skue, naar de afslaar en Forbindelse med Dem saa bestemt.“

Wolfenden blev rød helt op til Tindingerne, og hans Øjne funklede.

„De kan opgive enhver Tanke om den førstnævnte Mulighed,“ sagde han med tiltvungen Ro. „Hvis De ønsker at drøfte denne Sag med mig, saa maa De være meget omhyggelig for at undgaa den allersvageste Hentydning af den Slags.“

„De kan være ganske rolig; jeg tror ogsaa paa den unge

Pige," svarede Harcutt muntert. „Hun ser baade for stolt og for uskyldig ud til, at man kunde tænke noget som helst ondt om hende. Hendes Adfærd og hendes Manerer er en Dronnings. — Naa, altsaa den første Mulighed den taler vi ikke om."

„Nej, det maa jeg udbede mig," sagde Wolfenden. „Jeg kan tilføje, at Hr. Sabin angav en bestemt Grund for sin Vægring — han underrettede mig om, at hans Niece allerede v a r forlovet."

„Det er maaske sandt og maaske ikke," sagde Harcutt. „Det vedrører ikke det Spørgsmaal, som vi skal tale om for Øjeblikket. Vi maa komme til den Slutning, at det er meget indflydelsesrige Mennesker; det tror jeg ganske sikkert, det er. Men hvad tror De, der fører Sabin til et saa afsides liggende Sted som dette?"

„Golfspillet formodentlig," svarede Wolfenden. „Han spiller brillant."

„Hvis jeg troede det," svarede Harcutt og rynkede Panden, „saa vilde jeg anse min Rejse hertil for spildt. Men det kan jeg ikke. Han er lige for Øjeblikket optaget af meget vigtige Forhandlinger, det véd jeg, saa han kan ikke være taget hertil for at spille Golf. Det er en ganske meningsløs Idé."

„Jeg forstaar virkelig ikke, hvorledes De ellers kan forklare det," bemærkede Wolfenden. „De største Mænd har deres Kæphest."

„Ja, ja; men jeg tror nu ikke paa Hr. Sabins Lidenskab for Golfspillet," erklærede Harcutt. „Der er nogen eller noget her, der staar i Forbindelse med hans Planer, og Golfspillet er kun en Udflugt. Han spiller godt, fordi han gør alt, hvad han gør, godt."

„Det vil falde haardt for Deres Skarpsindighed," sagde Wolfenden, „at sætte hans Besøg her i Forbindelse med nogen som helst politisk Plan."

„Min Skarpsindighed gaar under alle Omstændigheder ud paa at løse denne Opgave," sagde Harcutt. „Jeg vil opdage

det hele, og De maa hjælpe mig. Det er baade i Deres og min Interesse."

„Jeg er bange for," svarede Wolfenden, „at De gaar paa en Limpind. Men jeg vil gerne hjælpe Dem, hvis jeg kan."

„Tak skal De have," sagde Harcutt. „For altsaa at begynde: De har jo været sammen med ham i Dag. Spurgte han om noget, der vedrører de lokale Forhold her? Viste han Interesse for nogen af Beboerne?"

Wolfenden rystede paa Hovedet.

„Nej, absolut ikke," svarede han. „Det eneste af vor Samtale, han interesserede sig for, var den Del, der drejede sig om min Familie. Men det er sandt, jeg fortalte ham om en Begivenhed, der var indtruffet paa Deringham Slot i Gaar Aftes, og det interesserede han sig ganske vist meget paafaldende for. Jeg kom til at se paa ham i et uventet Øjeblik og blev forbavset over hans Ydre. Jeg har aldrig set ham se saa ivrig ud."

„Vil De ikke fortælle mig, hvad det var for en Begivenhed?" sagde Harcutt ivrigt. „Den kan maaske indeholde Nøglen til den Gaade, jeg gerne vil have opklaret. Alt, hvad der interesserede Sabin, interesserer mig."

„Der er ingen Hemmelighed deri," sagde Wolfenden. „Jeg skal fortælle Dem det hele. De har maaske hørt, at min Fader har været ved temmelig daarligt Helbred lige siden den store Ulykke i Solent. Det paavirkede uheldigvis hans Hjerne til en vis Grad, og han har lige siden den Tid været Offer for Hallucinationer og Illusioner. Den alvorligste af dem er den, at Regeringen har anmodet ham om at udkaste en Plan til en Beskrivelse af vort Kystforsvar og vor Flaade efter en kæmpemæssig Maalestok. Han har en Sekretær og Maskinskriver, der arbejder ti Timer om Dagen, men efter deres Beretninger og mine egne Iagttagelser er jeg bange for, at Resultatet kun er et fuldstændig uforstaaeligt Kaos. Dog maa vi naturligvis tage ham alvorligt og være taknemmelige, fordi det ikke er værre. Hvad jeg fortalte Hr. Sabin, var følgende: I Gaar Aftes mødte der en Mand og

forestillede sig som den store Sindssygelæge Dr. Wilmot. Han erklærede, at han havde opholdt sig i Nabolaget og stod paa venskabelig Fod med vor Huslæge, Dr. Whitlett. Min Faders Sygdom var blevet drøftet af dem, og han var kommet til at interessere sig meget for den. Han havde sin egen Teori med Hensyn til den Slags Tilfælde; den bestod navnlig i en omhyggelig Ransagning af det Arbejde, som Patienten havde udført. Han bragte et Brev fra Dr. Whitlett og sagde, at hvis vi kunde skaffe ham min Faders sidste Manuskripter, saa vilde han sige os sin Mening om Sagen. Vi havde ikke Spor af Mistanke om, at hans Forklaring ikke var sand, og vi tog ham med ind i Admiralens Studereværelse, men medens vi var der, og han rodede i Manuskripterne, kom Dr. Whitlett farende. Brevet var falsk og Manden en Bedrager. Han undslap gennem Vinduet. Dér har De Historien. Hvad mener De om den?“

Harcutt rejste sig og lagde sin ene Haand paa den andens Skulder.

„Jeg mener, at jeg har fundet Nøglen til Gaaden,“ sagde han; „det er klart som Solens Lys.“

Wolfenden rejste sig.

„Saa maa jeg være dum,“ sagde han, „for det kan jeg ikke se.“

„Hør nu engang, Wolfenden,“ sagde Harcutt dæmpet. „Jeg tvivler ikke om, at De har Ret, og at Deres Faders Arbejde ikke har nogen Værdi; men De kan være vis paa en Ting, og det er, at det mener Sabin ikke.“

„Jeg forstaar ikke, hvad Sabin har at gøre med det,“ sagde Wolfenden.

Harcutt lo.

„Jeg skal sige Dem en Ting,“ sagde han, „det er det, der findes i Deres Faders Studereværelse, der har bragt Sabin til Deringham!“

KAPITEL XXII.

Minder.

En Kvinde stod midt i Saltørkenen og stirrede ud imod Havet. Rundt omkring var der en lang Strækning vaadt Sand og Klippestykker, der hævede sig op mellem smaa Damme, som Tidevandet havde efterladt paa den anden Side af det flade Sumpland, kun afbrudt af den Række lave Klitter, fra hvilke smaa Græstotter skød op hist og her. Bølgerne, som næsten rullede hen til hendes Fødder, var kun Krusninger og brødes med næppe synlig Anstrængelse imod det vaade Sand. Himlen var graa og truende; et Par Minuter før var en hvid Taagesky drevet ind fra Havet og havde lagt sig over Landet i Form af Regn. Det hele havde et øde Udseende. De eneste Lyd, der afbrød Tavsheden, var Bølgernes Slag mod Sandet ved hendes Fødder og nu og da Klirren af Sølvseletøjet, naar Hestene for hendes Vogn, der holdt paa Vejen deroppe, slog med Hovederne. Vognen selv syntes slet ikke at høre hjemme her. Kusken med det pudrede Haar og det mørkeblaa Liberi fra Deringham sad fuldstændig ubevægelig med Hovedet bøjet lidt fremad og Øjnene fæstede paa Hestene. Lakajen stod med Armene over Kors paa Brystet og et stift og træagtigt Ansigt. Begge var de trætte, og begge vilde de gerne have bragt lidt Afveksling i Ensformigheden med en lille Samtale, men det var kun nogle faa Skridt derfra, at den Kvinde befandt sig, hvis mærkelige Smag havde ført hende til at besøge dette Sted.

Hendes Arme hang slapt ned. Hele hendes Udtryk, skønt Ansigtet var vendt opad imod Himlen, var dybt nedslaaet. Der var noget i hendes Holdning, som vidnede om en stærk og inderlig Sympati med de triste Omgivelser. Denne Kvinde var ulykkelig; Lyset i hendes mørke Øjne var usigelig bedrøvet, hendes Kinder var blege. Og dog var Lady Deringham meget smuk — saa smuk som en Kvinde, der nærmede sig de halvhundrede Aar, kunde haabe at være.

Hendes Skikkelse var endnu rank og elegant, og der var kun faa graa Striber i hendes kulsorte Haar.

Hvor længe hun kunde have staaet der, var vanskeligt at sige, for Stedet havde øjensynlig en ejendommelig Troldom for hende, og hun havde hengivet sig til dybe Tanker. Men der var en Lyd, der pludselig fik hende til at vende Hovedet ind imod Land, og saa saa' hun, at hun ikke længer var alene. En mørk Skikkelse var drejet om Pynten derhenne og kom roligt henimod hende. Hun saa' paa den med øjeblikkelig Interesse, idet hun holdt sin Kjole op for at begynde at gaa tilbage til Vognen. Var det en Mand? Et Menneske var det under alle Omstændigheder. Hun stod fuldstændig stille som en ubevægelig Skikkelse imod det glansløse graa Havs Baggrund. Hendes Øjne var fæstede paa den underlige Skikkelse, hendes Læber var halvt aabne og hendes Kinder ligblege. Skikkelsen kom efterhaanden nærmere. Hun slap Kjolen, som hun holdt i, hendes Fingre var kraftløse, og hendes Øjne, der et Øjeblik før havde været sløve ,og tomme, fik nu nyt Lys. Hun var ikke alene, hun var heller ikke ubeskyttet, men hun led under et Anfald af Rædsel — man kunde næppe tænke sig et Syn, der var skrækkeligt nok til at fremkalde det Udtryk af Frygt, som pludselig havde forvandlet hendes Ydre. Det var, som om det gule Sand havde udspyet Ligene af skibbrudne Sømænd af mange Generationer, som nu alle med hvide, blege Ansigter og klagende Stemmer omringede hende. Og dog var der intet, som kunde forklare denne frygtelige Skræk; for der var ikke noget ved den Skikkelse, som nu var nær ved, der syntes at kunne fremkalde den.

Det var en Mand med Klumpfod. Det var Sabin! Bortset fra den kejtede Bevægelse, der skyldtes hans Deformitet, var der intet som helst underligt eller truende i hans Ydre. Han kom nærmere og nærmere, og Kvinden, som ventede paa ham, skælvede. Hans Udtryk var maaske lidt sardonisk, men det var alt andet end ubehageligt nu, da han tog den

bløde Filthat af Hovedet og bukkede med en Ugenerthed og Ynde, som han øjensynlig havde erhvervet sig i andre Lande. Han stod der barhovedet i Tusmørket med et mærkeligt vindende Smil i det mørke Ansigt og Hovedet høfligt bøjet.

„Det var det behageligste Møde, jeg kunde tænke mig, hvor uventet det end kom," mumlede han. „Men det lader til, at jeg har forskrækket Dem, kære Lady Deringham. Jeg kan se det paa Deres Ansigt, og det gør mig meget ondt. De vidste vel ikke før i Gaar, at jeg var i England?"

Lady Deringham genvandt langsomt sin Selvbeherskelse. Hun var endnu ganske bleg og følte et underligt Stik i Hjertet, men hun svarede ham med noget af sin sædvanlige Ro. Hun var sig vel bevidst, at hendes Tjenestefolk, skønt de havde vendt Hovedet bort, maaske alligevel med Overraskelse havde lagt Mærke til dette uventede Møde.

„Jo, vist gjorde De mig forskrækket," sagde hun. „Jeg troede, at dette var det mest forladte Sted af alle. Det er her, jeg kommer, naar jeg vil føle mig absolut ene. Jeg drømte ikke om at møde noget andet Menneske, maaske Dem mindst af alle Mennesker i Verden."

„Jeg var maaske saa meget bedre forberedt," svarede han med et Smil. „For et Par Minuter siden saa' jeg fra Klitterne derovre, at Deres Vogn holdt her, og at De steg ud. Jeg vilde gerne tale med Dem, derfor spildte jeg ikke Tiden, men skyndte mig herned. De har forandret Dem vidunderlig lidt, Lady Deringham."

„Og De," sagde hun, „har kun forandret Deres Navn. De er den Hr. Sabin, som min Søn spillede Golf med i Gaar Morges, ikke sandt?"

„Jo, jeg er," svarede han. „Deres Søn gjorde mig en stor Tjeneste for en Uges Tid eller to siden. Det er en smuk ung Mand, jeg ønsker Dem til Lykke med ham."

„Og hvem er Deres Niece?" spurgte Lady Deringham. „Min Søn talte til mig om hende i Gaar Aftes."

Sabin smilede lidt.

„Ak, Madame," sagde han, „der har været saa mange Folk i den senere Tid, som har gjort mig det Spørgsmaal, og jeg maa svare Dem, som jeg har svaret de andre: Det er min Niece!"

„Hvad hedder hun?"

„Hun har samme Navn som jeg for Øjeblikket."

„Er det Deres Datter?"

Han rystede trist paa Hovedet.

„Jeg har aldrig været gift," sagde han i en ubeskrivelig sørgmodig Tone. „Jeg har hverken haft Hustru, Barn eller Ven. Det er godt for mig, at jeg ikke har det."

Hun saa' ned paa hans Fod og gyste lidt.

„Det er altsaa ikke bedre?" mumlede hun og saa' ud imod Havet.

„Det er absolut uhelbredeligt," erklærede han.

Saa skiftede hun pludselig Æmne.

„Det sidste, jeg hørte om Dem," sagde hun, „var, at De opholdt Dem i Kina. De havde da store Planer for. Om ti Aar, sagde man mig, vilde Evropa være i Deres Haand."

„Jeg forlod Peking for fem Aar siden," sagde han. „Kina er Intrigernes Land. Det kan blive det største Land i Verden. Jeg for min Part tror paa dets Fremtid, men det vil vare adskillige Slægtled inden det udvikler sig. Jeg har ikke Taalmodighed til at arbejde, for at en anden kan høste. Jeg længtes efter lidt Civilisation, og dette førte mig mod Vest igen. Mongolske Skikke er interessante, men lidt trættende."

„Og hvad fører Dem til Deringham?" spurgte hun og saa' paa ham. „Hvorfor er De netop kommet hertil?"

Han smilede og tegnede med sin Stok i Sandet.

„Jeg har aldrig sagt Dem noget, som ikke var sandt," svarede han, „det vil jeg heller ikke begynde paa nu. Jeg kunde jo sige, at jeg var her tilfældigt, for Luftens Skyld eller for at spille Golf; men det er ikke sandt. Jeg er her,

'fordi Landsbyen Deringham kun er en Fjerdingvej fra Deringham Hall."

Hun traadte lidt nærmere hen til ham. Seletøjets Klirren, medens Hestene utaalmodigt rystede paa Hovederne, mindede hende om, at Tjenestefolkene var saa nær.

„Hvad vil De mig?" spurgte hun hæst.

Han saa' mildt bebrejdende paa hende, og der var et godmodigt Smil om hans Læber. Og dog, var det et Udslag af godt Lune eller en mærkelig ydre Genspejling af hans hemmelige Tanker? Da han talte, var i alt Fald Bebrejdelsen klar.

„Hvad jeg vil Dem! De taler, som om jeg var en Røver eller noget lignende. Er det pænt, Constance?"

Hun undgik Bebrejdelsen, hun mærkede den maaske slet ikke. Det var Sandheden, hun ønskede at høre.

„De har et Formaal med at komme hertil," sagde hun. „Hvad er det? Jeg kan ikke fatte, at De skulde kunne vinde noget som helst ved at komme til mig. Vi har opgivet Verden og Selskabslivet, vi er som begravede her. Hvilke end Deres nye Planer kan være, saa er der intet, vi kan hjælpe Dem med. De er rigere og stærkere og mægtigere end vi. Jeg kan kun tænke mig én Ting, der har ført Dem hertil."

„Og det er?" spurgte han.

Hun saa' tankefuldt paa ham. Hendes Ansigt fik et blidere Udtryk.

„Det er maaske," sagde hun, „fordi De er blevet bedre eller blidere efterhaanden som De er blevet ældre. De kan have tænkt paa mit varmeste Ønske — De har jo altid været ædelmodig, Victor. De kan være kommet for at opfylde det."

Der var en ganske lille Forandring i hans Ansigt, da hun nævnede hans Fornavn. De faste Linier om Munden slappedes, og hans mørke Øjne glimtede et Øjeblik med et venligere Lys. Maaske det i det Minut var for dem begge, som om pludselig et Forhæng blev draget til Side, og de kastede

et tøvende Blik tilbage til deres Ungdoms Verden, der havde været lidenskabelig, skøn og forførerisk. Der var Minder, som endnu syntes at klinge — Minder, som endog trængte igennem hans Sindsligevægts Rustning. Hendes Øjne fyldtes med Taarer, medens hun saa' paa ham, og hun lagde med en hurtig Bevægelse sin Haand paa hans.

„Tro mig, Victor," sagde hun, „jeg har altid tænkt venligt paa Dem. De har lidt skrækkeligt for min Skyld, og Deres Diskretion har været stor. Jeg har aldrig glemt det."

Der fo'r en Sky hen over hans Ansigt, hendes impulsive Ord havde alligevel været daarligt valgt, hun havde rørt ved et ømt Punkt! Der var noget ved disse Minder, der stødte ham tilbage. De kaldte den eneste Gang i hans Liv tilbage, da en anden Mand havde overvundet ham. Han blev atter kynisk.

„Jeg er bange for, at de Aar, som har gjort saa lidt Forandring i Deres Ydre, har gjort Dem sentimental," sagde han. „Jeg kan forsikre Dem, at disse gamle Minder sjældent generer mig."

Saa opdagede han lige straks, at han havde begaaet en Fejl. Han havde bedst Hold paa denne Kvinde med denne Blanding af Følelse og Medlidenhed, som noget i deres Samtale havde genvakt hos hende, og nu ødelagde han det hele ved sit barske Væsen. Hvilken Dumhed!

„Nej, jeg lyver," sagde han blidt. „Og hvorfor skulde jeg gøre det? Mellem Dem og mig, Constance, maa der ikke være andet end Sandhed, vi bør i det mindste være oprigtige lige over for hinanden. De har Ret, jeg bringer Dem noget, som burde have været Deres for længe siden."

Hun saa' forundret paa ham.

„Vil De give mig Brevene?"

„Ja, jeg vil," sagde han. „Naar den lille Pakke tilintetgøres, saa er det sidste Led af den Kæde, som bandt os sammen, brudt."

Han havde taget en lille Pakke Breve, der var sammenbundet med et falmet Baand, op af Lommen og holdt den

henimod hende. Lady Deringham greb Pakken med begge Hænder, hendes Øjne var lyse og meget blide.

„Det er ikke saa, Victor," mumlede hun. „Der er et nyt og stærkere Baand mellem os nu, min evige Taknemmeligheds Baand. Ja, De har altid været højsindet. Jeg vidste, at De en Gang vilde gøre det."

„De skulde have haft dem, da jeg forlod Evropa," sagde han, „men der var intet Sendebud, hvem jeg kunde betro dem til. Var jeg aldrig vendt tilbage, saa var der disponeret saaledes over dem, at De vilde komme Dem sikkert i Hænde. Og selv nu, Constance — vil De anse mig for meget svag, naar jeg siger, at jeg nødig skiller mig af med dem? De har været sammen med mig i mange Farer og under mange sælsomme Begivenheder."

„De er atter den gamle Victor," hviskede hun. „Gudskelov, at jeg har faaet dette ene Glimt af dem! Jeg skammer mig ved at tænke paa, hvor forskrækket jeg har været."

Hun holdt uvilkaarlig sin Haand frem. Han tog den, og med et Blik paa hendes Tjener lod han den næsten straks falde igen.

„Constance," sagde han. „Nu tager jeg bort igen. Jeg har udført, hvad jeg vilde. Men sig mig, har De noget imod at gøre mig en lille Tjeneste? Det er kun en Bagatel."

Hun følte et Øjeblik Mistro igen, men skammede sig over sig selv og undertrykte denne Fornemmelse.

„Hvis det staar i min Magt at gøre noget for Dem, Victor," sagde hun, „vil det glæde mig meget. Jeg véd, De ikke vil bede mig om noget, med mindre —"

„De behøver ikke at være bange," afbrød han hende roligt; „det er en Bagatel. Tror De, at Lord Deringham vil kende mig efter saa mange Aars Forløb?"

„Min Mand?"

„Ja."

Hun saa' noget forbavset paa ham, men før hun kunde gøre det Spørgsmaal, hun vilde stille ham, hørte de begge en Lyd i det fjerne, der nærmede sig hurtigt — og da de saa'

op, genkendte de i samme Øjeblik den Rytter, der kom ridende.

„Det er Deres Søn," sagde Sabin hurtigt, „men bryd Dem ikke om det, jeg skal nok forklare Sagen. Sig mig, naar jeg kan træffe Dem alene hjemme?"

„Jeg er altid alene," svarede hun. „Men kom i Morgen."

KAPITEL XXIII.

Sabin forklarer sig.

Sabin og hans Niece var færdige med at spise til Middag og sad og nølede lidt ved en ualmindelig overdaadig Dessert. Wolfenden havde sendt nogle Druer og Ferskener fra Drivhusene paa Deringham — saa dejlige Ferskener, at man næppe kunde finde Mage til dem i London. Da de blev sat paa Bordet, saa' Sabin over paa Helène med et betydningsfuldt Smil.

„En Englænder," bemærkede han, idet han skænkede sig et Glas Bourgogne og trak Cigaretterne hen til sig, „véd aldrig, naar han er slagen. Som nationalt Træk er det glimrende, i det private Liv er det lidt kedeligt."

Helène havde under Maaltidet siddet stille og statueagtig i sin sorte Silkekjole, lidt mere bleg end ellers og meget tavs. Ved Sabins Bemærkning saa' hun hurtigt op.

„Hentyder du til Lord Wolfenden?" spurgte hun.

Sabin tændte sin Cigaret og nikkede gennem den blaa Røg til hende.

„Ja, akkurat," svarede han med lidt Spot i Tonen. „Jeg begynder at finde, at min Formynderstilling alligevel ikke er nogen Sinecure. Jeg skal sige dig, det faldt mig ikke ind, da vi sluttede vor lille Aftale, at jeg skulde komme til at anvende min Myndighed lige over for saa ildfuld en Bejler. Jeg er bange for, det vilde have været vanskeligt for dig

at blive fri for Hans Herlighed i Morges, hvis jeg ikke var kommet."

„Paa ingen Maade," svarede hun. „Lord Wolfenden er en Gentleman, og han var ikke mere vedholdende, end han havde Lov til at være."

„Maaske du vilde have syntes bedre om, at jeg ikke var kommet?" bemærkede Sabin.

„Ja, det er jeg ganske vis paa," indrømmede hun; „men det ligner dig saadan at komme, lige naar der er Tale om en Krise. Véd du hvad, jeg kan ikke lade være at tænke mig, at der er noget melodramatisk ved din Kommen og Gaaen! Du viser dig, og man venter et Tæppe og et Tableau. Hvor kom du nu fra i Morges?"

„Fra Cromer," svarede han smilende. „Jeg kom til Peterborough i Gaar Aftes og tog saa videre med det første Tog i Morges. Det var der ikke meget melodramatisk ved, vel?"

„Nej, det lyder ganske vist ikke saadan. Dit Golfspil med Lord Wolfenden bag efter var hverdagsagtigt nok."

„Jeg fandt Lord Wolfenden meget interessant," sagde Sabin tankefuldt. „Han fortalte mig en hel Del, som var vigtigt for mig at vide. Jeg haaber, han fortæller mig mere i Aften."

„I Aften? Kommer han her?"

Sabin nikkede roligt.

„Ja. Jeg tænkte nok, du blev overrasket. Men du behøver jo for Resten ikke at se ham. Jeg mødte ham ved Stranden i Eftermiddag — det var for Resten i et meget ubelejligt Øjeblik — og bad ham om at spise til Middag hos os."

„Han sagde naturligvis nej?"

„Kun til Middagen. Sandsynligvis havde han Mistillid til vor Kok, for han bad, om han maatte komme efter Middag. Han er her nok snart."

„Hvorfor bad du ham?"

Sabin saa' skarpt paa hende. Der var noget i hendes Ansigt, som han næppe forstod.

„Naa, det var just ikke alene for hans Selskabs Skyld,

maa jeg indrømme," svarede han. „Han har været mig meget nyttig, og han kan være det endnu mere."

Den unge Pige rejste sig. Hun gik over paa den anden Side af Bordet og stillede sig foran ham. Sabin vidste straks, at der var noget ualmindeligt i Gære.

„Du vil gøre ham til det, Du gør alle til — til et Redskab," sagde hun i en sagte udtryksfuld Tone. „Men jeg vil sige dig, at jeg vil ikke have det."

„Helène!"

Det enkelte Ord og det Blik, der funklede i hans Øjne, var udtryksfulde, men den unge Pige vaklede ikke.

„Jeg er ked af det," udbrød hun heftigt. „Jeg er led og ked af det altsammen! Dine Planer vil aldrig lykkes. Man kunde lige saa godt vente et Mirakel. Jeg tager tilbage til Wien. Jeg er ked af denne Maskerade. Jeg har faaet mere end nok af den."

Sabins Udtryk forandrede sig ikke en Smule; han talte saa blidt, som man vilde tale med et Barn.

„Ja, det er vist kedeligt for dig," sagde han roligt. „Maaske jeg burde have vist dig større Fortrolighed — men jeg vil gøre det nu. Hør, du siger, at mine Planer aldrig vil lykkes. Tværtimod, de er lige ved det. Vi behøver snart ikke at vente mere."

Hun blev forbavset, men syntes ikke at blive særlig henrykt. Hun vilde høre mere.

„Jeg modtog denne Depeche fra London i Morges," sagde han. „Baron Knigenstein er rejst til Berlin for at opnaa Kejserens Samtykke til en Overenskomst, som vi allerede har ratificeret. Sagen er saa godt som afgjort, det drejer sig kun om et Par Dage."

„Tyskland!" udbrød hun vantro. „Jeg troede, det skulde være Rusland."

„Det troede jeg ogsaa," svarede han. „Jeg maa gøre en temmelig ydmygende Tilstaaelse. Jeg, som altid har betragtet mig som den, der var i nøjeste Berøring med Tiden, især siden min Interesse for evropæiske Forhold blev genoplivet,

jeg har været fuldstændig uvidende om én af de mærkeligste Faser i moderne Politik. Naa, i Fremtiden vil Historien vise os, at det var uundgaaeligt, men jeg maa indrømme, at det er kommet over mig som et Tordenbrag. Jeg har ligesom hele Verden betragtet Tyskland og England som naturlige og uundgaaelige Allierede. Det er hverken mer eller mindre end en kolossal Fejl! Faktisk er de naturlige Fjender!"

Hun sank ned paa en Stol og saa forvirret paa ham.

„Men det er jo umuligt," udbrød hun. „De er af fælles Afstamning, og alle Slægtskabets Baand binder dem."

„Véd du ikke," sagde han, „at det er de ensartede Ting, der irriterer og frastøder hinanden? Det er dette Slægtskab, der har været Roden til en heftig Skinsyge, som synes at have spredt sig over hele Tyskland. Jeg behøver ikke at gaa ind paa alle Grundene til det med dig nu; lad det være nok at sige, at hvad Held end England for nylig har haft, saa har det været paa Tysklands Bekostning. Der har været Udsigt til Storm i lang Tid; i Dag, i Morgen, om en Uge, ja, sikkert inden en Maaned, vil den bryde løs."

„Maaske du har Ret," sagde hun; „men hvem af alle de franske Kvinder, jeg kender, vil bryde sig om at regne sig til Tysklands Debitorer?"

„De vil ikke komme til at skylde Tyskland noget, for de vil blive betalt mere end rigeligt for alt, hvad de gør. Rusland har sluttet Overenskomst med den franske Republik. Politisk kan det ikke vinde ved et Brud, men med Tyskland forholder det sig anderledes. Tyskland og Frankrig er i dette Øjeblik rede til at fare løs paa hinanden. En saadan Krig vilde være umaadelig populær. Krigsraabet vilde gjalde fra Middelhavet til Rhinen."

„Jeg haaber, at det ikke maa blive til Krig," sagde hun. „Jeg havde altid haabet, at Diplomatiet, støttet af en ventende Hær, vilde være tilstrækkeligt. I Hjertet er Frankrig tro, det véd jeg. Men det lyder som et Eventyr. Du er en vidunderlig Mand, men hvor kan du haabe paa at sætte

Nationerne i Bevægelse? Hvad kan du byde Tyskland for at faa saa forfærdelig høj en Pris?“

„Jeg kan byde, hvad Tyskland ønsker mere end noget andet i Verden,“ sagde Sabin roligt, „Nøglen til England. Det har taget mig seks Aar at fuldende mine Planer. Som du véd, var jeg i Amerika en Del af den Tid, man troede, jeg var i Kina. Det var dér, i Allisons Laboratorium, at jeg begyndte Arbejdet. Skridt for Skridt er jeg gaaet frem, jeg har smedet Kæden Led for Led. Jeg kan uden Usandhed eller Overdrivelse sige, at det Arbejde, jeg har gjort, vilde tage en anden Mands hele Liv. Men jeg har gjort dette Arbejde af Kærlighed. Din Part, min kære Helène, bliver glimrende; tænk paa det og ryst din Nedtrykthed af dig. Dette tilbagetrukne Liv skal ikke vare længe; den Tid, som vi har arbejdet for, nærmer sig.“

Hun saa' ikke op, og der var ingen begejstret Ild i hendes mørke Øjne. Hun fik et Øjeblik lidt mere Farve i Kinderne, saa blev hun ligbleg igen. Sabin blev lidt forvirret derover.

„Paa hvilken Maade,“ sagde hun uden at se lige paa ham, „paa hvilken Maade kan Lord Wolfenden være dig nyttig?“

Sabin svarede ikke straks, eller rettere sagt, han svarede slet ikke. Han havde pludselig set en ny Fase i Situationen. Da han endelig talte, var hans Tone meget alvorlig med en Understrøm af Foragt.

„Er det muligt, Helène,“ sagde han, „at du et Øjeblik kunde tænke alvorligt paa denne unge Mands Kurmageri? Jeg maa tilstaa, at noget lignende i Forbindelse med dig aldrig vilde være faldet mig ind i mine vildeste Drømme.“

„Mine Følelser raader jeg selv over,“ sagde hun koldt. „Jeg skylder ikke dig noget Regnskab for den Slags Ting. Hvis jeg sagde, at jeg havde i Sinde at lytte alvorligt til Lord Wolfendens Ord — ja, selv om jeg sagde, at jeg havde i Sinde at gifte mig med ham — hvem skulde saa vove at blande sig i det? Men paa den anden Side har jeg sagt nej til ham, og det burde være nok for dig. Jeg vil slet ikke drøfte denne Sag; du vilde ikke forstaa den.“

„Det vilde jeg muligvis ikke," sagde Sabin. „Jeg kender ikke noget til Kærlighed, saadan som de unge Mennesker opfatter den. Men den større Kærlighed, en Mands lidenskabelige Kærlighed til sin Slægt og sit Land, ja, den har altid syntes mig værd at leve og arbejde og dø for! Jeg havde troet, Helène, at en Gnist af den samme Ild havde varmet dit Blod; ellers vilde du slet ikke være her nu."

„Det tror jeg ogsaa," svarede hun blidere. „Tro mig, jeg elsker ogsaa mit Land og mit Folk og min Slægt, og hvis den Følelse ikke optager mig helt, saa maa du huske paa, at jeg er Kvinde, og at jeg er ung; jeg kan ikke paastaa, at jeg kan føle upersonlig og patriotisk Kærlighed."

„Ja, du er Kvinde, og noget af dine Forfædres Blod vil vel nok gøre sin Ret gældende," tilføjede han, medens han saa' tankefuldt paa hende. „Jeg burde have taget Hensyn til den Indflydelse, som Kønnet og Arveligheden har. — Det er sandt, har du hørt fra Henri fornylig?"

Hun rystede paa Hovedet.

„Nej, ikke siden han var i Frankrig. Vi syntes, at det var bedst for ham ikke at skrive, medens han var der."

Sabin nikkede.

„Det var meget diskret," bemærkede han satirisk. „Jeg gad vide, hvad Henri vilde sige, hvis han vidste —"

Den unge Pige rynkede lidt paa Næsen.

„Selv om der virkelig var noget alvorligt for ham at vide, saa vilde han overleve det. Bekymringer ligger ikke for hans Temperament. I tyve Minuter vilde han være i en Paroksysme. Han vilde sandsynligvis sende Bud efter Gift, som han vilde passe paa ikke at tage, og lege med en Pistol, naar han var vis paa, at den ikke var ladet. Ved Middagstid vilde han være rolig, Operaen vilde berolige ham endnu mere, og naar den var forbi, vilde han være ganske rede til at tage med Mademoiselle et eller andet Sted hen til en Souper. Ved det første Glas Champagne vilde Sorgen være druknet for bestandig, og hvis

der var noget Saar tilbage i det hele taget, saa var det hans Forfængelighed, der var saaret.“

„Du har altsaa overvejet Muligheden af at kuldkaste mine Planer og trække dig tilbage?“ sagde Sabin roligt. „Du forstaar nok, at dit Giftermaal med Henri vilde være en absolut Nødvendighed — uden det vilde alt være et Kaos.“

„Jeg siger ikke, at jeg har tænkt mig den Mulighed,“ svarede hun. „Hvis jeg bestemmer mig til at trække mig tilbage, skal jeg nok underrette dig om det. Men jeg vil indrømme, at jeg godt kan lide Lord Wolfenden, og at jeg hader Henri! Naa, ja, jeg véd, hvad du vil minde mig om. Du behøver ikke at være bange, jeg skal ikke glemme det! Det bliver hverken i Dag eller i Morgen, at jeg afgør det.“

En Tjenestepige traadte ind i Værelset og meldte Lord Wolfenden. Sabin saa' op.

„Hvor har De vist ham ind?“ spurgte han.

„I Studereværelset,“ svarede Pigen.

Sabin mumlede en lille Ed og sprang op.

„Undskyld, Helène,“ sagde han, „jeg vil vise Lord Wolfenden ind i Dagligstuen. Den Pige er en Idiot; hun har vist ham ind i det eneste Værelse i Huset, som jeg ikke for alt i Verden vilde have, han skulde ind i.“

KAPITEL XXIV.

Kvindens Veje.

Wolfenden var blevet vist ind i et Værelse, som han troede var tomt; men Døren var næppe lukket efter ham, før han hørte en Lyd fra en Krog, der meldte ham, at han ikke var alene. Han standsede og saa' paa den lette Kvindeskikkelse, hvis hvide Fingre fo'r hen over Skrivemaskinens Tangenter. Der var noget, han kendte i Krumnin-

gen af hendes Hals og det bølgende brune Haar. Hun sad med Ryggen til ham og vendte sig ikke om.

„Aa, giv mig nogle Cigaretter," sagde hun uden at hæve Hovedet. „Det er et skrækkelig ensformigt Arbejde. Hvor meget mere er der at gøre for mig?"

„Det véd jeg virkelig ikke," svarede Wolfenden tøvende. — „Men det er jo Blanche!"

Hun svingede sig om paa Stolen og stirrede forbavset paa ham. Hun var mindst lige saa overrasket som han.

„Lord Wolfenden!" udbrød hun. „Hvad bestiller De her?"

„Jeg kunde gøre Dem det samme Spørgsmaal," sagde han alvorligt.

Hun rejste sig.

„De kommer vel ikke for at besøge mig?"

Han rystede paa Hovedet.

„Jeg havde ikke Spor af Begreb om, at De var her," forsikrede han hende.

Hendes Ansigt blev haardt.

„Nej, naturligvis. Det var idiotisk af mig at tro, at De vilde bryde Dem om at komme her, selv om De havde vidst, at jeg var her."

„Jeg véd ikke, hvorfor De vil sige det," bemærkede han, „tværtimod —"

Hun afbrød ham.

„Jeg véd, hvad De vil sige. Jeg løb bort fra Fru Selbys pæne Værelser og har aldrig takket Dem for Deres Venlighed. Jeg efterlod ikke engang et Budskab til Dem, vel? Naa, De véd vel nok hvorfor."

Ja, det mente Wolfenden ogsaa, men han undgik et direkte Svar.

„Ja, jeg kan ikke forstaa," sagde han, „at De er her."

„Det er en ny Stilling, jeg har faaet," svarede hun. „Jeg var jo nødt til at søge én. Det er der jo ikke noget mærkeligt ved. Jeg averterede efter en Stilling, og jeg fik denne."

Han tav. Der var Ting i Forbindelse med dette, som

han næppe forstod. Hun iagttog ham med et spotsk Smil.

„Det er vanskeligere at forstaa, hvorfor De er her," sagde hun. „Det er det allersidste Hus i Verden, hvor jeg vilde tænke, jeg skulde træffe Dem."

„Hvorfor det?" spurgte han rask.

Hun trak paa Skuldrene. Hun havde næppe været diplomatisk.

„Jeg vilde ikke have tænkt mig," sagde hun, „at Hr. Sabin skulde høre til Deres Vennekreds."

„Jeg véd ikke, hvorfor han ikke skulde det," svarede Wolfenden. „Jeg anser ham for en meget interessant Mand."

Hun smilede til ham.

„Ja, han er interessant," sagde hun; „men jeg troede ikke, at Deres og hans Smag just var den samme."

„De synes at vide en hel Del om ham," bemærkede Wolfenden roligt.

Et Øjeblik var der et underligt Glimt i hendes Øjne. Hun var meget bleg. Wolfenden gik henimod hende.

„Blanche," sagde han, „er der noget i Vejen med Dem? De ser ikke rask ud."

Hun tog Hænderne bort fra sit Ansigt.

„Nej, der er ikke noget i Vejen med mig," sagde hun. „Stille, han kommer."

Hun svingede sig rundt paa Stolen, og Skrivemaskinens Klapren lød igen. Døren gik op, og Sabin traadte ind. Han støttede sig til sin Stok, medens han blev staaende paa Dørtærsklen og saa' skarpt paa dem begge to.

„Kære Lord Wolfenden," sagde han undskyldende, „det er det gale med disse Tjenestefolk paa Landet. At hun kunde vise' Dem herind! Kom ind til os i den anden Stue; vi skal lige til at drikke Kaffe."

Wolfenden fulgte ham med Glæde; de gik igennem den lille Forstue og traadte ind i Spisestuen. Dér sad Helène endnu i en Lænestol og nippede til sin Kaffe. Hun gav ham Haanden og bød ham Velkommen med et yndigt, blidt Smil. Sabin, som iagttog hende nøje, saa' maaske

for første Gang hendes sjældne kvindelige Skønhed, bortset fra dens udprægede patriotiske Egenskaber. Der var en Forandring hos hende, og han var ikke den Mand, som var blind for den eller undervurderede dens Betydning. Han følte, at han Aftenen før Sejrsdagen havde et andet og uventet Slag at udkæmpe, men han tog det som en tapper Mand og som en Mand, der var vant til Modgang; han viste ikke Tegn paa Skræk.

„De skal prøve et Glas af min Rødvin, Lord Wolfenden," sagde han, „før De drikker Kaffe. Jeg véd, at De er Kender, og jeg er lidt stolt af den. Du gaar da ikke, Helène?"

„Nej, det har jeg ikke tænkt paa," sagde hun leende. „Dette er virkelig det eneste beboelige Værelse i Huset, og jeg finder mig ikke i, at Lord Wolfenden jager mig ind i det uhyggelige Værelse, som vi kalder vor Dagligstue."

„Jeg vilde virkelig være meget ked af det, dersom De gik," svarede Wolfenden.

„Undskyld mig et Øjeblik," sagde Sabin, „jeg skal bare pakke nogle Cigaretter ud. Helène vil du sørge for, at Lord Wolfenden faar et Glas Likør?"

Han hinkede ud, og Helène saa' lidt overrasket, at han gik. Det var en Taktik, hun ikke forstod. Var han allerede enig med sig selv om, at Spillet kunde spilles uden hende? Hun var forvirret og lidt urolig.

Da hun vendte sig om, saa' hun, at Wolfenden betragtede hende beundrende. Hun gengældte hans Blik med et halvt bedrøvet, halvt humoristisk Smil.

„Det er sandt," sagde hun. „Jeg skulde jo sørge for, at De fik — hvad var det nu? Naa, Likør. Ja, vi har ikke meget at vælge imellem; derhenne paa Buffeten staar Kümmel og Chartreuse, og lige ved Siden af Dem er der Benedictiner, som min Onkel for Resten hader."

„Tak, jeg skal ikke have Likør," sagde han. „De ventede mig vist ikke i Aften, vel? Og jeg burde vist slet ikke være kommet?"

„Nej," svarede hun med et Smil, „De tager jo rigtignok

overmaade lidt Hensyn til, hvad der er sket tidligere og hvad man er blevet enig om. De burde allerede være paa Vejen til Udlandet med Deres Bøsser og Tjenere. Er det ikke Englænderne, der tager over til Klippebjergene i Amerika og skyder Bjørne, naar de har Uheld i Kærlighed?“

Han iagttog hende nøje og saa', at hun var mindre rolig, end hun vilde have, han skulde tro. Han saa' ogsaa, eller indbildte sig at se, et blidere Udtryk i hendes Ansigt, en Venlighed, som funklede i hendes klare Øjne, og som meddelte ham noget helt nyt.

„Klippebjergene, det er det samme som Fortvivlelse!“ sagde han langsomt. „Saa langt rejser en Mand ikke, saa længe han har Haab.“

Hun svarede ham ikke, og hendes Tavshed gav ham Mod.

„Jeg kunde maaske have været paa Vejen derover,“ sagde han, „hvis jeg ikke var noget sangvinsk og meget bestemt af mig, og,“ tilføjede han blidere, „hvis min Kærlighed ikke var meget stor.“

„Der hører nok meget til at tage Modet fra en Englænder,“ bemærkede hun.

„Ja,“ svarede han, „jeg lader ikke Modet tage fra mig; det er jeg hærdet imod. Jeg elsker Dem saa højt, Heléne, at jeg ganske simpelt nægter at opgive Dem. Jeg vil blot sige Dem i Forvejen, at mig ryster man ikke saadan af sig.“

Hans Stemme var meget kærlig, hans Ord var jævne, men de lød stærkt i hendes Øren. Han var saa sikker paa sig selv og sin Kærlighed. Ja, tænkte hun, af en Englænder at være var han ikke nogen tarvelig Bejler; hans Tillidsfuldhed gjorde stærkt Indtryk paa hende, og hun følte sit Hjerte banke stærkt under de sorte Kniplinger og Roserne.

„Jeg giver Dem intet Haab,“ sagde hun roligt, „husk paa det; men jeg ønsker ikke, at De skal rejse.“

Det Haab, som hendes Tunge standhaftigt vægrede sig ved at udtale, fandt han i hendes Øjne, hendes Ansigt, i den ubeskrivelige Blidhed, der synes at gennemtrænge en Kvin-

des hele Person i det Øjeblik, hun giver efter. Han var vidunderlig lykkelig, skønt han var klog nok til at skjule det.

„De behøver ikke at være bange," hviskede han, „jeg skal nok lade være med at tage bort."

Saa hørte de Lyden af Sabins Stok udenfor. Hun bøjede sig henimod ham.

„De skal," sagde hun, „De skal — kysse mig."

Hans Hjerte bankede, men han beherskede sig. Han vidste instinktmæssigt, hvor meget der var ham tilladt; han syntes endogsaa at forstaa Aarsagen til hendes underlige Anmodning. Han bøjede sig frem og tog et Øjeblik hendes Ansigt mellem sine Hænder; hendes Læber rørte ved hans — hun havde kysset ham!

Han traadte tilbage, aandeløs over det spændende Øjeblik. Duften af hendes Haar, den bløde Berøring med hendes Læber, den blide Bevægelse, med hvilken hun havde stødt ham bort, alt dette var, som om han havde drukket en liflig, stærk Vin. Hendes Kinder var røde; Lyden af Sabins Stok der ude blev tydeligere og tydeligere; hun glattede sit Haar og saa' blidt smilende op til ham.

„Saa er der i det mindste det at tænke tilbage paa altid," mumlede hun.

KAPITEL XXV.

En Haandfuld Aske.

Grevinde Deringham sad alene i sin mindre Dagligstue og stirrede paa den flammende Ild i Kaminen. En lille Hob graa Aske var det eneste, som var tilbage af den forseglede Pakke, som hun havde lagt ind i Risten for et Par Sekunder siden. Hun saa' den efterhaanden miste Form, og det ene Stykke efter det andet flammede op i den store Kamin. Der var et blidt, men melankolsk Smil om hendes Læber. Et Kapitel af hendes Liv forsvandt dér sammen med de smaa Glimt, som efterhaanden slukkedes. Hun havde

en Fornemmelse af en Frihed, som hun havde savnet i mange Aar. Og dog var det kun Historien om en ung Piges Taabelighed, en lille Smule Elskovsleg, som disse forkullede Rester af Papir kunde have aabenbaret. Lady Deringham var ikke den Kvinde, der et eneste Øjeblik havde Grund til at bebrejde sig, at hun virkelig havde været utro i sin Pligt mod den kække unge Englænder, som hun havde ægtet for saa mange Aar siden. Det var paa de Dage, hun tænkte, medens hun sad der og ventede paa den Gæst, hvis Ædelmodighed havde frigjort hende.

Præcis Klokken fire lød der Vognrullen. Saa gik nogen langsomt gennem Vestibulen, og Tjeneren meldte en Gæst.

„Hr. Sabin."

Lady Deringham smilede og hilste venligt paa Sabin. Han støttede sig til sin vidunderlige Stok et Øjeblik og bøjede sig saa ned over Lady Deringhams Haand. Hun pegede paa en Lænestol i Nærheden af hendes egen, og han sank ned i den, tilsyneladende noget træt. Han saa' lidt gammel og træt ud og syntes ikke at være saa livlig som sædvanlig.

„Det er kun et Øjeblik siden, jeg har brændt mine Breve," sagde hun. „Jeg tænkte paa de Dage i Paris. Hvor gammel man bliver, naar man tænker paa saadant noget!"

Han saa' kritisk paa hende.

„Jeg begynder at komme til den Slutning," sagde han, „at Digterne og Romanforfatterne har Uret. Det er Manden, som lider! Se paa mine graa Haar!"

„Det er kun min Piges Kunst, der skjuler mine," svarede hun med et Smil. „Lad os ikke tale om Fortiden; at tænke sig, at vi har levet for saa længe siden, det er ligefrem forfærdeligt."

Han rystede paa Hovedet.

„Ikke saa forfærdeligt," svarede han, „som Tanken om, hvor længe vi har at leve endnu. Man sørger over, at Ens Ungdom er gaaet, det er ganske naturligt; men Udsigten til Alderdommen er endnu frygteligere! Lykkelige er de Mænd og Kvinder, som lever og saa dør. Det er dette Interregnum

— den jævne, ensformige fremadskridende Alderdom, naar man drikker Brønd i Carlsbad og skæver til forskellige Retter — som man maa frygte. At se sin egen Degeneration, at mærke at Ens Energi slappes og at man mister Smag og Sans for saa meget — ak, Inkvisitionens Torturer var Bagateller imod det.“

Hun gyste lidt.

„De maler Alderdommen med graa Farver,“ sagde hun.

„Jeg maler den, som den maa synes Mennesker, der har været nær ved at nyde Livets Lykke,“ svarede han skødesløst. „De andre — naa ja, dem bryder man sig ikke om. De fleste Mennesker er som Køer, der er tilfreds, saa længe de faar noget at æde. For den Klasse Mennesker tror jeg nok, at Alderdommen maa være en Slags Hvile. Men dem hører hverken De eller jeg til.“

„De taler, som De altid har gjort,“ sagde hun. „Hr. Sabin ligner i høj Grad —“

Han afbrød hende.

„Undskyld — ja, Hr. Sabin,“ udbrød han. „Jeg vil meget gerne bevare mit Inkognito for Øjeblikket. Lige siden vi traf hinanden i Gaar, har jeg været ked af, at jeg ikke sagde det til Dem — jeg ønsker ikke, det skal vides, at jeg er i England.“

„Naa, saa siger vi Sabin,“ svarede hun. „Hvis jeg havde været Dem, vilde jeg havde valgt et mere musikalsk Navn.“

„Maa jeg spørge, om De tilfældigt har talt om mig til Deres Søn?“ spurgte han.

„Det er kun tilfældigt, at jeg ikke har gjort det,“ indrømmede hun. „Jeg har næsten ikke set ham alene i Dag, og han var ude i Gaar Aftes. Ønsker De ogsaa at vedblive at være Hr. Sabin lige over for ham?“

„Ja, især lige over for ham,“ erklærede Sabin. „Unge Mennesker er sjældent diskrete.“

Lady Deringham smilede.

„Wolfenden er ikke nogen Sladdersøster,“ bemærkede hun.

„Jeg tror tværtimod, at han i Reglen betragtes som for reserveret.“

„Men jeg vil alligevel helst være Sabin for ham for Øjeblikket,“ sagde han. „Det er ikke uden Grund, at jeg beder Dem om det.“

„De er stadig lige hemmelighedsfuld, og De har vel ogsaa endnu stadig store Planer? I gamle Dage plejede De næsten at gøre mig bange. Er De stadig lige dristig?“

„Ak nej,“ svarede han. „Tiden drager mig hurtigt henimod det store Grænseland, og naar min Fod først er dér, vil jeg gennemføre mine Teorier og bukke for Verden med den største Anstand som en Mand, hvis Liv har været en lang Række Skuffelser. Nej, jeg har trukket mig tilbage fra den Skueplads; nu er jeg kun passiv. Man vender altid tilbage, og jeg er vendt tilbage til min Ungdoms literære Ambition. Hermed staar det for Resten i Forbindelse, at jeg vil bede Dem om at gøre mig den Tjeneste, som jeg omtalte.“

„Hvis De vidste, hvor taknemmelig jeg føler mig lige over for Dem, Victor,“ sagde hun, „saa vilde De ikke tøve med at bede mig om noget, som jeg kan opfylde.“

Sabin legede med sin Stok og stirrede stadig ind i Ilden. Han sad tankefuld i adskillige Minuter. Saa saa' han op med et Smil og med en Mine, som om han pludselig rev sig ud af en meget ubehagelig Tankerække.

„Det skal ikke være nogen meget stor Fordring, jeg stiller til Dem,“ sagde han. „Jeg er ved at skrive en kritisk Afhandling om Magternes Rustninger til et evropæisk Tidsskrift. Jeg fik et Anbefalingsbrev til Hr. C., og han gav mig en Del værdifulde Oplysninger. Men der var et Par Punkter, som han ikke kunde fremstille ganske klart, og i Samtalens Løb omtalte han Deres Mand som den største Autoritet i de Spørgsmaal. Han tilbød at give mig et Brev med til ham, men jeg tænkte, at det maaske ikke var klogt, og jeg mente, at De maaske kunde have Lyst til at hjælpe mig, af Grunde, som vi ikke behøver at udbrede os over.“

Lady Deringhams Adfærd, da han stillede denne Anmod-

ning til hende, var mærkelig. Hun blev pludselig ligbleg og saa' forskrækket paa ham. Den aabne Hjertelighed og Venlighed, med hvilken hun havde budt sin Gæst velkommen, var forsvundet. Hun saa' paa ham med andre Øjne. Den gamle Mistillid var vakt igen. Han var atter den Mand, man maatte frygte mere end alle andre. Men hun vilde ikke lade sig betage af den Grund. Han iagttog hende skarpt, og hun gjorde en tapper Anstrengelse for at genvinde sin Fatning.

„Véd De, at min Mand er meget svagelig?" sagde hun tøvende. „Det er en meget pinlig Historie for os alle; men vi er bange for, at han ikke er helt normal. Han har ikke været den samme Mand siden den skrækkelige Aften i Solent. Hans Arbejde er nærmest en Slags Kæphest for ham; det vilde ikke egne sig til at refereres."

„Nej, ikke det hele," svarede han; „det forklarede C. mig. Men hvad jeg vil, er dette, jeg vil have Lejlighed til at skelne imellem de forskellige Punkter; nogle af dem kan være til stor Nytte for mig, men det meste er vist ganske ubrugeligt. Hvad jeg især gerne vil undersøge, er hans Fremstilling af Manglerne ved nogle af de nye Krigsskibe. Det vil spare mig en umaadelig Mængde Tid, hvis jeg kan faa de Oplysninger."

„Men det er meget vanskeligt," sagde hun og saa' bort fra ham. „Min Mand er meget opfyldt af, hvor værdifulde hans Undersøgelser er, og han svæver ligefrem stadig i Angst for, at nogen skal bryde ind og stjæle hans Papirer. Jeg faar saamænd ikke Lov til at se paa dem, og Værelset bliver altfor omhyggeligt bevogtet til, at jeg kan bringe Dem derind, uden at han véd af det. Han forlader det aldrig selv, og der er altid én af Opsynsmændene til Stede."

„Kvindelist er uden Ende," sagde Sabin blidt.

„Ja, naar Kvinden vil indlade sig paa Listen," svarede Lady Deringham. „Jeg forstaar mig nu slet ikke paa det hele. Maaske De kan løse mig den Gaade. Der er Fremmede, der har prøvet paa at bryde ind i min Mands Værelse, og

det er kun et Par Dage siden, at en Fremmed kom her med et falsk Anbefalingsbrev og fik Adgang til Admiralens Værelse. Han kom ikke for at stjæle. Han kom for at studere min Mands Arbejde, altsaa netop af samme Grund som De. Og i Gaar begyndte min Søn at nære samme Interesse for det samme. Han har tilbragt hele Formiddagen sammen med sin Fader under Paaskud af at hjælpe ham, men i Virkeligheden studerede og undersøgte han Sagen selv. Han har ikke sagt mig, hvad det drejer sig om; men han har en Grund til det; han har ogsaa nogen Mistanke. Nu kommer De, og Deres Ærinde er det samme. Hvad skal alt det sige? Jeg skriver til C. selv, saa kan han komme herud og raade mig."

„Det vilde jeg ikke gøre i Deres Sted," sagde Sabin roligt. „C. vilde ikke være glad ved at tage herned for saadan en taabelig Histories Skyld."

„Er det en taabelig Historie?" sagde hun langsomt. „Victor, vær aaben imod mig. Jeg vil nødig afslaa noget, De beder mig om. Men sig mig Sandheden. Har min Mands Arbejde virkelig Værdi, og for hvem har det det, hvad Nytte er det til?"

Sabin var lidt i Forlegenhed.

„Kære Lady Deringham," sagde han, „jeg har sagt Dem Sandheden. Jeg trænger til nogle statistiske Oplysninger til min Afhandling. Hr. C. anbefalede mig at prøve paa at faa dem af Deres Mand. Det er det hele. Og disse Forsøg paa at røve Papirer og alt det, De siger, det véd jeg ikke den mindste Smule om. At Deres Søn interesserer sig for sin Faders Arbejde er jo ganske naturligt, for det er kun ved at studere de Papirer, som Deres Mand har arbejdet paa, at man kan se, om han er fornuftig eller ikke. Jeg vil ærlig talt sige Dem, at jeg tror ikke, at Lord Deringhams mentale Tilstand er saadan, at han kunde levere et Arbejde, som har Spor af varig Værdi."

Grevinden sukkede.

„Jeg bliver vel nødt til at tro Dem, Victor," sagde hun;

„men jeg véd alligevel ikke, hvorledes jeg skal hjælpe Dem. Min Mand forlader næsten aldrig Værelset, og han arbejder med en Revolver ved Siden af sig. Hvis han træffer en Fremmed i Nærheden af disse Papirer, saa tror jeg, han skyder ham uden at betænke sig et Øjeblik.“

„Men om Natten —“

„Om Natten sover han sædvanlig i en Forstue, og udenfor er der altid en Mand, som holder Vagt.“

Sabin saa' tankefuld ud.

„Jeg behøver kun at være i Værelset omtrent ti Minuter, og det er ikke nødvendigt, at jeg tager noget med mig; min Hukommelse slaar til til det, jeg behøver. De ti Minuter maa jeg have paa en eller anden Maade.“

„De risikerer Deres Liv,“ sagde Lady Deringham; „for jeg kan ikke finde paa noget. Jeg vilde gerne hjælpe Dem, hvis jeg kunde; men jeg er ganske magtesløs.“

„Jeg maa have de ti Minuter,“ sagde Sabin langsomt.

„M a a!“ Lady Deringham hævede Øjenbrynene. Der var en lille Forandring i hans Tone, en myndig Klang, maaske endogsaa lidt af en Trusel. Han saa' den Virkning, han gjorde, og vedblev:

„Jeg mener, hvad jeg siger, Constance. Det er ikke meget, jeg beder om, De er en meget intelligent Kvinde, og De kan godt arrangere dette, hvis De vil.“

„Men vær nu fornuftig, Victor,“ sagde hun; „foreslaa selv noget, hvis De synes, det er saa let. Jeg siger Dem jo, at han aldrig forlader Værelset.“

„Saa maa man faa ham til det.“

„Med Magt?“

„Ja, hvis det er nødvendigt,“ svarede Sabin køligt.

Lady Deringham tog Haanden op til Panden og sad og grublede. Mandens stigende Alvor gjorde hende forvirret. Hvad var der at gøre — hvad kunde hun sige? Han var jo alligevel ikke forandret. Den gamle Frygt for ham listede sig ind i hende, og dog gjorde hun en Anstrengelse endnu.

„De Dokumenter er ikke blot af Betydning for Dem, for

at De kan skrive en Artikel i et Tidsskrift," erklærede hun. „Der ligger noget bag ved alt dette! Victor, jeg kan ikke hjælpe Dem, jeg er magtesløs. Jeg vil ikke have noget at gøre med Ting, som jeg ikke kan forstaa."

Han stod op og lænede sig lidt til sin Stok, medens den mørkegrønne Sten i Haandtaget glimtede klart i Skæret fra Ilden.

„De hjælper mig," sagde han langsomt. „De lukker mig ind i det Værelse om Aftenen og sørger for, at Deres Mand ikke er der eller i alt Fald ikke blander sig i det. Med Hensyn til Tidsskriftartiklen saa har De Ret. Men hvad saa, om det var Usandhed! Jeg giver mig ikke af med Bagateller. Naa, forstaar De mig saa?"

Hun rejste sig op og rettede sig stolt. Hun knejsede ved Siden af ham, smuk, værdig og vred.

„Victor," sagde hun fast, „jeg afslaar det, „De kan lige saa godt gaa straks. Jeg vil ikke have mere at gøre med Dem. De har ganske vist udleveret mine Breve, men af den Grund har De ikke nogen særlig Fordring paa min Taknemmelighed. En Mand af Ære vilde have tilintetgjort dem for længe siden."

Han saa' op paa hende, og der kom en Skygge af et uhyggeligt Smil om hans Læber.

„Sagde jeg, at jeg havde givet Dem dem alle tilbage?" sagde han. „Det var en Fejltagelse. Alle, undtagen ét, skulde jeg have sagt! Det ene gemmer jeg, for — naa ja, De véd nok, man siger, at Deres Køn er utaknemmeligt. Det er det, som er skrevet paa det gule Papir, og som kom fra Mentona! Husker De det? Det har jeg altid syntes bedst om."

Hun slog ud med de hvide Hænder i Ildens Skær. Det saa' næsten ud, som om hun vilde have slaaet ham. Han havde løjet for hende. Hun var ikke virkelig fri. Han var stadig Herren og hun hans Slavinde! Hun stod som forvandlet til Sten.

„Jeg tror, at De nu vil lytte til en lille Plan, som lige er faldet mig ind, ikke sandt?" sagde han.

Hun saa' bort fra ham med en Gysen.
„Hvad gaar den ud paa?“ spurgte hun hæst.

KAPITEL XXVI.

Blatherwick som den hellige Antonius.

„Jeg er bange for, at det Brev enten er et Krigspuds,“ sagde Harcutt, „eller at den Mand, der har sendt det, har betænkt sig. Det er en halv Time over Tiden, og den stakkels Blatherwick er endnu alene.“

Wolfenden saa' henimod det Bord, hvor hans Faders Sekretær allerede var ved at ende sit beskedne Maaltid.

„Stakkels Blatherwick,“ bemærkede han; „jeg véd, han føler sig voldsom lettet. Han er altfor nervøs til den Slags Ting. Jeg tror, han vilde have tabt Hovedet helt, hvis hans mystiske Korrespondent havde vist sig.“

„Jeg antager, vi kan tage det for givet, at han ikke er i Værelset,“ sagde Harcutt.

„Ja,“ svarede Wolfenden, „jeg kender hver Sjæl, enten personlig eller af Ydre. Manden med det sorte Overskæg, der sidder alene, er en Sagfører fra London, som har bygget sig en Villa her for fire Aar siden og kommer her hveranden Uge for at spille Golf. De to Mænd i Krogen er Ejendomsspekulanter fra Norwich, og Manden ved Siden af er Kaptajn Stoneham, som kommer ridende et Par Gange om Ugen fra Kasernen, ogsaa for at spille Golf.“

„Naa, saa er der jo ingenting for os at gøre,“ bemærkede Harcutt. „Jeg er i det hele taget ikke ked af, at jeg skal tilbage til Byen i Aften. Men du gode Gud, sikken en smuk Pige!“

„Vær stille og hold Dem tilbage, Tossehoved,“ udbrød Wolfenden sagte. „Flyt Dem ikke, hvis De kan lade være med det.“

Harcutt opfattede Situationen og adlød straks. Den Del

af Spisesalen, i hvilken de sad, var et Slags Aflukke, der var skilt fra Hovedværelset ved tunge Gardiner og sjælden blev brugt undtagen om Sommeren, naar der var mange Gæster. Blatherwicks Bord var kun et Par Fod fra deres; men de selv var skjulte fra det ved en Krog, som Fløjdørene dannede. De havde valgt denne Plads med Omhu og tilsyneladende med Held.

Den unge Pige, som var traadt ind i Værelset, stod et Øjeblik og saa' sig om, som om hun vilde vælge et Bord. Harcutts Udbrud var ikke uberettiget, for hun var virkelig smuk. Hun var pænt klædt, i en graa Spadseredragt. Pludselig saa' hun Blatherwick og gik henimod ham med udstrakt Haand og et henrivende Smil.

„Men Goddag, kære Hr. Blatherwick! Hvad i Alverden bestiller De her?" udbrød hun. „Har De forladt Lord Deringham?"

Blatherwick rejste sig forvirret og rødmede helt op til Brillerne; men han hilste paa den unge Dame med stor Fornøjelse.

„Nej — det vil sige endnu ikke," svarede han. „Jeg tager derfra i denne Uge. Jeg vidste ikke — jeg havde ikke Idé om, at De var i Nærheden. Det glæder mig at se Dem."

Hun saa' paa den tomme Plads ved hans Bord.

„Jeg skal have noget Frokost," sagde hun. „Jeg har gaaet meget længere, end jeg havde i Sinde, og jeg er saa sulten som en Ulv. Maa jeg sidde ved Deres Bord?"

„Med største Fornøjelse," udbrød Blatherwick. „Jeg ventede en — en Bekendt, men han kommer øjensynlig ikke."

„Saa vil jeg tage hans Plads — hvis jeg maa?" sagde hun og satte sig paa den Stol, som Opvarteren rykkede henimod hende, medens hun trak Sløret i Vejret. „Aa, vil De bestille noget til mig? Jeg er altfor sulten til at bryde mig om, hvad det er."

Blatherwick gav tøvende en Ordre, og Opvarteren gik. Frøken Merton trak Handskerne af og satte sig hyggeligt til Rette.

„Fortæl mig saa, hvem den Bekendt er, som De skulde træffe," sagde hun, idet hun smilede muntert til ham. „Jeg haaber — men, Hr. Blatherwick, det kan da ikke have været en Dame?"

Blatherwick blev ildrød i Hovedet alene ved denne Antydning og skyndte sig at svare.

„Nej, kære Frøken Merton," udbrød han, „det kan jeg forsikre Dem, det ikke var! Det — kunde aldrig falde mig ind."

Hun nikkede og begyndte at brække sit Brød i Stykker og spise det.

„Det glæder mig meget at høre, Hr. Blatherwick," sagde hun, „og jeg vil bare sige Dem, at jeg er meget skinsyg af mig. De plejede jo at sige, at jeg var den eneste unge Pige, som De brød Dem om at snakke med."

„Ja, det er ganske rigtigt, Frøken Merton," svarede han ivrigt, medens han dæmpede Stemmen lidt og kiggede urolig tilbage over Skuldren. „Jeg — jeg savner Dem meget; der har været meget kedeligt."

Blatherwick sukkede; han blev belønnet med et meget venligt Blik fra et Par meget blaa Øjne. Han saa' paa Vinkortet og begyndte at spekulere paa, om hun vilde bryde sig om Champagne.

„Fortæl mig nu alt, hvad der er sket," sagde hun. „Hvorledes har de det allesammen paa Deringham — den kære gamle Admiral og Grevinden og denne mærkelige, taabelige unge Mand Lord Wolfenden?"

Wolfenden fik et lille Spark under Bordet, og Harcutts Ansigt ligefrem straalede af Henrykkelse. Blatherwick havde næsten helt glemt, at de var i Nærheden. Han var blevet enig med sig selv om at bestille Champagne.

„Admiralen har det godt i legemlig Henseende, men ellers er det værre med ham," svarede han. „Jeg tager derfra netop af den Grund. Jeg kan ikke finde mig i at vedblive at spilde min Tid paa et Arbejde, som ikke kan føre til

noget Resultat. Er De ikke enig med mig i det, Frøken Merton?“

„Jo,“ svarede hun alvorligt.

„Grevinden har det godt, men er meget ked af det,“ vedblev han. „Der er hændet underlige Ting, siden De rejste Deres Vej. Lord Wolfenden er der. Det er sandt, Frøken Merton,“ tilføjede han med dæmpet Stemme, „jeg tror for Resten ikke, De syntes, at Lord Wolfenden var saa tosset den Gang, De var paa Deringham.“

„Jeg kedede mig undertiden — naar De havde meget travlt, Hr. Blatherwick,“ svarede hun og begyndte paa sin Frokost. „Jeg vil tilstaa, at jeg prøvede paa at more mig lidt med Lord Wolfenden. Men han var i det hele taget for rustificeret — for dum. Jeg holder nok af, at en Mand er godt begavet.“

Harcutt tog sit Lommetørklæde frem og holdt sig for Munden med det. Hans Ansigt blev efterhaanden rødt af undertrykt Latter. Blatherwick bestilte Champagne.

„Jeg — jeg var meget skinsyg paa ham,“ indrømmede han, næsten hviskende.

De blaa Øjne saa' meget veltalende paa hans.

„De havde ingen Grund dertil,“ sagde hun blidt. „Hr. Blatherwick, har De ikke glemt noget?“

Blatherwick havde nippet til sit Champagneglas og svarede uden at stamme:

„Jeg har ikke glemt Dem.“

„De plejede at nævne mig ved mit Fornavn.“

„Jeg vilde være henrykt, hvis jeg maatte kalde Dem Frøken — Blanche for bestandig,“ sagde han kækt. „Maa jeg?“

Hun lo blidt.

„Ja, jeg véd saamænd ikke,“ sagde hun. „I alt Fald maa De i Formiddag. Det er saa morsomt at se Dem igen. Hvordan gaar det med Arbejdet?“

Han stønnede.

„Tal ikke om det, det er frygteligt. Jeg er af mange Grunde glad ved, at jeg rejser min Vej.“

„Er De færdig med at kopiere disse utaalelige Enkeltheder om de mangelfulde Panserplader?“ spurgte hun sagte, saa de andre næsten ikke kunde høre hende.

„Det blev jeg først i Gaar Aftes,“ svarede han. „Det var et meget strengt Arbejde og saa latterligt! Det kom af Sted sammen med det andet færdige Arbejde i Morges.“

„Engagerede Admiralen en ny Maskinskriverske?“ spurgte hun.

Han rystede paa Hovedet.

„Nej, han siger, at han næsten er færdig.“

„Det glæder mig,“ sagde hun. „Saa har De ikke været udsat for den Fristelse at kokettere med nogen anden, vel?“

„At kokettere — med nogen anden! Aa! Frøken — jeg mener Blanche, tror De, at jeg kunde gøre det?“

Hans lille runde Ansigt straalede af Oprigtighed og af Følgerne af, at han havde drukket Vin, som han ikke var vant til. Hans Øjne løb lidt i Vand, og hans Briller blev overtrukne. Den unge Pige morede sig over ham.

„De koketterede vist lidt med mig,“ sagde hun med et Suk.

„Jeg forsikrer Dem, B — B — Blanche,“ erklærede han alvorligt, „at jeg aldrig har sagt et Ord til Dem, som jeg ikke — mente ærligt og redeligt. Blanche, jeg vilde gerne spørge Dem om noget.“

„Ikke nu,“ afbrød hun ham hurtigt. „Véd De hvad, jeg tror, vi bliver lidt for fortrolige lige over for hinanden. Den ækle Mand med Lorgnetten vedbliver at stirre paa os. Sig mig, hvad De vil tage Dem for, naar De rejser herfra. Saa kan De spørge mig om det, De vilde, bag efter.“

Blatherwick blev veltalende, og Blanche var sympatisk. Det varede en halv Time, før de rejste sig for at gaa.

„Jeg véd, De ikke vil have noget imod det,“ sagde Blanche fortroligt til ham, „naar jeg beder Dem om at forlade Hotellet først. De Mennesker, jeg er hos, er lidt sære, og det kunde næppe gaa an, at vi gik ud sammen.“

„Ja, naturligvis," svarede han. „Skal jeg sige Farvel til Dem her — er det det bedste?"

„Aa, De kan jo følge mig til Døren," sagde hun. „De er vist meget skuffet, fordi Deres Ven ikke kom, ikke sandt?"

Blatherwick protesterede meget ivrigt, idet han fulgte hende ud. Harcutt og Wolfenden saa' paa hinanden.

„Naa," udbrød Harcutt, idet han tømte sit Likørglas. „Det var en Vandgang."

„Ja," svarede Wolfenden tankefuldt.

KAPITEL XXVII.

Tilfælde eller Hensigt.

Wolfenden sendte sin Vogn til Stationen med Harcutt, som var blevet kaldt tilbage til Byen i vigtige Forretninger. Saa gik han tilbage til Vestibulen og stod Ansigt til Ansigt med Blatherwick, som var paa Rejsen hjem.

„Jeg saa' efter Dem," sagde Wolfenden. „Det Selskab, De fik til Frokost, blev nok anderledes, end vi havde ventet."

„Det glæder mig, at jeg maa tro, at det Brev kun var Narrestreger," sagde Blatherwick. „De lagde naturligvis Mærke til, at der ikke var nogen i Salen, hvem denne Sag paa nogen Maade kunde vedrøre."

Wolfenden slog Asken af sin Cigaret uden at svare.

„De lader til at staa paa en temmelig fortrolig Fod med Frøken Merton," bemærkede han.

„Vi har jo arbejdet sammen i adskillige Maaneder," sagde Blatherwick, „saa vi færdedes en hel Del sammen."

„Det er en meget smuk Pige," vedblev Wolfenden.

„Jeg synes, hun i alle Henseender er en yndig ung Dame," sagde Blatherwick begejstret. „Jeg — jeg holder meget af hende."

Wolfenden lagde sin Haand paa Sekretærens Skulder.

„Blatherwick," sagde han, „De er et rart Menneske, og

jeg kan godt lide Dem, men De maa ikke blive fornærmet over, hvad jeg siger. De maa ikke stole paa Frøken Merton; hun er ikke ganske, hvad hun synes Dem at være."

Blatherwick traadte et Skridt tilbage og blev rød af Harme.

„Jeg forstaar Dem ikke, Lord Wolfenden," sagde han. „Hvad véd De om Frøken Merton?"

„Ikke meget," sagde Wolfenden roligt, „men nok til at være berettiget til at advare Dem alvorligt imod hende. Hun er en meget klog ung Dame, men jeg er bange for, at hun tillige er samvittighedsløs."

Blatherwick var alvorlig, næsten værdig.

„Lord Wolfenden," sagde han, „De er min Arbejdsgivers Søn, men jeg tager mig den Frihed at sige Dem, at De er en L —"

„Naa, naa, rolig, Blatherwick!" afbrød Wolfenden ham. „De maa ikke bruge Skældsord."

„De taler ikke Sandhed," vedblev Blatherwick. „Jeg vil ikke lytte til Dem og ikke tillade, at denne unge Dame bliver beskyldt for noget i min Nærværelse."

Wolfenden rystede paa Hovedet.

„Vær nu ikke dum, Blatherwick," sagde han. „De burde vide, at jeg ikke er den Mand, der gør slemme Bemærkninger om en Dame bag hendes Ryg, naar jeg ikke véd, hvad jeg taler om. I Øjeblikket kan jeg ikke bevise noget, men jeg er moralsk overbevist om, at Frøken Merton er kommet her i Dag efter Aftale med den Person, der har skrevet til Dem, og at hun kun lod være med at gøre Dem et Tilbud, fordi hun godt vidste, at vi var indenfor Hørevidde."

„Jeg vil ikke høre et Ord mere, Lord Wolfenden," erklærede Blatherwick heftigt. „Hvis De mener det ærligt, saa miskender De den unge Dame skrækkeligt; hvis De ikke mener det ærligt, saa maa De bedst selv kende den Betegnelse, man bør anvende paa en Person, som bag-

vadsker en uskyldig ung Pige! Jeg maa sige Dem Farvel. Jeg forlader Deringham Hall i Morgen."

Han spankulerede bort, og Wolfenden iagttog ham med et lidt beklagende Smil om Læberne. Saa vendte han sig pludselig om. Han hørte en sagte musikalsk Latter komme fra et Aflukke i den mørkeste Del af Vestibulen. Det var Frøken Merton, som lænede sig tilbage mod et Sofahynde; hendes Øjne straalede af Glæde. Hun vinkede ad Wolfenden.

„Det var meget melodramatisk," udbrød hun og flyttede sin Kjole, saa han kunde sidde ved Siden af hende. „Den kære lille Mand! Véd De, at han ønsker at gifte sig med mig?"

„De er en flink Pige," bemærkede Wolfenden, „og De vilde være en brillant Kone for ham."

Hun surmulede lidt.

„Tak skal De have," sagde hun. „Jeg har ikke i Sinde at være en beundringsværdig Kone for nogen. Giftermaal er noget, der aldeles ikke tiltrækker mig."

„Jeg véd ikke, hvad Fornøjelse De kan have af at gøre Nar ad saadant et pænt lille Menneske som ham," sagde han; „det er virkelig galt af Dem, Blanche."

„Man maa more sig, og han er saa grinagtig og mener det saa alvorligt."

„Jeg véd naturligvis," vedblev Wolfenden, „at De havde et andet Formaal."

„Havde jeg?"

„De kom her for at friste den stakkels lille Fyr med tusind Pund."

„Jeg har aldrig ejet tusind Shilling," afbrød hun ham roligt.

„Ja, det var ikke for Deres egen Regning naturligvis; De kom for Deres Arbejdsgiver, Hr. Sabin, eller én, der staar bag ham. Hvad er det for nogle Skarnsstreger, Blanche?"

Hun saa' paa ham med opspilede Øjne, men svarede ikke.

„Saa vidt jeg kan se," bemærkede han, „maa jeg indrømme, at Tossestreger synes mig et bedre Udtryk. Jeg kan ikke tænke mig, at der er noget i min Faders Arbejde, der fortjener, at man lægger saadan en indviklet Plan for at stjæle det. Men det er nu lige meget. Der er en Plan, og De er indviet i den. Nu vil jeg gøre Dem et Forslag. Jeg antager, det er et Pengespørgsmaal. Vil De derfor nævne mig Deres Betingelser for at komme over paa min Side?"

Der kom et noget mærkeligt Udtryk i hendes Øjne, og det forvirrede ham.

„Over paa Deres Side!" gentog hun tankefuldt. „Vil De ikke sige mig bestemt, hvad De mener med det?"

Den fine, hvide Haand, som hun lige havde taget Handsken af, rørte som ved et Tilfælde ved hans og blev liggende, som om den indbød ham til at trykke den. Hun saa' hurtigt op og slog Øjnene ned igen. Wolfenden tog Haanden, klappede den venligt og lagde den tilbage paa hendes Skød.

„Hør, Blanche," sagde han, „jeg vil ikke lade, som om jeg misforstaar Dem, men har De dog ikke endelig engang lagt Mærke til, at Eventyr er noget, der ikke ligger for mig? Mindre maaske nu end nogen Sinde før."

Hun iagttog hans Ansigt og læste dets Udtryk, som om Sandheden pludselig gik op for hende.

„Aa," sagde hun, „der er ikke den Mand, som vilde være saa brutal som De, hvis ikke —"

„Hvis ikke hvad?"

„Hvis han ikke var forelsket i en anden Pige."

„Det er jeg maaske ogsaa, Blanche!"

„Jeg véd, De er det!"

Han saa' roligt paa hende.

„Men De véd ikke i hvem."

Hun havde ikke gættet det, men nu vidste hun det.

„Det tror jeg," sagde hun. „Det er i Hr. Sabins smukke Niece! De har en beundringsværdig Smag."

Hun tøvede.

„Lad os nu ikke tale om det," sagde han; „men lad os tænke paa mit Tilbud. Jeg vil give Dem hundrede Pund om Aaret, saa længe De lever. Jeg vil sætte Pengene fast for Dem, hvis De fortæller mig alt."

„Hundrede Pund om Aaret!" gentog hun. „Er det mange Penge?"

„Naa ja, det vil koste mere end to Tusind Pund," sagde han; „men De skal faa dem, hvis De vil være ganske aaben lige over for mig."

„Jeg vil gerne tænke over det til i Morgen tidlig," sagde hun. „Det bliver det bedste; for hvis jeg gaar ind paa at modtage Deres Tilbud, saa véd jeg paa den Tid en hel Del mere end for Øjeblikket."

„Det er godt," sagde han, „men jeg vil meget alvorligt raade Dem til at sige ja."

„Hundrede Pund om Aaret!" gentog hun tankefuldt. „Maaske De har skiftet Mening i Morgen."

„Nej, det behøver De ikke at være bange for," forsikrede han hende roligt.

„Skriv det op," sagde hun. „Jeg tror, jeg gaar ind paa det."

„Stoler De ikke paa mig, Blanche?"

„Det er en Forretning," sagde hun koldblodigt. „Det har De selv gjort det til."

Han rev et Blad ud af sin Lommebog og skrev et Par Linier paa det.

„Er det godt?" spurgte han.

Hun læste det og lagde det omhyggeligt sammen.

„Ja, det er godt," sagde hun med et roligt Smil. „Naa, nu maa jeg tilbage saa hurtigt, som jeg kan."

De gik ud af Vestibulen. Lord Wolfendens Vogn var kommet tilbage fra Stationen og ventede paa ham.

„Hvordan kommer De af Sted?" spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet.

„Jeg maa vel tage én eller anden Vogn," svarede hun. „Hvilke dejlige Heste! Kan De se, Hektor husker mig?

Jeg plejede at tage Brød med ud i Stalden til den, da jeg var paa Deringham Hall.“

Hun klappede Hesten paa Halsen. Wolfenden var ikke glad; men der var ingen anden Udvej.

„Maa jeg ikke hjælpe Dem?“ sagde han med en udpræget Mangel paa Hjertelighed i Tonen. „De kan jo køre med mig. Eller, hvis De foretrækker det, kan jeg let faa en Vogn her paa Hotellet.“

„Nej Tak, jeg vil meget hellere køre med Dem, hvis De virkelig ikke har noget imod det,“ sagde hun. „Maa jeg virkelig?“

„Det skal være mig en Fornøjelse,“ svarede han usandfærdigt. „Jeg burde maaske sige Dem, at Hestene er meget unge og ikke gaar godt sammen. De har den slemme Vane gerne at ville løbe løbsk, naar det gaar ned ad Bakke.“

Hun smilede muntert, trak sin Kjole op og satte en fin lille Fod paa Vogntrinet.

„Jeg kan ikke udstaa rolige Heste,“ sagde hun, „og jeg har været vant til at rende min Vej hele Livet. Det kan jeg ganske godt lide.“

Wolfenden fandt sig i det uundgaaelige. Han tog Tømmerne, og de fo'r af Sted henimod Deringham. Omtrent paa Halvvejen saa' de en lille sort Skikkelse paa Klippestien til højre.

„Det er Blatherwick,“ sagde Wolfenden og pegede paa ham med Pisken. „Den stakkels lille Fyr! Jeg vilde ønske, De vilde lade ham i Fred, Blanche.“

„Det skal jeg paa én Betingelse,“ sagde hun og smilede op til ham.

„Den er allerede tilstaaet,“ erklærede han.

„At De lader mig køre en Mils Vej.“

Han rakte hende straks Tømmerne, byttede Plads med hende, og i samme Øjeblik, hun tog dem, kunde han se, at hun var en udmærket Kusk. Han lænede sig tilbage og tændte en Cigaret.

„Blatherwicks Frelse er let købt,“ bemærkede han.

Hun smilede temmelig mærkeligt, men svarede ikke. Der kom en anden Vogn henimod dem, og hendes Øjne var fæstede paa den. I et Øjeblik fo'r de forbi hinanden, og Wolfenden havde en højst ubehagelig Fornemmelse. Det var Helène, hvis mørke Øjne stirrede fra den unge Pige til ham med kold Overraskelse, og Hr. Sabin, som lænede sig tilbage ved Siden af hende, indsvøbt i en stor Pelsværksfrakke. Blanche saa' naivt ned paa ham.

„Tænk, at vi skulde møde dem," bemærkede hun og berørte Hektor med Pisken. „Naa, det gør ikke noget — vel? De ser frygtelig gnaven ud."

Wolfenden mumlede et ubestemt Svar og kastede heftigt sin Cigaret fra sig. Han var alligevel ikke sikker paa, at Blatherwicks Frelse var billig købt.

XXVIII.

En Gæst ved Midnatstid.

„Wolf! Wolf!"

Wolfenden, hvem det var fuldstændig umuligt at sove før henad Morgenstunden, laa i sin Lænestol og spekulerede paa Dagens Begivenheder, medens han røg en sidste Cigaret. Han var kommet op paa sit Værelse ved Midnatstid i en temmelig nedslaaet Sindstilstand. Denne Dag havde han næppe haft Held med sig. Helène havde set koldt paa ham — næsten mistænksomt. Den næste Morgen vilde han være i Stand til at forklare det hele, men Blanche var der jo, og han havde en urolig Fornemmelse af, at denne unge Pige var hans Fjende. Han begyndte at tro, at denne Køretur, der faldt saa naturligt, i Virkeligheden var en omhyggelig udklækket Plan fra hendes Side, fordi hun bestemt vidste, at de vilde møde Sabin og hans Niece. Det var saa meget mere irriterende, fordi han i de sidste faa Dage efterhaanden var kommet til den Anskuelse, at He-

lène for sit eget Vedkommende ikke var ganske ligegyldig for hans Bejlen. Hun havde ganske vist bestemt nok sagt nej med Ord, men der var et Lys i hendes blide, mørke Øjne og noget ubeskriveligt i hendes Væsen, som havde sagt, at han ikke skulde opgive alt Haab. Det var vanskeligt at tro, at hun paa nogen Maade skulde være sin Formynders, Sabins, Vilje underkastet. I Smaating gjorde hun sig ikke nogen Umage for at opfylde hans Ønsker. Hun stod øjensynlig ikke paa mindste Maade under hans Herredømme. Tværtimod, i hans Væsen imod hende var der en vis Ærbødighed, som om det var hende, der førte Kommandoen. I det hele taget syntes hendes Ydre og Adfærd at tilkendegive, at hun var vant til at herske. Hun havde aldrig talt med ham om sin Familie eller sine Forbindelser, men han nærede ikke den mindste Tvivl om, at hun var af fornem Byrd. Selv om det skulde vise sig ikke at være Tilfældet, var Wolfenden demokratisk nok til at mene, at det ikke gjorde nogen Forskel. Hun var god nok til at blive hans Hustru. Hendes Ydre og hendes Væsen var næsten typisk aristokratisk, og hvad der end kunde være i hendes nuværende Omgivelser eller i hendes Fortid, der havde et Anstrøg af Hemmelighedsfuldhed, saa vilde han gerne have sat sin Sjæl i Pant paa hendes Hæderlighed. Medens han sad og røg dér, indsaa han meget klart, at dette ikke var noget forbigaaende Lune hos ham. Hun var hans første Kærlighed, og hvorledes det nu end gik eller ikke, saa vilde hun blive hans sidste. Han sagde til sig selv, at det umuligt i Længden kunde mislykkes for ham. Hun nærmede sig ham allerede. Der vilde komme en Dag, da hun blev hans! I den blaa Røgtaage, som udbredte sig omkring ham, saa' han i Fantasien et Billede af hende i hendes blideste Stemning, og Mindet om hende fik hans Hjerte til at banke hurtigt og Blodet til at fare igennem hans Aarer. Hvor hun dog var fin og smuk! Hvor yndig var ikke Linierne i hendes pigeagtige og dog yndefulde og majestætiske Skikkelse. Naar han saa' hendes lyse Hud og det rødgyldne

Haar, hendes fint formede Hoved og aristokratiske Holdning, mindedes han levende det gamle franske Aristokrati, saaledes som man nu kunde læse om det i Historien eller Romanerne. Ja, hun havde en fornem Mine — selv den store Dronning kunde ikke have vandret til Skafottet med en mere ophøjet Foragt for den Pøbel, hvis Offer hun var. Saa tænkte han mere paa hende med Hensyn til sin egen Person. Han lukkede halvt Øjnene og lænede sig tilbage i sin Stol. Medens han var fordybet i disse behagelige Tanker, blev disse Drømmerier og Luftkasteller pludselig afbrudte. Han var igen tilbage i Nutiden. Han blev vækket paa en mærkelig Maade. Ja, han kunde ikke have taget fejl! Der blev banket sagte paa hans laasede Dør, det var der ingen Tvivl om. Ja, nu igen! Han hørte sit Navn blive nævnet af en skælvende Stemme. Han saa' paa sit Uhr. Klokken var mellem to og tre. Saa gik han rask hen til Døren og aabnede den uden Tøven. Det var hans Fader, som stod der, fuldt paaklædt, med et vredt, blegt Ansigt og forbitret luende Øjne. I Haanden havde han en Revolver. Wolfenden saa', at hans Fingre, som greb om den, rystede som af Kulde.

„Fader," udbrød Wolfenden, „hvad i al Verden er der i Vejen?"

Han dæmpede Stemmen, da Faderen gav ham Tegn til at tie. Saa svarede Admiralen med en hæs Hvisken:

„Der er meget i Vejen! Jeg bliver bedraget og forraadt i mit eget Hus! Hør!"

De stod sammen paa den svagt oplyste Trappeafsats. Wolfenden, som lyttede anspændt, hørte pludselig en svag Lyd i det fjerne. Den kom fra Stueetagen næsten lige neden under dem. Hans Fader lagde Haanden tungt paa hans Skulder.

„Der er nogen i Studereværelset," sagde han. „Jeg hørte tydelig Døren blive aabnet. Da jeg prøvede paa at komme ud, opdagede jeg, at Døren til mit Værelse var laaset af. Her er Forræderi i Gære."

„Hvorledes kom du ud?“ spurgte Wolfenden.

„Gennem Badeværelset og ned ad Køkkentrappen. Den Dør var ogsaa laaset, men jeg fandt en Nøgle, som passede til den. Kom med mig! Vær forsigtig! Gør ingen Støj!“

De var paa Vejen ned ad nu. Da de drejede om Hjørnet af den brede Egetræstrappe, fik Wolfenden et Glimt af sin Faders Ansigt at se og fo'r sammen. Det var ganske hvidt, hans Øjne var blodskudte og forvirrede, og hans Fingre laa allerede paa Revolverens Hane.

„Lad mig faa den,“ hviskede Wolfenden og rørte ved den, „min Haand er roligere end din.“

Men Admiralen rystede paa Hovedet. Han svarede ikke med Ord, men han knugede Revolveren, saa man kunde se det paa hans hvide Haand. Wolfenden begyndte at føle, at de maaske stod foran en Tragedie. De var nu kommet ned i Stueetagen, og Døren til Studereværelset var lige foran dem. Der hørtes tydelig Lyd af dæmpede Bevægelser inde i Værelset. Admiralen trak Vejret hurtigt.

„Gaa let, Wolfenden,“ mumlede han. „Lad dem ikke høre os. Vi maa overraske dem.“

Men paa den sidste Del af Vejen var der hvide Flisesten. Wolfendens Sko knirkede, og Admiralen kunde ikke gaa let nok. Lyden derinde holdt pludselig op. Man havde hørt dem! Admiralen sprang frem med et forbitret Udbrud, og Wolfenden fulgte lige efter ham.

Ligesom de kom over Dørtærskelen, blev der pludselig mørkt i Værelset, og de fik kun et flygtigt Blik af Tilstanden derinde. Wolfenden saa' en mørk Skikkelse bøje sig frem imod Lampen. Bordet var bestrøet med Papirer, og der var nogen eller noget, som bevægede sig bag Skærmen der henne. Der var kun Lys et Sekund. Saa gik Lampen ud, og Skikkelsen der henne forsvandt i Mørket. Næsten i samme Øjeblik kom der et Glimt, Admiralen havde affyret Revolveren. Der lød ingen Klagelyd, og Wolfenden sluttede deraf, at Manden, hvem det nu end var, ikke var blevet ramt. Efter Lyden af Knaldet fulgte der nogle Se-

kunders Stilhed. Der var ikke Spor af nogen Bevægelse i Værelset; men en let Brise, der listede sig gennem de aabne Vinduer, fik Papirerne paa Bordet til at rasle lidt, og Gardinerne svajede frem og tilbage. Admiralen stod ubevægelig paa Vagt med Revolveren i Haanden og søgte at trænge igennem Mørket med sine forbitrede, ivrige Øjne. Ved Siden af ham stod Wolfenden, spændt og ubevægelig. Hans Frygt havde pludselig antaget en skrækkelig Form. Der havde været et Øjeblik, før det var blevet mørkt i Værelset, da han havde set, eller syntes han havde set, en Kvindekjole bevæge sig der henne ved Skærmen. Hidtil havde hans Faders Opmærksomhed været fuldstændig optaget af den anden Del af Værelset, men han var opfyldt af en nervøs Skræk for, at Revolveren kunde skifte Retning, hvad Øjeblik det skulde være.

Tilsidst blev Tavsheden afbrudt. Der var en svag Bevægelse i Nærheden af Vinduet, og saa affyrede Admiralen straks sin Revolver igen. Der lød ingen Lyd; der var intet Tegn paa, at nogen var blevet ramt. Admiralen begyndte at gaa langsomt henimod Vinduet, medens Wolfenden blev, hvor han var, og lyttede opmærksomt. Jo, han havde Ret; der var nogen bag Skærmen. Der var en, som bevægede sig henimod Døren, et Væsen, der traadte let, og et slæbende Skørt. Han trak sig tilbage til Døren. Hvem det saa end var, vilde han lade hende komme forbi, men han vilde vide, hvem det var. Han kunde høre hendes hurtige Aandedræt; en svag, kendt Duft af Parfume gjorde ham konsterneret, fordi han kendte den. Hun vidste, at han var der; hun maatte vide det; for hun var standset. Det var en frygtelig kritisk Stilling. Et Par Skridt derfra famlede Admiralen omkring med Revolveren i Haanden og mumlede en Mængde skrækkelige Trusler. En tilfældig Skygge kunde faa ham til at affyre Revolveren igen. Wolfenden stak forsigtigt Haanden frem og rørte ved en Kvindes Arm. Hun skreg ikke, skønt hendes hurtige Aandedræt næsten blev til en Klage. Et Øjeblik var han ganske forvirret; det var,

som om Værelset løb rundt for ham. Han maatte knibe sine Læber sammen for at undertrykke det Udbrud, som nær var undsluppet ham. Saa traadte han bort fra Døren med en svag Gysen og lod hende gaa ud af den. Han hørte hendes Fodtrin svinde bort i Korridoren og følte sig ejendommelig lettet. Saa puttede han Haanden i Lommen og tog en Æske Tændstikker frem.

„Jeg stryger en Tændstik af," hviskede han til sin Fader.

„Saa gør det hurtigt," lød Svaret. „Jeg tror ikke, at Fyren er sluppet bort endnu. Han maa være skjult bag nogle af Møblerne."

Saa hørtes Tændstikkens Knitren, og den lille Flamme blussede op. Wolfenden tændte forsigtigt Lampen og løftede den højt op over sit Hoved. Stuen var tom; det var der ingen som helst Tvivl om. De to var alene. Men Vinduet stod paa vid Gab, og en Stol foran det var blevet væltet. Admiralen gik hen til Vinduet og raabte vredt:

„Heggs! Er du der? Er der ingen paa Vagt?"

Der lød intet Svar. Det store Skilderhus var tomt.

Wolfenden kom hen til sin Fader og tog Lampen med, og de lænede sig begge ud af Vinduet. Først kunde de ikke se noget. Saa tog Wolfenden Skærmen af Lampen, og Lyset faldt bredt ud paa en mørk, ubevægelig Skikkelse, der laa i Grønsværet. Wolfenden bukkede sig hurtigt ned.

„Min Gud!" udbrød han. „Det er Heggs! Aa, Fader, vil du ikke slaa paa Gongongen? Vi maa have dem vækkede her i Huset."

Det var ikke nødvendigt, for Stuen var allerede halvt fuld af hurtigt paaklædte Tjenestefolk, der var blevet vækkede af Admiralens Skud. Bleg og forskrækket, men mere fattet end sædvanlig traadte Lady Deringham ind i Stuen i en lang, hvid Morgenkjole.

„Hvad er der sket?" udbrød hun. „Hvem er det, Wolfenden — har din Fader skudt nogen?"

Men Wolfenden rystede paa Hovedet, medens han et Øjeblik stod rank og saa' sin Moder ind i Ansigtet.

„Der er en Mand, som vist er saaret," sagde han. „Jeg tror, det er Heggs, men han er ikke skudt. Vi har ikke gjort nogen Fortræd."

KAPITEL XXIX.

Det var Sabin.

Det var endnu et Par Timer før Daggry. Der var ikke opdaget noget som helst Spor af nogen Vagabond hverken uden for eller inde i Huset. Admiralen var kun vanskeligt blevet overtalt til at give Slip paa sin Revolver og havde trukket sig tilbage til sit Værelse. Alle Dørene var laasede og to af de mest paalidelige Tjenere sat paa Vagt i Studereværelset. Wolfenden havde selv fulgt sin Fader ovenpaa, og efter at have vekslet et Par Ord med ham havde han trukket sig tilbage til sit Sovekammer. Moderen havde han næppe sagt en eneste Sætning til. Da deres Øjne en Gang mødtes, havde han straks set bort. Ikke des mindre var han ikke helt uforberedt paa den sagte Banken paa hans Dør, som lød omtrent en halv Time efter, da der atter var Stilhed i Huset.

Han rejste sig straks — det lod ikke til, der skulde være Tale om nogen Søvn den Nat — og aabnede forsigtigt Døren. Det var Lady Deringham, som stod der, bleg og skælvende. Han rakte hende Haanden, og hun støttede sig tungt til den, medens hun traadte ind.

Han rullede sin egen Lænestol hen til Kaminen og fik hende til at sætte sig. Hun syntes ganske ude af Stand til at tale. Hun rystede voldsomt, og hendes Ansigt var fuldstændig blodløst. Wolfenden lagde sig paa Knæ ved Siden af hende og begyndte at gnide hendes Hænder. Denne Berøring syntes at bringe Liv i hende. Hun var altsaa ikke fordømt allerede. Hun slog Øjnene op og saa' bekymret paa ham.

„Hvad tror du om mig, Wolfenden?“ spurgte hun.

„Jeg har slet ikke tænkt paa det,“ svarede han. „Jeg undrer mig kun. Kommer du for at forklare alt?“

Hun gyste. Forklare alt! Ja, det var en tung Opgave. Naar Hjertet er ungt og svulmer højsindet i Romantikens Dage, naar Eventyr og Kærlighed kommer som en naturlig Arv og hører med til Verdensordenen, saa kommer de Ord, en Kvinde har at sige, let nok over hendes Læber, mindre maaske som en Bekendelse end som en halvt undskyldende Fortælling. Men naar Ungdommens Dage ligger langt tilbage, naar dens Glans er svundet, og der ikke er andet tilbage end selve Begivenhederne, der ikke forskønnes af Vaarens Straaleglans og Rigdom, saa kan de mindste Indiskretioner se ud som idiotiske Forbrydelser. Lady Deringham havde været en stolt Kvinde hele sit Liv. I sin Kreds havde hun haft Ry for at være næsten altfor eksklusiv, og i sit Hjem var hun optraadt som en Selvherskerinde. Dette var maaske det elendigste Øjeblik i hendes Liv. Hendes Søn saa' paa hende med store, spørgende Øjne. Hun maatte forsvare sig lige over for ham. Hun bøjede Hovedet og talte.

„Sig mig, hvad du tænkte, Wolfenden.“

„Undskyld,“ sagde han, „jeg kunde kun tænke, at der blev begaaet et Indbrudstyveri, og at du af én eller anden fyldestgørende Grund hjalp til med det. Andet kunde jeg jo ikke tro, vel?“

„Nej, og det er rigtigt, Wolfenden,“ hviskede hun. „Jeg hjalp en anden Mand med at stjæle fra din Fader. Det var kun en Bagatel — nogle Papirer, som skulde benyttes til en Artikel i et Tidsskrift; men det var Tyveri, og jeg var medskyldig.“

Der opstod en kort Pavse. Hun søgte at granske hans Tanker af Udtrykket i hans Ansigt, men kunde ikke.

„Jeg vil ikke spørge dig hvorfor,“ sagde han langsomt. „Du maa have haft meget gode Grunde; men jeg vil sige dig én Ting. Jeg begynder at nære alvorlig Tvivl om,

at Faders Tilstand virkelig er saa daarlig, som Dr. Whitlett mener — kort sagt, om hans Arbejde ikke, naar det kommer til Stykket, virkelig er meget værdifuldt. Der er adskillige Overvejelser, som har bragt mig til denne Anskuelse."

Lady Deringham blev øjensynlig forvirret over hans Tale. Hun bevægede sig uroligt frem og tilbage i Stolen.

„Du har jo hørt, hvad Blatherwick siger," indvendte hun; „han er vist fuldstændig paalidelig."

„Der er ingen Tvivl om Blatherwicks Hæderlighed," indrømmede han, „men Admiralen selv siger, at han ikke stoler paa nogen, og at han i flere Uger ikke har givet ham noget vigtigt Papir at arbejde med, ganske simpelt af den Grund. Jeg kommer mere og mere til den Anskuelse, at vi har været paa Vildspor hele Tiden, at Frøken Merton rimeligvis fik Betaling for at stjæle hans Papirer, og at hans Arbejde kan have virkelig teknisk Betydning for visse Folk og i visse Øjemed. Hvorledes kan vi ellers forklare de Anstrengelser, som man har gjort for at komme i Besiddelse af det?"

„Du har jo selv anvendt en Del Tid paa at undersøge det," sagde hun dæmpet. „Hvad Mening kom du saa til?"

„Jeg havde fat i nogle Ark," svarede han, „og jeg læste dem meget omhyggeligt; de stod i Forbindelse med de forskellige Landgangssteder paa Kysten ved Suffolk. Der var en umaadelig Mængde Enkeltheder, som var tydelig angivet. Alle Strømmene, Bugterne og Fæstningsværkerne var fremstillede, selv Vejene og Jernbanerne, der førte til det Indre, blev behandlede. Jeg sammenlignede dem senere med et Kort over Suffolk, og saa vidt jeg kunde se, var de fuldstændig korrekte. Det var naturligvis kun et Par Sider, der var taget paa Lykke og Fromme; men jeg maa indrømme, at det, jeg læste, gjorde Indtryk paa mig."

Saa var der igen en længere Pavse. Lady Deringham sad og grublede. Denne Mand havde altsaa atter løjet for hende! Det var nogle hemmelige Planer, han havde for. Hun gyste

lidt. Hun var ikke nysgerrig med Hensyn til, hvad hans Opgave gik ud paa. Hun huskede kun, at mange Mennesker havde sagt, at hvor han gik, der fulgte Ulykken i hans Spor. Der fløj et Stykke glødende Kul hvislende ud fra Risten. Han bøjede sig for at tage det op, og da han fik et Glimt af hendes Ansigt, blev han straks alvorligere. Han huskede, at han endnu ikke havde hørt noget om, hvad hun var kommet for at sige ham. Hendes Nærværelse i Faderens Værelse var endnu slet ikke forklaret.

„Det var meget heldigt," sagde hun langsomt, „at du gjorde Ende paa noget, som kunde være blevet til en Tragedie. Du vidste, at jeg var der, og du hjalp mig med at undslippe; men du maa ogsaa have vidst, at jeg stod i Forbindelse med den Mand, som prøvede paa at stjæle Papirerne."

„Det var altsaa ingen Fejltagelse! Du gjorde det! Du!"

„Ja," svarede hun. „Det var mig, som lukkede ham ind og aabnede din Faders Pult. Jeg var hans Medskyldige.'

„Hvem er den Mand?"

Hun sagde ham det ikke straks.

„Jeg har en Gang elsket ham," sagde hun endelig.

„Før —"

„Før jeg traf din Fader. Vi var aldrig rigtigt forlovede, men han elskede mig, og jeg troede, at jeg brød mig om ham. Jeg skrev Breve til ham, en impulsiv Piges taabelige Breve. Dem har han beholdt. Jeg véd nok, at jeg var ond imod ham, men jeg har ogsaa lidt. Hele mit Liv har jeg ønsket at faa de Breve tilbage. Saa kom han her i Gaar Aftes, og i min Nærværelse brændte han dem alle undtagen ét. Det beholdt han. Prisen for det var, at jeg skulde hjælpe ham i Nat."

„I hvilken Hensigt?" spurgte Wolfenden. „Hvad vil han med Admiralens Papirer, hvis det lykkes ham at stjæle dem?"

Hun rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Det kan jeg ikke sige. Han svarede mig først, at han

simpelthen havde Brug for nogle statistiske Oplysninger for at gøre en Artikel færdig, og at det var Hr. C. selv, der havde sendt ham herud. Hvis det, Du siger om Papirernes Vigtighed, er sandt, saa tvivler jeg ikke om, at han har løjet."

„Hvorfor kunde han ikke gaa til Admiralen selv?"

Lady Deringhams Ansigt var ligblegt, og hun talte med bøjet Hoved, medens hun holdt Øjnene fæstede paa sine knyttede Hænder.

„Vi traf hinanden i Kairo," sagde hun, „ikke længe efter mit Bryllup. Jeg var ufornuftig, og din Fader var hidsig og skinsyg. De skændtes og duellerede. Din Fader saarede ham, og han skød i Luften. Du forstaar altsaa, at han ikke kunde gaa lige til Admiralen."

„Jeg kan ikke forstaa," sagde han, „at du lyttede til hans Forslag."

„Wolfenden," sagde hun med klagende Stemme, „jeg vilde have det Brev. Det er ikke, fordi jeg har mere end denne Taabelighed at bebrejde mig, men det var skrevet efter mit Giftermaal — det var det eneste. Lige i Begyndelsen var jeg ikke meget lykkelig med din Fader. Vi havde været oppe at skændes, jeg véd saamænd ikke om hvad, og jeg satte mig ned og skrev Ord, som jeg mange Gange har angret bittert, at jeg nogen Sinde har skrevet. Jeg har aldrig glemt dem og vil aldrig gøre det. Jeg har ofte i mine lykkeligste Øjeblikke set dem i Tanken, og de syntes mig at være skrevne med Ildbogstaver."

„Du har altsaa faaet Brevet tilbage? Har du tilintetgjort det?"

Hun rystede træt paa Hovedet.

„Nej, jeg skulde have haft det, naar hans Opgave var lykkedes ham. Han havde ikke været derinde i fem Minuter, da I forstyrrede os."

„Sig mig den Mands Navn."

„Hvorfor?"

„Jeg vil faa det Brev til dig."

„Han giver dig det ikke. Det kan du ikke faa ham til.“ Wolfendens Øjne funklede.

„Du tager fejl,“ sagde han. „En Mand, som truer en Kvinde med et Brev, hun har skrevet for tyve Aar siden, er en Slyngel. Jeg skal faa det Brev fra ham. Sig mig hans Navn.“

„Nej, nej, Wolfenden,“ sagde Lady Deringham forskrækket. „Det gør kun Fortræd. Han er en farlig Mand. Du maa ikke bede mig om det. Jeg har i alt Fald holdt mit Ord til ham. Det var ikke min Skyld, at vi blev forstyrrede, saa han gør ikke mig Fortræd mere.“

„Men jeg vil vide hans Navn.“

„Jeg kan ikke sige dig det.“

„Saa skal jeg nok opdage det selv. Det er næppe vanskeligt. Jeg overgiver hele Sagen til Politiet og sender Bud efter en Opdagelsesbetjent. Der er Fodspor under Vinduet, og jeg fandt en Handske paa Gulvet i Studereværelset, saa der er nok at gaa ud fra for en flink Opdager. Jeg vil finde den Slyngel selv, og han skal blive bragt for Retten.“

„Nej, nej, Wolfenden, det maa du ikke. Tror du ikke, at det er rigtigst, at du retter dig efter mig? Gælder mine Bønner og mine Ønsker intet hos dig?“

„Jo, Moder, meget; men jeg tror ogsaa, jeg kan bedømme, hvad der er klogest at gøre. Den Plan, jeg har udkastet, kan klare mange Ting og kaste Lys over denne Mands virkelige Maal. Den kan ogsaa bringe Lys i den Gaade med Bedrageren Wilmot. Jeg er ked af al den Uvished. Vi maa have Klarhed. Jeg telegraferer i Morgen tidlig til Opdagelsespolitiet.“

„Wolfenden, jeg beder dig!“

„Ja, jeg beder ogsaa dig, Moder, om du vil sige mig den Mands Navn. — Store Gud!“

Wolfenden sprang pludselig op og saa' ganske forfærdet ud. Der var pludselig gaaet et Lys op for ham. En Tanke var kommet langsomt, men fuldstændig overbevi-

sende. Hvor kunde han have været saa blind? Han stod og stirrede spændt paa sin Moder, og hun kunde se paa hans Ansigt, at han vidste Besked. Hun havde frygtet det hele Tiden.

„Det er Hr. Sabin — den Mand, som kalder sig Sabin."

Der lød en fortvivlet Klagelyd; hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og hulkede.

KAPITEL XXX.

Skyerne samler sig.

Da Sabin den følgende Morgen som sædvanlig traadte ind i sin Spisestue Klokken ti, fandt han foruden den almindelige Stabel Aviser og Breve et Telegram, som var kommet for sent til at blive udleveret den foregaaende Aften. Han aabnede det roligt, medens han nippede til sin Kaffe. Det var indleveret paa Charing Cross Postkontor og simpelthen undertegnet „K." Det lød saaledes:

„Lige vendt tilbage. Naar kan De komme og træffe Aftale? Længes efter at se Dem. Læs Aviserne for i Aften — K."

Telegrammet gled ud af Sabins Haand. Han rev St. James's Gazette op, og der undslap ham et lille Udbrud, da han saa' de store, tykke Bogstaver over de første Spalter:

Opsigtvækkende Telegram fra den tyske Kejser til Moenig!
Tyskernes Sympati med Rebellerne!
Krigsskibe beordrede til Delamare Bugt!
Stor Uro paa Børsen

Sabins Frokost stod urørt. Han læste hvert eneste Ord i de fire Spalter og gav sig saa til at se i de andre Aviser.

De var alle fuldstændig optaget af denne Efterretning. Englands største Allierede havde pludselig vendt sig imod det. Uden mindste Varsel var Krigsfaklen blevet tændt, og den blev svunget truende lige i Ansigtet paa os. An-

ledningen var latterlig ubetydelig. En Flok engelske Eventyrere, der var draget ud paa en ubesindig, men heldig Ekspedition i en afsides liggende Del af Verden, havde pludselig mødt skarp Modstand. Sagen var i sig selv intet, men den blev pludselig af international Interesse. Skønt Englænderne havde baaret sig taabeligt ad, var de paa en vis Maade optraadt, som om den engelske Regering havde givet dem Ret til det. Der stak ingen Hemmelighed under det — den Kendsgerning vidste hvert Kabinet i Evropa. Og dog havde den tyske Kejser selv afsendt et Telegram, hvori han lykønskede den Stat, som havde drevet disse Englænderes Angreb tilbage. Det var næppe en Invasion. Det var kun lidt mere end en Demonstration. De tyske Interesser blev paa ingen Maade berørte. Enhver Indblanding var simpelthen en Uforskammethed og gav Begivenheden en Betydning, som den aldeles ikke havde. England var blevet forhaanet, og den Mand, som sad dér med Avisen i sin Haand, medens hans skarpe Øjne slugte de lange forundrede og forbitrede Artikler, vidste, at hans Haand havde fremkaldt den længe indestængte Storm. Han trak Vejret dybt, da han var færdig med Læsningen, og gav sig til at spise.

„Er Frøken Sabin oppe?“ spurgte han den Tjener, der opvartede ham.

Manden var ikke vis paa det og gik ud for at forhøre sig om det. Han kom næsten straks tilbage. Frøken Sabin havde været oppe mere end en Time og havde givet Ordre til, at Frokosten skulde serveres i hendes Værelse.

„Sig til hende, at jeg vilde være hende meget taknemmelig,“ sagde Sabin, „hvis hun vilde drikke Kaffe sammen med mig. Jeg har faaet nogle interessante Efterretninger.“

Manden var borte i flere Minuter. Før han vendte tilbage, kom Helène. Sabin hilste hende med sin sædvanlige Høflighed og med mere end almindelig Hjertelighed.

„Du gaar Glip af den bedste Del af Morgenen med dine

Vaner fra Fastlandet," udbrød hun muntert. „Jeg har været i Klitterne lige siden Klokken halv ni. Luften er dejlig."

Hun tog Hatten af, gik hen til Buffeten og skænkede sig en Kop Kaffe. Der var en nydelig Rødme paa hendes Kinder. Hendes Haar var lidt forpjusket af Blæsten. Sabin iagttog hende nysgerrigt.

„Du har vel ikke set Morgenavisen eller rettere sagt Avisen fra i Gaar Aftes?" spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet.

„Avisen! Du véd, at jeg aldrig ser i en engelsk Avis," svarede hun. „Reynolds sagde, at du gerne vilde tale med mig. Er der noget nyt?"

„Ja, der er meget nyt," svarede han. „Der er det mærkelige nyt, at der sandsynligvis allerede ved Solnedgang i Dag vil blive erklæret Krig mellem England og Tyskland."

Hun blegnede.

„Det er ikke muligt," udbrød hun.

„Det vilde hele Verden have erklæret for en Uge siden. Men Kendsgerningen er ikke kommet saa pludselig, som vi indbilder os. Den Storm har længe været i Anmarch. Det er os, der har været blinde. En lille sort Plet af Irritation har bredt sig og fortættet sig til en Krigssky."

„Vil det paavirke os?" spurgte hun.

„For os," svarede han, „er det en Triumf. Det er Fuldbyrdelsen af vore Planer, Toppunktet af vore Ønsker. Da Knigenstein kom til mig, vidste jeg, at han mente det alvorligt; men jeg har aldrig drømt om, at Faklen saa snart skulde tændes. Nu ser jeg, hvorfor han var saa ivrig efter at naa en Overenskomst med mig."

„Og du," sagde hun, „har du faaet din Kontrakt med ham i Orden?"

Han saa' et Øjeblik tankefuld ud.

„Nej, endnu ikke. Jeg har deres Løfte — selve Kejserens Løfte. Men endnu er min Andel i Overenskomsten ufuldstændig. Der kan ikke være Tale om Opsættelse mere. Nu maa Afslutningen finde Sted — straks! Det Telegram

var aldrig blevet sendt fra Berlin, hvis ikke deres Overenskomst med mig havde været. Det vilde maaske have været bedre, om de havde ventet lidt endnu, men det kan man for Resten ikke sige. Lejligheden var for god til, at vi kunde give Slip paa den.“

„Hvor længe varer det, inden dit Arbejde er udført?“ spurgte hun.

Hans Ansigt blev mørkt. Under den store Triumf havde han næsten glemt de mindre Vanskeligheder. Han var Diplomat og sysselsatte sig med verdensomvæltende Planer. Han havde haft saa megen Lykke med sig, at man næsten kunde undskylde, naar han nu tvivlede om, at det i det hele taget kunde gaa galt; for de Vanskeligheder, der var endnu, var saa ubetydelige, som det vilde være at rykke en lille Hasselbusk op efter at have overvundet en hel Skov af Egetræer. Men han var dog lidt i Forlegenhed for Øjeblikket. Det næste Skridt var saa vanskeligt at gøre nu, hvor det netop hastede saa meget.

„Mit Værk maa straks fuldbyrdes,“ sagde han langsomt. „Der mangler lidt endnu; men det lidt, maa jeg indrømme, det bringer mig i Forlegenhed.“

„Det er altsaa ikke lykkedes dig at faa det, du vilde have, fra Lord Deringham?“

„Nej.“

„Vil han slet ikke hjælpe dig?“

„Nej, aldrig.“

„Men hvorledes vil du da faa fat i de Dokumenter?“

„Det véd jeg næppe for Øjeblikket,“ svarede han. „Maaske jeg kan sige dig det om en Time eller to; det er muligt, at det kan tage fire og tyve Timer, men sikkert ikke mere.“

Hun gik hen til Vinduet og stod der med Hænderne foldede paa Ryggen. Sabin havde tændt en Cigaret og røg den tankefuldt.

Saa talte hun atter til ham.

„Du faar dem,“ sagde hun, „det tror jeg i alt Fald. Til Slutning vinder du Sejr, som du altid har gjort.“

Der var ingen som helst Begejstring i hendes Tone.

Han saa' roligt op og slog Asken af sin Cigaret.

„Du har Ret," sagde han. „Det vil lykkes mig. Jeg er kun ked af, at jeg har regnet lidt fejl. Det tager længere Tid, end jeg indbildte mig. Knigenstein har ligefrem Feber, og jeg er bange for, at han vil pine mig; men han har ogsaa handlet unødvendig overilet."

Hun vendte sig bort fra Vinduet og stillede sig foran ham. Hun havde et Udtryk i Ansigtet, som han kun havde set der en Gang før, og Erindringen om det havde altid generet ham.

„Jeg vil sige dig én Ting," sagde hun. „Jeg vil ikke have, at der tilføjes Deringhams nogen ligefrem Skade. Hvis du kan faa, hvad du vil have, og hvad der er nødvendigt for os, med List, saa er det godt. Hvis ikke maa du lade være. Jeg vil ikke vide af nogen Vold. Du maa huske, at Lord Wolfenden frelste dit Liv. Jeg vil ikke have noget at gøre med en Plan, der skader dem."

Han vedblev at se paa hende, og der var en lille rød Plet paa hans blege Kinder. De hvide, tynde Fingre, der legede skødesløst med en Gaffel, rystede. Han var meget nær ved at blive heftig.

„Skal det sige," sagde han langsomt og udtalte hvert Ord med omhyggelig Tydelighed, „skal det sige, at du kunde ofre eller maaske endog ødelægge den største Sag, som nogen Sinde er undfanget i en Fædrelandsvens Hjerne, for saadan en engelsk Families Skyld? Jeg gad vide, om du ser Stillingen saaledes, som den er for Øjeblikket;' det maa jeg næsten tro, du ikke gør, naar jeg skal være retfærdig imod dig. Forstaar du, at Tyskland er gaaet ind paa vort Tilbud og handler efter vore Ønsker, at vi kun mangler et Par ubetydelige Ark Papir for at kunne vinde den fuldstændigste og mest glimrende Sejr? Mener du, at dette er Tiden til Skrupler eller sygelig Sentimentalitet? Hvis jeg ikke opfylder mine Forpligtelser lige over for Knigenstein, saa er jeg ikke blot vanæret, men vor

Sag vil være tabt for bestandig, mange Aars Arbejde vil hensmuldres til Støv, og mit eget Liv vil ikke være en Smule værd. Helène, du er vanvittig! Du er enten vanvittig — eller noget værre!“

Hun stod ganske rolig lige over for ham. Det var mere end nogen Sinde klart, at hun ikke hørte til dem, der frygtede ham.

„Nej, min Forstand er der ikke noget i Vejen med,“ sagde hun, „og jeg taler meget alvorligt. Vor Sejr skal vindes ved et ærligt Felttog, ellers sejrer vi slet ikke. Jeg tror, at du pønser paa nogle fortvivlede Midler til at sikre dig disse Papirer, og jeg gentager, at det vil jeg ikke vide af.“

Han saa' paa hende med Trækninger om Læberne.

„Det er maaske mig, der er blevet afsindig,“ sagde han. „I det mindste kan jeg næppe tro, at jeg ikke drømmer. Er det virkelig dig, Helène af Bourbon, en Ætling af Konger, en Datter af Frankrigs Herskere, som vakler og blegner ved Tanken om lidt Blod, der udgydes for hendes Fædrelands Skyld? Jeg er meget bange for,“ tilføjede han med bidende Sarkasme, „at jeg ikke har forstaaet dig. Du bærer en stor Dronnings Navn, men du har en Tjenestepiges Hjerte! Det er Lord Wolfenden, du er bange for!“

Hun var ikke mindre fast, men hun var dog ikke saa fattet. Hun rødmede stærkt og tav.

„Du maa undskylde, at jeg siger, at jeg næppe finder en saadan Angst fornuftig hos en forlovet ung Dame. Jeg antager, at du ønsker frit Lejde for den Herre. Jeg gad vide, hvad Henri vilde —“

Hun maalte ham med et Blik, der standsede Ordene paa hans Læber. Hendes Bevægelse var kongelig. Han tav.

„Hvor tør du?“ udbrød hun. „Du tager dig utaalelige Friheder. Jeg tillader dig ikke at blande dig i mine private Sager. Selv om det, du insinuerede, var sandt, saa blev det min Sag. Hvad har Henri at beklage sig over? Læs Aviserne og se saa, om du har nogen Ret til at sige det. De taler

da tilstrækkeligt om ham. Og han er meget fornuftig, ikke sandt? — Især tro!“

Hun kastede et foragteligt Blik paa ham og vendte sig, som om hun vilde forlade Værelset. Sabin, som indsaa, at Situationen blev farlig, gav ikke mere efter for sin Vrede. Han var nu igen ganske sig selv, rolig og bestemt.

„Nej, lad være med at gaa,“ sagde han. „Det gør mig ondt, at du har læst de Rygter, og endnu mere ondt gør det mig, at du har troet paa dem. Du maa jo vide, at Aviserne altid overdriver. I mange af de Historier, de fortæller, er der sikkert ikke et eneste sandt Ord. Men jeg vil indrømme, at Henri ikke har været helt fornuftig. Han er jo ung, og der er meget, der undskylder ham. Bortset derfra er hele Spørgsmaalet om hans Opførsel Sagen uvedkommende. Dit Ægteskab med ham har aldrig været betragtet som et Inklinationsparti. Han er god nok paa sin Maade, men der er ikke det Stof i ham, som kunde gøre ham værdig til din Kærlighed. Din Forbindelse med ham er simpelt hen et nødvendigt Led i vort store Foretagendes Kæde. I to tilsammen repræsenterer jo Frankrigs to Kongefamilier, og det er det, der er nødvendigt. Du maa ægte ham; men senere — naa ja, saa er du Dronning.“

Han havde igen taget fejl. Hun saa' paa ham med knyttede Bryn og funklende Øjne.

„Du er afskyelig kynisk,“ udbrød hun. „Jeg er maaske ærgerrig; men det er for mit Fædrelands Skyld. Hvis jeg kommer til at regere, skal Frankrigs Hof være af en ny Art; vi skal i det mindste vise Verden, at man ikke behøver at afsværge al Moral, fordi man er en fransk Kvinde.“

Han trak paa Skuldren.

„Ganske som du vil,“ sagde han. „Du kan jo indrette dit Hof, som du ønsker. Personlig tror jeg, at du har Ret. Saadanne Følelser som dem, du udtrykte, vilde gøre Halvdelen af det franske Bourgoisi til dine ivrige Tilhængere. Vær saa ærgerrig som du vil, men vær i det mindste fornuftig. Tænk ikke mere paa denne unge Englænder, i alt

Fald ikke for Øjeblikket. Det kan der ikke komme andet end Fortræd ud af. Han ligner ikke vore Landsmænd, der forstaar at tage yndefuldt imod en ung Dames Afslag."

„Han er i alt Fald en Mand."

„Helène, hvorfor skal vi drøfte ham? Jeg skal ikke gøre ham Fortræd, men vær klog og glem. Han kan ikke være noget som helst for dig. Det véd du godt. Der er højere Pligter, som kalder dig."

Hun gik tilbage til Vinduet. Hendes Øjne var pludselig blevet blide og hendes Ansigt bedrøvet. Hun talte ikke, og han frygtede hendes Tavshed mere end hendes Harme. Da det bankede paa Døren, var han taknemmelig for Afbrydelsen — det vil sige, indtil han saa', hvem der traadte over Dørtærsklen. Saa fo'r han sammen.

„Lord Wolfenden! De er en tidlig Gæst."

Wolfenden smilede barsk og traadte nærmere.

„Jeg vilde meget nødig risikere ikke at træffe Dem hjemme," sagde han. „Min Mission er ikke helt fornøjelig."

KAPITEL XXXI.

Jeg lover intet.

Et eneste Blik paa Wolfendens Ansigt var nok for Sabin, og han var just ikke glad. Wolfenden kom ganske uventet og paa et uheldigt Tidspunkt; men det hindrede ikke Sabin i at hilse paa sin Gæst med den sædvanlige kølige, men velopdragne Høflighed.

„Jeg spiser temmelig sent Frokost i Dag og er lige blevet færdig," bemærkede han. „Maa jeg ikke byde Dem noget — et Glas Rødvin eller en Likør?"

Wolfenden hørte næppe, hvad han sagde, og svarede hen i Vejret. Han havde pludselig opdaget, at Helène var til Stede. Hun kom henimod ham fra Vinduesfordybningen med et straalende Smil om Læberne.

„Hvor det er venligt af Dem at opsøge os saa snart," udbrød hun.

Sabin smilede barsk, medens han skænkede et Glas Likør og tændte en Cigaret. Han vidste meget godt, at Wolfenden ikke kom for at aflægge en høflig Visit; et eneste Blik havde sagt ham alt, hvad han brød sig om at vide. Det var heldigt, at Helène var i Værelset. Hvert Øjebliks Frist var kostbar.

„Kommer De for at indbyde mig til en Køretur i den vidunderlige Vogn?" sagde hun, idet hun pegede ud ad Vinduet, hvor hans Dogcart ventede. „Jeg maatte da have en Stige for at komme op i den."

Wolfenden svarede hende alvorligt.

„Det vil være mig en stor Ære at faa Dem med paa en Køretur naar som helst," sagde han; „men saa tror jeg dog, jeg hellere vilde komme med en mageligere Vogn."

Hun trak paa Skuldren og saa' betydningsfuldt paa ham.

„Mener De den, De kørte i i Gaar?"

Han bed sig i Læben og rynkede Panden af Ærgrelse, men i det hele taget var han maaske ikke ked af hendes Hentydning; den var et Bevis paa, at hun ikke havde taget Sagen for alvorligt.

„Den Vogn, jeg kørte i i Gaar, er en hel Del mageligere," sagde han. „I Dag tænkte jeg kun paa at komme hurtigt herhen. Jeg har nemlig Forretninger med Hr. Sabin."

„Skal det være et Vink til mig om at gaa?" spurgte hun. „De er ikke meget galant i Dag! Hvad kan det være for Forretninger, De har med min Onkel, som jeg intet har at gøre med? Jeg har ikke Lyst til at gaa. Jeg bliver og hører."

Sabin smilede; den unge Pige viste i alt Fald nu, at hun havde en god Forstand. Wolfenden blev øjensynlig forvirret. Helène havde ingen Bevidsthed om, at der var noget alvorligt paa Færde.

„Naa, De vil tale om Deres Golfspil," sagde hun. „Man

hører ikke Tale om andet end om Golf her. Rider eller skyder De aldrig for en Afvekslings Skyld?“

Wolfenden fik pludselig en skrækkelig Mistanke. Han kunde næppe tro, at hendes Uvidenhed var helt naturlig. Han stivnede blot ved Mistanken om, at hun kunde være i Ledtog med denne Mand. Han svarede uden at se paa hende, skønt han vidste, at hendes mørke Øjne venligt søgte hans, og at der var et Smil om hendes Læber.

„Jeg tænker ikke paa at spille Golf,“ sagde han. „Desværre har jeg mindre behagelige Ting at overveje. De vilde gøre mig en stor Tjeneste, Hr. Sabin, hvis De havde fem Minuter tilovers for mig.“

Hun rejste sig straks og saa' meget fornærmet ud. Hun var lidt rød i Kinderne, medens hun gik lige hen til Døren. Wolfenden aabnede den for hende.

„Det gør mig overordentlig ondt, at jeg har generet Dem et Øjeblik,“ sagde hun. „Vær saa artig, nu kan De jo tale om Deres Forretninger.“

Han svarede ikke. Medens hun gik gennem Døren, saa' hun op paa ham, men han gengældte ikke engang hendes Blik. Hans Øjne var fæstede paa Sabin, medens hans Fingre febrilsk drejede paa Dørgrebet, som om han var utaalmodig efter at lukke Døren. Hun stod ganske stille et Øjeblik; Farven svandt bort fra hendes Kinder, og hendes Øjne blev blide. Hun var ikke vred længere. Instinktmæssigt gik der noget af Sandheden op for hende, og hun gik tankefuld sin Vej. Wolfenden lukkede Døren og henvendte sig til Sabin.

„De kan let tænke Dem Hensigten med mit Besøg,“ sagde han koldt. „Jeg kommer for at faa en Forklaring af Dem.“

Sabin tændte en ny Cigaret og smilede tankefuldt til Wolfenden.

„Naa,“ sagde han, „en Forklaring! Ja vel!“

„Maa jeg saa bede Dem om at begynde,“ sagde Wolfenden.

Sabin saa' lidt forvirret ud.

„Er det ikke bedre, De udtrykker Dem en lille Smule tydeligere," sagde han blidt.

„Jeg skal være saa tydelig, som De ønsker," svarede Wolfenden. „Min Moder har vist mig fuld Fortrolighed. Jeg kommer for at spørge Dem, hvor De tør vove at trænge ind i Deringham Hall som en almindelig Indbrudstyv og prøve paa at begaa Tyveri, og for at forlange, at De straks giver mig et Brev tilbage, som De har forsøgt at misbruge. Er det tydeligt nok?"

Sabins Ansigt blev ikke mørkere, og han syntes heller ikke paa nogen Maade at være vred eller at have mistet sin Fatning. Han dampede paa sin Cigaret et Øjeblik; saa saa' han venligt paa sin Gæst.

„Det er noget Snak, De siger," sagde han i sin sædvanlige rolige Tone; „men jeg kan næppe dadle Dem for det. Det hele er min egen Skyld. Det er ganske rigtigt, at jeg var i Deres Hus i Gaar Aftes, men det var efter Deres Moders Indbydelse, og jeg vilde i høj Grad have foretrukket at komme aabent til almindelig Tid i Stedet for efter hendes Anvisning at liste mig ind gennem et Vindue. Det var kun en meget ringe Gunst jeg bad om; men Lady Deringham paastod, at Deres Faders sjælelige Tilstand og Antipati mod Fremmede var af den Art, at han aldrig vilde give mig den Oplysning, jeg ønskede, frivilligt, og det var kun efter hendes Forslag, at jeg benyttede de Midler, jeg gjorde. Det gør mig meget ondt, at jeg lod mig overtale og bringe i en utvivlsomt falsk Stilling. Kvinder er altid nervøse og fantastiske, og jeg er overbevist om, at hvis jeg var gaaet aabent til Deres Fader og havde forelagt ham Sagen, saa vilde han have hjulpet mig."

„Nej, han vilde ikke," erklærede Wolfenden. „Der er ingenting, der kunde faa ham til saa meget som at vise en Stump af sit Arbejde til en Fremmed."

Sabin trak paa Skuldren og vedblev uden at ænse Afbrydelsen:

„De har talt aabent til mig om, at jeg skulde have mis-

brugt dette Brev til at true Lady Deringham med, og De maa tilgive, at jeg svarer paa samme Maade. Det er Usandhed. Jeg havde Breve fra hende, som jeg frivilligt tilintetgjorde i hendes Nærværelse; de var kun lidt taabelige, og jeg vilde egentlig have tilintetgjort dem for længe siden. Jeg havde den Lykke en Gang at være en begunstiget Bejler til Deres Moders Haand, og jeg tror, jeg tør vove at sige, at jeg blev daarligt behandlet — jeg er sikker paa, hun ikke vil modsige mig. Det eneste Brev, jeg nogen Sinde har faaet fra hende, som vilde kunne gøre hende Spor af Skade, har jeg tilintetgjort for femten Aar siden, da jeg for første Gang drog ud i Verden for paa en vis Maade at begynde min eventyrlige Løbebane. Jeg sagde til hende, at det ikke fandtes i den Pakke, jeg brændte i Gaar. Hvis hun deraf sluttede, at det endnu er i min Besiddelse, og at jeg har gemt det med nogen som helst Hensigt, saa har hun misforstaaet mig fuldstændig. Det er alt, hvad jeg har at sige."

Og han havde sagt det meget godt. Wolfenden, der lyttede opmærksomt til hvert Ord og stadig stirrede stift paa Manden, kunde ikke opdage en eneste falsk Tone noget Steds. Han vidste ikke rigtigt, hvad han skulde gøre. Hans Moder havde maaske været nervøs og fejlagtig taget én eller anden Sætning for en skjult Trusel. Men han kunde dog ikke lade være med at tænke paa hendes Alvor, hendes frygtelige Alvor, og han blev helt forvirret.

„Saa vil vi ikke tale mere om min Moder," sagde han. „Vi vil afgøre denne Sag mellem os to. Jeg vil gerne vide bestemt, hvilken Del af min Faders Arbejde det er, De saa gerne vil benytte, og i hvilken Hensigt."

Sabin tog et Brev op af Lommen og rakte Wolfenden det. Det var fra ét af de første evropæiske Tidsskrifter og indeholdt en kort Anmodning til Sabin, om han vilde være saa god at skrive dem en Artikel om de evropæiske Magters Styrke til Søs, med særligt Hensyn til Storbritanniens Flaade og Kystforsvar. Wolfenden læste det omhyg-

geligt og gav det tilbage. Brevet var ægte; det var der ingen Tvivl om.

„Det syntes mig," vedblev Sabin, „at være den naturligste Ting af Verden at raadspørge Deres Fader om visse Sager, som han alene har været en berømt Avtoritet i, og jeg besluttede at gøre dette efter Opfordring af en af Admiralitets-Lorderne, som kender ham meget nøje. Det faldt mig slet ikke ind, at jeg kunde handle anderledes end paa den mest aabne Maade, og jeg tog til Deringham Hall i Gaar Eftermiddag og sendte mit Kort ind, som man plejer, hvad De maaske har hørt. Deres Moder havde ganske uventede Anskuelser om det hele, dels paa Grund af Deres Faders ulykkelige Helbredstilstand og dels paa Grund af nogle mærkelige Forsøg, som det blev meddelt mig, man havde gjort paa at stjæle hans Arbejde fra ham. Hun vilde meget gerne hjælpe mig, men forlangte, at det skulde være i al Hemmelighed. Historien i Gaar Aftes indrømmer jeg var en uhyggelig Fejl — kun var det ikke min Fejl. Jeg gav efter og gik ind paa Lady Deringhams Forslag, men jeg protesterede. Som en nogenlunde intelligent Mand skammer jeg mig over hele Sagen, men paa den anden Side har jeg kun gjort mig skyldig i en Indiskretion, som blev billiget af Deres Moder. Jeg ser virkelig ikke, at De har noget synderligt at bebrejde mig."

„Men De kan da næppe bebrejde Lady Deringham den Fortræd, som Karlen har lidt," bemærkede Wolfenden.

„Jeg kan ikke dadle mig selv derfor i synderlig Grad," svarede Sabin hurtigt. „Manden var fuld, jeg tror, man havde drukket ham fuld, og jeg puffede ham kun af Vejen. Han faldt tungt, men Skylden var ikke min. Husk paa min legemlige Skavank og tænk paa, at jeg var ubevæbnet. Saa vil De vist indrømme, at jeg ikke godt kunde gøre Fyren nogen Fortræd."

Wolfenden tænkte efter.

„Det lader til," sagde han, „at De vil overbevise mig om, at Deres Ønske om at faa Adgang til en Del af min Faders

Papirer er uskyldigt. Jeg vilde gerne spørge Dem, hvorfor De har en ung Dame, som blev afskediget paa Deringham Hall under meget mistænkelige Omstændigheder, i Deres Tjeneste.“

Sabin saa' op.

„Det er første Gang, jeg har hørt noget mistænkeligt i Forbindelse med Frøken Merton,“ sagde han. „Hun traadte i min Tjeneste med udmærkede Vidnesbyrd, og jeg har engageret hende i et Fæstebureau. At hun havde været beskæftiget paa Deringham Hall var et rent Tilfælde.“

„Var det ogsaa et Tilfælde,“ vedblev Wolfenden, „at det var Frøken Merton, der mødte min Faders Sekretær, Hr. Blatherwick, efter at han havde faaet et Brev, hvori man forsøgte at bestikke ham?“

„Det véd jeg intet om,“ svarede Sabin. „Hvis De ønsker at spørge Frøken Merton om det, saa kan De jo gerne gøre det; jeg skal sende Bud efter hende.“

Wolfenden rystede paa Hovedet.

„Frøken Merton var for klog til at kompromittere sig,“ sagde han. „Hun vidste fra Begyndelsen af, at hun blev iagttaget, og opførte sig derefter. Hvis hun ikke var der som Deres Agent, saa bliver hendes Stilling endnu mere mærkelig.“

„Jeg kan forsikre Dem,“ sagde Sabin med en træt Mine, „at jeg slet ikke er det hemmelighedsfulde Menneske, som De anser mig for. Det kunde aldrig falde mig ind at anvende den Slags kunstige Midler for at komme i Besiddelse af et Par statistiske Oplysninger.“

Wolfenden tav. Han kunde jo ikke bevise noget; alt beroede paa Antagelser.

„Jeg har maaske handlet overilet,“ sagde han. „Det kan se saadan ud. Men hvis jeg med Urette er mistænksom, saa er det Deres egen Skyld. De indrømmer, at Deres Navn er paataget, De siger nej til min Bejlen til Deres Niece uden nogen fornuftig Grund. De er øjensynlig et Menneske, der har større Indflydelse, end De gør Fordring paa. Vær

nu aaben imod mig. Hvis der er nogen Grund, skønt jeg ikke kan fatte, at den saa kan være hæderlig, men hvis der er en Grund til at skjule Deres Identitet, saa vil jeg respektere Deres Tillid absolut. Det kan De stole paa. Sig mig, hvem De er, og hvem Deres Niece er, og hvorfor De rejser omkring paa denne hemmelighedsfulde Maade."

Sabin smilede godmodigt.

„De maa tilgive mig," sagde han, „naar jeg tilstaar, at jeg er skyldig i den falske Identitet og vedligeholder den. Af visse Grunde passer det mig ikke en Gang at indvie Dem i min Fortrolighed, og De maa undskylde, at jeg siger det, men jeg synes slet ikke, der er Spor af Nødvendighed for det. Vi rejser herfra i Løbet af Ugen og tager efter al Sandsynlighed til Udlandet næsten lige straks; saa det er ikke sandsynligt, at vi træffes igen. Lad os skilles ad som gode Venner og opgive en temmelig unyttig Diskussion."

Wolfenden blev bragt ud af Fatningen .et Øjeblik. De vilde forlade England! De vilde rejse! Det vilde sige, at han ikke skulde se Helène mere. Hans Harme imod Sabin, som næsten var blevet til lidenskabelig Forbitrelse, efter at han havde talt med Moderen, var helt glemt; han tænkte for Øjeblikket kun paa sin personlige Skuffelse. Hvis de virkelig forlod England, saa kunde han sige Farvel til enhver Mulighed for at vinde hende, og der var visse af hendes Ord og hendes Bevægelser, der havde bidraget til at puste til den lille Flamme af Haab, som intet endnu hidtil havde været i Stand til at udslukke. Han saa' paa Sabins rolige Ansigt og havde en Fornemmelse af Hjælpeløshed. Denne Mand var for stærk og for listig for ham; det var en ulige Kamp.

„Vi vil opgive denne Diskussion, siden De ønsker det," sagde Wolfenden. „Jeg skal tale med Lady Deringham igen. Hun er overordentlig nervøs. Det er naturligvis muligt, at hun kan have misforstaaet Dem."

Sabin sukkede lettet. Ja, hvis Mændene i andre Lande

kun var lige saa lette at narre som disse Englændere! Hvilken sejrrig Karriere kunde han saa ikke endnu have tilbage!

„Det glæder mig," sagde han, „at De beviser mig den Ære at betragte Sagen paa den rette Maade. Jeg haaber, at De ikke har saa travlt; maa jeg ikke byde Dem en Cigaret?"

Wolfenden satte sig ned for første Gang.

„Er det Deres Alvor," spurgte han, „naar De taler om at forlade England saa snart?"

„Ja, De vil indrømme mig, at jeg aldrig har givet mig ud for at holde af Deres Fædreland — ikke sandt? Jeg haaber at forlade det, og blive borte i adskillige Aar, om ikke for bestandig, og det skulde være i Løbet af et Par Uger."

„Og Deres Niece, Hr. Sabin?"

„Hun ledsager mig naturligvis. Hun kan næsten endnu mindre lide dette Land end jeg. Maaske vor Afrejse under de foreliggende Forhold er det bedste, der kan ske; den kommer under alle Omstændigheder belejlig."

„Jeg kan ikke være enig med Dem," sagde Wolfenden; „for mig er den meget ubelejlig. Jeg behøver næppe at sige, at jeg ikke har opgivet mit Ønske om at gøre Deres Niece til min Hustru."

„Jeg troede," sagde Sabin med en satirisk Klang i Stemmen, „at De vilde have banlyst enhver Tanke om nogen Forbindelse med saa mistænkelige Personer."

„Jeg har aldrig haft nogen som helst Mistanke til Deres Niece," sagde Wolfenden roligt.

„Det vilde vist smigre hende meget," erklærede Sabin. „Men jeg kan ikke se, hvilke Grunde De har til at vedblive at haabe paa noget umuligt. Min Nieces Afslag syntes mig at være tydeligt nok, især naar man sætter det i Forbindelse med mit positive Forbud."

„Deres Niece er dog vist myndig," sagde Wolfenden. „Jeg vilde ikke ulejlige Dem med Deres Samtykke, hvis jeg kunde faa hendes, og jeg kan lige saa godt sige Dem straks, at jeg paa ingen Maade opgiver at faa det."

Sabin bed sig i Læben; hans mørke Øjne skød pludselig Lynstraaler.

„Jeg gad vide, Lord Wolfenden," sagde han, „hvorledes De vil motivere, at min Stemme slet ikke skal have noget at sige i den Sag."

„Delvis dermed," svarede Wolfenden, „at, som jeg allerede har sagt, Deres Niece er myndig, og dels med, at De holder fast ved ikke at nævne mig nogen bestemt Grund til Deres Afslag."

„Jeg har sagt Dem tydeligt," sagde Sabin, „at min Niece er forlovet og skal giftes i Løbet af et halvt Aar."

„Med hvem? Hvor er han? Hvorfor er han ikke her? Deres Niece gaar ikke med Forlovelsesring. Jeg skal svare for, at hvis hun, som De siger, er forlovet, saa er det ikke med sin egen fri Vilje."

„De taler som en Taabe," sagde Sabin med farlig Ro. „Det er ikke Skik og Brug mellem Folk, der hører til den Klasse, som min Niece færdes i, altid at gaa med Forlovelsesring. Sine Følelser har hun Gudskelov tilstrækkelig Selvbeherskelse til at holde for sig selv, og Deres Antagelse beror simpelt hen paa komplet Uvidenhed. Jeg beder Dem for sidste Gang, Lord Wolfenden, om at opføre Dem som en fornuftig Mand og opgive et Haab, der kun kan ende med Skuffelse."

„Det har jeg ikke i Sinde at gøre," sagde Wolfenden vredt. „Vi Englændere er en halsstarrig Race, som De selv en Gang var saa høflig at bemærke. Deres Niece er den eneste Kvinde, som jeg har ønsket at ægte, og jeg vil ægte hende, hvis **jeg kan.**"

„Jeg skal gøre det til en speciel Opgave," sagde Sabin fast, „at sørge for, at alt Samkvem mellem Dem og hende ender straks."

Wolfenden rejste sig.

„Det er øjensynlig unyttigt," sagde han, „at fortsætte denne Samtale. Nu har jeg sagt Dem min Mening, og jeg vil søge at opnaa min Hensigt saa godt, jeg kan. Farvel."

Sabin holdt Haanden frem.

„Jeg har endnu et Ord at sige Dem," erklærede han. „Det vedrører Deres Fader."

„Jeg ønsker ikke at drøfte min Fader eller noget som helst andet med Dem," sagde Wolfenden roligt, „og hvad angaar min Faders Arbejde, er jeg bestemt paa at løse den Gaade, der staar i Forbindelse med det, en Gang for alle. Jeg har telegraferet til Hr. C., om han vil komme hertil og, hvis det er nødvendigt, tage Papirerne i Besiddelse. Saa kan De faa de Underretninger, De ønsker, af ham selv."

Sabin rejste sig langsomt, hans lange hvide Fingre holdt fast om den vidunderlige Stok. Der var et mærkeligt Glimt i hans Øjne, og hans Kinder var blege af Lidenskab.

„Tak skal De have, fordi De siger mig det," sagde han; „det er en værdifuld Oplysning. Jeg skal ganske vist henvende mig til Hr. C."

Han havde nærmet sig mere og mere til Wolfenden. Pludselig standsede han, og med en rask Bevægelse løftede han Stokken, som han havde støttet sig til, op over sit Hoved. Den hvirvlede rundt i en Halvkreds. Wolfenden, der stirrede paa dette funklende grønne Lysglimt, tøvede et Øjeblik, saa sprang han tilbage; men det var for sent. Stokken ramte ham i Hovedet, og hans udstrakte Arm kunde kun afværge Slagets Styrke lidt. Han sank stønnende om paa Gulvet.

KAPITEL XXXII.

Helènes Hemmelighed.

Ved Lyden af hans Fald aabnede Helène, som var gaaet gennem Vestibulen, Døren, ligesom Sabins Haand laa paa Nøglen. Da han saa', at han ikke kunde skjule, hvad der var sket, for hende, modsatte han sig ikke, at hun traadte ind. Hun kom midt ind i Værelset med et undertrykt Ræd-

selsskrig. Hun og Sabin bøjede sig ned over Wolfendens ubevægelige Skikkelse. Sabin aabnede Vesten og følte paa hans Hjerte. Hun talte ikke, før han havde holdt sin Haand der i nogle Sekunder. Saa spurgte hun:

„Har du dræbt ham?“

Sabin rystede paa Hovedet og smilede blidt.

„Nej, det er hans Hjerneskal for tyk til,“ sagde han. „Kan du faa et Fad Vand og et Haandklæde uden at nogen ser det?“

Hun nikkede og hentede det i sit eget Værelse. Vandet var friskt og koldt og Haandklædet af fint Lærred, der duftede af Violer. Men hverken disse Ting eller hendes blide, varme Aandedrag paa hans Kind syntes paa mindste Maade at kunne kalde ham til Live. Han laa ganske stille i den samme tunge, bedøvede Tilstand. Sabin stod og saa' tankefuldt paa ham. Hans Ansigt var blevet næsten gustent.

„Det er bedst at sende Bud efter en Læge,“ hviskede Helène heftigt. „Jeg henter en selv, hvis du ikke gør det.“

„Jeg véd lige saa meget som nogen som helst Læge,“ sagde han. „Manden er ikke død eller døende, og der er næppe Tale om, at der skulde være nogen Fare. Mon vi ikke kan flytte ham hen paa den Sofa?“

Det lykkedes dem. Medens Sabin saa gik frem og tilbage i Værelset, saa' han, at der endnu holdt en Vogn udenfor. Han rynkede Panden og stod et Øjeblik og stirrede paa den. Saa gik han.

„Venter De paa Lord Wolfenden?“ spurgte han Tjeneren.

Manden saa' forbavset paa ham.

„Ja. Han steg af her for omtrent en Time siden, og jeg fik ikke Ordre til at køre hjem.“

„Lord Wolfenden har øjensynlig helt glemt Dem,“ sagde Sabin. „Han gik ud af Bagporten for at gaa ned til Golfpladsen, og jeg skal straks hen til ham dér. Han kommer slet ikke tilbage hertil, saa det er bedst, De kører hjem.“

Manden tog til Hatten.

„Meget vel!“

Et Øjeblik efter var Wolfendens Vogn forsvundet. Sabin gik tilbage til Værelset. Hans Udtryk var haardt, og der var en kold Glans i hans Øjne. Helène laa endnu paa Knæ ved Siden af Wolfenden. Hun talte til Sabin uden at se op.

„Jeg tror, han har det lidt bedre. Han aabnede Øjnene for et Øjeblik siden.“

„Han er ikke alvorlig saaret,“ sagde Sabin. „Maaske der kan være en lille Hjernerystelse, men mere er det ikke. Spørgsmaalet er for det første, hvad vi skal gøre med ham, og for det andet, hvorledes vi bedst skal anvende den Tid, som maa forløbe, inden han er rask nok til at tage hjem.“

Hun saa' rædselsslagen paa ham. Han var altid saadan; hvad der end hændte, saa gjorde det intet Indtryk paa ham. Han tænkte kun paa at benytte alt til sine egne Formaal. Hans Nerver var af Staal og hans Hjerte jernhaardt.

„Jeg synes,“ sagde hun, „at jeg først vilde overbevise mig om, at han i det hele taget kan komme sig.“

Sabin svarede mekanisk. Hans Tanker syntes at være langt borte.

„At han kommer sig er en afgjort Sag,“ sagde han. „Hans Hjerneskal var for haard til at gaa i Stykker; men han maa ligge et Par Timer. Hvad det kommer an paa for mig er at bestemme, paa hvad Maade jeg skal bruge de Par Timer med den størst mulige Fordel.“

Hun saa' bort fra ham og gyste. Denne lidenskabelige Koncentrering af alle Kræfter om en eneste Ting havde gjort denne Mand til en Djævel. Medens hun knælede dér ved Siden af den unge Englænder, som for et Par Minuter siden havde syntes at være Inkarnationen af al mandig Kraft, slog et langsomt voksende Forsæt Rod hos hende.

Sabin rejste sig. Han var kommet til en Beslutning.

„Helène,“ sagde han, „jeg gaar en Time, maaske to. Vil du sørge for ham, indtil jeg kommer tilbage?“

„Ja.“

„Vil du love ikke at forlade ham eller at sende Bud efter en Læge?“

„Det lover jeg, med mindre han bliver daarligere.“

„Han bliver ikke daarligere. Han kommer til sin Bevidsthed i mindre end en Time. Behold ham hos dig saa længe, du kan; han er sikrest her. Husk paa det.“

„Det skal jeg,“ svarede hun.

Han forlod Værelset, og hun hørte snart Lyden af Vognhjul i Alléen. Det lettede hende umaadeligt, at han var borte. Saa gik hun hen til Vinduet og saa' Vognen forsvinde ned ad Vejen i en rivende Fart. Hun gik atter hen til Wolfenden. Dér blev hun i næsten en Time. Hun badede hans Hoved, hældte af og til lidt Kognak ind imellem hans Tænder og iagttog, at hans Aandedræt blev mere regelmæssigt, medens den uhyggelige Hvidhed i Ansigtet efterhaanden blev afløst af en naturlig Farve. I al den Tid var hun optaget af dybe Tanker. Et Par Gange rørte hendes Hænder kærligt, næsten kærtegnende ved hans Haar. Hun bøjede sig ned over hans Ansigt; han var øjensynlig endnu helt bevidstløs. Hun tøvede et Øjeblik; den røde Farve brændte paa ét lyst Sted paa hendes Kinder. Hun bøjede sig ned og kyssede ham paa Panden, medens hun hviskede noget. Næsten før hun kunde trække sig tilbage, aabnede han Øjnene. Hun var overvældet af Forvirring, men da hun saa, at han ikke havde nogen klar Bevidsthed om, hvad der var sket, genvandt hun hurtigt sin Selvbeherskelse. Han stirrede forvirret omkring og saa' hende saa ind i Ansigtet.

„Hvad er der sket?“ spurgte han. „Hvor er jeg?“

„De véd nok, De er hos os,“ sagde hun roligt. „De kom ind til Hr. Sabin i Morges, og jeg er bange for, at De har haft et Sammenstød med ham.“

„Naa, det var den væmmelige Stok,“ sagde han langsomt. „Han slog mig pludselig. Hvor er han?“

Hun svarede ikke straks. Det var sikkert bedst ikke at sige, at hun for kort Tid siden havde set ham køre hurtigt bort i Retning af Deringham Hall.

„Han kommer snart tilbage," sagde hun. „Tænk ikke paa ham. Jeg kan ikke sige Dem, hvor jeg er ked af det."

Han genvandt hurtigt sine Kræfter. Der var noget i hendes Øjne, som fik Blodet til at fare varmt gennem hans Aarer. Med hvert Øjeblik, der gik, følte han sig bedre.

„Jeg ønsker ikke at tænke paa ham," mumlede han. „Jeg vil ikke tænke paa nogen anden end Dem."

Hun saa' ned paa ham med et halvt rørende, halvt mørkt Træk om Munden.

„De maa være saa god ikke at gøre Kur til mig; ellers maa jeg forlade Dem," sagde hun. „Hvor kan De tænke paa den Slags Ting i den Tilstand, De er i? De vil vel ikke have, at jeg skal gaa, vel?"

„Nej, tværtimod," svarede han. „Jeg ønsker at beholde Dem hos mig altid."

„Det er umuligt," sagde hun kort.

„Intet er umuligt," erklærede han, „naar man beslutter sig til det og bliver enig med sig selv. Og det er jeg blevet."

„Er alle Englændere saa selvtillidsfulde som De?"

„Jeg véd intet om andre Mænd," erklærede han. „Men jeg elsker Dem, Helène, og jeg er ikke vis paa, at De ikkehar lidt tilovers for mig."

Hun trak Haanden bort.

„Nu gaar jeg," sagde hun, „og det er Deres egen Skyld. De har jaget mig bort."

Hendes Kjole raslede, medens hun gik henimod Døren, men hun gik ikke langt.

„Jeg føler mig ikke saa vel," sagde han roligt. „Jeg tror, at jeg besvimer."

Et Øjeblik efter laa hun igen paa Knæ ved hans Side. Hans Greb om hendes Fingre var vidunderlig stærkt, naar man tog Hensyn til, at han var en Mand, der var lige ved at besvime.

„Nu føler jeg mig bedre," sagde han roligt. „Jeg bliver rask, hvis De bliver ganske roligt her og ikke gaar omkring."

Hun saa' tvivlende paa ham.

„Jeg tror aldeles ikke, at De føler Dem ilde til Mode," sagde hun. „De lyver for mig."

„Nej, jeg gør ikke," svarede han. „Naar De er her, føler jeg mig helt anderledes."

„Jeg bliver her gerne, hvis De vil opføre Dem ordentligt."

„Vil De ikke sige mig, hvad det er at opføre sig ordentligt?" bad han.

„For Øjeblikket bestaar det i, at De ikke maa sige Dumheder," sagde hun leende.

„Hvad der er sandt, kan ikke være dumt," erklærede han. „Det er sandt, at jeg aldrig er lykkelig uden Dem. Det er derfor, jeg aldrig vil opgive Dem."

Hun saa' ned paa ham med straalende Øjne, men rynkede Panden let.

„Hvis De bliver ved at gøre Kur til mig, saa gaar jeg min Vej. Det er ikke tilladt. Kan De forstaa det?"

Han sukkede.

„Jeg er bange for, at jeg altid kommer til at gøre det, der er forbudt," svarede han blidt, „for jeg elsker Dem, og jeg vil aldrig blive ked af at fortælle Dem det."

„Saa maa jeg sørge for, at De faar mindre Lejlighed til det," erklærede hun, idet hun gjorde et lille uheldigt Forsøg paa at tage sin Haand fra ham.

„Hvis De mener det," sagde han, „maa jeg benytte denne Lejlighed saa godt som muligt. Helène, De kunde holde af mig, det véd jeg, og jeg kunde gøre Dem lykkelig. De siger nej til mig, fordi der er en Slags Forbindelse, jeg vil ikke kalde det Forlovelse, mellem Dem og en anden. Jeg er sikker paa, at De ikke bryder Dem om ham. Lad være at gifte Dem med ham. Det bliver en stor Ulykke for Dem. Mange Kvinders Liv er blevet ødelagt paa den Maade. Kæreste Ven," tilføjede han og fik Mod, fordi hun vendte Ansigtet bort fra ham, „jeg kan gøre Dem lykkelig, det er jeg vis paa. Jeg véd ikke, hvem De er eller hvem Deres Familie er; men Deres Venner skal være mine Venner — jeg bryder mig ikke om noget som helst andet end min Kærlighed til

Dem. Jeg véd ikke, hvad jeg skal sige til Dem, Helène. Der er en Skygge i Deres Tanke, som synes Dem at træde imellem os. Jeg véd ikke, hvad det er, ellers vilde jeg forjage den. Sig mig, vil De ikke give mig noget Haab?“

Hun overlod sin anden Haand til hans utaalmodige Fingre og saa' tankefuldt ned paa ham; men der var noget i hendes Blik, som han ikke kunde udgranske. En Ting var han vis paa; der var lidt Ømhed, som funklede i hendes mørke, straalende Øjne, lidt Sorg, lidt Ubestemthed. I det hele var han forhaabningsfuld.

„Kære Ven,“ sagde hun blidt, „maaske jeg har lidt tilovers for Dem. Maaske — ja, maaske en Gang i Fremtiden, kan det, De tænker paa, være muligt. Jeg véd det ikke. Der er sket noget, som ikke berører Dem, og som har forandret mit Liv. De maa lade mig være i Ro en kort Tid. Men jeg vil love Dem én Ting. Den Forbindelse, De talte om, skal blive afbrudt. Jeg vil ikke have mere at gøre med den Mand.“

Han sad oprejst.

„Helène,“ sagde han. „De gør mig meget lykkelig; men der er én Ting, som jeg maa bede Dem om, og som De maa tilgive, at jeg beder om. Den Forbindelse, De taler om, har den noget at gøre med Hr. Sabin?“

„Nej,“ svarede hun hurtigt. „Jeg vilde i Grunden saa gerne fortælle Dem alt; men jeg har aflagt et højtideligt Løfte, som jeg maa holde. Min Mund er forseglet, men jeg vil gerne, at De forstaar én Ting, hvis De nogen Sinde har næret nogen Tvivl. Sabin er virkelig min Onkel, min Morbroder. Han er optaget af et stort Foretagende, i hvilket jeg spiller en nødvendig Rolle. Han er pludselig blevet meget bange for Dem.“

„Bange for mig!“ udbrød Wolfenden.

Hun nikkede.

„Jeg bør maaske sige Dem, at mit Giftermaal med en anden er nødvendigt for at sikre hans Planer fuldstændigt

Held. Saa De kan nok forstaa, at han derfor vil holde os fra hinanden.“

„Jo mere De fortæller mig, des mere forvirret bliver jeg,“ erklærede Wolfenden. „Hvorfor overfaldt han mig pludselig paa denne Maade? Han vilde dog sikkert ikke dræbe mig?“

Hendes Haand i hans syntes at blive koldere.

„De var uforsigtig,“ sagde hun.

„Uforsigtig! Paa hvilken Maade?“

„De sagde, at De havde sendt Bud til Hr. C. og bedt ham om at komme og gaa Deres Faders Papirer igennem.“

„Ja, hvad saa?“

„Jeg kan ikke sige Dem mere.“

Wolfenden rejste sig. Han var endnu svimmel, men han kunde staa paa Benene.

„Alt, hvad han fortalte mig her, var altsaa et Væv af Løgn! Helène, De maa ikke blive hos saadan en Mand. De kan ikke vedblive at bo hos ham.“

„Det har jeg heller ikke i Sinde,“ svarede hun. „Jeg vil bort herfra. Det, der er sket i Dag, er mere, end jeg kan tilgive ham. Men De maa ikke dømme ham for haardt. Paa sin Maade er han en stor Mand, og han planlægger store Ting, som ikke er udelukkende til hans Fordel. Men han er samvittighedsløs! Saa længe Formaalet er stort, tror han sig berettiget til at benytte alle Midler.“

Wolfenden gyste.

„De maa ikke blive en Dag længere hos ham,“ udbrød han. „Kom til Deringham Hall. Min Moder vil hellere end gerne komme over og hente Dem. Der er for Øjeblikket ikke meget muntert, men alt er bedre end at lade Dem blive her sammen med denne Mand.“

„Nej,“ sagde hun, „det kan jeg ikke, og De maa ikke tro, at jeg ikke har andre Slægtninge og Venner, fordi jeg har boet hos Hr. Sabin. Jeg har saamænd nok af dem, men det blev arrangeret saadan, at jeg skulde forlade dem en Tid. Jeg kan tage tilbage, naar jeg vil, og jeg er fuldstændig Herre over min Person.“

„Tag saa straks tilbage," bad han febrilsk. „Jeg kan ikke finde mig i den Tanke, at De skulde bo her sammen med ham en Time længere. Faa nu Deres Sager pakkede og giv Deres Pige Ordrer. Lad mig følge Dem til Stationen. Jeg vil se Dem forlade dette nederdrægtige Hus og denne Atmosfære af Bedrageri og Løgn paa samme Tid som jeg."

Der spillede et svagt Smil om hendes Læber.

„Jeg har ikke været saa ked af at være her," sagde hun blidt.

Han strakte Armene ud, men hun undveg ham.

„Jeg haaber — ja, jeg véd," sagde han, „at De aldrig vil fortryde den Tid. Sig mig, hvad De nu vil gøre."

„Jeg rejser herfra i Eftermiddag," sagde hun, „og tager lige til nogle Venner i London. Saa lægger jeg nye Planer eller rettere sagt laver om paa de gamle. Naar jeg er blevet enig med mig selv, skriver jeg til Dem. Men husk — jeg lover intet."

Han holdt Hænderne frem.

„Men De skriver til mig, ikke sandt?"

Hun nølede.

„Nej, jeg skriver ikke til Dem. Jeg vil ikke engang give Dem min Adresse, De maa være taalmodig en kort Tid."

„Men De tager ikke bort, De forlader i alt Fald ikke Evropa uden at se mig?"

„Ikke, med mindre jeg tvinges til det," sagde hun, „og hvis jeg saa rejser, saa kommer jeg tilbage igen eller lader Dem vide, hvor jeg er. De kan være ganske rolig, jeg smutter ikke saadan bort fra Dem. De skal nok faa mig at se igen."

Wolfenden var misfornøjet.

„Jeg hader den Tanke at lade Dem rejse," sagde han. „Jeg hader al den Hemmelighedsfuldhed. Ja, at tænke sig, jeg véd jo ikke engang Deres Navn! Det er latterligt! Hvorfor kan vi ikke tage sammen til London og gifte os i Morgen? Saa havde jeg Ret til at beskytte Dem imod denne Skurk."

Hun lo blidt. Hendes Læber var delt i fine Krusninger, og hendes Øjne lyste af Lystighed.

„Hvor De er brillant!“ sagde hun. „Og saa siger Damerne i mit Fædreland, at Englænderne er træge Bejlere.“

„Vil De ikke bevise det modsatte?“ sagde han bedende.

Hun rystede paa Hovedet.

„Det er allerede bevist. Men hvis De er sikker paa, at De føler Dem rask nok til at gaa, saa vær saa venlig at gaa nu. Jeg tager til London med Eftermiddagstoget.“

Han holdt Hænderne frem og prøvede endnu en Gang at drage hende til sig, men hun traadte leende tilbage.

„De maa endelig være taalmodig,“ sagde hun, „og huske, at jeg endnu i Dag er forlovet med — en anden! Farvel!“

KAPITEL XXXIII.

Sabin triumferer.

Wolfenden følte sig endnu svag og svimmel til Mode, og den friske Luft genoplivede ham kun til Dels. Han gik langsomt og hvilede sig mere end én Gang. Det tog ham næsten en halv Time at naa Korsvejen. Her sad han paa en Sten et Par Minuter, indtil han begyndte at føle sig noget bedre. Ligesom han forberedte sig til at gaa igen, opdagede han en Vogn, som kom kørende hurtigt ned ad den private Vej fra Deringham Hall.

Han stod stille og iagttog den. Vejen var tung efter den megen Regn, og Mudderet sprøjtede op fra de flyvende Hjul og stænkede paa Vognen og naaede endogsaa den Mand, der sad paa Bukken. Hestene havde givet sig til at galopere, og Kusken lænede sig fremad med Pisken i Haanden. Han vidste straks, hvis Vogn det var. Det var den lille Brougham, som Sabin havde haft med fra London. Han havde altsaa været oppe paa Slottet! Wolfenden blev meget alvorlig. Han stod omtrent midt paa Vejen. Hestene maatte standses lidt

ved den skarpe Drejning foran ham. De vilde sandsynligvis blive lidt sky, naar de saa' ham staa der; han kunde faa dem til at standse. Derfor blev han staaende ubevægelig. De kom nærmere og nærmere. Wolfenden bed Tænderne sammen og glemte sin Svimmelhed. Nu var de næsten lige ved ham. Til hans Overraskelse gjorde Kusken intet Tegn til at standse de galoperende Heste. Det syntes umuligt, at de kunde komme rundt om Omdrejningen i den Fart, de løb i. De havde Fraade om Mulerne, og deres Øjne var røde. De var næsten helt henne ved Wolfenden, inden han saa', hvad det var, der skete. De gjorde intet Forsøg paa at dreje om det Hjørne, som han bevogtede, men fo'r lige forbi ham langs ad Vejen til Cromer. Wolfenden raabte og slog ud med Armene, men Kusken saa' ikke engang i Retning af ham. Han fik et Glimt af Sabins Ansigt, medens denne lænede sig tilbage mod Hynderne, mørk og satyragtig. De tynde Læber syntes at skille sig i et triumferende Smil, medens han saa' Wolfenden staa der. Det var helt forbi i et Øjeblik. Nu var Vognen med sine hvirvlende Hjul allerede kun en Plet i det Fjerne.

Wolfenden saa' paa sit Uhr. Det viste fem og tyve Minuter i et. Sabins Hensigt var tydelig nok. Han prøvede paa at naa Eksprestoget, der gik til London Klokken ét. At forfølge den Vogn var absolut haabløst. Wolfenden vendte sig om imod Deringham Hall og skyndte sig af Sted. Han var opfyldt af en ubestemt Frygt. Mindet om Sabins Smil gjorde ham uhyggelig til Mode. Det var lykkedes ham. Hvorledes? Maaske ved Vold! Wolfenden glemte de Smerter, han havde i Hovedet. Han var kun optaget af en umaadelig Iver efter at naa sit Bestemmelsessted. Hvis Sabin saa meget som havde løftet en Haand, skulde han bøde for det. Han forstod nu, hvorfor han havde faaet det Slag. Det var for at holde ham borte. Han ilede af Sted med sammenbidte Tænder og blev hed i Hovedet af lidenskabelig Vrede. Sabin havde narret ham!

Han naaede den sidste Omdrejning, skyndte sig op ad

Trappen og traadte ind i Vestibulen. Tjenerne var, hvor de plejede at være. Der var ikke Tegn til, at der var sket noget. De saa' nysgerrigt paa ham, men det kunde skyldes den Uorden, hans Toilette var i.

„Hvor er Admiralen, Groves?" spurgte han nervøst.

„I Billardværelset," svarede Manden.

Wolfenden standsede pludselig og saa' forbavset paa Manden.

„Hvor er han?"

„I Billardværelset," gentog Tjeneren. „Han spurgte efter Deres Herlighed for et Øjeblik siden."

Wolfenden gik hurtigt til venstre og traadte ind i Billardværelset. Hans Fader stod der uden Frakke og med en Kø i Haanden. Saa snart han vendte sig om, opdagede Wolfenden en mærkelig Forandring i hans Ansigt og Udtryk. De haarde Linier var forsvundet, hvert Spor af Angst syntes at have forladt ham. Hans Øjne var blide og klare som et Barns. Han vendte sig om imod Wolfenden med et venligt Smil og begyndte straks at smøre Kridt paa sin Kø.

„Kom og spil et Spil med mig, Wolfenden," udbrød han muntert. „Du maa give mig noget forud, for jeg er helt ude af Øvelse. Lad os spille til hundrede, saa kan du give mig tyve forud."

Wolfenden skjulte sin Forbavselse med en Anstrengelse.

„Det er længe siden, vi har spillet sammen," sagde han.

Hans Fader saa' et Minut paa ham og syntes forvirret.

„Ikke saa meget længe siden. Var det ikke i Gaar eller i Forgaars?"

Wolfenden tænkte et Øjeblik paa, om ikke det Slag havde gjort hans Hjerne Fortræd. Det var flere Aar siden, han havde set Billardværelset paa Deringham Hall blive aabnet.

„Jeg husker det ikke bestemt," stammede han. „Maaske jeg tog fejl. Tiden gaar saa hurtigt."

„Jeg gad vide," sagde Admiralen, der bevægede sig rask omkring Billardet, „hvorledes det i det hele taget er fat med jer unge Mænd, som ingenting bestiller. Det er en stor

Fejl ikke at have noget Kald, Wolfenden. Jeg vilde ønske, at jeg kunde faa dig til at indse det.“

„Jeg er ganske enig med dig,“ sagde Wolfenden. „Men du maa nu ikke betragte mig som en fuldstændig Drivert. Jeg har jo taget min Eksamen som Advokat, skønt jeg ikke praktiserer, og jeg tænker alvorligt paa Parlamentet.“

Admiralen rystede paa Hovedet.

„Det er en daarlig Karriere, min Dreng, det er en daarlig Karriere. Følg mit Raad og hold dig borte fra Parlamentet. Naa, nu vil jeg sætte den røde Kugle i Hullet. Jeg kan ikke lide den røde Kugle, Wolfenden. Den bliver ved at se paa mig ligesom — ligesom den Mand! Aa!“

Han slyngede sin Kø ned paa Gulvet og fo'r tilbage.

„Se, Wolfenden!“ raabte han. „Han griner ad mig! Kom her, min Dreng! Sig mig Sandheden! Er jeg blevet narret? Han sagde til mig, at han var Hr. C., og jeg gav ham alt! Se paa hans Ansigt, hvor det forandrer sig! Han ligner ikke C. nu! Han ligner — hvem er det, han ligner? C.s Ansigt er ikke saa blegt som hans, og han halter ikke. Jeg synes, jeg kan huske ham! Kan du ikke hjælpe mig? Kan du ikke se ham, min Dreng?“

Han havde bevæget sig langsomt tilbage. Nu lænede han sig igen til Muren. Hans Ansigt var hvidt og fuldstændig blodløst, hans Øjne vilde og Pupillerne udspilede.

Wolfenden lagde sin Kø ned og gik hen til ham.

„Nej, jeg kan ikke se ham, Fader,“ sagde han venligt. „Jeg tror, det maa være Indbildning. Du har arbejdet for meget.“

„Du er blind, min Dreng,“ mumlede Admiralen. „Hvor var det, jeg saa' ham sidst? Der var Sand — og en brændende Sol — hans Skud gik for højt, men jeg sigtede lavt og ramte ham. Han opførte sig korrekt. Han var Aristokrat, og han glemte det aldrig. Men hvorfor kalder han sig C.? Hvad har han at gøre med mit Arbejde?“

Det var for Wolfenden, som om der sad en Klump i hans Hals. Han begyndte at ane, hvad der var sket.

„Lad os gaa ind i den anden Stue, Fader," sagde han. „Det er for koldt til at spille Billard."

Admiralen strakte sin Arm ud. Han syntes pludselig at være blevet svag og gammel. Hans Øjne var sløve, og han mumlede til sig selv. Wolfenden førte ham ud af Værelset og op i hans egen Stue. Dér gjorde han Undskyldning, fordi han et Øjeblik forlod ham, og skyndte sig saa ned i Bogsalen. Dér sad Blatherwick og skrev alene.

„Blatherwick," udbrød Wolfenden, „hvad er der sket i Dag? Hvem har været her?"

Blatherwick blev ildrød i Hovedet.

„Frøken Merton var her, og der var en Herre sammen med hende. Han kom vist fra Indenrigsministeriet, tror jeg."

„Hvem lukkede ham ind i Bogsalen?" spurgte Wolfenden alvorligt.

Blatherwick fingererede ved sin Flip, som om den sad for stramt, og syntes i det hele taget at være uhyggelig til Mode.

„Jeg gav ham Lov til at komme ind efter Frøken Mertons Anmodning," sagde han nervøst. „Jeg troede, at Hendes Naade havde sendt Bud efter ham. Forhaabentlig har jeg ikke gjort noget galt."

„De er en Æsel, Blatherwick," udbrød Wolfenden vredt. „Det lader til, at De finder Fornøjelse i at lade Dem bruge af Bedragere og Tyve. Nu har min Fader helt mistet Forstanden, og det er Deres Skyld. De skulde helst tage herfra straks! De er altfor lettroende for denne Verden."

Wolfenden gik henimod sin Moders Værelse, men et Skrig oven fra fik ham til at forandre Retning. Lady Deringham og han mødte hinanden udenfor hans Faders Dør og traadte ind i Værelset sammen. De stod Ansigt til Ansigt med Admiralen.

„Af Vejen!" raabte han rasende. „Kom med mig, Wolfenden! Vi maa følge efter ham. Jeg maa have mine Papirer tilbage eller dræbe ham! Jeg har drømt. Han sagde, at han var C., og jeg gav ham alt, hvad han bad mig om! Vi

maa have dem tilbage. Store Gud! Hvis han offentliggør dem, er vi ødelagte! — Hvor kom han fra? — Man sagde mig, at han var død! — Er han kommet tilbage fra Helvede? Jeg skød ham engang! Han har aldrig glemt det! Dette er hans Hævn! Aa, du store Gud!“

Han sank ned paa en Stol. Sveden stod paa hans Pande i store Perler, og han rystede fra Top til Taa. Pludselig sank hans Hoved ned, og Ordene døde bort paa hans Læber. Han var bevidstløs. Grevinden knælede ved hans Side, og Wolfenden stod bøjet over hende.

„Véd du, hvad der er sket her?“ spurgte Wolfenden.

„Nej, ikke rigtig,“ hviskede hun; „men jeg véd, at Hr. Sabin paa en eller anden Maade er kommet ind i Bogsalen, og det er det, der har gjort det Indtryk paa ham. Dér kommer Doktoren.“

Dr. Whitlett traadte ind. De saa' alle tre paa Admiralen, og Doktoren gjorde et Par hurtige Spørgsmaal. Der var ganske vist en stor Forandring i hans Ansigt. Et Par stærke Linier var forsvundne, Ansigtet var mildere og yngre. Det saa' ud som et Barns Ansigt. Wolfenden var bange for at se Øjnene aabne; han syntes allerede i Fantasien at se deres tomme, meningsløse Stirren. Dr. Whitlett rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Jeg er bange for, at Lord Deringham ikke vil erindre noget, naar han kommer til sig selv igen,“ sagde han alvorligt. „Det er et meget alvorligt Tilfælde.“

Wolfenden bed Tænderne sammen. Dette var altsaa Resultatet af Sabins Besøg.

KAPITEL XXXIV.

Blanche Mertons listige Plan.

Omtrent Klokken fire om Eftermiddagen, da Helène beredte sig til at forlade Huset, kom der et Telegram fra Sabin til hende.

„Jeg har haft Held med mig, og jeg er nu paa Vejen til London. Det er bedst, du følger efter, naar det passer, men kom ikke senere end i Morgen.“

Hun rev det i Stykker og nynnede en Melodi.

„Det er nok,“ mumlede hun. „Jeg er ikke ærgerrig længer. Jeg tager rigtignok til London, min kære Onkel, men ikke til Kensington. Du kan spille Richelieu for Henri og min Fætter, hvis du har Lyst. Jeg gad vide —“

Hendes Ansigt blev blidere og mere tankefuldt. Pludselig lo hun ligefrem til sig selv. Hun gik hen og satte sig paa den Sofa, som Wolfenden havde ligget paa.

„Det vilde have været simplere,“ sagde hun til sig selv. „Hvor det ligner en Mand at tænke paa noget saa dristigt. Jeg vilde ønske — jeg vilde næsten ønske — at jeg havde samtykket. Hvilken yndig Fornemmelse, det vilde have været. Cécile vil le, naar jeg fortæller hende om det. Hun har altid syntes, jeg var ærgerrig, kun ærgerrig — og nu har jeg opdaget, at jeg har et Hjerte og det kun for at give det bort! H é l a s!“

Det bankede paa Døren og en Tjener traadte ind.

„Frøken Merton vilde gerne vide, om De har et Øjeblik tilovers for hende, Frøken,“ meldte Tjeneren.

Helène saa' paa Uhret.

„Jeg skal meget snart af Sted,“ sagde hun, „saa det er bedst, hun kommer ind straks.“

Manden trak sig tilbage, men kom næsten straks igen og viste Frøken Merton ind. For første Gang lagde Helène Mærke til, hvor smuk den unge Pige var. Hendes sirlige, fine lille Skikkelse traadte frem til sin største Fordel i den smukke Kjole, hun gik med, og der var en let Rosenfarve paa hendes Kinder. Helène, som ikke kunde lide sin Onkels Maskinskriverske og næppe endnu havde talt med hende, blev staaende og ventede paa at høre, hvad hun havde at sige.

„Jeg vilde gerne have talt med Hr. Sabin,“ begyndte hun. „Kan De ikke sige mig, naar han kommer tilbage?“

„Han er taget til London," svarede Heléne, „og kommer aldeles ikke tilbage."

Blanches Overraskelse var øjensynlig ægte.

„Det sagde han ikke noget om for et Par Timer siden," udbrød hun. „Jeg véd, at De er indviet i hans Fortrolighed. I Morges gav han mig noget at udrette. Jeg skulde faa Hr. Blatherwick bort fra Gaarden og beholde ham hos mig saa længe, som jeg kunde. Kender De ikke Hr. Blatherwick? Naa, saa kan De ikke sympatisere med mig. Jeg har været sammen med ham siden Klokken ti, men tilsidst kunde jeg ikke holde paa ham længer. Han er gaaet tilbage til Herregaarden."

„Hr. Sabin skriver sandsynligvis til Dem," sagde Helène. „Dette Hus er lejet for fjorten Dage endnu, og De kan naturligvis blive her, hvis De vil. De hører sikkert fra ham i Løbet af et Par Dage."

Frøken Merton trak paa Skuldren.

„Ja, saa tager jeg mig en Ferie," erklærede hun. „Jeg har renskrevet alt det Arbejde, jeg havde. Har De ikke tabt noget dér?"

Hun bøjede sig pludselig fremad og tog en Medaillon op fra Gulvet.

„Er det Deres?" spurgte hun. „Ih, men nej —"

Hun holdt fast paa Medaillonen. Hendes Øjne syntes som nittede til den. Det var en lille Guldmedaillon, og der var en Krone og et Bogstav indgraveret paa den. Frøken Merton saa' forbavset paa den.

„Ih, nej da, den tilhører jo Wolf — Lord Wolfenden," udbrød hun.

Helène saa' paa hende med kold Overraskelse.

„Det er meget muligt," sagde hun. „Han har været her for kort Tid siden."

Frøken Merton knugede Medaillonen med sin Haand, som om hun var bange for, at den skulde blive taget fra hende.

„Har han været her i dette Værelse?"

„Ja, han var her for at tale med Hr. Sabin og blev her i nogen Tid.“

Frøken Merton var lidt blegere. Hun saa' ikke fuldt saa godt ud nu.

„Talte De med ham?“ spurgte hun.

Helène rynkede Brynene.

„Jeg forstaar næppe,“ sagde hun, „hvad det vedrører Dem; men siden De spørger mig, har jeg ikke noget imod at sige Dem, at jeg talte med Lord Wolfenden. Han blev her nogen Tid efter, at Hr. Sabin var kørt.“

„Det var maaske derfor, jeg blev sendt bort?“ sagde Frøken Merton skarpt.

Heléne saa' paa hende gennem de halvtlukkede Øjenlaag.

„Jeg tror, at De er en meget impertinent ung Dame,“ sagde hun. „Vær saa venlig at lægge den Medaillon paa Bordet og at forlade dette Værelse.“

Den unge Pige gjorde ingen af Delene. Tværtimod, hun stak Medaillonen ind paa Brystet.

„Den skal jeg nok tage mig af,“ bemærkede hun.

Helène lagde Haanden paa Klokken.

„De er vist ikke rask,“ sagde hun. „Nu ringer jeg. Maaske De vil være saa god at lægge Medaillonen paa det Bord og forlade Værelset.“

Frøken Merton rettede sig vredt.

„Jeg har større Fordring paa den Medaillon end nogen som helst,“ sagde hun. „Jeg taler stadig med Lord Wolfenden. Jeg skal give ham den.“

„Tak, De behøver ingen Ulejlighed at gøre Dem,“ svarede Helène. „Jeg vil sende en Tjener med den til Deringham Hall. Vil De være saa venlig at give mig den?“

Frøken Merton trak sig et Skridt tilbage og rystede paa Hovedet.

„Jeg tror, at den vedrører mig mere, end den vedrører Dem,“ sagde hun; „for j e g har givet ham den?“

„Har D e givet ham den?“

Frøken Merton nikkede.

„Ja, hvis De ikke tror mig, saa se her.“

Hun tog Medaillonen frem, rørte ved en Fjeder og viste hende den. Der var et lille Miniaturbillede inden i, og Hèlene, der bøjede sig frem, genkendte det straks. Det var et Billede af den unge Pige. Hun følte, at hun blev bleg, men hun beherskede sig.

„Jeg vidste ikke, at De stod paa saa venlig en Fod med Lord Wolfenden,“ sagde hun.

Den unge Pige smilede underligt.

„Lord Wolfenden har været meget god imod mig,“ sagde hun.

„Jeg burde maaske ikke spørge om det,“ vedblev Helène, „men jeg maa tilstaa, at De har overrasket mig. Gør Lord Wolfenden — Kur til Dem?“

Frøken Merton lukkede Medaillonen med et Smæld og puttede den ind paa Brystet igen. Der var ikke længer Spørgsmaal, om hun skulde beholde den. Hun saa' tankefuldt paa Helène.

„Har han ikke gjort Kur til D e m?“ spurgte hun pludselig.

Helène slog Øjnene op og saa' paa hende.

Den unge Pige følte pludselig, at hun selv var meget ubetydelig.

„De maa ikke gøre mig uforskammede Spørgsmaal,“ sagde Helène roligt. „De behøver naturligvis ikke at fortælle mig noget, hvis De ikke har Lyst til det. De kan gøre ganske, som De vil.“

Den unge Pige var hvid af Vrede. Hun havde ikke en Tiendedel af Helènes Selvbeherskelse, og hun følte, at hun ikke benyttede Lejligheden tilstrækkelig godt.

„Lord Wolfenden har en Gang lovet mig, at han vilde gifte sig med mig,“ sagde hun langsomt. „Jeg var hans Faders Sekretær, og jeg blev jaget bort for hans Skyld.“

„Nej virkelig?“

Der var en Pavse. Frøken Merton havde iagttaget Helène nøje, men hun blev skuffet; for hendes Ansigt var koldt

og stolt; men hun viste ikke noget Tegn paa, at hun var urolig.

„Under de Forhold," sagde Helène, „tilhører Medaillonen sikkert Dem. Tillader De, at jeg ringer paa min Pige? Jeg skal rejse herfra i Aften?"

„Jeg vilde gerne fortælle Dem noget om Lord Wolfenden og mig selv," sagde Frøken Merton.

Helène smilede sløvt.

„Nej, De maa undskylde mig," sagde hun. „Det kan vist næppe interessere mig."

Frøken Merton rødmede vredt. Hun bukkede under i Kampen og vidste det.

„Jeg troede, De interesserede Dem meget for Lord Wolfenden," sagde hun harmfuldt.

„Jeg synes, han er morsommere, end de fleste Englændere plejer at være."

„Men De bryder Dem ikke om at faa noget at vide om ham af mig!" udbrød Frøken Merton.

Helène smilede.

„Jeg har ingen Lyst til at være uopdragen," sagde hun, „men siden De siger det, saa vil jeg indrømme, De har Ret."

Den unge Pige bed sig i Læben. Hun følte, at hun kun delvis havde haft Held med sig. Denne Dame var mer end hendes Ligemand. Hun forandrede pludselig Taktik.

„De er grusom," udbrød hun. „De vil tage ham fra mig; det véd jeg, De vil! Han lovede — at gifte sig med mig — før De kom. Han maa gifte sig med mig! Jeg tør ikke tage hjem!"

„Jeg kan forsikre Dem," sagde Helène roligt, „at jeg ikke har haft det mindste Ønske om at tage Lord Wolfenden fra Dem — eller fra nogen som helst anden! Jeg kan slet ikke lide denne Konversation, og jeg har ikke i Sinde at fortsætte den, saa hvis De ikke har mere at sige, er De maaske saa venlig at gaa op paa Deres Værelse, eller, hvis De ønsker at tage bort, saa skal jeg bestille en Vogn til

Dem. Maa jeg bede Dem om hurtigt at blive enig med Dem selv.“

Frøken Merton sprang op og gik hen imod Døren. Hendes smukke Ansigt var fortrukket af Vrede.

„Jeg bryder mig ikke om Deres Vogn,“ sagde hun. „Jeg forlader dette Hus, men jeg gaar.“

„Ganske som De ønsker,“ mumlede Helène, „hvis De blot gaar.“

Hun var allerede ved Døren, men hun vendte tilbage.

„Jeg kan ikke gøre for det,“ udbrød hun; „men jeg maa stille Dem et Spørgsmaal. Har Lord Wolfenden spurgt Dem, om De vil gifte Dem med ham?“

Helène følte Væmmelse, men hun var ikke haardhjertet. Den unge Pige var øjensynlig bedrøvet — det faldt hende ikke ind, at hun ikke kunde mene det alvorligt. Selv kunde hun ikke forstaa en saadan Mangel paa Selvagtelse, men der var et Glimt af Medlidenhed blandet i hendes Foragt.

„Jeg har ingen Ret til at besvare Deres Spørgsmaal,“ sagde hun koldt, „siden det angaar baade Lord Wolfenden og mig selv; men jeg har ikke noget imod at sige Dem, at jeg er Prinsesse Helène af Bourbon og forlovet med min Fætter Prins Henri af Ortrens. Saa De ser, at det ikke er rimeligt, at jeg gifter mig med Lord Wolfenden. Vær saa venlig at gaa straks.“

Frøken Merton adlød. Hun forlod Værelset, ligefrem maalløs. Helène ringede.

„Hvis den unge Dame — jeg tror hun hedder Frøken Merton — prøver paa at faa Adgang til mig igen, før jeg rejser, saa maa De sørge for, at hun ikke bliver lukket ind,“ sagde hun til Tjeneren.

Manden bukkede og forlod Værelset. Helène var alene. Hun sank ned i en Lænestol ved Ilden og støttede Hovedet i Haanden. Hendes Selvbeherskelse var storartet, men nu, da hun var alene, blev hendes Ansigtsudtryk blidere. Den stolte lille Mund dirrede. Der kom en Følelse af Uro og

Nedtrykthed over hende. Et Øjeblik havde hun Taarer i Øjnene, men hun strøg dem heftigt bort.

„Hvor kunde han vove?“ mumlede hun. „Jeg vilde ønske, jeg var Mand! Saa maa det jo alligevel være — Ærgerrighed!“

KAPITEL XXXV.

Høg over Høg.

Da Sabin kom til Jernbanestationen i Cromer, var der kun to Minutter til Toget skulde gaa. Han satte sig i en tom første Klasses Rygekupé og tændte en god Cigar. Han var opfyldt af den triumferende Selvtilfredshed, som falder i en Mands Lod, naar han, efter at et haardt Arbejde er heldigt tilendebragt, ser, at han er meget nær ved at faa sit største Ønske her i Livet opfyldt. Endnu to Dages roligt Arbejde, og hans Hverv var udført. Alt, hvad han havde forpligtet sig til at give, vilde han da have paa rede Haand. Det sidste, der var tilbage, var kun rene Enkeltheder. Det havde været et stort Foretagende, og til Tider havde det været vanskeligere, end han nogen Sinde havde troet. Han sagde til sig selv med noget Selvbehag, at intet andet Menneske paa Jorden kunde have bragt det til saa tilfredsstillende en Afslutning. Han havde ført et meget virksomt Liv, men denne Gerning havde været Toppunktet i hans Karrière.

Han iagttog tankeløst de Folk, der steg ind i Toget. Han interesserede sig ikke for nogen af dem. Han saa' næppe deres Ansigter; de hørte ikke til hans Verden og han ikke til deres. Men pludselig gav det et Sæt i ham. Han sad rank og tørrede Duggen af Vinduet for at se tydeligere. Der var en ung Mand i en lang Ulster, som købte Aviser af en Dreng et Par Skridt fra ham. Noget ved hans Skikkelse og Holdning syntes Sabin bekendt. Han ventede, til den anden

vendte Hovedet om, og saa mødtes de to Herrers Øjne. Det sidste Spor af Tvivl forsvandt. Det var Felix. Sabin lænede sig tilbage i Krogen med mørkt Ansigt. Han havde til sin Skræk lagt Mærke til, at dette Møde, der syntes ham saa overraskende, var blevet betragtet som en selvfølgelig Ting af Felix — han var øjensynlig forberedt paa det. Han havde mødt Sabins ængstelige og vantro Blik med et svagt, ejendommeligt Smil. Han havde øjensynlig stolet paa, at Sabin skulde være i Toget. Felix havde hemmeligt iagttaget ham, og da han kendte denne unge Mand, saa generede det ham ganske alvorligt. Men han tøvede ikke et Øjeblik med at tage Situationen, som den var. Han besluttede sig straks til en dristig Handlemaade. Han trak Vinduet ned og stak Hovedet ud.

„Skal De til Byen?“ spurgte han Felix, som om det var den naturligste Ting af Verden, at han saa' ham.

Den unge Mand nikkede.

„Ja, der bliver noget kedeligt herude, ikke sandt? De skal nok ogsaa tilbage?“

Sabin nikkede.

„Ja,“ sagde han. „Nu har jeg omtrent faaet nok af det. For Resten skulde jeg for længe siden have været i Pau, og jeg længes efter at komme dertil. Skal De ikke herind?“

Felix nølede. Straks blev han forbavset over dette Forslag, men saa følte han sig fristet til at tage imod det. Det vilde være ligefrem pikant at rejse sammen med denne Mand. Paa den anden Side var det ogsaa uklogt, for det var at udsætte sig for en ganske unødvendig Risiko. Sabin læste hans Tanker med største Ro.

„Jeg vil meget gerne have en lille Passiar med Dem,“ sagde han roligt. „De er vel ikke bange, hvad? Jeg er ubevæbnet og, som De ser, har Naturen just ikke udrustet mig til Kamp.“

Felix nølede ikke længer. Han vinkede ad den Drager, som bar hans Vadsæk, og lod ham sætte den ind i Sabins Kupé. Selv satte han sig lige over for.

„Jeg havde ingen Idé om, at De var her paa Egnen," bemærkede Sabin.

Felix smilede.

„De har været saa optaget af Deres — Golf," bemærkede han. „Det er et dejligt Spil, ikke sandt?"

„Jo," sagde Sabin. „De sætter nok ogsaa selv Pris paa det."

„Jeg er Begynder," svarede Felix, „og det en meget kejtet Begynder. Men jeg tager Køllerne med mig, naar jeg tager paa Landet paa denne Aarstid. Saa synes Folk ikke, at man er helt Idiot."

„Det er ejendommeligt," bemærkede Sabin, „at De har valgt at tage til Cromer lige nu. Det er virkelig et højst interessant Møde. Jeg tror ikke, jeg har haft den Fornøjelse at se Dem siden den Aften i Restaurant „Milano", da Deres Opførsel imod mig — ja, undskyld, at jeg hentyder til den — var temmelig mærkelig."

Sabin var ganske venlig og rolig. Han syntes at betragte Sagen som en Spøg. Felix saa' mørkt ud af Vinduet.

„Lykken var med Dem — som sædvanlig," sagde han. „Jeg havde i Sinde at dræbe Dem den Aften. De ser, at jeg ikke har noget imod at tilstaa det! Jeg havde svoret at prøve paa det første Gang, vi mødtes Ansigt til Ansigt."

„I Betragtning af, at vi er ganske alene," bemærkede Sabin og saa' sig om i Vognen, „og at mit Liv paa Grund af legemlige Forhold under saadanne Omstændigheder ganske er i Deres Haand, vil jeg gerne være sikker paa, at De ikke har i Sinde at gentage det Attentat. Det vilde berolige mig i høj Grad, hvis jeg fik en Forsikring i den Henseende."

Den unge Mand smilede uden straks at svare. Saa blev han pludselig alvorlig og syntes at tænke efter. Sabin listede næsten umærkeligt sin Haand henimod Vinduet. Han søgte i Tankerne at regne ud, hvor højt Forbindelsessnoren var over Kupévinduet. Felix, der iagttog hans Fingre, smilede igen.

„De behøver ikke at være bange," sagde han. „Grunden

til det personlige Fjendskab mellem Dem og mig findes ikke mere. De behøver ikke at frygte noget som helst af mig.“

Sabins Haand gled ned igen.

„Det glæder mig at høre det,“ erklærede han. „Jeg antager, De mener det alvorligt.“

„Ja, det gør jeg. Det er, som jeg siger; Grunden til det personlige Fjendskab mellem os findes ikke mere. Og naar jeg undtager en stærk personlig Uvilje, som jeg antager, De under de nuværende Forhold vil tilgive mig“ — Sabin bukkede — „saa nærer jeg ikke nogen som helst Følelse for Dem.“

Sabin drog et lidt overdrevent lettet Suk.

„Ja, saa har jeg en Frygt mindre her i Verden,“ sagde han. „Men jeg maa tilstaa,“ tilføjede han, „at jeg er lidt nysgerrig. Vi har en kedelig Rejse foran os og adskillige Timer til Raadighed. Vilde det være for meget forlangt, hvis jeg bad Dem —“

Felix slog ud med Haanden.

„Aldeles ikke,“ sagde han. „Et Par Ord vil forklare alt. Jeg har andre Ting at tale med Dem om; men de kan vente. Som De bemærker, har vi Masser af Tid for os. For tre Uger siden fik jeg et Telegram fra Brüssel. Det var fra — ja, undskyld, at jeg ikke siger hendes Navn i Deres Nærværelse; det synes mig næsten som en Helligbrøde.“

Sabin bukkede. Der brændte en lille rød Plet paa hans blege, indsunkne Kinder.

„Jeg var der omtrent fire og tyve Timer,“ vedblev Felix. „Hun var syg og troede, hun skulde dø. Vi talte sammen om en lille Begivenhed, der er mange Aar gammel, men som jeg vover at tro, at hverken De, hun eller jeg nogen Sinde har glemt.“

Sabin trak Gardinet til ved sin Side. Det var kun et lille Glimt af det vinterlige Solskin, som havde listet sig gennem de graa Skyer, men det syntes at blænde ham.

„Hun havde faaet at vide, at De og jeg var sammen i London — at De atter prøvede paa at spille en Rolle i

store og vigtige Verdensbegivenheder, og for at vort Møde ikke skulde volde Skade fortalte hun mig noget, som jeg altid har været i Uvidenhed om.“

„Ja saa!“

Sabin bevægede sig uroligt. Han trak sin daarlige Fod lidt længere tilbage. Felix syntes at se aandsfraværende paa den.

„Hun viste mig en lille Pistol,“ vedblev han, „og forklarede mig, at en Kvinde altid sigter meget daarligt. Desuden var De temmelig langt borte, sagde hun, og Deres Spring til Siden hjalp Dem. Og saa kunde jeg ogsaa se paa denne Pistol, at den var gammel og klodset og vanskelig at ramme med. Under alle Omstændigheder ramte Skudet, der øjensynlig gjaldt Hjertet, kun Deres Fod. Af hendes Læber erfarede jeg for første Gang, at hun, den sødeste og mest frygtsomme af sit Køn, havde vovet at prøve paa selv at hævne sig. Livet er sørgeligt nok, og Glæden er sjælden, men jeg følte virkelig stor Glæde, da hun fortalte mig den Historie. Det føler jeg endogsaa endnu lidt af, naar jeg ser paa — skal vi sige paa Deres Deformitet og tænker paa, hvor forskelligt et Menneske —“

Sabin rejste sig halvt op; hans Ansigt var blegt og stift; der var kun de smaa røde Pletter paa Kindbenene. Det Hvide i hans Øjne var underløbet med Blod; det saa' et Øjeblik ud, som om han vilde slaa den anden. Felix tav et Øjeblik og iagttog ham.

„Hør,“ vedblev han saa, „det ligner slet ikke Dem at miste Deres Selvbeherskelse paa den Maade. Det er jo en simpel Sag. De krænkede en Kvinde, og hun hævnede sig storartet. Jeg kan godt indse, at min Indblanding var ganske uvedkommende. Ja, jeg beder Dem endogsaa undskylde den Skræk, jeg maa have indgydt Dem i Hotel „Milano“. Regningen er allerede blevet berigtiget af dygtigere Hænder. Jeg forsikrer Dem, at jeg ikke længer er Deres Fjende. Nej, naar jeg ser paa Dem“ — hans Øjne syntes at naa helt ned til Jorden — „naar jeg ser paa Dem, saa har jeg en lille

Fornemmelse af Medynk med Deres Lidelse. Men det var nu brillant! Skal vi saa tale om andre Ting?“

Sabin sad ganske roligt i sin Krog. Hans Øjne syntes at være fæstede paa en Bakke, som begrænsede det flade Land, de kørte igennem. Felix's bidende Ord og spottende Smil betød ikke noget for ham. I Virkeligheden saa' han ikke sin Ledsager længere, han vidste slet ikke, at han var der. Jernbanekupéens snævre Grænser var forsvundet. Han stod i et højt Værelse, et Værelse paa et Slot, han var en privilegeret Gæst, elsket af en Kvinde, hvis mørke, lidenskabelige Øjne og bløde, hvide Arme funklede dér foran ham i Mørket. Det var kun én af mange af den Slags Scener. Han gyste lidt, medens han gik endnu længere tilbage. Han havde været en Gud tro, kun én Gud — Selvets Gud! Var det et Tegn paa kommende Ulykker, at han for første Gang i mange Aar havde hengivet sig til unyttige, sygelige Tanker om Fortiden? Han rystede sig for at blive fri for dem. Hvilken Galskab! Denne Dag stod han lige overfor et mægtigt Held — hans Fod var plantet fast i Jorden! Maalet for al hans Ærgerrighed stod klart for ham, og Vejen til det var let og bred. Kun en lille Stund, og hans Navn vilde være ét af de første i Evropa! Denne Tanke fo'r gennem hans Hoved, og den lille Strøm af Minder sivede bort. Han var atter sig selv, skarp, paa Vagt, kraftig! Pludselig saa' han, at hans Ledsager stirrede stift paa ham, og hans Ansigt blev mørkt igen. Der var noget ildevarslende ved Mandens Ydre, selve hans Nærværelse syntes at varsle Ulykke.

„Jeg er Dem meget taknemmelig for Deres lille Roman.“ sagde han, „men der er et Punkt, der trænger til Forklaring. Hvis De ikke længer interesserer Dem for mig, som De paastaar, hvad vil De saa herude? Jeg antager, at Deres Nærværelse ikke blot er et Tilfælde.“

„Nej, det er den ganske vist ikke,“ svarede Felix; „men De har ikke helt Ret i, hvad De siger. De maa huske paa, at jeg sagde — min personlige Interesse.“

„Jeg kan nu ikke rigtig se Forskellen," bemærkede Sabin. „Nej, jeg er slet ikke med."

„Jeg er saa dum," sagde Felix undskyldende. „Jeg burde have udtrykt mig klart. Det er endogsaa muligt, at De, som véd alt, endnu kan være uvidende om mine øjeblikkelige Forhold."

„Ja, dem kender jeg ganske vist ikke noget til," indrømmede Sabin.

Felix var lidt forbavset.

„Er det virkelig sandt? Jeg antog det naturligvis for givet, at De vidste Besked. Jeg skal sige Dem, jeg er ansat i det russiske Gesandtskab, skønt naturligvis ikke paa nogen særlig fremragende Post. Hans Ekscellence har været meget god imod mig."

Sabin blev lidt nervøs; hans onde Anelser var pludselig blevet til Virkelighed. Denne Mand var hans Fjende. Men han beherskede sig næsten lige straks. Hvad havde han at frygte? Han var endnu den vindende Part.

„Det glæder mig at høre, at De har faaet saa smuk en Beskæftigelse," sagde han. „Jeg haaber, at De vil gøre Dem al mulig Umage for at beholde den. De har givet Afkald paa mange Chancer."

Først smilede Felix. Saa lænede han sig tilbage mod Puden og lo ligefrem. Da han var færdig med det, tørrede han Taarerne af sine Øjne, satte sig op igen og saa' med Beundring paa den stille, blege Skikkelse lige over for.

„De er uforlignelig," sagde han — „vidunderlig! Hvis De lever længe nok, saa bliver De sikkert meget berømt. Jeg gad vide, hvad De blev — Kejser, Diktator, Præsident for en Republik, en Kejsers Minister! Jeg vil snarere antage det sidste. De har altid været saadan en Aristokrat. Jeg vilde ikke have undværet denne Tur for alt i Verden. Jeg længes efter at vide, hvad De vil sige til Fyrst Lobensky paa King's Cross Station."

Sabin saa' skarpt paa ham.

„Naar det kommer til Stykket, er De altsaa kun en Lakaj," bemærkede han, „en almindelig Spion!"

„Ganske til Deres Tjeneste," svarede Felix med et dybt Buk. „Om De vil en Spion, der i de sidste to Uger har været engageret til nøje at iagttage Deres Bevægelser og løse den Gaade, hvorfor De pludselig blev en saa lidenskabelig Golfspiller."

„Det tager De nu ganske fejl i," sagde Sabin roligt. „Hvis De havde iagttaget mit Spil, saa smigrer jeg mig med, at De snart vilde have set, at jeg virkelig interesserer mig for Golf og ikke bruger det som Paaskud for noget andet."

„Jeg har aldrig tvivlet om," sagde Felix, „at De jo var dygtig til alt, hvad De gav Dem af med; men jeg har ganske vist aldrig troet, at De kom til Cromer for at spille Golf, især ikke nu."

„De véd vist nok," sagde Sabin efter en kort Pavse, „at den moderne Politik har gennemgaaet en mærkelig Forandring. Hemmeligheder er der nu ikke Tale om. Det er Skik mellem Mænd at spille med Kortene paa Bordet."

„Ja, der er meget i det, De siger," svarede Felix tankefuldt. „Lad os saa spille sammen! Det er mig, der skal spille ud. Naa! Jeg har været her og stadig iagttaget Dem med det Formaal at opdage Kilden til denne vidunderlige Magt, ved Hjælp af hvilken De laver Dem til at overgive dette Land, bundet paa Hænder og Fødder, til den Magt, De nu bliver enig med Dem selv om at underhandle med. Det lyder som et Eventyr, ikke sandt? Men De tror øjensynlig selv paa det, og Lobensky tror paa Dem."

„Ja," erklærede Sabin. „Den Magt, jeg har talt om, har jeg endnu! Jeg havde den næsten helt for en Maaned siden, men en Times Arbejde nu gør den til en levende og usaarlig Kendsgerning."

„Det endelige Held havde De i Eftermiddag," sagde Felix, „da De bestjal den gale Admiral."

Sabin rystede paa Hovedet.

„Jeg har ikke bestjaalet nogen," sagde han. „Jeg bruger aldrig Magt."

Felix saa' bebrejdende paa ham.

„Jeg har hørt meget ondt om Dem," sagde han, „men jeg har aldrig vidst før, at De — nej, det er altfor ubehageligt at sige."

„Sig det kun."

„At De snød i Kortspil."

„Hvad jeg har sagt, er bogstavelig talt sandt," svarede Sabin. „Admiralen gav mig selv de ubetydelige Oplysninger, jeg bad om."

Felix vedblev at være vantro.

„Saa maa De foruden de andre Talenter ogsaa have den Evne at kunne hypnotisere Folk," erklærede han.

Sabin lo foragteligt, men han syntes ikke at være helt vel til Mode. Den lille Scene i Bogsalen paa Deringham Hall var just ikke en fornøjelig Erindring.

„Naa," sagde han koldt, „det hele er uden Betydning; det er kun en Bagatel, naar man tænker paa Sagen i sig selv. Jeg vil indrømme, at De har udført Deres Spionarbejde godt. Sig mig, hvor meget vil De have for det, De véd, og for at forlade dette Tog ved den næste Station?"

Felix smilede.

„De bliver fornuftigere," sagde han. „Det er et meget rimeligt Spørgsmaal at gøre. Min Pris maa være, at De ærligt opfylder den Kontrakt, De har med min Chef."

„Jeg har ingen Kontrakt med ham."

„De har aabnet Forhandlinger med ham, og han er rede til en Overenskomst med Dem. De behøver kun at nævne Prisen."

„Der er ingen Pris, som han kunde betale," sagde Sabin roligt.

„Hvad Knigenstein kan give," svarede Felix, „kan han fordoble. Ruslands hemmelige Fond er det største i Verden. De kan faa, hvad som helst De forlanger."

„Jeg gentager," sagde Sabin, „at jeg ikke har nogen Pris

som Fyrst Lobinsky kunde betale. De taler, som om jeg var en Pengeafpresser eller gemen Tyv. De har altid misforstaaet mig. Naa, jeg vil huske paa, at vi spiller med Kortene paa Bordet. Jeg vil være fuldstændig aaben lige over for Dem. Det er Knigenstein, jeg vil underhandle med, og ikke Deres Chef. Han er gaaet ind paa mine Betingelser — det kunde Rusland aldrig gøre.“

Felix tav et Øjeblik.

„De har en Trumf paa Haanden,“ sagde han derpaa. „Hvad som helst Tyskland kunde give Dem, det kunde Rusland forøge.“

„Det kunde Rusland kun paa sin Æres Bekostning,“ sagde Sabin. „Her har jeg den Trumf. Jeg vil kaste den paa Bordet. Nu ser De, at jeg intet har i Haanden mere. Min Pris er en Invasion i Frankrig og Monarkiets Genoprettelse.“

Felix saa' paa ham som paa en Sindssyg.

„De gør Løjer med mig,“ udbrød han.

„Jeg har aldrig været mere alvorlig i mit Liv,“ sagde Sabin.

„Vil De bilde mig ind, at De med koldt Blod arbejder for saa fantastisk og umuligt et Formaal?“

„Det er hverken fantastisk eller umuligt,“ svarede Sabin. „Jeg tror ikke, at noget Menneske undtagen jeg tilstrækkeligt vurderer de franske Royalisters Styrke. Hver Dag, hvert Minut vinder de nye Tilhængere. Det er lige saa sikkert, at en Konge atter vil komme til at herske i Versailles, som det er, at Solen gaar ned inden mange Timer. Det franske Folk er for bourgoisagtigt i Hjertet til at ynde Republiken, og Lysten til dens Tilintetgørelse vokser Dag for Dag. Forstaar De mig nu, naar jeg siger, at jeg ikke kan underhandle med Deres Land? Ruslands Ære er forpligtet ved dets Venskab med Frankrig. Tyskland paa den anden Side har sit Krigsraab rede. Tyskland og Frankrig har vaklet paa Randen af en Krig i flere Aar. Nu ligger alle mine Kort paa Bordet, Felix. Se paa dem og sig mig, om vi kan underhandle.“

Felix tav. Han saa' med ufrivillig Beundring paa sin Modstander; Manden var altsaa stor alligevel. Et Øjeblik kunde han ikke finde paa noget som helst at sige.

„Hør efter," vedblev Sabin alvorligt. „Det var en stor Fejl, jeg begik, da jeg omtalte Sagen til Fyrst Lobensky. Jeg kan ikke underhandle med ham, men paa den anden Side ønsker jeg ikke at blive plaget af hans Overhæng i de nærmeste Dage. De har gjort Deres Pligt, og De har gjort den godt. Det er ikke Deres Skyld, at De ikke har haft Held med Dem. Forlad Toget ved næste Station, forsvind en Uge, og jeg vil give Dem en Formue. De er ung, Verden ligger aaben for Dem. De kan søge at udmærke Dem paa hvilken som helst Maade De vil. Jeg har en Chequebog og en Fyldepen i Lommen. Jeg vil give Dem en Anvisning paa Credit Lyonnaise paa 20,000 Pund."

Felix lo. Hans Ansigt straalede af Beundring. Han saa' paa sit Uhr og begyndte at samle sine Sager sammen.

„Skriv kun Anvisningen," sagde han; „jeg gaar ind paa det. Vi er ved en Station om ti Minutter."

KAPITEL XXXVI.

Den moderne Richelieu.

„Naa, endelig har jeg da fundet dig!"

Sabin fo'r lidt sammen, da han saa' op fra Bordet, ved hvilket han sad og skrev. Da han saa', hvem det var, lagde han Pennen fra sig og rejste sig for straks at hilse paa hende. Han udstødte et lille lettet Suk. Hendes lydløse Indtræden havde pludselig gjort ham forskrækket.

„Kære Helène," sagde han og stillede en Stol til Rette for hende, „hvis jeg havde haft Spor af Anelse om, at du ønskede at tale med mig, vilde jeg have ladet dig vide mit Opholdssted. Det gør mig ondt, at du har haft Vanskeligheder med at finde det; jeg burde have skrevet til dig."

Hun trak paa Skuldren.

„Hvad skal alt dette sige?“ spurgte hun. „Hvorfor bor du i et billigt Pensionat, og hvorfor siger man i Kensington, at du er taget til Udlandet? Er dine Planer mislykkedes?“

Han vendte sig om og saa' hende lige ind i Ansigtet, og hun opdagede, at, skønt han var bleg og hulkindet, saa' han dog ikke ud som en Mand, der føler en Fiaskos Bitterhed.

„Tværtimod,“ sagde han, „det er lige ved at lykkes. Alt, hvad der er tilbage at gøre, er at sammenarbejde mit amerikanske Arbejde med de sidste af disse Papirer. Det vil tage mig omtrent fire og tyve Timer.“

Hun rakte ham en Morgenavis, som hun havde haft i sin Muffe. Der var sat Streg ved en Artikel. Den lød saaledes:

„Det gør os ondt at maatte meddele, at Admiral, Grev Deringham i Gaar Morges blev angrebet af et Slagtilfælde, medens han var alene i sit Studereværelse. Dr. Bond fra Harley Street blev straks tilkaldt, og vi er blevet oplyst om, at Tilfældet er kritisk, og at man nærer den alvorligste Bekymring. Admiral Deringham var den største levende Autoritet i Sager, der vedrører vor Flaade og vort Kystforsvar, og man meddeler os, at han i det Øjeblik, da han blev syg, var ved at fuldende et meget vigtigt Værk, der staar i Forbindelse med dette Æmne.“

Sabin læste roligt Artiklen og gav saa Helène Avisen tilbage.

„Deringham var en meget fremragende Mand,“ bemærkede han; „men han har været splittergal i flere Aar. De har kun kunnet holde det skjult, fordi han var uskadelig sindssyg.“

„Du husker vel nok, hvad jeg sagde om de Mennesker,“ svarede Helène alvorligt. „Jeg sagde dig tydeligt, at jeg ikke vilde have, de paa nogen Maade skulde fortrædiges. Du var paa Deringham Hall den Morgen, da han blev syg, og gik derfra lige hjem til vor Bolig.“

„Det er fuldstændig rigtigt,“ indrømmede han, „men jeg havde ikke noget at gøre med hans Sygdom.“

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde være aldeles sikker paa det," svarede Helène. „Du er en meget bestemt Mand, og du tog til Deringham Hall for at faa nogle Dokumenter, hvad det saa end skulde koste. Du viste, at du var ganske hensynsløs ved din Opførsel mod Lord Wolfenden. Din Plan er lykkedes dig! Intet levende Menneske véd ved hvilke Midler!"

Han afbrød hende med en utaalmodig Bevægelse.

„Der er intet i dette, som er en Diskussion værd," erklærede han. „Lord Deringham er intet for dig — du har ikke engang set ham, og hvis du virkelig nærer nogen Tvivl, saa kan jeg forsikrer dig, at jeg fik det, jeg ønskede af ham, uden Vold. Det er ikke en Sag, som du behøver at blande dig i, og i det hele taget er det ikke en Sag, der fortjener nogen som helst Tanke, især ikke for Øjeblikket."

Hun sad ganske stille og saa' ned paa sin Haand. Han var ikke rigtig tilfreds med hendes Udseende.

„Jeg vil blot sige dig," vedblev han langsomt, „at vi har ubetinget Held med os. Jeg har den tyske Kejsers personlige Indvilligelse, som han har underskrevet med egen Haand. I Morgen ved Middagstid bliver Pagten sluttet. Om et Par Uger vil Lynet have slaaet ned. Disse arrogante Øboere vil staa lige over for en stor Invasion, hvis Held allerede er absolut sikkert. Og saa —"

Han standsede; hans Ansigt straalede af lidenskabelig Begejstring, og hans Øjne funklede. Der var noget stort i Mandens Entusiasme.

„Saa vil det eneste sande, det eneste skønne Krigsraab paa det franske Sprog genklinge fra Britanniens Skove, ja, naa lige til Paris' Mure. V i v e l a F r a n c e! V i v e l a M o n a r c h i e!"

„Frankrig har lidt saa meget," mumlede hun. „Elsker du det ikke saa højt, at du skælver, naar du tænker paa, at dets Floder igen skal farves røde med Blod?"

„Hvis der bliver Krig i det hele taget," svarede han, „vil den kun blive kort. Aar efter Aar har Royalisterne vundet

Magt og Indflydelse. Jeg har Breve fra hemmelige Agenter i alle Byer, næsten i enhver Landsby. Paris, det store Hjerte, er med os. Henri behøver kun at vise sig, og Folkets Stemme vil udraabe ham til Konge! Og du —"

„For mig er der intet," afbrød hun ham. „Jeg trækker mig tilbage. Jeg vil ikke gifte mig med Henri. Han maa tage sin Chance alene. Han hører til den ældre Gren — han er den lige Arving til Tronen!"

Sabin trak Vejret i lange Aandedrag. Han samlede sig til en stor Anstrengelse. Denne Frygt havde været den eneste lille sorte Sky paa hans Lykkes Himmel.

„Helène," sagde han, „hvis jeg troede, at du mente — at du muligvis kunde mene — hvad du i dette Øjeblik har sagt, saa vilde jeg rive min Kontrakt i Stykker, kaste den i Ilden og opgive mit Livsværk. Men du mener det ikke. Du vil skifte Tanker."

„Nej, jeg gør ikke."

„Det maa du nødvendigvis. Forbindelsen mellem dig og Henri er en absolut Nødvendighed. I forener de to store Grene af vor Kongefamilie. Dit Navn i Forbindelse med hans vil minde Frankrig om alt, hvad der er herligt i dets glimrende Historie. Og bortset herfra, Henri behøver saadan en Kvinde som dig til sin Dronning. Han har mange fortræffelige Egenskaber, men han er svag, lidt for letsindig og lidt for tankeløs.

„Han er en r o u é," sagde hun dæmpet med et foragteligt Træk om Læberne.

Sabin, som havde gaaet rastløs op og ned i Værelset, stillede sig hen foran hende og støttede sig til sin mærkelige Stok.

„Helène," sagde han alvorligt, „for din egen og for dit Fædrelands Skyld beder jeg dig om at overveje, hvad du gør. Hvad kan det skade dig, at Henri er saa daarlig, som du siger, hvilket jeg for Resten benægter. Han er Frankrigs Konge! Personlig kan I være fremmede for hinanden, hvis du ønsker det, men gifte dig med ham maa du.

Du behøver ikke at være hans Hustru, men du maa være hans Dronning! Du faar mig næsten til at spørge mig selv, om jeg virkelig taler med Helène af Bourbon, en kongelig fransk Prinsesse, eller med en elskovssyg engelsk Landsbypige, der smægter efter en Kæreste, og hvis højeste Ærgerrighed er at føde Børn, medens hendes Skæbne er at blive et Trældyr. Gud forbyde det! Gud forbyde, at du efter alle disse mørke Aar skulde narre mig, naar Dagslyset begynder at vise sig paa Himlen. Glem dit Køn! Husk paa, at du er mere end en Kvinde — du er af kongelig Æt, og dit Land har den første Fordring paa dit Hjerte. Den Værdighed, som ophøjer, kræver ogsaa Ofre! Tænk paa dine store Forfædre, der døde med den Bøn paa Læberne, at deres Børnebørn en Dag igen maatte faa den Krone, som de havde mistet. Deres Øjne hviler maaske paa dig i dette Øjeblik. Giv mig en eneste Grund for denne Forandring hos dig — en eneste gyldig Grund, og jeg vil ikke sige mere."

Hun tav. Farven kom og gik paa hendes Kinder. Hun var stærkt bevæget. Den værdige Lidenskab i hans Tone havde gjort Indtryk paa hende.

„Jeg vil ikke engang lige over for mig selv antyde," vedblev han, medens hans mørke Øjne hvilede paa hende og hans Stemme bævede, „at Helène af Bourbon kunde sætte større Pris paa at elske en Mand, og det tilmed en Englænder, end paa sit Lands Frelse. Jeg vilde ikke engang taale, at saa uhæderlig en Tanke listede sig ind i min Hjerne. Men jeg vil huske paa, at du er Pige — Kvinde — det vil sige, et Væsen med forunderlige Luner, og jeg vil minde dig om, at en Dronnings Ægteskab kun medfører, at hun bortgiver sin Haand; hendes Hjerte vedbliver at staa til hendes Raadighed, og der har endnu aldrig været en fransk Dronning, som ikke havde sin Elsker."

Hun saa' paa ham med brændende Kinder.

„Du har talt bittert til mig," sagde hun, „men set fra dit Synspunkt har jeg fortjent det. Jeg har maaske været svag; naar alt kommer til alt, er Mændene ikke saa meget

forskellige. De er alle uædle. Du har Ret, naar du kalder os Kvinder for lunefulde Væsner. I Dag vilde jeg foretrække at gaa i Kloster for at gifte mig med nogen som helst Mand. Men hør nu, hvad jeg vil sige! Hvis du kan overbevise mig om, at mit Ægteskab med Henri er nødvendigt for, at han kan blive anerkendt som Frankrigs Konge, ja, hvis jeg bliver overbevist om det, saa vil jeg give efter.“

Sabin drog et langt, lettet Suk — det var altsaa lykkedes Blanche. Selv i dette Øjeblik fik han Tid til at tænke, at han uden hendes Hjælp vilde have løbet en frygtelig Risiko. Han satte sig ned og talte roligt, men med Eftertryk.

„Set fra mit Synspunkt,“ sagde han, „og jeg har nøje overvejet Sagen, tror jeg, at det er absolut nødvendigt. Du og Henri repræsenterer de to store Huse, som med næsten lige Ret kan gøre Fordring paa Tronen. Resultatet af eders Forbindelse maa være fuldstændig Enighed. Sæt nu, at Henri staar alene, kan du saa ikke se, at din Fætter Louis af Bourbon næsten er lige saa nær i lige Linie? Han er ung og voldsom, han mangler Ballast, men jeg tror, han er ærgerrig. Og han vil ganske sikkert optræde med sine Fordringer. Under alle Omstændigheder vil alene hans Tilværelse sikkert føre til Partistridigheder, og det er det største Onde, vi kunde have at bekæmpe. Der maa ikke være nogen som helst Uenighed i det genindførte Monarkis første Slægtled. Landet vil ikke være stærkt nok til at kunne taale det. Naar du ægter Henri, er de to store Huse Bourbon og Ortrens forenede. Imod deres Repræsentant vil ingen være stærk nok til at løfte sin Haand. Har jeg fremstillet det tydeligt for dig?“

„Ja, du har gjort det meget tydeligt,“ svarede den unge Pige. „Maa jeg overveje det et Øjeblik?“

Hun sad der med Ryggen halvt vendt imod ham og stirrede ind i Ilden. Han gik hen til sit Bord igen og gav sig til at skrive. Hun hørte Pennens Kradsen, medens han bedækkede det ene Blad efter det andet med Skrift uden saa

meget som at se henimod hende. Han havde ikke mere at sige, han vidste nu meget godt, at hans Værk var fuldendt. Hans Ord gjorde stærkt Indtryk paa hende. De havde i hendes Hjærte vakt et Ekko af de gamle ærgerrige Tanker, som en Gang havde opfyldt hende. Hun gjorde sig det til Opgave endnu en Gang at vække Begejstringens Ild i dem. For hun tvivlede ikke længere om, hvad der var hendes Pligt. Wolfendens Ord — de første Kærlighedsord, som nogen Sinde var blevet henvendt til hende — havde fremkaldt nye ejendommelige og skønne Følelser. Hun havde den Gang ogsaa mistet sin Tro til Sabin og hans Planer. Hun var begyndt at grunde paa, om han alligevel ikke var en Fantast, om der var den svageste Mulighed for, at hendes Landsmænd nogen Sinde kunde vende tilbage til deres gamle Anskuelser. Wolfenden havde vist sig i en Stund, der var særlig heldig for ham, og for et Par Dage siden havde hun næsten fastslaaet, at der alligevel ikke var nogen virkelig Skranke imellem dem. Hun var Prinsesse, men hørte til et styrtet Hus. Han var Adelsmand i det mægtigste Land i Verden. Hun havde ikke bekæmpet sine Følelser for ham. Hun var forbavset ved at opdage, hvor hurtigt disse Følelser var blevet til noget saa forjættelsesrigt, at det kunde blive meget kostbart og kært for hende — og saa var denne uforskammede Pige kommet til hende — og hendes Fotografi var i hans Medaillon. Han var ligesom Henri og alle de andre! Hun foragtede sig selv for den Hjærtevé, det voldte hende. Hendes Kinder brændte af Skam, og hendes Hjerte blussede af Harme, naar hun tænkte paa det Kys, hun havde givet ham — maaske han endogsaa havde sat hende i Klasse med denne Maskinskriverske og vovet at betragte hende som et Legetøj, han kunde benytte i ledige Øjeblikke. Hun bed Tænderne sammen, og hendes Øjne funklede.

Sabin lod Pennen flyve hen over Papiret, da han følte, at hun berørte hans Arm.

„Jeg er ganske overbevist," sagde hun. „Naar Tiden kommer, skal jeg være rede."

Han saa' op med et svagt, men tilfreds Smil.

„Jeg var heller ikke bange for dig," sagde han. „Ærligt talt, hvis det havde været Henri alene, saa vilde jeg ikke have næret saa fast en Tro. Hvis du ikke havde været, vilde jeg ikke have arbejdet, som jeg har gjort! Dit Lands Skæbne ligger i dine Hænder!"

„Jeg skal gøre min Pligt," svarede hun roligt.

„Det har jeg altid vidst, du vilde! Og nu," sagde han og saa' tilbage paa sine Papirer, „hvordan skal det nu gaa for Øjeblikket? Her kan du ikke blive. Din Nærværelse vilde fremkalde Betænkeligheder, og jeg maa holde mig skjult i det næste Døgn."

„Hertuginden af Montegarde kom til London i Gaar," svarede hun. „Hende tager jeg til."

„Du kunde ikke gøre noget bedre," erklærede han. „Send din Adresse til Avon House; jeg skal komme og hente dig i Morgen Aften eller paa Lørdag. Saa er alt afgjort. Vi faar Masser at gøre, men det vil ikke være Arbejde, der er værdt at tale om efter de sidste syv Aars Anstrengelser. Nu nærmer Høstens Tid sig."

Hun saa' tankefuldt paa ham.

„Og hvad skal din Belønning være?" sagde hun.

„Jeg tør ikke paastaa," svarede han, „at jeg ene og alene har arbejdet af Kærlighed til mit Land. Jeg er ogsaa ærgerrig, skønt min Ærgerrighed er mere patriotisk end personlig. Jeg vil være Frankrigs første Minister."

„Du fortjener det," sagde hun. „Du er en vidunderlig Mand."

Hun gik ud paa Gaden og steg op i en Droske, der havde ventet paa hende dér.

„Grosvenor Square Nummer fjorten," sagde hun til Manden; „men kør først til et Telegrambureau."

De holdt et Par Minutter efter, og hun gik ind i et lille

Bureau og stod et Øjeblik i et af Aflukkerne. Saa tog hun en Blanket og skrev følgende Telegram:

„Lord Wolfenden,
Deringham Hall
Norfolk.

Jeg kan ikke sende Bud efter Dem, som jeg lovede. Farvel! — Helène."

KAPITEL XXXVII.

Den store Indsats.

Tysklands Forhaanelse mod England!
Englands Svar.
Mobilisering forestaar.
Flaadens Udrustelse.
Krigen er næsten sikker!"

Wolfenden, som ikke havde købt nogen Avis paa Vejen fra Norfolk, stirrede lidt forbavset paa de store Plakater, der fandtes overalt i Gaden Strand og blev stukket ind i Drosken til ham af eventyrlige Avisdrenge, der drev omkring ved hver eneste Lygtepæl. Han steg af i Nærheden af Trafalgar Square og købte en Avis. De virkelige Kendsgerninger var tynde nok, men betydningsfulde under de øjeblikkelige Forhold. En Trone var blevet ledig i én af Englands fjerne Vasalstater. Den britiske Vicekonge var blevet forhaanet i sit Palads af den tyske Konsul — en Medbejler, som var blevet angivet som Oprører af Autoriteterne, var i Sikkerhed blevet ført om Bord paa en tysk Kanonbaad, og man havde vist ham kongelige Hædersbevisninger. Sagen var der slet ikke noget særlig mærkeligt ved, men dens Betydning var blevet forhøjet tusind Gange ved senere Efterretninger. Den tyske Kejser havde sendt et Telegram, hvori han billigede sin Konsuls Optræden og forbød ham at anerkende den nye Hersker. Der var ingen Mulighed for at mis-

forstaa en saadan Handling; det var en aaben Forhaanelse, den anden, der havde fundet Sted i denne Uge. Wolfenden læste denne Efterretning paa Gaden, medens han blev skubbet frem og tilbage af Folk, der ilede forbi, og mærkede hele Tiden den Nervøsitet, der var i Luften og øjensynlig blev genspejlet i Mængdens Ansigter. Han gik ind i sin Klub, og her herskede der en større Grad af febrilsk Bevægelse. Folk samledes i Smaagrupper og lyttede til de smaa Meddelelser, der blev oplæst. Der lød et Udbrud af Bifald, da Lord Salisburys værdige Fordring om en Forklaring blev bekendt Klokken fire om Eftermiddagen. — En Time senere meldtes der, at den tyske Gesandt havde faaet sit Pas tilstillet: Børsen vedblev at være fast — der var Begejstring, men ikke Panik. Wolfenden begyndte at ønske, at ogsaa han var Soldat, medens han gik fra den ene til den anden Gruppe af de ivrige unge Mænd paa hans Alder, der heftigt diskuterede Mulighederne af et kommende Felttog. Han gik straks efter ud paa Gaden og begav sig til det Hus, som man havde betegnet ham som Sabins og hans Nieces Opholdssted i Byen. Det var lukket og øjensynlig tomt. Den Tjener, som efter nogen Tids Forløb besvarede hans Ringning, var enten med Vilje eller tilfældigt mere end sædvanlig idiotisk. Han kunde ikke sige, hvor Sabin var eller naar han kom tilbage — han syntes slet ikke at vide nogen Besked om den unge Dame. Wolfenden gik fortvivlet sin Vej og vandrede langsomt henimod Pall Mall. Ved Enden af Picadilly standsede han et Øjeblik og lod den lille Strøm Vogne passere forbi. Han vilde gaa over Gaden, da en stor Vogn med et Par stædige Heste igen spærrede Vejen. Tiltrukket af et ukendt Vaaben paa Vognen og Liberiets rolige Pragt saa' han nysgerrigt paa dem, der sad i Vognen. Han blev yderst forbavset. Den Dame, der var nærmest ved ham, kendte han af Ydre. Det var Hertuginden af Montegarde, én af de rigeste og berømteste franske Damer, en Kvinde, som ofte blev nævnet som typisk for den gamle franske Adel og som desuden

havde vundet personligt Ry for at være meget nøjeregnende og aristokratisk, langt mere end hendes engelske Jævnlige. Ved Siden af hende sad Helène og lige over for dem en ung Mand med et mørkt, stærkt snoet Overskæg og udenlandsk Ydre. De kørte langsomt forbi, og Wolfenden blev staaende paa Fortovet og stirrede paa dem.

Han var sig straks bevidst, at der var noget ved Helène, som syntes ham løjerligt — en ny Udvikling. Hun lænede sig tilbage paa Sædet og lod, som om hun lyttede til den unge Mands Samtale, men der var et noget spotsk Træk om hendes Læber, og hendes Ansigt var i høj Grad en Type paa aristokratisk Fornemhed. Alle Linierne i hendes fine Træk var tydeligt prægede af hendes Race; alene Tanken om at betragte hende som en Niece af den ukendte Hr. Sabin syntes næsten latterlig. Vognen kørte videre, uden at hun saa' ham — hun syntes ingen som helst Interesse at have for dem, der gik forbi. Men Wolfenden blev staaende uden at flytte sig af Stedet, indtil han kom til sig selv igen, da han følte, at nogen berørte hans Arm.

Han vendte sig hurtigt om, og til sin Forbavselse trykkede Densham ham kraftigt i Haanden.

„Hvor i al Verden kommer De fra, gamle Ven?“ sagde han. „Dick sagde, at De var rejst udenlands.“

Densham smilede lidt bedrøvet.

„Jeg var paa Vejen,“ sagde han, „men saa hørte jeg Krigsrygter. Der syntes at være noget i dem; derfor kom jeg tilbage saa hurtigt, som Iltog og Dampere kunde bringe mig. Jeg naaede først England i Morges. Jeg søger en Post som Korrespondent til London News.“

Wolfenden sukkede.

„Jeg vilde give, hvad det skulde være,“ sagde han, „for noget lignende.“

Densham stak sin Haand ind under Wolfendens Arm.

„Jeg saa', hvem De iagttog lige nu,“ sagde han. „Hun er lige saa smuk som altid.“

Wolfenden vendte sig pludselig om.

„Densham," sagde han, „De véd, hvem hun er; sig mig det."

„Mener De virkelig, at De ikke har opdaget det endnu?"

„Ja, jeg kender hende bedre, men endnu kun som Sabins Niece."

Densham tav et Øjeblik.

Han følte, at Wolfendens Fingre tog nervøst fat i hans Arm.

„Ja, jeg ser ikke, hvorfor jeg ikke skulde sige Dem det," svarede han. „Det Løfte, jeg gav om at tie, var kun bindende i kort Tid, og nu, da man ser hende færdes sammen med Hertuginden af Montegarde, antager jeg, at det kan være lige meget med den Hemmelighedsfuldhed. Den unge Dame er Prinsesse Helène Frances de Bourbon, og den unge Mand er hendes Forlovede, Prinsen af Ortrens."

Piccadilly blev pludselig et vagt og skyggefuldt Færdselssted for Wolfenden. Han var ikke ganske sikker paa, at hans Fod naaede Stenbroen. Densham skyndte sig med ham ind i Klubben, satte ham i en Lænestol og bad om Kognak og Sodavand til ham.

„Stakkels gamle Wolf," sagde han blidt. „Jeg er bange for, at De er, ligesom jeg var — meget haardt ramt. Drik nu det! Det gør mig frygtelig ondt, at jeg sagde Dem det; men jeg troede bestemt, at De havde en Idé om det."

„Jeg har været en tykpandet Idiot," udbrød Wolfenden. „Der har været Masser af Ting, der kunde have bragt mig til at gætte Sandheden, i alt Fald nogenlunde. Hvor hun maa have anset mig for dum!"

De to Mænd tav. Ude paa Gaden styrtede Folk af Sted efter et nyt Ekstrablad, og et dæmpet Hurraraab trængte ind i Værelset. En Opvarter traadte ind med en Mængde Blade, som straks blev grebet. Wolfenden sikrede sig ét og læste Overskriften:

Mobilisering erklæret.
Al Orlov ophævet.
Statsraadet holder stadig Møde.

„Tror De virkelig, vi skal have Krig, Densham?“

Densham nikkede.

„Jeg tror ikke, der kan være nogen som helst Tvivl om det. Men hvor det kommer som et Lyn fra en klar Himmel! Det er sandt, hvor er Deres Ven Sabin henne?“

Wolfenden rystede paa Hovedet.

„Det véd jeg ikke. Jeg kom delvis til London for at træffe ham. Jeg har en Regning at afgøre med ham, naar vi mødes; for Øjeblikket er han forsvundet. — Densham!“

„Ja.“

„Hvis Frøken Sabin er Prinsesse Helène af Bourbon, hvem er saa Sabin?“

„Jeg er ikke sikker paa det,“ svarede Densham. „Jeg har set i Familiens Stamtavle, og hvis han virkelig er hendes Onkel, saa er den eneste Mand, han kan være — Hertugen af Souspennier.“

„Souspennier! Blev han ikke forvist fra Frankrig af én eller anden Grund — fordi han havde intrigeret for Monarkiets Genindførelse, ikke sandt?“

Densham nikkede.

„Jo, han forsvandt paa Kommunens Tid, og siden har man antaget, at han var ét eller andet Sted i Asien. Han har en mærkelig Historie, og til forskellige Tider har han været indviklet i adskillige evropæiske Stridigheder. Det vilde slet ikke forbavse mig, hvis det ikke var vor Mand. Sabin ser snarere ud som et Menneske, der har rejst i Orienten, og han er ganske sikkert Aristokrat.“

Wolfenden blev pludselig tankefuld.

„Dette vilde interessere Harcutt meget stærkt,“ erklærede han. „Naa, hvad er der nu paa Færde?“

Der havde lydt et Brag paa Gaden, en Lyd som af en Hest, der styrtede; de to Mænd gik hen til Vinduet. Et Par Skridt derfra laa Resterne af en Droske, hvis ene Hjul var fuldstændig ødelagt. En Mand, bedækket med Snavs, rejste sig hurtigt op fra Gaden. Densham og Wolfenden kendte ham straks.

„Det er Felix," udbrød Wolfenden. „Kom!"

De skyndte sig begge ud paa Gaden. Droskekusken, som ogsaa var bedækket med Snavs, stod og snakkede med Felix, medens han søgte at standse det Blod, der flød ud af et Saar i Panden.

„Det gør mig meget ondt," sagde han. „Jeg haaber, Herren vil huske, at De sagde, at jeg hellere maatte risikere et Ulykkestilfælde end tabe den anden Herre af Syne. Min Hest er god, men den kan ikke maale sig med to, der er spændt for en let Brougham, og Piccadilly er ikke det Sted, hvor man kører paa den Maade. Det kommer til at koste mig tre Pund og ti Skilling, for slet ikke at tale om Hjulet."

Felix gav ham utaalmodigt Tegn til at tie og stak en Pengeseddel i Haanden paa ham.

„Hvis Skaden beløber sig til mere, kan De spørge efter mig i det russiske Gesandtskab; jeg skal nok betale. Her er mit Kort."

Felix var ved at staa op i en anden Droske, men Wolfenden lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Kom med herind i Klubben og vadsk Dem," foreslog han. „De har vist ogsaa saaret Dem i Ansigtet."

Felix førte Tørklædet op til Ansigtet; det blev bedækket med Blod.

„Tak, Lord Wolfenden," sagde han; „det vil jeg meget gerne. Det lader til, De altid er bestemt til at spille den gode Samaritans Rolle lige over for mig."

De gik ind i Toilettet.

„Véd De, hvem det var, jeg forfulgte?" spurgte han Wolfenden, da han havde vadsket sit Ansigt.

Wolfenden rystede paa Hovedet.

„Var det Sabin?" spurgte han.

„Ikke Sabin selv," svarede Felix, „men saa godt som det samme. Det var Foo Cha, hans kinesiske Tjener, som lige er kommet til England. Har De nogen Idé om, hvor Sabin er?"

De to andre rystede paa Hovedet.

„Jeg véd det ikke," sagde Wolfenden; „men jeg vilde meget gerne opdage det. Jeg har en Regning at afgøre med ham."

„Og jeg," mumlede Felix dæmpet, „jeg har en meget længere Regning. Hvis jeg ikke kommer for sent, bliver den nok berigtiget i Aften. Jeg har tabt Foo Cha af Syne, men andre, der er dygtigere end jeg, søger efter hans Herre. De faar nok Held med sig; de har altid Held med sig. Hvad har De imod ham, Lord Wolfenden?"

Wolfenden tøvede; hvorfor skulde han ikke sige Manden Sandheden? Han kunde ikke vinde noget ved at skjule den.

„Han tiltvang sig Adgang til min Faders Hus i Norfolk og opnaaede med Vold eller List at faa nogle værdifulde Papirer. Min Fader var svagelig, og jeg er bange for, at det Stød vil koste ham hans Forstand."

„Vil De vide, hvad det var for Papirer?" sagde Felix. „Det kan jeg sige Dem! Vil De vide, hvad han vilde med Dem? Det kan jeg ogsaa sige Dem! Han har lagt en vidunderlig Plan, og hvis han bliver overladt til sig selv en Time eller to endnu, saa vil den lykkes ham. Men jeg er ikke bange for det. Jeg har sat et mægtigere Maskineri i Bevægelse, end selv han kan staa sig imod."

De var gaaet sammen ind i Rygeværelset. Felix syntes noget medtaget og var glad ved at hvile et Par Minuter.

„Er han skyldig i nogen Forbrydelse?" spurgte Wolfenden. „Han kunde være dristig nok til det."

Felix lo lidt. Han tændte en Cigaret; men hans Haand rystede saa stærkt, at han næppe kunde holde paa Tændstikken.

„En Arm, der naar videre end Lovens," sagde han og sænkede Stemmen, „en Arm, der er mægtigere end Regeringerne. Nu i dette Øjeblik kender man hans Opholdssted. Hvis vi bare kommer i rette Tid; men det er det eneste, man maa være bange for, at vi ikke gør."

„Kan De ikke fortælle os noget om hans vidunderlige

Plan?“ spurgte Wolfenden. „Hvorfor var han saa ivrig efter at faa Tegningerne og Papirerne? Hvad vilde han med dem?“

Felix tøvede.

„Naa ja,“ sagde han, „hvorfor ikke? De har Ret til at vide det. Men jeg véd kun selv Besked med de aller flygtigste Omrids af hans Planer. Saa meget kan jeg sige Dem, Hr. Sabin er Hertug af Souspennier, en Franskmand med fabelagtig Rigdom, som har spillet mange løjerlige Roller i Evropas Historie. Blandt andre Talenter er han et mekanisk og strategisk Geni. Han har studeret under Addison i Amerika i tre Aar, og det var kun ét Æmne, nemlig Ødelæggelse af Krigsskibe og Fæstningsværker med elektriske Apparater, som ellers er ganske ukendte. Saa kom han til England og indhentede en uhyre Mængde Oplysninger om Landets Flaade og Kystforsvar. Tilsidst sendte han en ung Pige, der skulde agere Maskinskriverske, til Deres Fader, som han vidste var den største Autoritet i alle Sager, der vedrørte Marinen. Hver Linie, han skrev, blev kopieret og sendt til Sabin; men Deres Faders Mistanke blev paa én eller anden Maade vakt og Pigen afskediget. Den sidste Del af Deres Faders Arbejde bestod af en Række Tegninger af ikke mindre end syv og tyve af Englands bedste Skibe, hvoraf hvert enkelt har Mangler i sine Panserplader, som vilde gøre Skibet fuldstændig unyttigt i Krigstilfælde. Paa disse Tegninger ses meget nøjagtigt Beliggenheden af de mangelfulde Plader, og det var for at sikre sig disse Illustrationer, at Sabin aflagde det dristige Besøg hos Admiralen Tirsdag Morgen. Han tilstaar nu aabent, at han har lagt en Plan, efter hvilken et Par Torpedobaade i Forbindelse med hans Opfindelse kan bringe hvert Fort i Themsen til Tavshed, saa at en fremtrængende Fjende kan tage London med største Lethed. Paa samme Tid indbefatter hans Planer en absolut sikker Landgang for Tropperne paa Øst- og Sydkysten paa visse udvalgte Steder. Denne Plan vil i Forbindelse med nogle meget foruroligende hemmelige Oplysninger, der vedrører Flertallet af Deres Krigsskibe,

bringe Deres Land i en hvilken som helst Magts Vold. Han hævder med absolut Sikkerhed, at han kan sælge det til hvem han vil. Han tilbød Rusland det først og saa Tyskland. Tyskland er gaaet ind paa hans Betingelser og erklærer England Krig i det Øjeblik, det har hele hans Plan og hans Opfindelse i sin Besiddelse."

Wolfenden og Densham saa' dels vantro og dels forfærdede paa hinanden. Det var som et Æventyr af tusind og en Nat. Det var jo umuligt! Men selv denne korte Pavse blev afbrudt af Avisdrengenes Raaben ude paa Gaden:

Tyskland ruster!

Der gaar Rygter om Krigserklæring!

KAPITEL XXXVIII.

De Mænd, som reddede England.

Sabin lænede sig tilbage i sin Lænestol med et dybt, tilfreds Suk. Endelig var de mange Aars Arbejde afsluttet. Med denne lille sidste Skitse var hans Værk fuldendt. Der laa en Stabel Manuskripter og Kort foran ham; alt var i Orden. Han tog et Konnossement og heftede det omhyggeligt til de andre Papirer. Saa saa' han paa Uret, tog et Cigaretfutteral op af Lommen og begyndte at ryge.

Der blev banket paa Døren, og Sabin, som havde genkendt de Fodtrin, der nærmede sig, saa' ligegyldigt op.

„Hvad er der, Foo Cha? Jeg sagde jo, at jeg vilde ringe, naar jeg vilde have fat i dig."

Kineseren smuttede hen til ham.

„Herre," sagde han sagte, „jeg er bange. Der er noget i Luften, som ikke er godt."

Sabin vendte sig hurtigt.

„Hvad mener du?" spurgte han.

Foo Cha saa' bedende og meget alvorlig ud.

„Herre, jeg blev fulgt fra Tyskerens Hus af en Mand, der kørte hurtigt efter mig i en tohjulet Droske. Han maatte slippe mig paa Vejen; men der er andre. Jeg har været paa Gaden, og jeg er sikker paa det. Huset bliver bevogtet paa alle Sider.“

Sabin trak Vejret lidt tungt. Et Øjeblik syntes hans blege Ansigt næsten uhyggelig hvidt. Han genvandt dog snart sin Selvbeherskelse.

„Vi er ikke i Kina, Foo Cha,“ sagde han. „Jeg har ikke forbrudt mig imod dette Lands Love. Ingen kan komme herind, naar jeg ikke vil have det. Hvis vi virkelig bliver iagttaget, maa det være af Personer, der er i Russernes Tjeneste. Men de kan ikke gøre noget, det er for sent, Knigenstein er her om en halv Time. Saa bliver Sagen afgjort en Gang for alle.“

Foo Cha vedblev at være urolig.

„Jeg er bange,“ indrømmede han aabent. „Der er fremmede Mænd paa begge Sider af Gaden. Det kan jeg ikke lide. Hør!“

Der blev ringet sagte paa Gadedørsklokken. Det var en frygtsom, tøvende Ringen, som om der kun blev rørt ganske let ved Knappen. Foo Cha og hans Herre saa' i Tavshed paa hinanden. Der var noget næsten ildevarslende i denne Ringen.

„Du maa se, hvem det er, Foo Cha,“ sagde Sabin. „Maaske Knigenstein kommer tidligt; hvis det er ham, saa vis ham straks ind. For alle andre er Huset tomt.“

Foo Cha bukkede i Tavshed og trak sig tilbage. Han strøg en Tændstik af i den mørke Gang og tændte Gas-Hængelampen. Saa aabnede han Døren forsigtigt.

Der stod kun én Mand. Foo Cha saa' fortvivlet paa ham. Det var ganske vist ikke Knigenstein, og der var heller ikke noget Tegn paa hans Vogn paa Gaden. Den Fremmede var en middelstor Mand, svær og firskaaren. Han havde en lang sort Overfrakke paa og stod med Hænderne i Lommen.

„Hvad ønsker De?“ spurgte Foo Cha. „Hvad vil De?“

Manden svarede ikke straks, men traadte ind i Gangen. Foo Cha prøvede paa at lukke Døren lige for Næsen af ham, men det var som at støde imod et Bjerg.

„Hvor er Deres Herre?“ spurgte han.

„Herren? Han er ikke her,“ svarede Foo Cha med smidig og løgnagtig Alvor. „Nej, han er ikke her, det er sandt. Han kommer i Morgen, og jeg er ved at lave Huset i Stand til ham. Hvad ønsker De? Gaa Deres Vej, eller jeg kalder paa en Politibetjent.“

Den anden smilede overbærende.

„Foo Cha,“ sagde han, „det er nok. Bring dette Kort ind til Hr. Sabin.“

Foo Cha skulde lige til at begynde en ny Strøm af Indvendinger, men han saa' den andens faste Blik ved Gaslyset, og han tav. Den Fremmede var klædt i en pæn Arbejders Dragt; men hans Tale og Væsen viste, at han indtog en helt anden Stilling. Foo Cha tog Kortet og gik ind med det. Da han var traadt ind ad Dagligstuedøren, drejede han Nøglen om i Laasen. Saa var der i alt Fald et Øjebliks Frist.

„Herre,“ sagde han, „der er en Mand der ude, som jeg ikke kan faa af Sted. Naar jeg siger ham, De ikke er her, ler han ad mig. Han vil se Dem; han gaar ikke sin Vej. Han lo, da jeg prøvede paa at lukke Døren. Han gav mig sit Kort. Jeg forstaar ikke, hvad der staar paa det.“

Sabin tog Kortet fra Kineseren. Der stod kun et Par Ord paa det med en fin skraa Haandskrift. Sabin havde grebet efter det lille Stykke Pap med nogen Utaalmodighed, men i det Øjeblik, han læste de faa Ord, skete der en mærkværdig Forandring med ham. Han fo'r sammen, som om han havde faaet et elektrisk Stød, Pupillerne i hans Øjne syntes skrækkelig udvidede; den sædvanlige Bleghed i hans Ansigt var blevet aandeagtig hvid. Og saa, efter det første Slag, kom der et Udtryk af dyb Fortvivlelse. Hans Haand faldt ned imod Siden, en halvt mumlet Ed undslap hans skælvende

Læber, men han lagde dog Kortet blidt, ja, endogsaa med Ærbødighed, paa Pulten foran sig.

„Vis ham ind, Foo Cha," sagde han i en dæmpet Tone. „Vis ham ind straks."

Foo Cha smuttede skuffet ud. Der var noget, som var gaaet skrækkelig galt. Det var han vis paa. Han gik langsomt ned, med Øjnene fæstede paa den mørke Skikkelse, som stod ubevægelig i den dunkelt oplyste Forstue. Han drog et skarpt Aandedrag gennem sine gule, fremstaaende Tænder; det lød som en Hvæsen. Et eneste Stik med den lange Kniv — det vilde være saa let. Saa huskede han den Ærbødighed, med hvilken Sabin havde behandlet Kortet, og han sukkede. Maaske det var en Fejltagelse, det kunde gøre det onde værre. Han gav den Fremmede Tegn til at træde nærmere og førte ham op.

Sabin modtog sin Gæst staaende. Han var endnu meget bleg, men hans Ansigt havde faaet sit sædvanlige, rolige Udtryk. I det halvmørke Værelse kunde han kun se meget lidt af sin Gæst; han kunde kun opdage, at det var en firskaaren Mand med mørke Øjne og et tætklippet sort Skæg. Han var tarveligt klædt, men havde en god Holdning. De to Mænd saa' fast paa hinanden et Øjeblik, før nogen af dem talte.

„De er overrasket," sagde den Fremmede, „og det undrer mig ikke. Maaske De endogsaa havde glemt — man siger, De har været saa stærkt optaget."

Sabins Læber krusede sig til et bittert Smil.

„Man glemmer ikke den Slags Ting," sagde han. „Men lad os saa tale om Forretninger. Hvad er det, man ønsker af mig?"

„Det er blevet berettet," sagde den Fremmede, „at De har undfanget og næsten udført en omfattende og ufejlbarlig Plan til dette Lands Erobring. Fremdeles, at De er paa Nippet til at overlevere det til den tyske Kejser. Jeg tror, at jeg kan slutte, at denne Melding er korrekt," tilføjede han

med et Blik paa Bordet. Vi bliver ikke ofte galt underrettede.“

„Meddelelsen er fuldstændig korrekt,“ svarede Sabin.

„Vi har overvejet Sagen,“ vedblev den Fremmede, „og jeg er her for at underrette Dem om vor Bestemmelse. Papirerne og hvad der ellers hører til Sagen skal tilintetgøres og brændes. Intet maa vises den tyske Regering eller noget Menneske, der repræsenterer dette Land, eller nogen som helst anden Stormagt. Fremdeles skal De forlade England i Løbet af to Maaneder.“

Sabin stod ganske stille med Hænderne hvilende let paa Pulten foran sig. Hans Øjne, der stirrede lige ud, saa' langt ud over det lille lurvede Værelse, langt tilbage ad Tidens Vej, som var overfyldt med Brudstykker af hans knuste Drømme. Han saa' atter, hvor herlig hans dristige og ærgerrige Plan var. Han saa' sit Land igen svælge i sin gamle Glans og atter indtage den første Plads blandt Nationerne. Han saa' sig selv som stor og hædret, som Patriot, sin Tids Richelieu, tilbedt af Folket, sin Konges Ven og Genoprejser. Han var atter en Skikkelse i den evropæiske Historie, Kejseres Jævnlige, den Mand, hvis mindste Ord kunde faa alle Verdens Børser til at skælve. Alt dette saa' han som for sidste Gang med et underligt, uvirkeligt Liv, og atter bragte denne Glans hans Blod til at flyde hurtigt, og den blændede hans Øjne. Men saa blev Varmen afløst af Iskulde; han var igen paa Jorden, og hans Hoved var tungt. Den firskaarne, ubevægelige Skikkelse foran ham syntes ham som hans Fortvivlelses Inkarnation.

„Jeg appellerer,“ sagde han hæst. „England er ikke vor Ven.“

Manden trak paa Skulderen.

„England er i alt Fald tolerant,“ sagde han, „og giver os Ly.“

„Jeg appellerer,“ gentog Sabin.

Manden rystede paa Hovedet.

„Det er det høje Raads Ordre," sagde han. „Der er ingen Appel."

„Det er mit Livsværk," stammede Sabin.

„Deres Livsværk," sagde Manden langsomt, „det skulde være for os."

„Gud véd, hvorfor jeg nogen Sinde —"

Manden strakte en hvid Haand ud, den glimtede i Halvmørket. Sabin standsede pludseligt.

„De var lige ved at udtale Deres egen Dødsdom," sagde Manden højtideligt. „Hvis De havde endt det, som De var ved at sige, kunde jeg ikke have frelst Dem. Vær klog, min Ven. Dette er en Skuffelse for Dem; men er ikke vort Liv en lang pinlig Skuffelse? Hvad er vi? Vi er som de Bølger, der slaar uophørligt mod Kysten; hvad vi vinder den ene Dag, taber vi den næste. Det er Skæbnen, det er Livet! Endnu en Gang, min Ven, husk paa Deres Pligt! Farvel!"

— — —

Sabin var alene, en Martyr for sine Tanker. Det var allerede over den Tid, da Knigenstein skulde komme. Skulde han blive og trodse Stormen, eller skulde han søge at naa Eksprestoget fra Charing Cross Station og skynde sig med at skjule sig i én af de fjærneste Kroge af den civiliserede Verden? I alle Tilfælde var der kun sørgelige Udsigter for ham. Ikke blot fo'r Tanken om alle disse længe nærede, kære Planer overvældende gennem hans Hjærne; han havde jo ogsaa meget alvorligt kompromitteret sig lige over for et stort Land. Kejserens naadige Brev havde han i Lommen — han smilede barsk til sig selv, medens han et Øjeblik tænkte paa Forbavselsen i Berlin og Knigensteins Ydmygelse. Og saa var der pludselig Tale om, at han ikke havde frit Valg! Han kom tilbage til Virkeligheden, og en Følelse af, hvor ubehagelig den var, ved en stærk Klokkeringning og Trampen af Hestehove paa Gaden. Han havde ikke Tid til at give Foo Cha nogen Instruktion, for Knigenstein selv

i en stor Pelsværksfrakke og med et Silkehalstørklæde trukket helt op til Munden blev vist ind i Værelset.

Gesandtens ellers temmelig flegmatiske Ansigt viste Spor af Ængstelse. Hans Øjne funklede nervøst bag Brillerne. Han greb Sabins Haand med ualmindelig Hjertelighed og følte sig øjensynlig meget lettet ved at have truffet ham.

„Kære Souspennier", sagde han, „dette er en stor Dag! Jeg kommer lidt sent; men, som De kan tænke Dem, jeg er overvældet af yderst vigtigt Arbejde. Jeg haaber, De er færdig nu. Er De rede?"

„Jeg er saa rede, som jeg altid vil være," sagde Sabin barsk.

„Hvad mener De?" spurgte Knigenstein skarpt. „Der kan da ikke være noget gaaet galt? Jeg er en ødelagt Mand, hvis De ikke udfører vor Overenskomst bogstaveligt. Jeg har givet mit Æresord i Pant."

„Saa er jeg bange for, at vi begge to er i svær Knibe," sagde Sabin. „Jeg er bundet paa Hænder og Fødder— — Se," udbrød han og pegede hen paa Kaminen, der var halvt fuld af graa Aske. „Dér ligger syv Aars Arbejde — syv Aars Intriger, Beregninger, uophørligt Slid. I dette Øjeblik er alle mine amerikanske Opfindelser, som vilde have lammet Evropa, sprængt i Luften. Saaledes er Situationen, Knigenstein. Vi er ødelagte."

Knigenstein rystede over hele Kroppen. Han lagde Haanden paa Sabins Arm og greb fast til.

„Souspennier," sagde han, „hvis De taler Sandhed, er jeg ødelagt, beskæmmet for stedse. Kejseren tilgiver mig aldrig. Jeg bliver afskediget og landsforvist. Jeg har givet mit Ord i Pant i Tillid til Dem. De kan ikke ville spille mig saadant et Puds. Hvis der er nogen personlig Gunst eller Gave, som Kejseren kan tilstaa, saa skal De faa den — det vil jeg svare for. Og jeg vil ogsaa svare for, at vi erklærer Frankrig Krig inden et halvt Aar, efter at Freden med England er sluttet. Hør, sig, at De spøger! Du gode Gud, Mand, De piner mig! Har De ikke set Aviserne i Aften?

Kejseren har handlet for hurtigt, det vil jeg indrømme, men han har allerede slaaet det første Slag. Krigen er saa godt som erklæret. Jeg venter mine Papirer hvert Øjeblik.“

„Jeg kan ikke gøre for det,“ sagde Sabin vredt. „Det hele er forbi. At opgive alle Frugter af mit Arbejde, alt det, jeg har syslet med i de bedste Aar af mit Liv, det er lige saa bittert for mig som den Forlegenhed, De kommer i, er for Dem! Men det er uundgaaeligt! Vær en Mand, Knigenstein, og gør gode Miner til slet Spil.“

Knigenstein kunde pludselig se paa Sabins stivnede Ansigt og høre af hans haabløse Ord, at det var ganske unyttigt, at han sagde noget som helst. Hans bedende Tone blev forandret til en vred, Aarerne i hans Pande svulmede; han kunde ikke styre sig mere.

„De er altsaa blevet enig med Dem selv,“ udbrød han. „Naa, det er godt! Ruslanɑ har altsaa købt Dem! Selv om Lobenski har bestukket Dem med alt det Guld, der findes i Kristenheden, skal De aldrig faa Glæde af det! De skal ikke leve et Aar! Det sværger jeg! De har forhaanet og krænket vort Land! Hør nu! Vi skal hviske en Flok af vore Officerer et Ord i Øret. Hvor De tager hen, skal ogsaa de tage hen. Hvis De forlader England, bliver De ramt det første Sted, hvor De viser Dem. Naar én falder, saa er der andre — Hundreder, Tusinder, en Hær! De skal ikke slippe, min Ven. Og hvis De nogen Sinde skulde vove at sætte Foden i Tyskland —“

„Jeg kan forsikre Dem om,“ afbrød Sabin ham, „at jeg skal sørge ganske særligt for aldrig at besøge Deres skønne Land. Andre Steder tror jeg nok, at jeg kan passe paa mig selv. Men hør nu, Knigenstein, al Deres Tale om Rusland og falskt Spil er meningsløs. Hvis jeg havde ønsket at underhandle med Lobenski, saa kunde jeg jo have gjort det i Stedet for at underhandle med Dem. Jeg har ikke en Gang set ham. En større Haand end hans har standset mig — en større Haand end selv Deres Kejsers!“

Knigenstein saa' paa ham, som om han troede, han var gal.

„Der gives ingen større Haand paa Jorden," sagde han, „end hans kejserlige Majestæt, den tyske Kejsers Haand."

Sabin smilede.

„De er Tysker," sagde han, „og kender kun lidt til disse Forhold, men De kalder Dem Diplomat, og jeg antager, De har lidt Kundskab til, hvad dette betyder?"

Han tog Lampen fra Bordet og gik hen til Væggen lige over for Døren. Knigenstein fulgte lige efter ham. Foran dem, saa højt oppe, som man kunde række med Fingrene, var der en lille uregelmæssig, rød Plet, noget imellem et Kors og en Stjerne. Sabin holdt Lampen højt op over sit Hoved og pegede paa Mærket.

„Véd De, hvad det betyder?" spurgte han.

Manden ved Siden af ham stønnede.

„Ja," svarede han med en fortvivlet Bevægelse, „det véd jeg."

Sabin gik tilbage til Bordet og satte Lampen ned.

„Nu véd De, hvem der har blandet sig i det," sagde han koldblodigt.

„Hvis jeg havde haft nogen Idé om, at De hørte til dem, saa havde jeg ikke underhandlet med Dem," udbrød Knigenstein.

„Det er saa mange Aar siden," sagde Sabin med et Suk. „Min Fader var halv Vejs Russer. Det var til Gavn for mig, medens jeg var Gesandt i Teheran, og efter den Tid tabte jeg dem af Syne; jeg troede ogsaa, at de havde tabt mig af Syne. Jeg tog fejl, det er ikke mere end en Time siden, at jeg fik Besøg af én af deres Embedsmænd. De vidste alt, de forbød alt. De har faktisk frelst England."

„Og ruineret os," stønnede Knigenstein. „Men nu maa jeg af Sted og telegrafere. Endnu et Ord, Souspennier!"

Sabin saa' op.

„De er en kæk Mand, og De er Fædrelandsven, De ønsker at se Deres Land frit. Hvorfor vil De saa ikke befri det

alligevel? Hold Dem til Deres Aftale med os. Derved trodser De Døden, det benægter jeg ikke; men jeg vil sætte mit Lands Ære i Pant, jeg vil give Dem Kejserens Ord paa, at vi trofast udfører vor Del af Kontrakten, og Æren derfor skal tilfalde Dem helt. De bliver udødelig, De vinder udødelig Hæder, Deres Navn vil blive indskrevet i Deres Fædrelands Historie!"

Sabin rystede langsomt paa Hovedet.

„Kære Knigenstein," sagde han, „maa jeg bede Dem om ikke at misforstaa mig. Jeg tvivler ikke det ringeste om Deres Ære og gode Tro eller om Deres høje Kejser. Men hvis der nogen Sinde har været et Land, som man har maattet passe paa, saa er det Deres. Jeg kunde ikke tage Deres Løfter med mig over i Forglemmelsen, og der er ingen, til hvem jeg kunde efterlade dem som Arv, og siden dette er Tilfældet, saa tror jeg, at jeg foretrækker at leve."

Knigenstein knappede sin Frakke og sukkede.

„Jeg er en ødelagt Mand, Souspennier," sagde han, „men jeg bærer ikke Nag til Dem. Lad mig gaa med et lille advarende Ord alligevel. Nihilisterne er ikke de eneste Folk i Verden, som har Mod og Forstand nok til at hævne sig. Farvel!"

Sabin lo lidt underligt, medens han hørte sin Gæst gaa. Saa tændte han en Cigaret og bad Foo Cha om noget Kaffe.

KAPITEL XXXIX.

Prinsessens Hjerte.

Da Wolfenden aabnede sin Avis Lørdag Morgen, havde London allerede draget et dybt Aandedrag, dels et Lettelsens, dels et Overraskelsens Aandedrag, og de store Overskrifter over Avisernes Spalter og Plakaterne paa Gaderne og Avisdrengenes Raab, alt erklærede en højst mærkelig Forandring i den politiske Situation.

„Den tyske Kejser forklarer sig!
Krigen undgaaet!
Den tyske Konsul beordret hjem!
Intet Brud!“

Wolfenden vilde ligesom de fleste af hans Landsmænd næppe tro sine egne Øjne; men dér stod det sort paa hvidt. Krigslarmen var standset. Tyskland trak sig tilbage. Wolfenden læste hele Avisen, før han saa meget som tænkte paa sine Breve. Saa begyndte han langsomt at aabne dem. Det første var fra hans Moder. Admiralen havde det bedre, Lægerne nærede mere Haab. Han tog det næste, det var en fin udenlandsk Haandskrift, og det udaandede en svag Duft, som syntes ham bekendt. Han aabnede det, og hans Hjerte stod stille.

„14, Grosvenor Square,
London W.

Vil De besøge mig i Dag omtrent Kl. 4? — Helène.“

Han saa' paa sit Uhr — der var meget længe til Kl. 4. Han besluttede at gaa ud og finde Felix, men næsten i samme Øjeblik blev Døren aabnet, og Manden selv traadte ind.

Felix var straalende; han syntes at være blevet flere Aar yngre. Han var dadelfrit klædt og havde en nydelig Orkidé i Knaphullet.

Wolfenden hilste ham med Varme.

„Har De set Aviserne?“ spurgte han. „Har De hørt det sidste Nyt?“

Felix lo.

„Naturligvis! De tror det maaske ikke; men det er sandt, at det er mig, der har frelst Deres Land. Og jeg er endelig kvit med Herbert de la Meux, Hertug af Souspennier.“

„Dermed mener De formodentlig den Mand, som vi ellers har kaldt Hr. Sabin?“ bemærkede Wolfenden.

„Ja, akkurat.“

Wolfenden trak en Lænestol hen til sin Gæst og tog nogle Cigaretter frem.

„Jeg maa sige," sagde han, „at jeg forfærdelig gerne vilde vide, hvorledes det gik til."

Felix smilede.

„Det, kære Ven," sagde han, „faar De aldrig at vide. Ingen vil nogen Sinde kende Grunden til, at Tyskland optraadte saa krigersk og derpaa lige saa hurtigt trak sig tilbage! Der er mangen en diplomatisk Historie, som Verden aldrig vil faa at læse, og denne hører til dem. Kom saa og spis Frokost, Lord Wolfenden. Jeg har holdt mit Løfte og det uden Blodsudgydelse; jeg er en fri Mand, og min Forfremmelse er sikret. I Dag er den lykkeligste Dag i mit Liv."

Wolfenden smilede og saa' paa det Brev, der laa foran ham paa Bordet. Kunde det ikke ogsaa blive den lykkeligste Dag i hans eget Liv?

— — —

Det blev det! Præcis Kl. 4 fremstillede han sig paa Grosvenor Square og blev ført ind i et mindre Værelse. Helène kom ham straks i Møde med et halvt forlegent og halvt undskyldende Smil om Læberne. Fra det Øjeblik, hun traadte ind, var han sig bevidst, at der var en Forandring i hendes Holdning lige over for ham. I Haanden havde hun en lille Medaillon.

„Jeg vilde gerne spørge om noget, Lord Wolfenden," sagde hun og trak langsomt sine Fingre ud af hans Haand. „Tilhører denne Medaillon Dem?"

Han saa' paa den og rystede straks paa Hovedet.

„Jeg har aldrig set den før," erklærede han. „Jeg gaar ikke med Urkæde, og jeg ejer ikke noget af den Slags."

Hun kastede den foragteligt ind i Kaminen.

„Der var en Kvinde, der løj noget om den til mig," sagde hun langsomt. „Jeg skammer mig over mig selv, fordi jeg har lyttet til det, hun sagde, om det saa kun var et Sekund. Jeg kom tilfældigvis til at se paa den i Gaar Aftes, og det faldt mig pludselig ind, hvor jeg havde set den. Den hang ved en Mands Urkæde, men det var ikke Deres."

„Den tilhører naturligvis Hr. Sabin," sagde han.

Hun nikkede og rakte begge sine Hænder frem.

„Kan De tilgive mig?" sagde hun blidt — „jeg tror — jeg lovede at sende Bud efter Dem."

— — —

De havde været næsten en Time sammen, da Døren gik hurtigt op, og den unge Mand, som Wolfenden havde set i Kareten sammen med Helène, traadte ind i Værelset. Han stirrede forbavset paa hende og uopdragent paa Wolfenden. Helène rejste sig og henvendte sig til ham med et Smil.

„Henri," sagde hun, „maa jeg forestille dig den engelske Herre, som jeg agter at gifte mig med. Prins Henri af Ortrens — Lord Wolfenden."

Den unge Mand gengældte næppe Wolfendens Hilsen. Han fæstede sine funklende Øjne paa Helène og mumlede hurtigt et Par Ord paa Fransk.

„Et Kongerige og min Forlovede paa én og samme Dag! Det er for meget! Vi faar se!"

Han forlod hurtigt Værelset.

Helène lo.

„Han er gaaet ud for at faa fat i Hertuginden," sagde hun, „og der bliver en Scene! Lad os gaa ud i Parken."

De spaserede omkring under Træerne. Pludselig stod de Ansigt til Ansigt med Sabin. Han saa' lidt træt ud, men han var lige saa omhyggelig paaklædt som sædvanligt; han hilste dem med et Smil og uden nogen som helst Forvirring.

„Saa snart!" sagde han venligt. „I Englændere er lige saa hurtige i Kærlighed som i Krig, Lord Wolfenden! Det er en beundringsværdig Egenskab."

Helène lagde sin Haand paa hans Arm. Ja, det var ingen Indbildning, hans Haar var mere graat, og der var dybe Furer i hans Pande.

„Kære Onkel," sagde hun, „tro mig, det gør mig ondt for dig, selv om jeg for mit Vedkommende er glad."

Han saa' venligt paa hende, men med et Anstrøg af Foragt.

„Bourbonernes Blod løber meget langsomt i dine Aarer, mit Barn," sagde han. „Jeg begynder næsten at tvivle om, at du kunde have taget dig ud som Dronning! Selv er jeg — ak, ja, jeg har resigneret. Jeg tager til Pau for at spille Golf!"

„Gud véd, hvor længe du kan holde ud dér," sagde hun smilende.

„En Maaneds Tid eller to," svarede han — „indtil jeg har mistet Eftersmagen af mit Nederlag. Saa har jeg Planer — men det er nu lige meget, det skal jeg senere fortælle dig. I hører nok alle sammen fra mig igen! Med Hensyn til jer to," tilføjede han, „saa har jeg ingen Grund til at bebrejde mig noget. Min Fiasko synes at have bragt jer Lykke."

Han gik videre, og de iagttog begge hans smækre Skikkelse, medens han forsvandt mellem de andre Fodgængere.

„Det er en stor Mand," mumlede hun. „Han forstaar at bære et Nederlag."

„Ja, det er en stor Mand," svarede Wolfenden, „men ikke des mindre er jeg ikke ked af at have set Hr. Sabin for sidste Gang."

KAPITEL XL.

Vejen til Pau.

Den Vej til Pau, som Sabin valgte, kan muligvis have været den største Omvej, men det var ganske vist den sikreste. Skønt ikke en Muskel i hans Ansigt havde bevæget sig, skønt han ikke med nogen fysisk Bevægelse eller med noget Ord havde røbet sin Kundskab om Kendsgerningerne, vidste han fuldstændig godt, at de Par Ord, han havde ladet falde om sine fremtidige Bevægelser, blev hørt

og omhyggelig noterede af den høje, dadelfrit klædte unge Mand, som ved et underligt Tilfælde syntes at være lige ved Siden af ham, efter at han havde forladt sin Lejlighed for en Time siden. „I Løvens Gab!“ mumlede han barsk til sig selv, medens han prajede en Droske paa Hjørnet og vilde køre hjem. Lindene i Berlin var smukke, men det var ikke med nogen umiddelbar Tanke om at slentre under dem, at han et Par Timer senere blev kørt til Euston og traadte ind i en Waggon i Liverpool Iltoget. Med Rejsehuen trukket ned over Øjnene og Tæppet trukket helt op til Halsen sad han i Krogen i sin Kupé og studerede tilsyneladende en Aftenavis — medens han i Virkeligheden spændt iagttog Perronen. Han havde sørget for, at der kun var meget kort Tid tilbage. To Minutter efter gled Toget bort fra Stationen.

Han drog et lille lettet Suk — han, som meget sjældent tillod sig den Luksus at vise det mindste Spor af sine Følelser. Til sidst fo'r han op. Saa aabnede han en Haandkuffert, tog et Atlas frem og sad med det paa Skødet i nogen Tid. Da han lukkede det, rynkede han Panden.

„Amerika,“ sagde han sagte til sig selv. „Hvilken en Mangel paa Fantasi, selv Lyden af det Navn synes at betegne! Det er det skrækkeligste Tilbagetog, jeg nogen Sinde har gjort.“

„De har begaaet den almindelige Fejltagelse,“ sagde en rolig Stemme ved Siden af ham, „som saa mange af Verdens største Diplomater begaar. De undervurderede Deres Modstandere.“

Sabin fo'r op, greb sit Tæppe og lænede sig tilbage i sin Krog. En ung Mand i Rejsedragt stod ved Vinduet lige over for. Sabin lagde for første Gang Mærke til, at der bag ham var en snæver Mahogni Dør; han trak Vejret lettere og var sig selv igen. Hans Fingre listede sig under Tæppet ned i hans Overfrakkelomme og greb om noget koldt og fast.

„I alt Fald er der én,“ sagde han barsk, „som jeg nu ser,

jeg har undervurderet. Undskyld, at jeg spørger, hvorledes De kommer her.“

Felix smilede.

„Ved at tænke mig lidt om,“ bemærkede han, „ved at have lidt Held med mig og ved at give en tjenstvillig Inspektør fyrstelige Drikkepenge. Den Waggon, som De rejser i, er, hvad De utvivlsomt vil lægge Mærke til, før De naar Slutningen af Deres Rejse, en Slags Salon. Denne lille Dør“ — han rørte ved den Dør, han var kommet igennem — „fører til et Toilette, og paa den anden Side er der en Vogn for Ikke-Rygere. Jeg opdagede, at De havde bestilt en Waggon i dette Tog, ved at give mig ud for Deres Tjener. Jeg valgte denne Waggon som særligt passende for en ældre Herre, der er nervøs, og arrangerede ogsaa, at den Del af Vognen, der ikke var for Rygere, blev reserveret til mig.“

Sabin nikkede. „Og hvor vidste De, at jeg havde i Sinde at tage til Amerika?“ spurgte han.

Felix trak paa Skuldrene og satte sig tilbage.

„Jeg sluttede, at De vilde søge Luftforandring et eller andet Sted,“ sagde han, „og jeg kunde virkelig ikke indse, hvilken Del af Verden, De havde tilbage. Amerika er det eneste Land, der er stærkt nok til at kunne rumme Dem! Desuden regnede jeg lidt paa den Nysgerrighed med Hensyn til de uudviklede Lande, som jeg har lagt Mærke til er ét af Deres Karaktertræk. Saa vidt jeg véd, har De aldrig levet længe i Amerika.“

„Jeg har heller ikke nogen Sinde besøgt Kamtchatka eller Grønland,“ bemærkede Sabin.

„Jeg forstaar Dem,“ bemærkede Felix med et Nik. „Amerika er ganske vist et af de sidste Steder, hvor man vilde have drømt om at søge Dem. Jeg tror, De vil finde, at det i politisk Henseende er ufødt; Deres egne smaa Metoder vil under alle Omstændigheder næppe blive populære dér. Desuden har det naturligvis ogsaa Sympati for det demokratiske Frankrig. Jeg kan tænke mig, at De og

Præsidenten for de Forenede Stater — jeg tror, at det for Øjeblikket er en hæderlig Urtekræmmer — vil være som modsatte Poler i Deres Tankegang. Men der var to Betragtninger, som gjorde sig gældende hos mig.“

„Det er jo meget interessant,“ bemærkede Sabin. „Maa jeg spørge, hvad det var for Betragtninger? Det er virkelig meget interessant at faa Lov til at kaste et Blik ind i en Tankeverden som Deres.“

Felix bukkede med et fornøjet Smil. Satiren i Sabins tørre Tone var øjensynlig ganske spildt paa ham.

„De er virkelig meget venlig,“ erklærede han. „For det første sagde jeg til mig selv, at skønt Kamtchatka og Grønland var lige interessante for Dem, saa kunde de ikke have Raad til den Luksus at byde Dem et Tilflugtssted. De maa søge Deres Lykke i et stort og mægtigt Land, som De aldrig har fornærmet, og det kan kun siges om Amerika. For det andet er De Sybarit, og De gaar ikke uden meget vigtige Grunde udenfor Civilisationens Grænser. For det tredje er ogsaa Amerika det eneste Land med Undtagelse af dem, der er spærrede for Dem, hvor De kan spille Golf.“

„De er virkelig en mærkelig ung Mand,“ erklærede Sabin og strøg sit lille graa Fipskæg. „De har læst mig som en Bog. Jeg er ydmyget, fordi min Tankegang har været saa gennemsigtig. For at bevise, hvor rigtige Deres Slutninger er, saa se paa den lille Bog, som jeg har taget med for at læse den paa Vejen til Liverpool.“

Han rakte den til Felix. Den hed „Verdens Golf-Baner“, og et Blad var bøjet om ved det Kapitel, der havde Overskriften: „De Forenede Stater“.

„Jeg vilde ønske, at De spillede Golf,“ bemærkede han. „Der er nogle Køller, jeg kunde have Lyst til at bede Dem sige mig Deres Mening om.“

Felix saa' beundrende paa ham.

„De er en vidunderlig Mand,“ sagde han. „De bærer altsaa ikke Nag til mig.“

„Ikke Spor,“ sagde Sabin roligt. „Jeg bærer aldrig per-

sonligt Nag. For mit eget Vedkommende har jeg aldrig nogen personlig Fjende. Det er Skæbnen selv, som har overvundet mig. De var kun et Redskab. De figurerer ikke i mine Tanker som et Menneske, jeg nærer Uvilje imod; men jeg er alligevel glad, fordi De ikke inkasserede min Anvisning paa 20,000 Pund."

Felix smilede. „De gik altsaa hen og saa ad?" spurgte han.

„Jeg tog mig den Frihed," svarede Sabin, „at give Ordre til, at den ikke maatte udbetales."

„Den bliver aldrig præsenteret," sagde Felix. „Jeg rev den i Stykker, saa snart jeg havde forladt Dem."

Sabin nikkede.

„Donquixoteagtigt!" mumlede han.

Exprestoget fo'r af Sted i Natten. Sabin puttede Haanden i sin Vadsæk og tog en Haandfuld Cigarer frem. Han bød Felix én. Han tog imod den og tændte den med en Mine, som om han var glad over at nyde dette behagelige Rejseselskab.

„De maa jo have haft et Formaal, siden De saaledes opsøger mig lige til det sidste," bemærkede Sabin. „Jeg ønsker ikke at være upassende nysgerrig; men jeg synes, det er naturligt, at jeg har lidt Interesse eller, skal vi sige, føler lidt Nysgerrighed med Hensyn til Grunden til Deres Elskværdighed."

„De har ganske Ret," svarede Felix. „Jeg har et Formaal med at være her. Jeg har et Bud til Dem."

„Maa jeg spørge, er det et venligt Bud eller noget andet."

Hans Fingre strammedes om den lille haarde Tingest i hans Lomme; men han begyndte allerede at tvivle om, at Felix kunde være kommet som Fjende.

„Venligt," lød det hurtige Svar. „Jeg har et Tilbud til Dem."

„Fra Lobenski?"

„Fra hans høje Herre. Czaren selv har Planer for med Dem."

„Hans Majestæt har altid været meget venlig," mumlede Sabin.

„Siden De forlod Schahens Land," vedblev Felix, „er den russiske Indflydelse i Centralasien efterhaanden taget af. Alle Midler er blevet anvendte for at skjule dette; men den ulykkelige Kendsgerning vedbliver at være til. De var den eneste Mand, som nogen Sinde fuldstændigt opfattede Situationen og opnaaede nogen virkelig Indflydelse paa Herren i det vestlige Asien. Deres Fjernelse fra Teheran var Resultatet af en engelsk Intrige. Det var det største Uheld, der nogen Sinde har ramt Rusland."

„Og Deres Tilbud?" spurgte Sabin.

„Det gaar ud paa, at De vender tilbage til Teheran, ikke som hemmelig Agent, men som Ruslands akkrediterede Gesandt med fuldstændig frie Hænder og ubegrænset Fuldmagt."

„Et saadant Tilbud for ti Aar siden," bemærkede Sabin, „vilde have gjort Rusland til Hersker over hele Asien."

„Czaren begynder at indse dette," sagde Felix, „men hvad der var muligt den Gang, er ogsaa muligt nu."

Sabin rystede paa Hovedet.

„Jeg er ti Aar ældre," sagde han, „og den Schah, som var min Ven, er død."

„Den nye Schah," sagde Felix, „har en Lidenskab for Intriger, og Ørkensandet i Nærheden af Teheran egner sig glimrende til Golfspil."

Sabin rystede paa Hovedet.

„Nej," svarede han, „det er for haardt og for ensformigt. Jeg er meget sær i den Henseende. Ja, der er en lille Dal," vedblev han tankefuldt, „omtrent syv Mil Nord for Teheran, hvor der maaske kunde gøres noget! Jeg gad vide —"

„De siger altsaa ja," spurgte Felix roligt.

Sabin rystede paa Hovedet.

„Nej, jeg siger nej."

Det var et Slag for Felix; men han skjulte sin Skuffelse.

„Absolut nej?"

„Ja.“

„Hvorfor?“

„Jeg er ti Aar for gammel!“

„Det er Vrede.“

Sabin nægtede det.

„Nej! Hvorfor skulde jeg ikke være aaben lige over for Dem, min Ven? Hvad jeg vilde have gjort for Rusland for ti Aar siden, det vil jeg ikke gøre nu. Rusland har sluttet sig til den franske Republik. Det har gjort mere end anerkende Tilværelsen af denne uretfærdige Institution — det har paanødt Præsidenten sit Venskab, det har udtalt Alliancens Ord. Fra nu af er mine Følelser for Rusland forandrede. Jeg har intet Maal at naa ved dette Lands Udvikling. Jeg er rigere end de rigeste af dets Adelsmænd, og der er ingen Titel i Evropa, som jeg vil ombytte min egen med. De ser, at Rusland absolut intet har at tilbyde mig. Paa den anden Side, hvad der vil gavne Rusland i Asien, vil ødelægge England, og England har skænket mig og mange som mig et Asyl og har endog holdt sig fjernt fra Frankrig. Af de to Lande vil jeg helst hjælpe England. Hvis jeg havde været Redskab til at ødelægge Englands Herredømme i Asien for ti Aar siden, saa vilde dette nu have været mig en Kilde til stor Beklagelse. Saa, min Ven, nu har jeg været fuldstændig aaben imod Dem.“

„Hvis Prisen for Deres Held i Teheran skulde være Bruddet af alle vore Overenskomster med Frankrig, hvad saa?“ sagde Felix langsomt. „Husk paa, at det er Landet, hvis Venskab er os magtpaaliggende, ikke Regeringen. De kan ikke for Alvor tvivle om, at en Selvhersker som Czaren vil foretrække at række Haanden til en Kejser af Frankrig fremfor at besmudse sine Hænder med en Haandværkers eller en Købmands Fingre.“

Sabin rystede paa Hovedet.

„Jeg har sagt Dem, hvorfor jeg siger nej,“ svarede han; „men i mit Hjerte er der mange andre Grunde. En af dem

er, at jeg ikke længere er nogen ung Mand. Mit sidste Uheld har gjort mig ældre. Jeg har ikke Lyst til nye Æventyr.“

Felix sukkede.

„Mit Ærinde til Dem kom i en uheldig Stund,“ sagde han. „For Øjeblikket maa jeg altsaa gaa ind paa, at jeg er slaaet af Marken.“

„Det er paa ingen Maade Deres Fejl,“ mumlede Sabin, „min Vægring var forudbestemt. Czaren selv kunde ikke rokke mig.“

Toget kørte lidt langsommere. Felix saa' ud af Vinduet.

„Vi nærmer os Crewe,“ sagde han. „Dér staar jeg af og vender tilbage til London. De tager altsaa til Amerika?“

„Ja, utvivlsomt,“ erklærede Sabin.

Felix tog et Brev op af Lommen. „Hvis De vil besørge dette for mig,“ sagde han, „viser De mig en Venlighed, og De vil selv gøre et behageligt Bekendtskab.“

Sabin saa' paa Udskriften. Det var adresseret til: „Fru de Mercielle, Lennox, Mass., U. S. A.“

„Det skal jeg med Fornøjelse gøre,“ svarede Sabin og lod det glide ned i sit Toiletteskrin.

„Og husk paa,“ bemærkede Felix, idet han saa' ud paa Perronen, som de nu gled henimod, „at De er en mærket Mand. Forklædningen gavner Dem ikke. Vær altid paa Deres Post. De og jeg har været Fjender, men De er alligevel for stor en Mand til, at De fortjener at falde for en tysk Snigmorders Haand. Farvel!“

„Jeg takker Dem for Deres Advarsel og skal huske den,“ svarede Sabin. „Farvel!“

Felix tog Hatten af, og Sabin besvarede hans Hilsen. Dampfløjten lød. Felix traadte ud paa Perronen.

„Saa glemmer De ikke Brevet?“ sagde han.

„Nej, jeg skal aflevere det personlig,“ svarede Sabin.

KAPITEL XLI.

Hr. og Fru Watson fra New-York.

Det var den tredje Dag, de var ude paa Søen, og Sabin nød Rejsen i høj Grad. Calipha var en lille Dampær, der sejlede til Boston i Stedet for New York, og den var foragtet af Atlanterhavsfarerne, som kaldte den en gammel Balje. Der var derfor kun syv Passagerer foruden Sabin, og det havde kun taget ham meget lidt Tid at opdage, at af de syv Passagerer var der ikke én, der interesserede sig for ham eller hans Sager. Han var i alt Fald for Øjeblikket sluppet helskindet ud af alle de Forviklinger og Farer, som var fulgt efter Tilintetgørelsen af hans store Plan. Naturligvis vidste nu alle, hvem hans Bevægelser vedrørte, at han var rejst sin Vej, og hvor han var rejst hen. Det var næsten en Selvfølge, og da Sabin saa', at det var umuligt at skjule sig, havde han heller ikke gjort noget Forsøg paa det. Han havde meddelt Hovmesteren, at han hed Sabin, og havde sikret sig en Kahyt paa Dækket til eget Brug. Han snakkede hver Dag med Kaptajnen, der behandlede ham ærbødigt, og som Svar paa et Spørgsmaal fra én af Stewarderne, som var Franskmand, indrømmede han, at han var Hertug af Souspennier, og at det kun var et Lune, at han rejste inkognito. Han var meget populær hos alle de syv Passagerer, som ikke rigtig vidste, hvorledes de skulde tiltale ham, men som det altid lykkedes ham at bringe i godt Humør. Han lod ogsaa til at befinde sig rigtig vel om Bord paa Dampskibet. Han dyrkede forskellige Spil, viste sine Golfkøller frem og fik nu og da et lille Slag Kort med Hr. Hiram Shedge, en gammel Oliehandler fra Boston. Han opførte sig paa ingen Maade som en Mand, der lige har gennemgaaet en stor Krise, og ingen vilde af hans Samtale eller Adfærd have gættet, at han var Millionær og Hoved for én af de fornemste Slægter i Europa. Den første Gang, der fo'r en Skygge hen over hans Ansigt, var en Eftermiddag, da han kom op paa Dækket lidt efter

de andre og saa', at de alle lænede sig ud over Rælingen og stirrede paa noget, der var lidt i Afstand derfra, medens han paa samme Tid mærkede, at Maskinerne kun gik med halv Fart.

Han gik hen til de andre, men da Kaptajnen saa' ham, gav han ham Tegn til at komme op paa Broen.

„Der er noget, som vil interessere Dem, Hr. Sabin," raabte han. „Vil De ikke komme herop?"

Sabin gik forsigtigt op ad Jærntrinene, medens han saa' ud over Havet; en stor elegant bygget Yacht, som var malet helt hvid, laa omtrent en halv engelsk Mil derfra og gjorde Signaler.

Sabin naaede Broen og stod ved Siden af Kaptajnen.

„Det er en Lystyacht," bemærkede han. „Hvad ønsker den?"

„Det véd jeg ikke," svarede Kaptajnen med Kikkerten for Øjet. „Den gav Nødsignal, saa jeg antager, den er i Forlegenhed. Naa, dér er det. Den siger, at Akslen er knækket."

„Det ser det ikke ud til," bemærkede Sabin roligt.

Kaptajnen saa' paa ham med et Smil.

„Naa, De forstaar Dem nok ogsaa paa at sejle," sagde han, „og sandt at sige, jeg er af samme Mening."

„Holmes!"

„Ja vel!"

„Spørg, hvad den ønsker, vi skal gøre."

Manden tog til Hatten, og en lille Række Flag fo'r op i Brisen.

„Den signaliserer, at den er Yachten „Mayflower". Ejeren er Hr. James Watson fra New York," sagde han. „Det er et dejligt Skib."

Sabin, som havde sin egen Kikkert med sig, saa længe paa det.

„Det Skib er ikke bygget i Amerika," bemærkede han.

Der kom et Svarsignal tilbage. Kaptajnen aabnede Bogen og læste det.

„Den ønsker, at vi skal tage dens Ejer og hans Hustru om Bord.“

„Er De nødt til at gøre det?“

Kaptajnen lo.

„Nej, det er jeg just ikke. Man kan ikke være nødt til at tage imod Passagerer midt paa Oceanet.“

„Saa skulde De ikke gøre det,“ sagde Sabin. „Hvis de har travlt, saa kommer jo „Alaska“ i Dag, ikke sandt? Den er i New York i Løbet af tre Dage, og „Baltimore“ maa følge hurtigt efter den. Det vilde jeg lade Dem vide.“

„Ja,“ svarede Kaptajnen, „jeg gider heller ikke have nye Passagerer om Bord nu lige for Øjeblikket.“

Flagene fo'r til Vejrs, og Svaret kom lige saa hurtigt tilbage. Kaptajnen skød sin Kikkert sammen.

„Der er intet Udkomme med dem,“ bemærkede han til Sabin. „De svarer, at Damen er nervøs og ikke kan vente; de kommer om Bord straks — af Frygt for, at jeg skal sejle videre, antager jeg. De tilføjer, at Hr. Watson er den største amerikanske Ihændehaver af Cunard Aktier og Direktør for American Board; saa jeg maa tage imod dem; det er nu sikkert nok. Jeg maa ned og tale med Forvalteren.“

Han gik ned, og Sabin, der fulgte ham, sluttede sig til den lille Gruppe Passagerer; de stod alle og iagttog den store Baad, som nu kom hurtigt hen imod dem. Sabin forklarede dem de Signaler, der var vekslede, og de beundrede Yachten.

Sabin klappede første Styrmand paa Skuldren, medens han gik forbi.

„Har De nogen Sinde set saadant et Skib, Johnson?“ spurgte han.

Manden rystede paa Hovedet.

„Deres Maskinmester er en Idiot,“ erklærede han vredt, „og der kan ikke være Tale om, at der er noget alvorligt i Vejen med Akslen.“

„Det er jeg enig med Dem i,“ sagde Sabin roligt.

Baaden var nu saa nær, at de kunde praje den. Sabin lænede sig ud over Rælingen og ransagede nøje dem, der

var i den. Der var ikke det mindste mistænkelige ved dem. Manden, som sad agter ude og styrede det, var en typisk Amerikaner med et magert, blegt Ansigt og klare Øjne. Kvinden havde et tykt Slør paa, men hun var øjensynlig ung, og da hun stod op, kunde man se, at hendes Skikkelse og Klæder var ganske parisiske. De to kom op ad Faldebstrappen, som om de var fuldstændig vant til at gaa om Bord paa et Skib midt ude paa Oceanet, og man kunde i alt Fald ikke opdage nogen Nervøsitet hos Damen. Kaptajnen gik dem i Møde og hjalp galant Damen op paa Dækket.

„Det er formodentlig Kaptajn Ackinson?“ sagde Manden med udstrakt Haand. „Vi er Dem meget taknemmelige, fordi De tager os om Bord. Dette er min Hustru, Fru James B. Watson.“

Fru Watson hævede Sløret, og man saa' et mørkt, pikant Ansigt med vidunderligt klare Øjne.

„Det er virkelig pænt af Dem, Hr. Kaptajn,“ sagde hun frimodigt; „De véd ikke, hvor rart det er at føle Dækket paa en virkelig Oceandamper under sine Fødder igen efter at have sejlet omkring i den lille Baad. Det er sidste Gang, jeg prøver paa at gaa over Atlanterhavet undtagen i én af Deres Dampere.“

„Det glæder os meget, at vi kan være Dem til Hjælp,“ svarede Kaptajnen, hjerteligere end han for et Øjeblik siden vilde have troet, han kunde være. „Fuld Kraft, John!“

Der lød en Skvulpen, og saa hørte man Maskineriets dumpe Banken, medens det blev sat i Bevægelse igen. Den lille Robaad, der allerede var et godt Stykke Vej borte, gyngede paa de lange Bølger. Hr. Watson raabte endnu til Slutning nogle sidste Instruktioner. Saa gav Kaptajnen Forvalteren et Tegn.

„Nu skal Hr. Wilson vise Dem Deres Kahyt,“ bemærkede han. „Heldigvis har jeg Masser af Plads. Steward, bring Bagagen ned!“

Damen gik ned, men Hr. Watson blev paa Dækket og talte med Kaptajnen. Sabin gik hen til dem.

„Deres Yacht sejler brillant, hvis det virkelig er sandt, at Akslen er knækket," bemærkede han.

Watson nikkede.

„Det er en udmærket Baad," sagde han begejstret. „Hvis Vejret er gunstigt, naar den ind til Boston Havn to Dage efter os."

„Jeg antager," sagde Kaptajnen, medens han saa' paa den gennem Kikkerten, „at De har overbevist Dem om, at Akslen virkelig er knækket."

„Nej, jeg gjorde ikke," svarede Watson. „Min Maskinmester meldte det, og da jeg ikke kender noget til Maskineriet selv, maatte jeg tro ham paa hans Ord. Han har udmærkede Vidnesbyrd, og jeg antager, han véd, hvad han taler om. Men min Kone vilde i alt Fald ikke være blevet i Baaden et Minut længere, end hun var nødt til. Hun er forfærdelig nervøs."

„Det er for Resten ikke saa almindeligt for Deres Landsmandinder, vel?" spurgte Sabin.

Hr. Watson saa' roligt paa ham.

„Min Hustru," sagde han, „har i mange Aar levet i Europa. Hun betragter sig næppe som Amerikanerinde."

„Undskyld," svarede Sabin høfligt, „man kan i alt Fald se, at hun har opholdt sig længe i det Land i Verden, der er det eneste, som er værd at leve i; men hvis jeg havde taget mig den Frihed at gætte mig til hendes Nationalitet, saa vilde jeg have antaget hende for Tysker."

Watson hævede Øjenbrynene, og han tabte den Tændstik, han var i Færd med at tænde sin Cigar med.

„De forbavser mig i høj Grad, min Herre," bemærkede han. „Jeg har altid betragtet de lyse, fyldige Kvinder som typiske for tyske Damer."

Sabin rystede paa Hovedet.

„Der er mange Typer," sagde han, „og Nationaliteten kan man ikke altid se paa Teinten eller Skikkelsen. De, f. Eks.

ligner mange amerikanske Mænd, som jeg har haft den Fornøjelse at træffe, men paa den anden Side vilde jeg ikke have antaget Dem for Amerikaner."

Kaptajnen lo.

„Det kan jeg ikke være enig med Dem i, Hr. Sabin," sagde han. „Jeg synes netop, at Hr. Watson er en rigtig Type paa en moderne Amerikaner, hvis jeg maa sige min ringe Mening."

„Tak skal De have, Hr. Kaptajn," sagde Watson muntert. „Jeg er ogsaa fra Boston, og jeg tror, jeg tør sige, at jeg er stolt af det. Til hvilken Nation vilde da De have troet, jeg hørte?"

„Jeg vilde ogsaa have søgt Dem paa Berlins Gader," sagde Sabin bestemt.

KAPITEL XLII.

En Sammensværgelse.

Ved Middagstid viste Fru Watson sig i et meget fint, sort og hvidt Toilette. Hun sad ved Kaptajnens højre Side, blev straks forestillet for Sabin og gav sig til at være meget elskværdig.

„Det er jo ligefrem dejligt," udbrød hun efter et hurtigt Blik paa Sabins smagfulde Selskabstoilette. „De kan ikke tænke Dem, hvor jeg er glad ved atter en Gang at være i civiliseret Selskab. Jeg har aldrig kedet mig saa rædsomt som om Bord paa den dumme lille Yacht."

„Dumme lille Yacht!" afbrød Watson hende i en ærgerlig Tone. „Mayflower" har omtrent kostet mig 200,000 Dollars; det er næsten den største Lystyacht, der findes."

„Det er mig lige meget, om den saa havde kostet Dig en Million Dollars," sagde Fru Watson; „jeg vil aldrig ud at sejle i den igen. Jeg foretrækker at være om Bord paa dette Skib."

Hun lo til Kaptajn Ackinson, og hendes Mand fortsatte

sin Middag i Tavshed. Sabin mærkede sig to Ting, for det første, at Watson ikke behandlede sin Kone med den Hensynsfuldhed, som man ellers mener udmærker amerikanske Ægtemænd, og for det andet, at han drak en hel Del Vin uden at blive en Smule mere elskværdig. Hans Kone drak noget demonstrativt Vand; hun vendte halvt Ryggen til sin Mand og hengav sig ganske til Samtalen med de to andre Herrer. Da Maaltidet var forbi, var Kaptajnen hendes underdanige Slave, og Sabin var ganske villig til at indrømme, at Fru J. B. Watson var en henrivende Dame, til hvad Nationalitet hun nu end hørte.

Efter Middagen gik Sabin ind i sin Kahyt for at hente en Overfrakke. Medens han søgte efter nogle Cigarer, hørte han Stemmer i Kahyten lige over for, den anden havde været ubeboet lige til nu.

„Vil du ikke spasere med mig, James?“ hørte han Fru Watson sige. „Det er saadan en dejlig Aften, og jeg vil gærne op paa Dækket.“

„Saa kan du jo gaa uden mig,“ lød det barske Svar. „Jeg vil have mig en Cigar i Rygesalonen.“

„Du kan jo ryge paa Dækket,“ sagde hun.

„Tak,“ svarede han, „jeg har ikke Lyst til at forære Vinden mine Havanna Cigarer. Du vilde jo om Bord her, saa du maa klare dig saa godt, du kan. Du maa ikke vente, at jeg skal rende i Hælenè paa dig altid.“

Der var en Pavse; saa hørtes Lyden af Watsons tunge Trin, medens han forlod Kahyten. Et Øjeblik efter lød der lette Fodtrin og en Raslen af Silkeskørter, som meldte, at hans Kone nu ogsaa gik.

Sabin svøbte sig omhyggeligt i sin Ulster og stod et Øjeblik og spekulerede paa, om man havde ment, at denne Samtale skulde høres af andre eller ikke. Han ringede paa Hovmesteren.

Manden kom næsten lige straks. Sabin havde forstaaet, hvordan han skulde skaffe sig hurtig Betjening.

„Var det Indbildning, John, eller har jeg hørt Stemmer i Salonen lige over for?“ spurgte Sabin.

„Den har Hr. og Fru Watson faaet,“ svarede Manden.

Sabin syntes at ærgre sig.

„De véd, at nogle af mine Klæder hænger dér,“ bemærkede han, „og jeg har brugt den som Paaklædningsværelse. Der er jo Masser af andre Kahytter ledige; De kunde da nok have fundet en anden til dem.“

„Jeg har gjort mit bedste,“ svarede Manden; „men det lod til, at de særlig gærne vilde have den. Jeg kunde ikke faa dem til at tage en anden i Stedet for.“

„Vidste de,“ spurgte Sabin i en ligegyldig Tone, „at Kahytten lige over for er beboet?“

„Ja,“ svarede Manden; „jeg sagde dem, at De var i Nr. 12, og at De brugte den anden Kahyt som Toiletteværelse, men de vilde ikke skifte. Det var meget dumt af dem, for de vilde have to, én hver, og de kunde lige saa godt have faaet dem sammen.“

„Lige saa godt,“ bemærkede Sabin roligt. „Tak skal De have, John. Lad dem ikke vide, at jeg har talt med Dem om det.“

„Nej, naturligvis.“

Sabin gik op paa Dækket. Da han gik forbi Rygeværelset, saa' han Watson ligge paa en Sofa med en Cigar i Munden. Sabin smilede til sig selv og gik videre.

Aftenturen paa Dækket efter Middag var ligefrem en selskabelig Begivenhed om Bord paa „Calipha“. I Reglen gik Kaptajnen og Sabin sammen, og ingen af de andre Passagerer havde endnu prøvet paa at paatrænge sig Sabin, skønt han havde været meget høflig imod dem. Men, som han halvvejs havde ventet, var der allerede én, som spadserede med Kaptajnen denne Aften. Det var Fru Watson med et meget klædeligt Tørklæde om Hovedet og en Cigaret i Munden. Hun pludrede muntert det meste af Tiden, men lyttede ogsaa med megen Interesse til de personlige Oplysninger, som hendes Spørgsmaal fremkaldte. Nu og da, naar de

spadserede forbi Sabin, der undertiden gik, til andre Tider stod stille og stirrede tankefuldt ud over Havet og Himlen, kastede hun et indbydende Blik til ham, som han lige saa ofte ignorerede. En Gang standsede hun halvvejs og gjorde ham et flygtigt Spørgsmaal, men han svarede ganske kort, og Kaptajnen fik hende til at gaa videre. Det var et stort Uheld, tænkte han, at disse Mennesker var kommet om Bord. Han var kommet godt af Sted, og der havde ikke været noget i Vejen. Nu stod han pludselig overfor en Fare, hvis fulde Udstrækning det var vanskeligt at vurdere. For han kunde næppe tvivle om, at de var kommet i Anledning af ham. De havde spillet deres Rolle godt, men de var hemmelige Agenter for det tyske Politi. Han røg sin Cigar roligt og var hvert Øjeblik Genstand for mange Sideblik og skjulte Smil fra den fint paaklædte lille Dame, hvis Silkeskørter hvert Øjeblik gned imod ham, medens hun og Kaptajnen gik frem og tilbage. Hvilken Slagplan havde de nu? tænkte han. Hvis den simpelt hen gik ud paa Mord, hvorfor skulde det saa gaa saa kunstigt til; for man kunde da ikke tænke sig noget værre Sted i Verden til den Slags Ting end et Dampskib med dets snævre Grænser. Nej, der var øjensynlig noget mere indviklet. Skulde Damen bruges som Lokkedue? Bildte de sig virkelig ind, at han kunde lade sig blænde eller bedaare af nogen som helst Kvinde paa Jorden? Han smilede blidt ved Tanken, og Synet af det Smil, der nølede paa hans Læber, fik hende til at staa stille. Han hørte pludselig hendes Skørts Raslen og hendes bløde Stemme. Længere forude var Kaptajnens brede Skuldre ved at forsvinde; han gik ned i Maskinrummet.

„De har ikke gjort en eneste Anstrængelse for at redde mig," sagde hun bebrejdende. „Det er ikke pænt af Dem."

Sabin tog Huen af og fjernede Cigaren fra sine Læber.

„Kære Frue," sagde han, „jeg har lidt de forsømte Menneskers Kvaler; men hvor turde jeg afbryde en saa fortrolig tête-à-tête?"

„Saa ejer De kun lidet af Deres Nations Mod," svarede

hun leende; „for jeg gav Dem mange Lejligheder. Men De har været optaget af Deres egne Tanker, og Deres Tanker har været heldigere end jeg, for de fik Dem til at smile, da jeg nu overraskede Dem.“

„Det var en Advarsel,“ begyndte han, men hun lagde den lille hvide Haand, der funklede af Ringe, paa hans Læber, og han tav.

„Tro ikke, at det er nødvendigt at sige Meningsløsheder til mig hele Tiden,“ sagde hun. „Jeg er lidt træt, og jeg vilde gerne sidde lidt ned. Vil De ikke være saa venlig at sætte min Stol derhen ved Siden af Baaden? Jeg kan saa godt lide at se Lyset spille paa Vandet. Saa kan De jo snakke med mig — hvis De vil.“

„Deres Mand bryder sig nok ikke om Aftenluften,“ sagde han lidt senere, medens han lagde hendes Tæppe til Rette.

„Det er tilstrækkeligt for ham, at jeg foretrækker den,“ svarede hun roligt. „Han forlader ikke Rygesalonen, før Lysene bliver slukkede.“

„Det maa i Reglen være kedeligt for Dem,“ sagde han.

„I Reglen og altid,“ svarede hun dæmpet, „jeg keder mig altid. Naa, men hvorfor skal jeg trætte en Fremmed med mine Sorger? Fortæl mig noget om Dem selv, Hr. Sabin. Tager De til Amerika for Deres Fornøjelses Skyld, eller har De Forretninger?“

Der fo'r et lille Glimt hen over Sabins Ansigt. Han betragtede den hvide Aske paa sin Cigar et Øjeblik, før han talte.

„Jeg kan næppe sige, at jeg tager til Amerika for min Fornøjelses Skyld,“ svarede han, „og heller ikke, at jeg har Forretninger der. Lad os være enige om, at jeg tager derover, fordi det er det eneste Land i Verden, som har nogen Betydning, og som jeg endnu aldrig har besøgt.“

„De er altsaa meget berejst,“ mumlede hun og saa' paa ham med naive, opspilede Øjne. „De ser ud, som om De har været overalt. Vil De ikke fortælle mig lidt om de løjerlige Steder, De har besøgt?“

„Med Fornøjelse," svarede han; „men vil De ikke først tilfredsstille min naturlige Nysgerrighed? Jeg skal til et Land, som jeg aldrig har besøgt før. Fortæl mig lidt om det. Lad os tale om Amerika."

Hun kastede et pludseligt, hurtigt Blik paa ham. Nej, det lod ikke til, at han havde iagttaget hende. Hans Øjne var ligegyldigt fæstede paa det fosforescerende Lys, der glitrede i Damperens Kølvand. Men hun var dog ikke ganske rolig.

„Amerika," sagde hun efter et Øjebliks Pavse, „er det eneste Land, jeg hader. Vi er der kun meget sjældent — naar min Mands Forretninger kræver det. De kunde ikke søge Underretning hos nogen, der véd daarligere Besked end jeg."

„Det er underligt," sagde han blidt. „De er den første upatriotiske Amerikaner, jeg nogen Sinde har truffet."

„De skulde være taknemmelig, fordi jeg er en Undtagelse," bemærkede hun. „Er det ikke morsomt at træffe Folk, der er forskellige fra andre Mennesker?"

„Jo, i det foreliggende Tilfælde er det dejligt."

„Gud véd, i hvilken Skole, De har studeret mit Køn," sagde hun tankefuldt, „og af hvilken Kvinde De har lært den Kunst at holde saadanne smaa Taler."

„Jeg kan forsikre Dem, at jeg er en Novice," erklærede han.

„Saa har De en vidunderlig Fremtid for Dem. De bliver Hofmand, Hr. Sabin."

„Det skal glæde mig at være den ydmygste af Tjenerne ved det Hof, hvor De er Dronning."

„En saadan Overdrivelse," mumlede hun, „er Tegn paa Usandfærdighed. De er en Mand, man ikke kan stole paa, Hr. Sabin."

„Prøv ad," bad han.

„Det skal jeg! Jeg vil fortælle Dem en Hemmelighed."

„Jeg skal indelukke den i det inderste Kammer i min allerinderste Bevidsthed."

„Jeg tager til Amerika i en bestemt Hensigt.“

„Det er en vidunderlig Kvinde, der har en Hensigt,“ mumlede han.

„Jeg vil lade mig skille.“

Sabin blev pludselig tankefuld.

„Jeg har altid hørt,“ sagde han, „at Ægteskabslovene i Amerika er meget rummelige.“

„De er humane. De gør mig taknemmelig, for at jeg er Amerikanerinde.“

Sabin bøjede Hovedet let hen imod Rygesalonen.

„Véd Deres ulykkelige Mand det?“

„Ja, og han billiger det. Men han har ingen Udvej. Er det nu ogsaa pænt af Dem, Hr. Sabin, at kalde min Mand for en ulykkelig Mand?“

„Jeg kan ikke tænke mig nogen større Ulykke end at have ejet Dem og miste Dem,“ sagde han langsomt.

Hun lo muntert, og Sabin tillod sig at beundre den Latter. Den lød som en Sølvklokkes Ringen, og hendes Tænder var fuldkomne.

„De er uforbederlig,“ sagde hun. „Jeg tror, at hvis jeg gav Dem Lov til det, saa vilde De gøre Kur til mig.“

„Hvis jeg troede, at De aldrig vilde tillade mig at gøre Kur til Dem, kunde jeg have Lyst til at følge efter denne Cigar,“ svarede han og kastede den ud i Søen.

Hun sukkede og slog med sin lille franske Hæl i Dækket.

„Hvor det er Synd, at De er lige som alle andre Mænd.“

„Jeg vil ikke sige noget saa uvenligt om Dem,“ bemærkede han. „De ligner ikke nogen anden Kvinde, jeg nogen Sinde har truffet.“

De lyttede til Klokken, der slog henne paa Skansen. Klokken var elleve. Dækket bag ved dem var forladt, og en fin Støvregn begyndte at falde. Fru Watson tog melankolsk Tæppet af sit Skød.

„Jeg maa gaa,“ sagde hun. „Hører De ikke, hvor mange Klokken er?“

„Vil De saa fortælle mig noget om Amerika i Morgen?“

sagde han, idet han rejste sig og trak hendes Stol tilbage.

„Ja, hvis vi ikke kan finde noget mere interessant at snakke om," sagde hun og saa' op paa ham med en Gnist i sine mørke Øjne. „Godnat!"

Hendes Haand, der var meget lille og hvid og blød nølede i hans. I samme Øjeblik lød der en ubehagelig Stemme i deres Øren.

„Véd du, hvad Klokken er, Violet? Lysene er slukkede overalt om Bord. Jeg forstaar ikke, hvad du gør oppe paa Dækket."

Hr. Watson var ikke behagelig at se paa. Hans Øjne var svulne, og han gik ikke ganske støt paa Benene. Hans Kone saa' paa ham med køligt Mishag.

„Lysene er vel slukkede i Rygesalonen," sagde hun; „ellers havde vi nok ikke haft den Fornøjelse at se dig. Godnat, Hr. Sabin. Mange Tak, fordi De har taget Dem af mig."

Sabin bukkede og gik langsomt sin Vej, medens han tændte en Cigaret. Hvis hun spillede Komedie, var det beundringsværdigt gjort.

KAPITEL XLIII.

»*Kejser Wilhelm*« *kommer.*

Sabin havde aldrig dyrket den Skik at staa tidligt op om Morgenen, og Morgenmaden var et Maaltid, som han hadede. Det var næsten Middag den følgende Dag, da han viste sig paa Dækket, og han havde næppe vekslet sin sædvanlige Hilsen med Kaptajnen, før Hr. Watson, der øjensynlig havde været paa Udkig efter ham, kom hen til ham.

„Jeg vilde gerne gøre Undskyldning for min Opførsel i Gaar Aftes," begyndte han.

Sabin saa' skarpt paa ham.

„Det er ikke Spor af nødvendigt," sagde han. „Hvis De i

det hele taget skal gøre nogen Undskyldning, maa det være til Deres Hustru.“

Watson rystede heftigt paa Hovedet.

„Nej,“ erklærede han, „jēg skammer mig over at maatte sige, at jeg ikke er rigtig klar over de Udtryk, jeg brugte; men min Kone har forsikret mig, at min Opførsel imod Dem var yderst uhøflig.“

„Jeg beder Dem om ikke at tale om det mere. Jeg havde ganske glemt det,“ sagde Sabin. „Det har ikke det mindste at sige.“

„Det er meget venligt af Dem,“ sagde Watson.

„Det var mig en stor Fornøjelse at faa den interessante Samtale med Deres Frue i Gaar Aftes,“ bemærkede Sabin. „De er en meget lykkelig Mand.“

„Det mener jeg ogsaa,“ svarede Watson beskedent.

„De amerikanske Kvinder er bedaarende,“ vedblev Sabin, medens han saa' tankefuldt ud over Havet.

„Det har jeg altid syntes,“ indrømmede Watson.

„Fru Watson fortalte mig saa meget Interessant om Deres vidunderlige Land,“ sagde Sabin, „at jeg glæder mig til mit Besøg derovre.“

Watson kastede et skarpt Blik paa ham. Han var pludselig paa sin Post. For første Gang opdagede han nogle af de Hjælpekilder, som denne Mand havde.

„Min Hustru véd virkelig meget lidt om sit Fædreland,“ sagde han. „Hun har næsten altid levet i Udlandet.“

„Det opdagede jeg,“ svarede Sabin. „Skal vi ikke sætte os et Øjeblik, Hr. Watson? Man bliver saa ked af denne evige Vandren, og der er en Sag, som jeg tror, De og jeg kunde tale sammen om med Udbytte.“

Watson adlød i Tavshed. Det var en højst mærkelig Mand, han havde at gøre med. Han følte allerede, at alle de Forsigtighedsregler, han havde truffet, var spildte. For Kaptajnen og de andre syv Passagerer kunde han være Hr. James B. Watson fra New York, Millionær og Ejer af en Lystyacht; men det var han ikke for Hr. Sabin. Han trak

paa Skuldren og fulgte ham hen til en Bænk. Naar det kom til Stykket, var Tavshed det bedste Kort at have paa Haanden.

„Jeg vil være oprigtig imod Dem," sagde Sabin. „Jeg véd naturligvis, hvem De er."

Watson trak paa Skuldren.

„Gør De?" sagde han tørt.

Sabin bukkede med et lille Smil.

„Tja," svarede han, „De er Hr. James B. Watson fra New York, og Damen er Deres Hustru. Nu vil jeg fortælle Dem lidt om mig selv."

„Det er vist meget interessant," mumlede Watson.

„Mit virkelige Navn er Victor, Hertug af Souspennier," sagde Sabin og vendte sig en Smule, som om han vilde se den anden lige ind i Ansigtet. „Det passer mig for Øjeblikket at rejse under det Navn, som jeg har været kendt under i England, og som De plejer at tiltale mig med. Hr. Watson, jeg forlader England, fordi en Plan er mislykkedes for mig, en Plan, som, hvis alt var gaaet godt, vilde have revolutioneret hele Evropa. Ved denne Fiasko har jeg udsat mig for en stor Nations Vrede, maaske retfærdige Vrede. Jeg er paa Vejen til det Land, hvor jeg tænker mig, jeg vil være sikrest imod de, skal jeg sige, Gengældelsesmidler eller Hævnmidler, som sikkert vil blive anvendte imod mig. Hvad jeg nu vil sige til Dem, Hr. Watson, er dette — jeg er en rig Mand, og jeg vurderer mit Liv til en temmelig høj Pris. Gud véd, om De ikke maaske forstaar mig."

Watson smilede.

„Jeg gad vide," sagde han stille, „hvilken Pris De selv sætter Dem til."

„Min Konto i New York," svarede Sabin, „er, saa vidt jeg véd, saadant noget som 10,000 Pund."

„50,000 Dollars," bemærkede Watson, „er en pæn lille Sum for en Mand, men ikke noget rart Beløb at dele."

Sabin tændte en Cigaret og aandede friere. Han begyndte at se en Udvej.

„Jeg huskede ikke paa Damen," mumlede han. „Det koster

jo ikke saa meget at telegrafere. Ja, skal vi sige 20,000?“

Watson rejste sig.

„Ja, for mit Vedkommende er det en tilstrækkelig Sum. Undskyld, at jeg forlader Dem et Par Minuter. Jeg maa snakke lidt med min Kone.“

Sabin nikkede.

„Vi vil ryge en Cigar sammen efter Frokost,“ sagde han. „Jeg maa have mit Morgenparti med Kaptajnen.“

Hr. Watson gik ned, og Sabin spillede sit Parti med sædvanlig Dygtighed.

Det var blevet meget taaget, da de var færdige med deres Spil, og Taagehornet tudede. Kaptajnen gik op paa Broen, og Maskinerne arbejdede med halv Kraft.

Sabin lænede sig ud over Rælingen og stirrede tankefuldt paa den tætte hvide Taage.

„Jeg tror nu alligevel, jeg er i Sikkerhed,“ sagde han til sig selv.

Der var fuldstændig Stilhed om Bord, selv Frokostklokken havde ikke drønet som sædvanlig. Passagererne var blevet kaldte ned ganske sagte. Taagen syntes at blive tættere, og Søen var glasagtig blank.

Pludselig var der en lille Bevægelse agter ude. Kaptajnen lænede sig forover og gav nogle korte Ordrer. Taagehornet udsendte en Række afbrudte og skingrende Lyd, og Dampe-ren laa næsten ubevægelig; den drev kun ganske langsomt af Sted. Sabin forstod straks, at man havde opdaget en eller anden Damper i Nærheden.

Der vedblev at herske den samme, næsten aandeagtige Stilhed, og Ordrerne gik hviskende fra den ene til den anden. Mændene listede sig frem og tilbage. Saa pludselig uden at være forberedt paa det kom de ud i den klare Luft. Taa-gen rullede bort, Solen skinnede ned paa dem igen, og Dækkene blev tørre som ved Trolddom. Muntre Stemmer afbrød den unaturlige Tavshed. Maskinen begyndte at larme, og Passagererne, som var færdige med deres Frokost, kom op paa Dækket. Alle blev straks tiltrukket ved Synet af en

stor hvid Damper, der laa omtrent en engelsk Mil fra dem paa Styrbords Side.

Watson gik hen til Kaptajnen, som undersøgte Skibet gennem sin Kikkert.

„Det er jo et Krigsskib, ikke sandt?“ spurgte han.

Kaptajnen nikkede.

„Ja, det er der ingen Tvivl om,“ svarede han. „Kan De se dens Kanoner? Men det er mærkeligt, at den intet Flag har oppe. Naa, vi faar det at vide om et Par Minuter.“

Sabin gik ned for at faa lidt Frokost. Paa Vejen mødte han Watson, hvis Øjne var fæstede paa den store Damper med et mærkeligt Udtryk.

„Det er et Krigsskib,“ bemærkede Sabin. „De ser ud, som om De havde set det før.“

Watson lo hæst.

„Jeg vilde gærne se det paa Bunden af Oceanet,“ bemærkede han.

Sabin saa' overrasket paa ham.

„Kender De det da?“ spurgte han.

„Om jeg kender det?“ svarede han. „Ja, kun altfor godt. Det er „Kejser Wilhelm“, og det stjæler 20,000 Pund fra mig.“

KAPITEL XLIV.

Tyskerne ærgrer sig.

Sabin spiste sin Frokost med uformindsket Appetit og med sin sædvanlige Omhu for, at alt, hvad han gjorde, var saa godt som muligt. Det tyske Krigsskib generede ham ikke særligt. Han kendte noget til de Love og Hensyn, der gjaldt i Marinen, og han kunde ikke fatte, hvorledes man kunde genere ham, naar man ikke anvendte Vold og Magt. Watsons sidste Ord havde været lidt foruroligende, men han havde vist en overdreven Tillid til sine Foresattes Evner. Sabin havde mange Gange været i større Knibe

end denne, og han havde tilstrækkelig Tro paa det Land, han nylig havde opholdt sig i, til at lykønske sig til at det var paa en engelsk Damper, han var Passager.

Han gav sig til at gøre Kur til Fru Watson, som lige var kommet ned til Frokost i en nydelig blaa og hvid Dragt og med en fortryllende lille Hat.

„Jeg har talt med Deres Mand i Morges," bemærkede han efter en kort Pavse.

Hun saa' paa ham med et megetsigende Smil.

„Det har han fortalt mig."

„Jeg haaber," vedblev Sabin venligt, „at det Raad, De gav ham, var til Gunst for mig — for jeg antager det for givet, at han spurgte Dem om Raad."

„Ja, det var i høj Grad til Deres Gunst," svarede hun og bøjede sig frem imod ham. „Det troede jeg, at De kunde vide."

„Jeg haabede det i det mindste —"

Sabin stansede pludselig og vendte sig om og saa' ud ad den aabne Luge. Fru Watson havde ladet sin Kniv og Gaffel falde og holdt sig for Ørene. Salonen rystede under Drønet af et Kanonskud, der i dette Øjeblik var blevet affyret.

„Hvad er det?" spurgte hun og saa' forskrækket paa ham. „Hvad kan der være sket? England er ikke i Krig med nogen for Øjeblikket, vel?"

Sabin saa' paa hende med et roligt Smil og vedblev at lave sin Salat til.

„Det er ganske simpelt et Signal fra et andet Skib," svarede han. „Det vil have, at vi skal standse."

„Hvilket Skib? Véd De noget om det? Véd De, hvad det er, det vil?"

„Nej, ikke bestemt," svarede Sabin, „men jeg har dog en Slags Anelse om det. Det Skib, der affyrede dette Skud, er et tysk Orlogsskib, og De kan jo se, at vi standser."

Af de to var sikkert Fru Watson mest nervøs. Hendes

Fingre rystede saadan, at hun spildte noget Vin. Hun satte Glasset fra sig og saa' paa Sabin.

„De vil have fat i Dem," mumlede hun.

„Ja, men jeg tror ikke, de faar fat i mig," svarede Sabin. „Jeg er vist fuldstændig i Sikkerhed her. — Vil De ikke prøve min Salat?"

Hun sendte ham et beundrende Blik.

„De er en storartet Mand," sagde hun. „Nej Tak, jeg skal ikke have Salat. Jeg er for nervøs til at spise. Kom, lad os gaa op paa Dækket."

Sabin rejste sig og valgte sig omhyggeligt en Cigaret.

„Jeg kan forsikre Dem om," sagde han, „at de ikke kan udrette noget som helst andet end at prøve paa at gøre Kaptajn Ackinson bange. Det kunde naturligvis lykkes dem; men det er ikke sandsynligt. Lad os gaa op og høre, hvad han har at sige."

Kaptajn Ackinson stod alene paa Dækket og iagttog den Baad, som fra Krigsskibet hurtigt roede hen imod „Calipha". Han var øjensynligt i daarligt Humør. Der var en Rynke i hans Pande, som ikke helt forsvandt, da han vendte sig om og saa' dem nærme sig.

„Skal vi standse, Hr. Kaptajn?" spurgte Sabin. „Hvorfor signaliserer de ikke, hvad de ønsker?"

„Fordi det er nogle Idioter," svarede Kaptajn Ackinson. „De signaliserede, at jeg skulde standse, og jeg svarede og spurgte dem om Grunden; jeg vil lade mig hænge, om de saa ikke skød paa mig! Som om jeg ikke allerede havde spildt Tid nok uden de Narrestreger."

„Det er vist desværre vor Skyld, Hr. Kaptajn," sagde Fru Watson.

„Naa, det gør ikke noget, Fru Watson," svarede Kaptajnen galant. „Vi fik jo noget for at standse den Gang; men vi faar ikke noget ordentligt af de fordømte Tyskere. Det er jeg vis paa. A propos, kan De tale Tysk, Hr. Sabin?"

„Ja, jeg kan," svarede Sabin. „Kan jeg hjælpe Dem med noget?"

„Ja, hvis De vil være saa venlig at blive her hos mig," svarede Kaptajn Ackinson. „Det er jo muligt, at de andre ikke kan tale Engelsk."

Sabin blev staaende hos Kaptajnen med Hænderne paa Ryggen. Fru Watson lænede sig over Rælingen i Nærheden og iagttog Baaden, medens hun vekslede nogle Ord med Doktoren. Et Par Minuter efter var Baaden paa Siden af Skibet, og en Officer i tysk Marineuniform rejste sig og hilste stift.

„Er De Kaptajnen?" spurgte han paa kejtet, men korrekt Engelsk.

Kaptajnen gengældte hans Hilsen.

„Jeg er Kaptajn Ackinson paa Cunard Dampskibet „Calipha", svarede han. „Hvad ønsker De?"

„Jeg er Kaptajn v. Dronestein og Chef om Bord paa Damperen „Kejser Wilhelm" af den tyske Flaade," lød Svaret. „Jeg ønsker at tale et Par Ord med Dem privat, Kaptajn Ackinson. Maa jeg komme om Bord?"

Kaptajn Ackinsons Svar var ikke meget imødekommende; men han gav de nødvendige Ordre, og et Øjeblik efter klatrede Kaptajn v. Dronestein og en mager mørk Mand, der var civilklædt, op paa Dækket. De saa' paa Sabin, der stod ved Siden af Kaptajnen, og vekslede et Blik.

„Hvis De vil være saa venlig, Hr. Kaptajn," sagde Tyskeren, „saa vilde jeg gerne tale privat med Dem. Det er en meget vigtig Sag, det drejer sig om."

Sabin trak sig diskret tilbage. Kaptajnen vendte sig om og viste dem Vej ned i Kahytten. Han pegede i Tavshed paa en Sofa og blev selv staaende.

„Naa, mine Herrer," sagde han rask. „Lad os saa tale om Forretninger. De har med Magt standset en Postdamper midt paa Atlanterhavet, saa jeg antager, De har noget vigtigt at sige mig. Vær saa god at sige det, saa jeg kan komme videre. Jeg er i Forvejen forsinket."

„Vi har standset Dem," sagde Tyskeren, „det er ganske rigtigt, men ikke med Vold og Magt."

„Jeg véd ikke, hvad De ellers kalder det, naar De sender et Skud efter mig.“

„Det var et Skud med løst Krudt,“ begyndte Tyskeren; men Kaptajnen afbrød ham.

„Nej, det var ikke,“ erklærede han djærvt. „Jeg var paa Dækket og saa' Kuglen slaa ned i Vandet.“

„Saa var det i Strid med min Ordre,“ sagde Kaptajn Dronestein, „og i alt Fald var det ikke for at skræmme Dem.“

„Naa, det er nu lige meget, hvad det var for, det har jeg min egen Mening om,“ bemærkede Kaptajn Ackinson utaalmodigt. „Vær saa venlig at gaa videre.“

„Maa jeg for det første tillade mig at forestille Hr. Baron v. Graisheim, som er ansat i Udenrigsministeriet i Berlin.“

Kaptajn Ackinson bukkede koldt, men høfligt. Tyskeren vedblev:

„De vil vist desværre næppe anse mit Ærinde her for særlig behageligt, Hr. Kaptajn. Jeg har en Arrestordre imod én af Deres Passagerer, som jeg skal bede Dem om at udlevere til mig.“

„Hvad har De?“ udbrød Kaptajn Ackinson og blev rød i Hovedet.

„En Arrestordre,“ svarede Dronestein og tog et meget imponerende Dokument op af sin Brystlomme. „Hvis De vil undersøge den, vil De se, at den er i fuldstændig Orden. Den er forsynet med Hs. Majestæt Kejseren af Tysklands Segl,“ tilføjede han og pegede paa Underskriften paa Dokumentet.

Kaptajn Ackinson saa' paa Dokumentet med uforstyrrelig Ro.

„Hvad hedder den Herre, som De hentyder til?“ spurgte han.

„Det er Hertugen af Souspennier.“

„Det Navn findes ikke paa min Passagerliste,“ bemærkede Kaptajn Ackinson.

„Han rejser under Navnet Sabin," indskød Baron v. Graisheim.

„Maa jeg spørge," bemærkede Kaptajn Ackinson, „om De mener, at jeg skal rette mig efter det Dokument og udlevere den omtalte Person?"

„Ja, naturligvis," udbrød de to Mænd paa en Gang.

„Saa gør det mig meget ondt," erklærede Kaptajn Ackinson, „at De har været dumdristige nok til at standse mit Skib og opholde mig for saadanne Narrestregers Skyld. Vi er paa Havet, og sejler under det engelske Flag. Det Dokument, De lige har vist mig, anklager Hertugen af Souspennier for Majestætsforbrydelse, Højforræderi osv.; men her er det ikke det Papir værd, som det er skrevet paa, og det tror jeg heller ikke, det er i Amerika. Jeg maa bede Dem om at forlade mit Skib straks, mine Herrer, og jeg skal love Dem for, at mine Rhedere, Cunard Selskabet, vil anlægge Sag imod Deres Regering for denne uforsvarlige Standsning."

„Nej, De maa være fornuftig," svarede Kaptajn Dronestein. „Vi har jo Overmagten, og vi er bestemte paa at bemægtige os denne Mand, hvad det saa skal koste."

Kaptajn Ackinson lo haanligt.

„Det vilde interessere mig at se, hvilke Forholdsregler De vil anvende," bemærkede han. „De skal faa en pæn Regning i Forvejen for det Skud, som De affyrede paa mig; men hvis De prøver ét til, saa kunde det maaske koste Dem „Kejser Wilhelm" og hele den tyske Marine. Men nu maa De undskylde mig, jeg har ikke mere Tid at spilde."

Kaptajn Ackinson gik hen imod Døren. Dronestein lagde sin Haand paa hans Arm.

„Vær nu ikke ubesindig, Kaptajn Ackinson," sagde han. „Hvis jeg er optraadt for bestemt i denne Sag, saa husk paa, at Tyskland som mit Fædreland er mig lige saa kært som England er Dem, og den Mand, som jeg skal arrestere, har fortjent alle Patrioters Fjendskab. De maa være saa

venlig at høre mig. De udsætter Dem ikke for Spor af Risiko ved at udlevere ham. Han har intet Fædreland, hvis Regering De kunde komme i Konflikt med; han er en fransk Royalist, som har expatrieret sig fuldstændig og i Virkeligheden er sit Fædrelands Fjende. Men bortset derfra, hans Fængsling og Rettergangen imod ham vil blive holdt ganske hemmelig. Han forsvinder simpelthen. Og De kan være ganske rolig for, at den Tjeneste, De gør os, vil blive rigelig belønnet. Forlang kun Erstatning, fordi vi har standset Deres Damper. De kan sætte den til 5000, ja til 10,000 Pund, og jeg skal straks give Dem en Anvisning paa vor Finanshovedkasse. Manden kan jo være Dem ligegyldig. Gør et stort Land til Deres Skyldner. Det vil De aldrig angre."

Kaptajn Ackinson rystede hans Haand af sin Arm og gik ud paa Dækket.

„Lad Baaden fra „Kejser Wilhelm" lægge til," raabte han. „Smith, lad disse Herrer komme ned straks og signaliser til Maskinen, at de skal gaa med fuld Kraft."

Han vendte sig om imod de to Herrer, som var fulgt efter ham.

„Det er bedst, De forlader mit Skib, før jeg mister Taalmodigheden," sagde han djærvt. „De kan være overbevist om, at jeg skal indberette dette Forsøg paa at skræmme og bestikke mig til mine Rhedere, og de vil sikkert melde Sagen til Regeringen."

„Men, Kaptajn Ackinson —"

„Ikke et Ord mere."

„Kære Ven —"

Kaptajn Ackinson vendte de to Herrer Ryggen med en stiv, militær Hilsen og gik hen imod Broen. Maskinen begyndte allerede at larme. Watson, som var i Nærheden, kom til og hjalp dem ned, og de tre vekslede et Par tilsyneladende tilfældige Bemærkninger. Lidt længere forude stod Sabin og Fru Watson og saa' Herrerne gaa ned i Baaden.

„Det var et temmelig taabeligt Forsøg," sagde han i en let Tone; „men de synes at være meget skuffede."

Hun saa' tankefuldt efter dem.

„Jeg vilde ønske, jeg vidste, hvad de sagde til min Mand," mumlede hun.

„De gav ham vist Ordre til at myrde mig," svarede han. „Saa' De Deres Mands Ansigt, da han gik forbi os?"

Hun nikkede og saa' sig tilbage. Watson var gaaet ind i Rygesalonen. Hun nærmede sig lidt mere til Sabin og hviskede til ham:

„Det, De sagde for Spøg, er rimeligvis Alvor. Pas godt paa!"

KAPITEL XLV.

Sabin i Fare.

Da Sabin henvendte sig til Kaptajnen, fandt han ham paa ingen Maade stemt for at drøfte det Besøg, de lige havde haft. Han var endnu fornærmet over de Forslag, man havde gjort ham, og ærgrede sig over de forskellige Forsinkelser, der syntes at skulle hindre ham i at naa sit Bestemmelsessted i rette Tid.

„De fordømte Tyskere har fornærmet mig nederdrægtigt," sagde han til Sabin. „Jeg kender ikke bestemt noget til Deres Stilling og Forhold, men De maa være paa Deres Post. De er sejlet videre til New-York, og jeg antager, de vil prøve paa at faa deres Arrestordre anerkendt der, før De kommer i Land."

„Har de en Arrestordre?" bemærkede Sabin.

„De viste mig noget af den Slags," svarede Kaptajnen vredt; „og den var underskrevet af Kejseren. Men her er den naturligvis ingen Ting værd, og Amerika udleverer Dem aldrig uden en særlig Udleveringstraktat."

Sabin smilede. Han havde nøje udregnet alle Mulighederne,

og en Bog om de internationale Love laa i dette Øjeblik nede i hans Kahyt.

„Jeg tror, at jeg er ganske sikker paa ikke at blive arresteret," sagde han; „men samtidig gør det mig meget ondt, Hr. Kaptajn, at jeg er saa besværlig en Passager for Dem."

Kaptajnen trak paa Skulderen.

„Naa, det er ikke Deres Skyld," sagde han. „Men der er en Ting, jeg er blevet enig med mig selv om; jeg vil ikke standse mit Skib paa denne Side af Boston Havn. Vi har allerede mistet en halv Dag."

„Hvis Cunard Selskabet vil sende mig Regningen paa ekstra Kul," sagde Sabin, „saa skal jeg med Glæde betale den; jeg er bange for, at vi begge Gange er blevet standsede for min Skyld."

„Naa," svarede Kaptajnen, „De har jo ikke noget at gøre med disse Folk fra New York og deres Yacht."

Sabin tændte en Cigaret, som han havde taget ud af sit Futteral, stak sin Arm ind under Kaptajnens og trak ham lidt længere bort fra Broen.

„Jo, det vedrørte nu mig alligevel," sagde han. „Det er ikke Folk fra New York, og de er ikke Mand og Kone, det er simpelt hen Agenter for det hemmelige tyske Politi."

„Hvad behager! Er det Spioner?" udbrød Kaptajnen.

Sabin nikkede.

„Ja, akkurat," sagde han.

Kaptajnen var endnu vantro.

„Mener De virkelig, at den nydelige lille Dame slet ikke er Amerikanerinde?" udbrød han. „Mener De virkelig, at hun er en Svindlerske?"

„Ja, det er der ikke Skygge af Tvivl om," svarede Sabin. „De har begge to i Tavshed indrømmet det. Ser De, jeg underhandler med dem for Øjeblikket om at købe dem. De var lige paa Nippet til at gaa ind paa mine Betingelser, da de Fyre kom om Bord hos os. Jeg kan ikke sige, om de gør det nu. Jeg saa' denne Graisheim tale med Manden, lige før de forlod Skibet."

„De er sikker, medens De er om Bord paa mit Skib, Hr. Sabin," sagde Kaptajnen bestemt. „Jeg skal nok passe paa denne Watson. Og hvis han gør det allermindste, saa lægger jeg ham i Jærn. Gid Fanden havde den Mand og hans Pæne —"

De blev afbrudt af Hovmesteren, som kom med et Bud fra Fru Watson.

Hun var ved at lave The paa Dækket og bad, om hun maatte laane Kaptajnens Bord, og om de vilde komme hen til hende.

Kaptajnen gav den nødvendige Tilladelse, men afslog at modtage Indbydelsen.

„Jeg vil ikke have noget med de Folk at gøre," sagde han.

„Men paa den anden Side," indvendte Sabin, „vil jeg nødig have, i alt Fald for Øjeblikket, at de tror, jeg har sagt Dem, hvem de er. Det er bedst, De gaar med."

De gik over Dækket hen til et lyst lille Sted bag en af Baadene, hvor Fru Watson lige var færdig med at lave The. Hun hilste muntert paa dem og pludrede med dem, medens de ventede paa, at Kedlen skulde koge; men Sabins skarpsindige Øjne kunde opdage en mærkelig Forandring hos hende. Hendes Latter var tvungen, og hun var meget bleg.

Sabin greb hende adskillige Gange i, at hun iagttog ham paa en underlig Maade, som om hun vilde tiltrække sig hans Opmærksomhed, men Watson, der for Øjeblikket syntes at svigte Rygesalonen; veg ikke fra hendes Side. Sabin følte, at hans Nærværelse var ildevarslende. Theen blev lavet og budt rundt.

Watson sendte Hovmesteren, som vilde opvarte dem, bort, og betjente dem selv. Han bød Kaptajnen Sukker og stod saa ved Siden af Sabin med Sukkertangen i Haanden.

„Vil De ikke have Sukker?" spurgte han, idet han tog et Stykke op.

Jo, Sabin vilde have Sukker og var lige ved at holde sin Kop frem; men saa saa' han tilfældigvis over paa Fru

Watson. Hendes Øjne var opspilede, og det saa' ud, som om hun vilde springe op fra sin Stol. Da hun mødte hans Blik, rystede hun paa Hovedet, og saa bøjede hun sig ned over sit Spiritus-Apparat.

„Tak, jeg skal ikke have Sukker," svarede Sabin. „Denne The ser altfor god ud til, at man bør ødelægge den med at komme noget i den. Noget af det bedste, jeg lærte i Asien, var at drikke min The paa en ordentlig Maade. Tak, skal De have, Hr. Watson, jeg skal ikke have noget."

Watson tabte paa en temmelig kluntet Maade det Stykke Sukker, han havde budt Sabin, og da Skibet duvede lidt i dette Øjeblik, trillede det ned paa Dækket og faldt øjensynligt i Søen. Han satte sig ned igen med en lille Bemærkning om sin Kejtethed.

Sabin saa' paa sin The, og saa saa" han over paa Fru Watson. Et lille bittert Nik var tilstrækkeligt for ham. Han drak Theen og bad om noget mere.

Det var ikke et meget fornøjeligt Selskab.

Kaptajnen var i daarligt Humør og slet ikke oplagt til at være elskværdig imod de Folk, som havde holdt ham for Nar. Fru Watson syntes at være meget nervøs, og hendes Mand var mørk og stille. Sabin alene syntes at være i godt Humør. Han talte stadig med sin sædvanlige Lethed og Dannelse.

Kaptajnen blev ikke meget længe, og da han gik, rejste Sabin sig ogsaa.

„Vil De gøre mig den Fornøjelse at spasere en lille Tur med mig, Fru Watson?" spurgte han.

Hun saa' tvivlsomt paa den høje mørke Skikkelse ved Siden af, og hendes Ansigt var næsten ligblegt.

„Tak, undskyld — men Watson har lige bedt mig om at spasere med ham," sagde hun, „men maaske De vil gaa en Tur med mig senere?"

„Det skal altid være mig en stor Fornøjelse," svarede Sabin med et Buk.

„Vi faar Maaneskin i Aften, maaske De har Lyst til at gaa en Tur efter Middag?“

Han ignorerede fuldstændig Mandens og Konens Tilbageholdenhed og gik sin Vej. Da han ikke havde noget særligt at gøre, gik han ind i sit Lukaf for at klæde sig paa lidt tidligere end sædvanlig, og da han kom ud, havde Signalet til Middagen endnu ikke lydt.

Der var heller ingen paa Dækket. Han tændte en Cigaret og drev hen til det Sted, hvor de havde drukket The. Saa saa' han noget mørkt ligge under Baaden. Han bøjede sig ned og saa' paa det. Det var Thomas, Skibskatten, som laa der, død og stiv, og ved dens udstrakte Tunge laa der et Stykke Sukker.

KAPITEL XLVI.

Watson bliver forbavset.

Ved Middagstid var Sabin den tavseste af den lille Kvartet, der sad for Enden af Bordet. Kaptajnen, som havde opdaget, at de til Trods for Opholdet havde løbet en meget god Fart den Dag, og lige havde lagt Mærke til, at der var en gunstig Forandring af Vinden, var i bedre Humør og i det hele taget oplagt til at være tilfreds med sig selv for den Maade, han havde ekspederet Kaptajnen paa „Kejser Wilhelm“ paa. Han afveg fra sin sædvanlige Skik, for saa vidt som han drak et Glas af Sabins Champagne, efter først at have overbevist sig om, at der slet ikke kunde være Tale om, at det vilde blive taaget. Watson gjorde ogsaa en Anstrengelse for at synes elskværdig, og skønt hans Kones Ansigtsfarve syntes at være en Smule hektisk og hendes Latter ikke helt naturlig, bidrog hun dog sin Del til Samtalen. Kun Sabin alene var mærkelig tavs og tilbageholden. Mange Gange var han undsluppet fra Døden lige i det sidste Øjeblik, of-

tere endnu end de fleste Mennesker havde han været i Livsfare, men dette sidste Æventyr havde gjort et bestemt og dybt Indtryk paa ham. Han havde ikke alvorlig troet, at Watson var rede til at gaa saa vidt. Han anerkendte for første Gang, hvor stor den Fare var, han havde svævet i. Og saa var han ganske forvirret med Hensyn til Damen. Han kunde ikke tvivle om, at han skyldte hende sit Liv. Hun havde givet ham den Advarsel, som han havde haft Gavn af, og hun havde givet ham den bag sin Kammerats Ryg. Han var stærkt tilbøjelig til at tro paa hende. Men hun frygtede utvivlsomt Manden, det viste hele hendes Optræden. Hun var sikkert endnu hans Redskab, enten hun vilde eller ej.

De sad længere end sædvanlig ved Desserten. Det var tydeligt nok, at al Omtale af Dagens Begivenhed var udelukket af deres Samtale. Kaptajnen havde ignoreret en flygtig Bemærkning af Watson; der var tydelig nok Tilbøjelighed til at undgaa Æmnet. Kaptajnen var paa sin Post hele Tiden, og han viste hurtig enhver generende Bemærkning tilbage. Der var ikke Spor af Anledning til at tro, at Fru Watson skulde vise nogen Nysgerrighed. Det var vanskeligt at tænke sig, at hun var den samme Kvinde, som den foregaaende Aften havde taget Konversationen i sin Haand og talt saa morsomt og saa muntert med dem. Hun sad der bleg og forskrækket og saa' tidt paa Sabin, med Øjne, der var langt borte, medens hun sjældent gjorde nogen Bemærkning. Watson derimod talte uophørligt, i paafaldende Modsætning til hans tidligere Tavshed. Han drak ikke Vin, men syntes at være i udmærket Humør. Han syntes kun én Gang at blive forvirret, og det var, da Kaptajnen, efter at have taget nogle Nødder, henvendte sig til Sabin og gjorde et Spørgsmaal.

„Jeg gad vide, Hr. Sabin, om De nogen Sinde har hørt Tale om en indisk Nød, som jeg tror man kalder Fakella? Man siger, at den Olie, der uddrages af dens Kærne, er den dødeligste Gift, der er til."

„Jeg har baade hørt om den og set den," svarede Sabin.

„Ja, jeg kan næsten sige, at jeg har smagt den — paa Fingerspidserne.“

„Og De er dog i Live,“ bemærkede Kaptajnen leende.

„Og jeg er dog i Live,“ gentog Sabin; „men der er ikke noget meget mærkeligt i det. Gift bider ikke paa mig.“

Watson var i Færd med at føre et hurtigt fyldt Glas til Læberne, da hans Øjne mødte Sabins. Han blev ligbleg og satte hurtig Glasset fra sig. Han vidste altsaa Besked! Der maatte være noget overnaturligt ved den Mand. En Overbevisning om, at han selv var fuldstændig magtesløs, betog ham pludselig. Han var fuldstændig rystet; til hvad Nytte var almindelige Vaaben imod en Modstander som denne? Han vidste intet om det stille Vidne imod ham, der laa paa Dækket. At Sabin i Forvejen havde kendt hans Planer, det kunde han kun forklare som et Mirakel. Han rejste sig halvt ravende, mumlede noget om Cigarer og gik sin Vej. Fru Watson rejste sig næsten lige straks efter. Medens hun gik hen imod Salonen, tabte hun sit Lommetørklæde. Sabin, som var staaet op, medens hun gik, bukkede sig ned og tog det op. Hun modtog det med et Smil og hviskede:

„Kom hurtigt op paa Dækket med mig, jeg maa tale med Dem.“

Han adlød, vendte sig om og gjorde i Tavshed et Slags Tegn til Kaptajnen. Hun gik hurtig op ad Trappen med et forskrækket Blik ned ad Korridoren til deres Kahytter. En frisk Brise blæste dem ind i Ansigtet, medens de traadte op paa Dækket, og Sabin saa' paa hendes bare Hals og Arme.

„De forkøler Dem,“ sagde han. „Lad mig hente et Schal til Dem.“

„Nej, forlad mig ikke,“ udbrød hun hurtigt. „Gaa over paa den Side af Damperen og se ikke tilbage.“

Sabin adlød. Saa snart hun var sikker paa, at de virkelig ikke kunde høres, lagde hun Haanden paa hans Arm.

„Jeg vil gøre Dem et mærkeligt Spørgsmaal,“ sagde hun. „Tænk ikke paa, hvad det betyder; men svar mig straks.

Hvor vil De sove i Nat? I Deres Lukaf eller i Kahytten paa Dækket?“

Han studsede lidt, men svarede uden Tøven:

„I Kahytten paa Dækket.“

„Gør det saa ikke,“ udbrød hun hurtigt, „sig, at De vil gøre det, hvis man spørger Dem, og husk paa det. Sid paa Dækket et Sted, hvor ingen kan se Dem, hele Natten, eller bliv hos Kaptajnen — hvad De vil, men sov ikke dér, og hvad De end ser, 'saa bliv ikke overrasket. — Og saa maa De ikke tænke for ilde om mig.“

Han blev forbavset ved at se, at hendes Kinder brændte, og hendes Øjne var fugtige. Han lagde Haanden kærligt paa hendes Arm.

„Det vil jeg i alt Fald love,“ sagde han.

„Og vil De huske, hvad jeg har sagt Dem?“

„Ja, det skal jeg,“ lovede han. „Deres Advarsler er ikke Ting, som man forsømmer.“

Hun trak Vejret hurtigt og saa' sig nervøst tilbage over Skulderen.

„De er vist ikke rigtig rask i Dag,“ sagde han venligt. „Har den Fyr skræmmet eller mishandlet Dem?“

Hendes Ansigt var tæt ved hans, og han syntes, at han kunde høre hendes Tænder klapre. Hun var øjensynlig forskrækket.

„Vi maa ikke tale for alvorligt,“ mumlede hun; „han kan være her, hvad Øjeblik det skal være. Jeg vil sige Dem, der er sat en Pris paa Deres Hoved, og han har i Sinde at tjene den. Han vilde have dræbt Dem før; men han vil undgaa Opdagelse. De gør bedst i at fortælle Kaptajnen alt. Husk, at De altid maa være paa Deres Post.“

„Nu, da jeg er advaret, kan jeg passe paa,“ sagde han beroligende, „og jeg har saamænd gaaet med Livet i Hænderne mange Gange før. — Men De?“

Hun gyste.

„Man siger,“ hviskede hun, „at man fra Boston kan køre tusind Mil gennem Fastlandet med et Tog. Jeg vil køre

med det allerførste, der gaar, saa snart jeg kommer i Land, og jeg vil skjule mig ét eller andet Sted i den fjerneste Del af Verden, jeg kan komme til. Hvis jeg skulde leve i saadan en Frygt, saa blev jeg vanvittig, og jeg er dog ikke nogen Kryster. Lad os gaa op og ned, saa vil han ikke synes, der er noget løjerligt i, at vi er sammen.“

„Jeg sender Bud efter et Schal,“ sagde han og saa' igen paa hendes tynde Toilette. „Det er altfor koldt for Dem. Vi kan sende Hovmesteren efter noget Tøj.“

De vendte sig om, og der stod en høj Skikkelse ved Siden af dem. Hr. Watsons Stemme, der lød spids og satirisk, afbrød den øjeblikkelige Tavshed.

„Du har meget travlt med at faa frisk Luft, Violet. Jeg har taget din Cape med mig; maa jeg hjælpe dig den paa?“

Han bøjede sig og kastede Overstykket over hendes Skuldre. Saa trak han hendes modstræbende Fingre ind gennem sin Arm.

„Du ønskede at spasere,“ sagde han; „lad os saa da spasere sammen.“

Sabin saa' dem forsvinde. Han tændte en Cigar og slentrede langsomt hen imod Kaptajnens Lukaf. Man kunde endnu se den grønne Lanterne paa det tyske Krigsskib mange Mil borte.

KAPITEL XLVII.

Et forhekset Liv.

Natten var stille nok, men sorte Skymasser skjulte Maanen, og der var nu og da usikre Glimt af Lys. Der var ingen Taage eller noget Tegn paa Taage. Kaptajnen sov i sit Lukaf, og paa Dækket var Damperen fuldstændig øde. Det var, som om alle sov om Bord undtagen de, der holdt Ilden vedlige dernede, og den barske tavse Skikkelse, som

stod ved Rattet. Sabin, som var svøbt ind i Tæpper, laa i en Stol paa Dækket i Skyggen af en lang Baad og begyndte allerede at angre, at han havde tillagt Fru Watsons Advarsel nogen Betydning. Der var kun omtrent en Time til Daggry. Han havde hele Natten siddet der med Udsigt til Døren til Kahytten paa Dækket og havde nu og da rystet af Kulde; Søvn var der ikke Tale om; det var kun en Gang imellem, han døsede hen. Han havde stukket Hænderne langt ned i sine Overfrakkelommer, Revolveren var for længe siden gledet ud af hans kolde Fingre. Mere end en Gang havde han bestemt, at han vilde opgive sin Vagt, gaa ind i Kahytten og vente paa, hvad der saa vilde ske. Men saa lød der pludselig det, han havde ventet paa hele Tiden — sagte Fodtrin paa Dækket. Der var én, som gik hen imod Døren til hans Kahyt. Rynken paa hans Pande blev dybere, han lænede sig sagte fremad og spejdede og lyttede opmærksomt. Det var sikkert Raslen af en Silkekjole, det glimtede af Hvidt der bag Skorstenen; der var noget af et Kvindeskørt. Pludselig saa' han hende tydeligt. Hun havde en lang, hvid Slobrok paa og fine Tøfler af en eller anden Slags. Hendes Ansigt var blegt og hendes Øjne stive og opsvulmede. Hun saa' sig én Gang, to Gange tilbage, saa stansede hun ved Døren til hans Kahyt, nølede et Øjeblik og gik saa over Dørtærskelen. Sabin, som havde været ved at springe frem, standsede; han var maaske sikrest der, hvor han var.

Det varede et helt Minut, under hvilket der ikke skete noget. Sabin, som ganske havde genvundet sin Fatning, blev siddende i Skyggen af Baaden og afventede Begivenhedernes Gang; men denne Gang var det en Mands Fodtrin, han hørte. De nærmede sig ogsaa hans Kahyt. Sabin kiggede forsigtigt hen i den Retning. Det var Watson fra New York, som var halvt paaklædt og havde en Revolver i Haanden. Saa saa' Sabin, hvor klogt det var, at han var blevet dér, hvor han var.

I Skyggen af Baaden nærmede han sig lidt til Kahyttens Dør. Der var absolut Stilhed derinde. Han kunde ikke

tænke sig, hvad de gjorde der. Der var ganske mørkt. Han krøb sammen et Par Fod fra Døren og lyttede spændt. En Gang syntes han, han kunde høre en Stemme, og at en Haand famlede langs Væggen for at finde Knappen til det elektriske Lys. Saa blev Døren sagte aabnet, og Kvinden traadte ud. Hun stod et Øjeblik og lænede sig lidt fremad og lyttede opmærksomt, rede til at trække sig tilbage, saa snart hun var sikker paa, at hun roligt kunde gøre det. Hun var lidt bleg, men i et svagt Skær fra Maanen indbildte Sabin sig, at han saa' Glimt af et Smil om hendes Læber. Der lød en Hvisken bag hendes Skuldre. Hun svarede med et tysk Enstavelsesord. Saa var hun øjensynlig overbevist om, at hun ikke blev iagttaget. Hun traadte ud og svævede af Sted rundt om Skorstenen og forsvandt neden under. Sabin gjorde intet Forsøg paa at standse hende eller røbe sin Nærværelse. Hans Fingre havde sluttet sig fast om Revolveren. Han ventede paa Manden. Minuterne sneg sig af Sted — der skete intet. Saa lukkede en Haand sagte det Vindue, der vendte ud imod Dækket. Saa blev Døren stødt op, og Watson traadte ud med et Tørklæde for Munden.

Han stod fuldstændig stille og lyttede et Øjeblik. Saa var han lige ved at liste sig bort, da pludselig en Haand lagde sig paa hans Skulder. Han stod Ansigt til Ansigt med Sabin.

Han fo'r tilbage med et sagte, heftigt Udbrud. Haanden listede sig ned imod Lommen, men det glimtende Argument i Sabins Haand var uimodstaaeligt.

„Gaa ind igen i den Kahyt, Hr. Watson, jeg vil tale med Dem."

Han nølede. Sabin rakte forbi ham og aabnede Døren til Kahyten. De blev modtagne af en underlig, kvælende Dampsky. Sabin lo sagte, men lidt bittert.

„Det er en meget gammeldags Plan," mumlede han. „Jeg troede, De var mere opfindsom, min Ven. Naa, nu ser De, jeg har aabnet Vinduet og Døren; lad os gaa inden for; nu maa der være tilstrækkelig frisk Luft."

Watson havde øjensynlig ikke Lyst til at gøre dette. Han skelede ud til Dækket og syntes at forberede sig paa at fare af Sted. Men han bøjede sig igen for det lille Argument af Staal og det bistre Blik i Sabins Ansigt. De traadte begge over Tærsklen. Skønt Røgen derinde endnu var stærk, blev dens Virkning næsten helt ophævet af den friske Luft, der strømmede ind gennem det aabne Vindue og Døren. Sabin rørte ved en lille Messingindretning, og Lukafet var straks oplyst af det elektriske Lys.

Da Sabin havde overbevist sig om, at den andens Revolver var sikkert anbragt i Lommen og ikke kunde naas, uden at man opdagede det, saa' han sig omhyggeligt om i sin Kahyt.

Han saa' først hen imod Sengen og smilede. Hans lille Krigspuds var altsaa lykkedes. Det Tæppe, som han havde rullet sammen og lagt under Lagnet, saa det saa' ud, som om der laa et Menneske, var ikke blevet bragt i Ulave. I Mørket havde Watson øjensynlig antaget det for givet, at den Mand, han søgte at tilintetgøre, virkelig var i Kahyten. De to Mænd vekslede et pludseligt Blik, og Sabin smilede, da han saa' Udtrykket i den andens Ansigt.

„Det lignede Dem ikke," sagde han blidt. „Det var virkelig kluntet at gaa ud fra, at jeg var der. Jeg tror paa Dem og Deres Metode, min Ven, men synes De, at det vilde have været klogt af mig at ligge her alene uden at laase Døren af under — under de nuværende Forhold?"

Watson indrømmede sin Fejl med et Glimt i de mørke Øjne, som Sabin opfattede som en ny Advarsel.

„Deres lille Plan," vedblev han, idet han tog en Flaske, der ikke var lukket, fra Bordet ved Siden af Sengen, „er ellers fortræffelig, og jeg føler, at jeg skylder Dem mange Tak, fordi De vilde lade mig dø saadan uden Smerte. De kunde have lagt andre Planer, som ikke vilde have været mere kluntede, men kunde have voldt mig betydelige personlige Ubehageligheder. Jeg ser, at Deres Arrangement var helt fortræffeligt. De arrangerede det saadan for mig, at

jeg skulde — udryddes, enten jeg sov eller var vaagen. Hvis jeg var vaagen, saa skulde den lille Visit, som Deres yndige Frue lige havde aflagt her, straks have skaffet Dem en Grund til Forbrydelsen og en formildende Omstændighed. Det var meget sindrigt. — Undskyld, at jeg tænder en Cigaret; for disse Dampe er ikke saa behagelige. — Men hvis jeg sov den Gang, da De kom — ja saa skulde jeg forgives! Kære Hr. Watson, vil De ikke gøre mig den Tjeneste at tømme denne lille Flaske i Havet?“

Watson adlød hurtigt. Han kunde vinde adskilligt ved at tilintetgøre dette Bevis paa sit uheldige Attentat. Medens han gik over Dækket med den lille Flaske i en Armslængdes Afstand fra sig, kunde man tydeligt se en fin, hvid Dampsky hæve sig op fra Flasken. Der lød en lille Hvæsen som en Slanges Hvislen, da den rørte ved Vandet, og en Plet hvidt Skum betegnede Stedet, hvor den sank.

„Det var alt for stærkt,“ mumlede Sabin. „Det var en sørgelig Ødselhed med en meget værdifuld Gift, min kære Ven. Vil De saa komme lidt ind med mig. Vi maa have en lille Passiar sammen. Men staa nu først ganske stille et Øjeblik. Der er jo ingen særlig Grund til, at jeg skal udsætte mig for nogen Fare. Jeg vil tage den Revolver op af Deres Lomme og kaste den over Bord.“

Watsons første Instinkt var øjensynlig at gøre Modstand, men saa følte han pludselig en Revolvers kolde Munding paa sin Pande.

„Hvis De rører Dem,“ sagde Sabin roligt, „saa er De en død Mand. Det vilde være klogest af mig at dræbe Dem. Det er dumt af mig, at jeg ikke gør det, men jeg hader Vold. De er i Sikkerhed for mig, hvis De gør, hvad jeg siger Dem.“

Watson indsaa, at den anden mente det alvorligt. Han stod ganske stille og saa' sin Revolver beskrive en Halvkreds i Mørket og falde i Vandet med et lille Plask. Saa fulgte han efter Sabin ind i Kahyten.

KAPITEL XLVIII.

De Dømte.

„Jeg antager," begyndte Sabin, idet han lukkede Døren efter ham, „at jeg kan opfatte dette — denne Episode — som en Tilkendegivelse af, at De vægrer Dem ved at gaa ind paa det Forslag, jeg gjorde Dem."

Watson svarede ikke straks. Han havde sat sig i Hjørnet af en Sofa og lænede sig fremad, medens han lod Hovedet hvile i sin Haand. Hans gustne Ansigt var blegere end sædvanligt, og Udtrykket var mørkt og gnavent. Han var utvivlsomt ogsaa vred paa sig selv og alle andre.

„Jeg havde intet Valg," mumlede han. „Se ud af Vinduet dér, saa vil De se, at jeg bliver bevogtet selv her ude paa Oceanet."

Sabins Øjne fulgte Mandens Finger; langt borte derude paa Havet kunde han se et svagt grønt Lys. Det var det tyske Krigsskib.

„Det er meget sandt," sagde Sabin. „Jeg indrømmer, at der er Vanskeligheder; men det synes mig, at De har overset det vigtigste af det hele. Jeg har tilbudt Dem nok til at leve af Resten af Deres Dage, uden at De nogen Sinde behøver at vende tilbage til Europa. De véd meget godt, at De kan gaa fra Borde Arm i Arm med mig, naar vi naar Boston, selv om Deres Krigsskib ligger i Dok. Man kunde ikke røre Dem — De kunde opgive — ja undskyld — De kunde opgive Deres ikke alt for hæderlige Sysselsættelse for bestandig. Amerika er ikke det Land, som man vilde vælge at leve i, men det har sine Hjælpekilder — det kan give Dem et højt Spil og henrivende Kvinder. Jeg har levet dér, og jeg véd det. Det er ikke Europa, men det er det næstbedste. Jeg synes, det er bedre, De gaar ind paa mine Betingelser."

Manden havde lyttet uden at bevæge en Muskel i sit Ansigt. Der var noget næsten ynkeligt ved hans Bleghed og stille Fortvivlelse. Saa begyndte han at tale.

„Gud give, jeg kunde," sagde han klagende. „Gud give, jeg kunde lytte til Dem."

Sabin slog Asken af sin Cigaret og saa' tankefuld ud. Han strøg sin graa Fip og vedblev at se paa den anden.

„Udleveringsloven," sagde den anden heftigt.

Sabin trak paa Skulderen. „Ja," mumlede han. „Personlig har jeg ingen Interesse i Dem, men hvis De vil tale som en fornuftig Mand og sige mig, hvori Vanskelighederne bestaar, saa kunde jeg maaske hjælpe Dem."

Manden, som havde kaldt sig Watson, hævede Hovedet langsomt. Hans Udtryk vedblev at være ganske haabløst. Han saa' ud som en Mand, der er helt fortvivlet.

„Har De nogen Sinde hørt Tale om de „Dømte"?" spurgte han langsomt.

Sabin gyste. Han blev pludselig meget alvorlig.

„De hører da vel ikke til dem?" udbrød han.

Manden bøjede Hovedet.

„Jo, jeg er én af de Djævle," indrømmede han.

Sabin rejste sig og gik frem og tilbage.

„Ja, det gør jo Sagen mere indviklet," bemærkede han. „Men der bør være en Maade at komme ud af det paa. Lad mig tænke mig om et Øjeblik."

Manden sad stille med et ubevægeligt Ansigt. I Hjertet vidste han, at der ikke var nogen Maade at komme ud af det paa. De Lænker, som bandt ham, var af den Slags, at en Menneskehaand ikke kunde sønderrive dem. Hans Herres Arm var lang. Den havde naaet ham her. Den vilde naa ham i den yderste Udkant af Verden. Og Sabin kunde heller ikke i Øjeblikket se noget Lys. Manden havde stadig væk en Dødsdom svævende over Hovedet. Der var intet Land i Verden, som ikke vilde udlevere ham, hvis det blev opfordret til at gøre det.

„Det, De har fortalt mig," sagde Sabin, „forklarer naturligvis til en vis Grad Deres øjeblikkelige Ligegyldighed for mit Tilbud. Men da jeg henvendte mig til Dem første Gang, bragte De mig til at tro —"

„Det var før det fordømte Krigsskib kom," afbrød Watson ham. „Jeg havde en Plan — jeg kunde i alt Fald have gjort en Bestræbelse for at blive fri."

„Men De vilde sikkert være blevet udpeget i Boston," sagde Sabin.

„Den eneste Ven, jeg har i Verden," svarede den anden langsomt, „er Chef for Regeringens hemmelige Telegrafkontor i Berlin. Han var paa min Side. Det vilde have givet mig en Mulighed, men nu" — han saa' ud af Vinduet — „nu er det haabløst."

Sabin satte sig igen og tændte en ny Cigaret. Han havde tænkt Sagen ud og begyndte at se et Lys.

„Ja, det er jo en slem Historie," sagde han; „men haabløs er et Ord, som jeg ikke forstaar. Og jeg tror, at jeg ser en fortræffelig Udvej med Hensyn til vort nuværende Dilemma."

Et Glimt af Haab lyste i den andens Ansigt; men saa rystede han paa Hovedet.

„Det er ikke muligt," mumlede han.

Sabin smilede roligt.

„Kære Ven," sagde han, „jeg ser, at De er Pessimist! Om meget kort Tid vil De være en fri Mand, som endnu har det bedste af Livet for sig. Følg mit Raad. Hvilken Karrière De end slaar ind paa, saa vær mere sangvinsk. Naar en Mand trodser Vanskeligheder, mister de Halvdelen af deres Styrke. Men hør nu videre. De hører til Dem, som kaldes de „Dømte". Det vil sige, saa vidt jeg véd, De har begaaet en Forbrydelse, der kan straffes med Døden — De er fri paa Æresord, men kun saa længe som De bliver i det hemmelige Politi i Deres Land. Er det ikke rigtigt?"

Manden nikkede barsk, og Sabin vedblev:

„Hvis De svigtede Deres nuværende Hverv og ikke kunde give tilstrækkelig Forklaring, hvis De prøvede paa at bosætte Dem i Amerika, saa antager jeg, at man straks vilde anmode om at faa Dem udleveret. De vilde ikke have nogen Chance mere."

„Jeg vilde blive skudt uden et Øjebliks Tøven," indrømmede Watson barsk.

„Ja, akkurat, og jeg tror, der er endnu en Ubehagelighed. Hvis Deres nuværende Foretagende skulde lykkes, og det bestaar, saa vidt jeg véd, i min Tilintetgørelse, saa vilde De faa Deres Frihed."

Manden nikkede. Han var betaget af en Slags Fortvivlelse. Den Mand var hans Herre paa alle Maader. Han vilde være Herre over ham til Slutningen.

„Saa kommer vi til mit Forslag," vedblev Sabin. „Jeg maa indrømme, at jeg endnu ikke har udtænkt alle Enkelthederne. Men det er en Sag, der kun tager en halv Times Tid eller saa. Jeg foreslaar, at De dræber mig i Boston Havn og slipper om Bord paa Deres Krigsskib. Naturligvis nægter man at udlevere Dem, og naar De kommer tilbage til Tyskland, faar De Deres Frihed."

„Men — men De," udbrød Watson forvirret. „De ønsker vist ikke at blive dræbt?"

„Jeg har heller ikke i Sinde at blive dræbt — i Virkeligheden," forklarede Sabin. „Hvorledes jeg egentlig rigtig skal indrette det, kan jeg ikke sige Dem for Øjeblikket; men det bliver meget let. Alle om Bord her undtagen Kaptajnen skal tro, at jeg er død; Kaptajnen skal være vor Medskyldige. Jeg bliver skjult, indtil „Kejser Wilhelm" er sejlet, og naar jeg gaar i Land i Amerika, er det ikke som Sabin."

Watson rejste sig. Han var en forvandlet Mand. Et pludseligt Haab havde opklaret hans Ansigt. Hans Øjne luede.

„Det er en vidunderlig Plan," udbrød han. „Men Kaptajnen — han vil sikkert ikke gaa ind paa at hjælpe os."

„Tværtimod," svarede Sabin, „han gør det med Glæde. Der er ikke en eneste Vanskelighed, som vi ikke med Lethed kan komme over."

„Jo, der er min Ledsagerinde," bemærkede Watson; „hende maa man ogsaa tage med i Beregning."

„Overlad hende til mig," sagde Sabin. „Jeg vil paatage mig at faa hende over paa vor Side, før mange Timer er

gaaet. Det er bedst, De gaar ned i Deres Kahyt nu. Det bliver lyst, og jeg trænger til Hvile.“

Watson standsede paa Tærsklen. Han pegede noget forvirret paa Bordet ved Sengen.

„Er det til nogen Nytte?“ mumlede han dæmpet, „naar jeg siger, at dette gør mig ondt?“

„De gjorde vel kun, hvad der paa en Maade var Deres Pligt,“ svarede Sabin. „Jeg bærer ikke Nag, især ikke, siden jeg er sluppet.“

Watson lukkede Døren, og Sabin saa' paa sin Køje. Et Øjeblik nølede han, Lysten til Søvn var forsvundet. Saa traadte han ud paa Dækket og lænede sig tankefuldt over den hvide Ræling. Langt borte i Øst var der allerede Tegn paa, at Dagen nærmede sig. Der hvilede et graat Tusmørke over Havet, Vandet syntes mørkere og mørkere i Kontrast med den gryende Dagning. En frisk Brise blæste. Der var intet levende Væsen, der var intet andet, der tydede paa Liv, undtagen det svage, grønne Lys, hvor Havet stødte sammen med Himlen. Sabins Øjne blev stive. Der kom en mærkelig Nedtrykthed over ham i denne halve Time før Daggry, hvor al Bevægelse fremskyndes ved den dybe Tavshed. Han drog nu ud i den evige Landsforvisning, tænkte han. Han, som havde været i saa inderlig Berøring med de store Forhold i Verden, var nu kommet til det Punkt, da han endelig var naaet til at betegne sit Liv som mislykket. Thi det store Maal var ikke sin Løsning nærmere. Han havde gjort den yderste Kraftanstrængelse, og den var mislykkedes for ham. Han havde været meget nær ved at sejre, han havde set ind i det forjættede Land. Maaske det var saadanne Tanker, som gjorde Uheldet saa meget mere bittert for ham, og saa spurgte han sig med en Filosofs Instinkt, i Fantasien omgivet af sine knuste Drømmes Ruiner, om ogsaa det hele havde været Umagen værd. Den Kærlighed til den skønne og maleriske Side af hans Land, som havde været hans første Inspiration, som havde ligget bag ved hans lidenskabelige Fædrelandskærlighed, syntes

netop nu i de graa Øjeblikke, i hvilke han var fortvivlet, at være noget meget svagt. Han havde ofret saa meget for den. Hele hans Liv havde været indrettet med Henblik paa dette ene Maal. Der havde været andre Maader, paa hvilke han kunde være blevet lykkelig. Blev han sygelig, tænkte han. Hvorfor viste hendes Ansigt sig pludseligt for hans Øjne? Han syntes, han kunde se hende komme hen imod sig over de stille Vande, med det gamle Smil om Læberne, det kærlige Lys i Øjnene, den rolige Foragt for alle andre Mennesker tegnet saa klart i dette Ansigt, der burde have været en Dronnings.

Sabin tænkte paa det, der lige var foregaaet, og paa, hvad der skulde komme, og der sneg sig en Bitterhed ind i hans Liv, som han vidste maatte efterlade sit Spor for bestandig. Hans Hoved sank ned i hans Hænder og blev liggende der. Saaledes stod han, indtil den første Solstraale faldt paa ham, og han vidste, at det var blevet Morgen. Han gik over Dækket, traadte ind i sin Kahyt og laasede Døren.

KAPITEL XLIX.

Sabin er sentimental.

Sabin fandt det vanskeligere, end han havde troet, at faa Kaptajnen til at gaa ind paa den Plan, han havde lagt. Men det lykkedes alligevel til sidst, og ved Frokosttid den følgende Dag var hele Sagen afgjort. Der var ganske vist en Risiko ved den, men paa den anden Side — hvis den blev heldigt udført, frigjorde den straks for bestandig de to Hovedmænd. Sabin, som var i en ganske mærkelig Stemning, kom ud af Kaptajnens Kahyt lidt efter Kl. 1 og følte sig ganske uoplagt til Samtale af nogen Art. Han gav Hovmesteren Ordre til at bringe sig noget Frokost, og flyttede sin Stol lidt bort fra de andre til et solbeskinnet Sted paa Dækket.

Det var her, Fru Watson fandt ham en Time senere. Han hørte Raslen af hendes Silkeskørter paa Dækket, og en svag men kendt Parfume gennemtrængte pludselig den salte, solklare Luft. Han saa' sig om; hun stod og bøjede sig ned over ham. Et Underværk i Hvidt — kølig, fin og elegant!

„Hvorfor sidder De saa afsides, Hr. Misantrop?"

Han lo og trak hendes Stol hen ved Siden af sig.

„Kom og sæt Dem ned," sagde han, „jeg vil gerne tale lidt med Dem. Først," tilføjede han dæmpet, „maa jeg takke Dem for Deres Advarsel."

De var tæt sammen og alene; der var en Redningsbaad mellem de andre Stole og deres. Hun saa' op paa ham.

„Naa, De forstod mig altsaa?" mumlede hun.

„Ja, fuldstændig."

„Nu er De i Sikkerhed," sagde hun. „I alt Fald for ham. De har vundet ham over paa Deres Parti."

„Jeg har fundet en Udvej for os begge to," sagde Sabin.

Hun støttede Hovedet mod sine hvide Fingre og saa' nysgerrigt paa ham.

„Deres Planer er beundringsværdige," sagde hun, „men hvad skal der blive af mig?"

Sabin saa lidt overrasket paa hende. Han var ikke ganske vis paa, hvad hun mente. Ventede hun en Belønning for sin Advarsel? Hendes Ord syntes at antyde noget af den Slags, og dog var han ikke sikker paa det.

„Ja, jeg har vist desværre endnu ikke tænkt meget paa Dem," sagde han venligt. „De rejser naturligvis videre til Boston, og saa antager jeg, De vender tilbage til Tyskland."

„Nej, aldrig!" udbrød hun med undertrykt Lidenskab. „Jeg har brudt mine Løfter. Jeg sætter aldrig min Fod i Tyskland. Jeg har brudt dem for Deres Skyld."

Sabin saa' tankefuldt paa hende.

„Det glæder mig at høre Dem sige dette," erklærede han. „Tro mig, min kære unge Dame, jeg har set en hel Del af den Slags Ting, og jeg kan forsikre Dem, at jo snarere De

bryder ud af al Forbindelse med denne Watson og hans Foresatte, des bedre er det for Dem."

„Det er alt forbi," mumlede hun. „Jeg er en fri Kvinde."

Sabin var glad over at høre det. Men han følte, at de stod i en skæv Stilling til hinanden. Han var denne Kvindes Skyldner, og han havde ikke gjort nogen Anstrengelse for at betale sin Gæld. Hvad ventede hun af ham? Han saa' paa hende med halvtlukkede Øjne og grundede over det.

„Hvis jeg kan være Dem til nogen Nytte, naar De finder paa en ny Løbebane her i Livet," sagde han venligt, „saa behøver De kun at sige til."

Hun holdt Ansigtet bortvendt fra ham. Der var Land i Sigte, og hun syntes at interessere sig meget for det.

„Hvad vil De gøre i Amerika?" sagde hun.

Sabin saa' ud over Havet, og han gentog hendes Spørgsmaal for sig selv. Hvad vilde han gøre i dette store, fremmede Land, hvis Veje ikke var hans Veje, og hvis Sympatier laa saa langt borte fra hans?

„Jeg kan ikke sige det," mumlede han. „Jeg er kommet her for at søge Sikkerhed; jeg har intet Fædreland og ingen Venner, dette er min Landflygtigheds Land."

En blød hvid Haand rørte ved hans et Øjeblik. Han saa' hende ind i Ansigtet og opdagede en Sindsbevægelse, som overraskede ham.

„Det er ogsaa mit Eksil," sagde hun. „Jeg vover aldrig at vende tilbage, og jeg ønsker ikke at gøre det."

„Men Deres Venner," begyndte Sabin, „Deres Familie?"

„Jeg har ingen Familie."

Sabin sad tankefuld i nogen Tid, saa tog han sit Etui frem og tændte en Cigaret. Han saa' paa den blaa Røg, som bølgede bort over Rælingen, og ikke mere paa den unge Kvinde ved Siden af.

„Hvis De bestemmer Dem til at nedsætte Dem i Amerika," sagde han roligt, „saa maa De ikke glemme, at jeg staar i stor Gæld til Dem. Jeg —"

„Deres Venskab," afbrød hun ham, „vil jeg være meget

glad ved. Vi kan maaske hjælpe hinanden til at føle os mindre ensomme.“

Sabin rystede venligt paa Hovedet.

„Jeg har en Gang haft en Veninde,“ sagde han. „Tilgiv mig, men jeg vil aldrig have nogen anden.“

„Er hun død?“

„Hvis hun er død, saa er det mig, som har dræbt hende. Jeg ofrede hende for min Ærgerrighed. Vi skiltes, og i Maaneder, i Aar tænkte jeg næppe paa hende, men nu er Gengældelsens Tid kommen. Jeg tænker paa hende, men det er forgæves. Der er kommet store Skranker mellem os siden de Dage; men hun var min første Veninde, og hun vil være den eneste.“

Der var en lang Pavse. Sabins Øjne var stadigt fæstede paa Havet. En Strøm af Erindringer havde pludselig betaget ham. Da han endelig saa' sig om, var Stolen ved hans Side tom.

KAPITEL L.

Et Sørgespil i Havnen.

„Caliphas“ Rejse kom til den sædvanlige Afslutning omtrent Kl. 10 den følgende Morgen, da Skibet passerede Boston Fyr og dampede langsomt ind i Havnen. De syv Passagerer var alle paa Dækket i en vidunderlig forvandlet Tilstand. Stolene paa Dækket blev bundne sammen og stablede bort. Stewarderne, der var tjenstivrige efter at udregne en eller anden sidste Ting for Passagererne, drev omkring. Fru Watson sad tilsløret ganske alene, borte fra de andre. Der var ikke Spor at se hverken af Watson eller Sabin. Kaptajnen stod paa Broen og talte med Lodsen. Næppe 300 Fod derfra laa „Kejser Wilhelm“, hvid og statelig med Messingtøjet skinnende som Guld i Solskinnet og Dækkene saa hvide som Sne.

„Calipha“ laa næsten ganske stille og ventede paa Lægens

Baad, som kom roende hen imod Skibet. De lænede sig alle over Rælingen for at se paa Baaden. Watson og Sabin, der lige var kommet op sammen, vendte sig hen imod den forladte Side af Damperen, øjensynlig optaget af en almindelig Samtale. Pludselig fo'r alle op paa Dækket. Der lød et Revolverskud fulgt af to stærke Plask i Vandet. Et Øjeblik var der Tavshed. Alle saa' forskrækkede paa hinanden. Saa styrtede de over til Styrbordssiden. Under de smaa Udbrud af Forskrækkelse lød Kaptajnens Stemme som et Tordenbrag.

„Fir Baad Nr. 1 ned og bemand den!"

De syv Passagerer, to Hovmestere og en enkelt Sømand kom over paa Styrbordssiden paa omtrent samme Tid. Der var først meget lidt at se. En lille blaa Røgsky krusede sig opad, og der var en stærk Krudtlugt i Luften. Paa Dækket laa der en lille, nylig affyret Revolver og en hvid Lærredshue, som alle ved første Øjekast genkendte som Sabins. I dette Øjeblik var der heller intet andet at se, men saa pludselig pegede én paa en Mands Hoved omtrent 150 Fod derfra ude i Vandet. Alle flokkedes ved Rælingen for at se paa det. Det var vanskeligt i den Afstand at skelne Ansigtstrækkene, men man blev snart enig om, at det var Watsons Hoved. Man saa', at han svømmede, ikke hen imod Damperen, men bort fra den, og at han var alene. Hvor var Sabin?

Et svagt Skrig bagfra vendte et Øjeblik Opmærksomheden bort fra Hovedet derude. Fru Watson, der havde hørt, hvad Folkene mumlede, laa besvimet paa en Stol. En af Damerne gik hen til hende, de andre vedblev at iagttage Begivenhedernes Gang.

En Baad var allerede firet ned. Efter Kaptajnens Ordre forenede Mandskabet deres Søgen efter den savnede Mand med en langsom Forfølgelse af den Flygtende. Den Næstkommanderende stod op med en Baadshage i Haanden og saa' fra højre til venstre, og Mændene roede med langsomme, jævne Tag. Men der var intet Steds noget Tegn paa Sabin.

Manden, som svømmede, var nu næsten ude af Syne, og den Næstkommanderende, som havde Befaling over den lille Afdeling, gav modstræbende Ordre til at ro stærkere, men ligesom Mændene gav sig til det, skete der noget mærkeligt. Flygtningen, som havde svømmet i stor Fart, slog pludselig op med Armene og forsvandt.

„Han er min Sandten færdig," udbrød den Næstkommanderende. „Ro haardt til. Vi maa have fat i ham, naar han kommer op."

Men saa vidt man kunde se, kom Hr. J. B. Watson fra New York aldrig op igen. Baaden blev atter og atter roet forbi det Sted, hvor han var sunket, men der var intet Spor af ham at se. Det eneste Skib, der laa i Nærheden, var „Kejser Wilhelm". De roede langsomt hen til det og prajede det.

En Officer kom hen til Rælingen og besvarede deres Spørgsmaal paa skrækkeligt Engelsk. Nej, de havde ikke set nogen i Vandet, de havde ikke taget nogen op. Ja, hvis Løjtnanten vilde, saa kunde han komme om Bord, men Undersøgelse kunde han jo ikke foretage. Nej, det var umuligt, at nogen kunde være kommet om Bord, uden at han vidste det. Han pegede ned paa Damperens stejle Sider og trak paa Skuldren. Og det var virkelig ogsaa umuligt. Løjtnanten fra „Calipha" hilste og gav sine Mænd Ordre til at ro tilbage. De undersøgte endnu en Gang omhyggeligt Omgivelserne, men der var ikke Tegn til, at Sabin eller Watson var der. Efter at de omtrent havde været tre Kvarter borte, opgav de modstræbende Undersøgelsen og vendte tilbage til „Calipha".

Næstkommanderende var nødt til at melde, at begge Mændene var druknede. Kaptajnen stod i alvorlig Samtale med en Embedsmand i mørk Uniform. Havnepolitiets Baad ventede allerede dernede. Enkelthederne ved Sagen var knappe nok. Man havde set Sabin og Watson komme op sammen, optaget af en lille Samtale. Først var de gaaet til venstre; men da de saa', at de fleste Passagerer var samlede dér,

var de gaaede tilbage igen og kommet over paa Styrbordssiden, hvor der ingen andre var. Saa var det kun Kaptajnen, der havde faaet et flygtigt Glimt af dem, og det var saa kort, at han heller ikke havde faaet noget som helst Indtryk. Han havde hørt et svagt Skrig, han troede, det var fra Sabin, og havde set dem kæmpe sammen, da de var i Færd med at forsvinde i Vandet. Men han havde ikke set nogen Enkelthed i Kampen, han kunde ikke en Gang sige, om det var Sabin eller Watson, der havde været den angribende, skønt der i denne Henseende kun var én Mening. Fru Watson var fuldstændig overvældet og kunde ikke besvare noget Spørgsmaal; men om den endelige Strid og Kampen mellem de to Mænd var det umuligt, at hun kunde vide noget som helst, da hun havde siddet paa den modsatte Side af Damperen. For Øjeblikket kunde der absolut ikke kastes mere Lys over Sagen. Politiagenten signaliserede efter sin Baad og gik sin Vej for at indgive sin Rapport. „Calipha" dampede med halv Kraft langsomt ind i Dokken.

Da man var ankommet dér, blev Passagerer, Mandskab og Officerer et naturligt og hurtigt fundet Bytte for den amerikanske Presse. Kaptajnen nægtede alvorligt at besvare et eneste Spørgsmaal og gav bestemte Ordre til, at alle Fremmede skulde forlade hans Skib. Men hans Forbud blev omgaaet under Forvirringen, da man gik i Land, og Toldboden forhindrede faktisk, at en Del af Journalisternes Ofre kunde flygte. Hvordan det nu var eller ikke, saa var der ingen, der bestemt vidste noget om disse Mennesker. Hvem var Hr. J. B. Watson fra New York, som ejede en Yacht og var Millionær? Ingen havde nogen Sinde hørt tale om ham. Han svarede ikke til Beskrivelsen af nogen bekendt Mand, der hed Watson. Hans Enkes tæt tilslørede Ansigt blev ivrigt undersøgt — den ene efter den anden af Journalisterne indrømmede, at de ikke kunde opdage noget. Ingen havde nogen Sinde set hende tidligere. En Mand, den kækkeste af dem, vovede et frygtsomt Spørgsmaal, medens han gik ned ad Trappen. Hun gik hurtig forbi ham med et foragteligt

Blik. Ingen af de andre vovede noget af den Slags. — Men alligevel iagttog de hende, og de lagde Mærke til to Ting; for det første, at der ikke var nogen, der hentede hende, og for det andet, at hun hverken kørte til en Jærnbanestation eller telegraferede til nogen Ven, men at hun tog lige til et Hotel og lejede et Værelse.

Journalisterne raadførte sig med hinanden og blev enige om, at det var meget underligt. De syntes, at det var endnu underligere, at de af dem, som mødte i Hotellet senere paa Dagen, blev underrettede om, at Fru Watson, efter at have taget et Værelse for en Uge, pludselig havde skiftet Mening og havde forladt Boston uden at give nogen Besked om, hvor hun skulde hen. De raadførte sig med hinanden, og de fandt nyt Stof til Sensation i hendes Flugt. Hun var den eneste Person, som kunde kaste noget Lys paa Forholdet mellem de to Mænd, og hun havde anset det for rigtigt at forsvinde. De gjorde det meste ud af hendes Forsvinden i de store sorte Bogstaver, der stod som Overskrift over hver Spalte i Bostons Aftenaviser.

KAPITEL LI.

Felix' Udholdenhed.

Det var omtrent fjorten Dage efter, at „Calipha" var gaaet ind i Bostons Havn, at Sabin sad alene i et Værelse i ét af de mindste, men mest bekendte Hoteller i New York. Han saa' bleg og daarlig ud og var meget forandret i det Ydre.

Hans graa Overskæg og Fip var borte, og med den forøgede Bleghed og den nedslagne Mine vilde han let have undgaaet Opdagelse, selv om han havde staaet Ansigt til Ansigt med én af sine Medpassagerer; for Sabin oplevede den elendigste Tid i sit Liv.

Den største Kraftanstrengelse i hans Liv var blevet udført og var mislykkedes.

Spændingen under den heldige Flugt og den Krigslist, som havde sikret Watson Friheden, havde i nogen Tid holdt ham oppe, men nu, da dette var forbi, følte han sig særlig isoleret. For første Gang i sit Liv havde han den Fornemmelse af fuldstændig Ensomhed, som har bragt mange Mennesker til Ruinens Rand. Hans Arbejde var forbi.

Han, hvis Hjerne i mange Aar næppe havde haft Hvile, og hvis Handling havde været rettet mod et eneste bestemt og meget attraaet Maal, stod nu, uden et eneste Maal her i Livet, som en skuffet og træt Mand, og Haand i Haand med denne sjælelige Fortvivlelse følte han alle Symptomer paa fysisk Nedgang, som han i flere Aar havde været altfor optaget til at lægge Mærke til. Han saa', at han var kommet over den kraftigste Periode af sit Liv næsten i samme Øjeblik, som han led den store Skuffelse. At se tilbage var kun at beklage, og Fremtiden saa' ganske tom og sørgelig ud. Han var i et fremmed Land, som han ikke yndede, hvis Folk han ikke havde Spor af Sympati med. Og dog maatte det være hos dem, at han skulde skabe sit Hjem. Der var ikke en Hovedstad i Europa, hvor han turde vise sig. En Landsforvisning som denne var næppe til at holde ud. Døden vilde sikkert være bedre. Hans Øjne faldt paa den lille Revolver, som laa paa Bordet ved Siden af ham, og de blev hængende ved den. Han strakte Haanden ud og vendte den og begyndte allerede at grunde paa, om Folk, hvis han nu dræbte sig, vilde kalde det et Ulykkestilfælde, og om der alligevel kunde være en Slags anden og mere aandelig Tilværelse, hvor Træthed var noget ukendt, og Ærgerrighed enten blev hurtig tilfredsstillet eller slet ikke følte. Medens han nu sad og grundede, lød der en sagte Banken paa Døren, og Opvarteren vist en Gæst ind.

Sabin vilde have nægtet sig hjemme; men det var for sent. Damen var allerede ved Siden af ham, Manden havde ladet være med at lukke Døren efter sig.

„Jeg tror, det maa være en Fejltagelse," sagde Sabin. „Jeg har sikkert ikke den Fornøjelse at kende Dem."

Hun lo sagte og hævede Sløret.

„Har jeg forandret mig saa meget?“ udbrød hun. „Jeg skulde snarere mene, det er Dem, det er vanskeligt at genkende.“

„Gyldent Haar,“ mumlede han, „forandrer i høj Grad.“

„Mit er af den allersidste Schattering. Det er en Blanding af Kobber og Guld.“

„Det er en meget klædelig Schattering,“ erklærede Sabin. „Naa, vil De saa ikke sætte Dem ned og fortælle, hvordan De har opdaget mig og hvorfor De søger mig.“

Hun sank ned i en Lænestol og saa' tankefuldt paa ham.

„Det første er min Hemmelighed,“ svarede hun, „og hvorfor jeg er kommet, er let at forklare. Jeg har faaet et Telegram fra — skal jeg vedblive at kalde ham Watson?“

Sabin nikkede alvorligt.

„Jeg haaber, det indeholder godt nyt,“ sagde han.

Hun trak paa Skuldren.

„Ja,“ sagde hun, „det antager jeg, man maa kalde det. Deres lille List synes at være lykkedes udmærket. Man tror i Tyskland, at De hviler mellem Sandbankerne paa Bunden af Boston Havn. Watson er blevet belønnet, og man har givet ham hans Ejendele og hans Navn tilbage. Telegrammet er fra ham, han har bedt mig om at tage tilbage til Tyskland og blive hans Kone.“

Sabin blinkede med Øjnene. Situationen appellerede til hans Sans for Humor; til Trods for sin nedtrykte Stemning kunde han godt ligefrem have lét.

„De tager naturligvis til Tyskland,“ sagde han. „De vil da ikke ødelægge saa fuldkommen en Roman ved saa meget som at tøve?“

Hendes Øjne syntes at udfordre hans. Hun saa' bort med et Suk.

„Er alt Spøg for Dem?“ mumlede hun.

„Nej, min kære Dame,“ svarede han; „men De kan ikke dadle mig, fordi jeg finder, der er noget humoristisk i Hr.

Watsons Tilbud. Jeg stoler oprigtigt paa, at De vil modtage det.“

„Det ligger fuldstændig i Deres Haand at afgøre det,“ sagde hun, „og jeg er kommet her i Dag for at bede om Deres Raad.“

Sabin tøvede ikke et Øjeblik.

„Jeg har allerede givet Dem det,“ erklærede han. „Denne Mands Tilbud er det samme som Befrielse for Dem; tøv ikke med at modtage det. Hvordan De end ser paa det, saa er der ikke noget sundt eller opmuntrende selv i Spionagens finere Kunst. De vil aldrig angre det.“

„Jeg vilde ønske, jeg var sikker paa det,“ sagde hun.

Han rejste sig og stod med Haanden paa Klokken.

„Jeg, for hvem alle saadanne Ting er forbi,“ sagde han alvorligt, „kan af eget Kendskab, om ikke Erfaring, sige Dem, at Vejen til Lykke ligger paa Livets Alfarvej. Jeg er en gammel Mand og bør vide det. Jeg har spillet om store Indsatser, og undertiden har jeg vundet. Jeg har været i Berøring med store Forhold, og jeg har haft Andel i Begivenheder, som har været med til at udgøre Verdenshistorie. Og i Dag ser De mig som en Landflygtig i et fremmed Land, hvis Sæder og Skikke er mig imod, og for hvilket jeg ikke har Spor af Interesse. Og jeg er her, fordi der ikke er noget andet Land i Verden, hvor jeg kan have et Hjem. Jeg har haft min Mulighed for at blive lykkelig — jeg skal sige Dem, jeg har en Teori om, at der er en Mulighed, som kommer til os alle, men kun faa' af os er kloge nok til at opdage den — jeg har altsaa haft min Mulighed, og jeg kunde ikke benytte den. Der har aldrig været et Øjeblik siden den Tid, uden at jeg har angret det. Jeg siger Dem kun dette for at bevise, at jeg ikke er ganske forstenet, og at jeg har et Hjærte, skønt Gud skal vide, jeg behandlede den eneste Kvinde, som nogen Sinde har gjort Indtryk paa mig, meget daarligt. De kommer og spørger mig om Raad, siger De. Nu har De faaet det?“

Hun tog hans Hænder og lod Sløret falde. Tjeneren, der besvarede hans Ringning, var allerede ved Døren.

„Farvel, Hr. Sabin," sagde hun blidt, „jeg rejser til Tyskland i Morgen."

Sabin vendte tilbage til sin Ensomhed og sine mørke Tanker. Han blev afbrudt af en Tjener, som bragte ham et Telegram. Han rev det op og læste:

„De maa endelig aflevere mit Brev i Lennox. — Felix."

Sabin rullede Papiret sammen i en Kugle og kastede det fra sig. Mere af Vane end af Interesse trak han sig tilbage til Toiletværelset og skiftede Klæder til Middagen.

I Hotellets Vestibule standsede en Portner ham med et nyt Telegram. Han aabnede det og læste:

„Aflever mit Brev straks. — Felix."

Sabin saa' paa Mandens uforstyrrelige Ansigt og vendte sig om, medens han rev Telegrammet i Stykker. Han forlod Hotellet og spiste i en berømt Restaurant. Medens han nølede ved Kaffen, følte han, at nogen rørte ved hans Albu, og da han saa' sig om, stod der en Mand, klædt i Hotellets Liberi, og holdt en Konvolut hen imod ham.

„Dette Telegram er kommet til Dem, mine Herre," sagde han. „Der staar „Haster" paa det. Hr. Kitz har sendt mig ud for at søge efter Dem."

Sabin aabnede Konvoluten. Denne Gang var Telegrammet endnu kortere.

„Husk Deres Løfte! — Felix."

„Vil De sørge for, at min Vadsæk bliver pakket," sagde Sabin til Manden, der ventede. „Jeg kommer tilbage om et Par Minuter, og jeg rejser med Nattoget."

KAPITEL LII.

Fru James B. Peterson fra Lennox.

Sent den næste Eftermiddag stod Sabin paa Perronen paa en lille Station og iagttog det Tog, som han var staaet ud

af her for et Par Minuter siden, og som nu fo'r at Sted igen. Udenfor var den Tjener, han samme Morgen havde fæstet i New York, travlt optaget af at faa fat i et Køretøj, med hvilket de kunde fuldende deres Rejse. Sabin var vel fornøjet med at blive, hvor han var. Den lille By selv og de prægtige Omgivelser havde gjort et stærkt Indtryk paa ham. Lige foran ham var der en Række høje Bjærge, hvis frodige og herlige Løv saa' ud som lange, grønne Bølger, og Landet rundt omkring var mørkt af Fyrretræer, gennem hvilke en bugtet Vej til Jærnbanen syntes at være blevet hugget. Det var kun et lille ryddet Sted, der var blevet lavet til Jærnbanens Depot, et lille Stykke længere nede syntes Linien at forsvinde i en Tunnel af sort Løv, mellem hvilket de røde barkede Træstammer stod frem med en Regelmæssighed som et Regiment Soldater. Den klare Luft duftede saa yndigt og sundt, at Sabin holdt den Cigaret, han havde tændt, i en Arms Længdes Afstand fra sig for at indaande Duften, den yndigste Duft i Verden. Han var altid modtagelig for Landskabets og Naturens Indflydelse, og Muligheden for at tilbringe Resten af sine Dage i dette Land havde aldrig syntes ham saa lidet ubehagelige som i dette Øjeblik. Saa faldt hans Øje pludselig paa et stort hvidt Hus, som var pragtfuldt, men øjensynlig først nylig bygget færdigt, og som straalede ved Indgangen til Skoven, og han trak Brynene sammen. Hans tidligere Tristhed vendte tilbage.

„Det er ikke Landet," mumlede han, „det er Befolkningen."

Hans Tjener kom straks tilbage og forklarede, hvorfor han havde været saa længe borte.

„Det gør mig ondt," sagde han, „men jeg har begaaet en Fejltagelse, da jeg tog Billetterne."

Sabin nikkede blot. For kort Tid siden var en Fejltagelse noget, han ikke vilde have taalt af en Tjener. Men det var en Tid, som syntes ham at ligge langt tilbage.

„De burde være staaet af ved den sidste Station," vedblev Manden. „Stockbridge er elleve Mil herfra."

„Hvad gør vi nu?“ spurgte Sabin.

„Vi maa køre. Jeg har lejet en Vogn, men Bagagen kommer senere hen paa Dagen med Toget. Der bliver kun Plads til Deres Vadsæk paa Vognen.“

Sabin rejste sig.

„Det kan jo blive en behagelig Køretur,“ sagde han, „især hvis det er gennem en Egn som denne. Jeg er ikke sikker paa, at jeg er ked af Deres Fejltagelse, Harrison. De vil vel saa komme med Bagagen?“

„Ja, det er vidst bedst,“ sagde Manden. „Der gaar et Tog omtrent om en Time.“

De gik ud paa Vejen, hvor en Enspænder ventede paa dem. Kusken tog for saa vidt kun Notits af dem, som han ganske rolig endte sin Samtale med en Drager. Sabin satte sig ved Siden af ham, og de kørte.

Det var en meget smuk Vej, og Sabin var vel fornøjet med at læne sig tilbage i det nogenlunde magelige Sæde og beundre Naturen, som for største Delen var rig og skøn. Der var meget faa Tegn paa Agerdyrkning undtagen i Nærheden af de store, nylig byggede Huse, som de nu og da kom forbi. Undertiden kørte de langs med et Bjærg, og langt neden under dem i Dalen snoede en Flod sig af Sted som et bredt Sølvbaand. Hist og her førte Vejen gennem en tæt Skov, og Sabin, som holdt op med at ryge, lænede sig tilbage og indsugede med Begærlighed den harpiksagtige Duft. Det var kort efter, at de var kommet ud af den sidste af disse Skove, at de pludselig stødte paa et Hus, som næsten gjorde Sabin begejstret. Det laa ikke langt tilbage fra Vejen og var en meget lang, hvid Bygning i to Etager, fri for Overlæsselse med Prydelser, som skæmmede de fleste af de andre Huse i Nærheden. Hvide Piller foran, som det er Skik i Kolonierne, støttede et langt skraat Verandatag, og de fint holdte Plæner strakte sig næsten helt ned til Terrassen. Hele Stedet saa' jævnt, men elegant ud, og Sabin fandt det i høj Grad tiltalende. For første Gang

afbrød han den Tavshed, der havde herskет mellem ham og Kusken.

„Véd De, hvis Hus det er?“ spurgte han.

Manden pirrede ved Hesten med Pisken.

„Det skulde jeg mene,“ svarede han. „Det er den gamle Petersons Palæ. Fru James B. Peterson bor der nu.“

Sabin følte i sin Brystlomme og tog et Brev frem. Det var utvivlsomt et Tilfælde, men Kendsgerningen var ubestridelig. Den Adresse, som Felix havde kradset paa det, lød:

„Fru James B. Peterson,
Lennox.
Overbringer p. b. Hr. Sabin.“

„Jeg vil gøre et Besøg der,“ sagde Sabin til Kusken, „kør mig op til Huset.“

Manden tog et Tag i Tømmen.

„Hvad, kender De hende?“ spurgte han.

Sabin lod, som om han interesserede sig i høj Grad for et Sted i det Fjerne, Manden mumlede noget og drejede op ad Kørevejen.

„De har maaske truffet hende i Udlandet?“ sagde han.

Sabin tog absolut ingen Notits af Spørgsmaalet. Mandens Næsvished var for ringe en Ting til at ærgre ham; men den hindrede ham i at gøre flere Spørgsmaal, som han nok kunde have haft Lyst til at faa besvaret. Manden mumlede noget om, at et høfligt Svar paa et høfligt Spørgsmaal kunde man nok vente, og standsede Hesten foran den store Veranda-Indgang.

Sabin, som ignorerede ham, steg ud og traadte gennem den store aabne Dør ind i en smuk Vestibule, i hvis Midte der var et Billard. En Tjener i et ganske utvivlsomt engelsk Liberi traadte ham i Møde.

„Er Fru Peterson hjemme?“ spurgte Sabin.

„Vi venter hende om et Par Minuter,“ svarede Tjeneren. „Hun er ude at ride for Øjeblikket. Maa jeg spørge, om det er Hr. Sabin?“

Sabin indrømmede Kendsgerningen, noget overrasket. Manden modtog Meddelelsen med Ærbødighed.

„Vil Deres Højhed være saa venlig at gaa denne Vej," sagde han.

Sabin fulgte ham ind i en stor, smukt udstyret Bogsal. Saa saa' han skarpt paa Tjeneren.

„Kender De mig?" bemærkede han.

„Ja, det er Hertugen af Souspennier," bemærkede Manden med et Buk. „Jeg er Englænder, men jeg var i Marquis de la Merles Tjeneste i Paris for ti Aar siden."

„Jeg syntes nok, jeg kendte Deres Ansigt. De ser ud som en Mand, man kan stole paa. Vil De være saa venlig at huske, at Hertugen desværre er død, og at jeg er Hr. Sabin."

„Det skaı jeg," svarede Manden. „Er der noget, som jeg kan bringe Dem?"

„Nej Tak," svarede Sabin.

Manden trak sig tilbage med et dybt Buk, og Sabin stod et Øjeblik og saa' i nogle Aviser og Tidsskrifter, som laa paa et stort rundt Bord og repræsenterede Døgnliteraturen i næsten alle Lande i Europa.

„Fru Peterson," sagde han til sig selv, „maa være en Dame med katolsk Smag. Her er „Le petit Journal", og den ligger i den engelske „Contemporary Review".

Han saa' i Tidsskrifterne med Interesse, da han tilfældigvis kom til at kaste et Blik ud af et stort Vindue mod Syd. Der var noget, næppe et halvt Hundrede Alen fra det lille Jærngitter, som begrænsede Plænen, der tiltrak sig hans Opmærksomhed. Han gned sig i Øjnene og saa' derhen igen. Han blev forundret og var lige ved at ringe paa Klokken, da den Tjener, der havde vist ham ind, kom ind igen med en Bakke med Likør og Cigaretter. Sabin vinkede ham hen til Vinduet.

„Hvad er det for et lille Flag?" spurgte han.

„Det staar paa én eller anden Maade i Forbindelse med et Spil, som Fru Peterson holder meget af," svarede Man-

den. „Jeg tror, det skal vise det Sted, hvor der er et lille Hul.“

„Er det Golf,“ spurgte Sabin.

„Ja, saadan hedder Spillet,“ svarede Manden. „Det havde jeg i Øjeblikket glemt.“

Sabin prøvede at faa Verandadøren op.

„Jeg vil gerne ud,“ sagde han.

Manden aabnede den.

„Vil De gaa ned der,“ sagde han, „saa skal jeg sende Dem James Green i Møde. Fru Peterson holder saa meget af Spillet, at hun har en Skotte her, som underviser hende i det og passer det.“

„Det er det mærkeligste, jeg har været med til i Verden,“ mumlede Sabin.

„Hvis Herren vil se Deres Værelse, før De gaar ud,“ sagde Manden, „saa er det i Orden. Hvis De vil give mig Nøglen, skal jeg tage Deres Klæder ud af Kufferten.“

Sabin vendte sig forbavset om.

„Hvad mener De?“ udbrød han. „Jeg er ikke kommet her for at blive.“

„Naa, det troede jeg,“ svarede Manden. „Deres Værelse har været parat i tre Uger.“

Sabin var forvirret. Saa huskede han paa de Historier, han havde hørt om amerikansk Gæstfrihed og sluttede, at dette maatte være et Eksempel derpaa.

„Jeg har slet ikke tænkt paa at blive her,“ sagde han til Tjeneren.

„Fru Peterson ventede, at De skulde gøre det, og vi har sendt Deres Befordring bort. Hvis det ikke passer Dem at blive her, saa er det let for Dem at komme af Sted senere.“

„Da Fru Peterson ikke er kommet, har jeg for Øjeblikket Lyst til at se Golfpladsen,“ sagde Sabin.

„Nu skal jeg vise Dem Vej, hvis De tillader,“ svarede Tjeneren.

De gik ad en bugtet Fodsti, som pludselig førte dem

ud til Randen af et prægtigt, parkagtigt Land. Sabin, der ikke var begejstret for mange Ting, var lige ved at komme med et lille beundrende Udbrud; for et Par Skridt borte var der én af de største og mest prægtig holdte Plæner, som han nogen Sinde havde set. Det var en udmærket Plads til Golfspillet.

„Herren spiller maaske selv Golf?“ bemærkede en Stemme ved Siden af ham i en kendt Dialekt. Sabin vendte sig om og saa' en lang, mager Skotte, som var kommet ud af det lille Skur lige i Nærheden.

„Ja, jeg holder meget af det Spil,“ indrømmede Sabin. „Det lader til, De har en prægtig Bane her.“

„Ja, den er god nok,“ svarede James Green. „Maaske Herren vil have et Spil?“

„Ja, det vil jeg meget gerne,“ svarede Sabin; „men jeg har jo hverken Køller eller Sko.“

„Vær saa god at komme denne Vej,“ lød Svaret; „der er baade Køller og Sko og alt muligt. Wilson, vil De sende mig to Drenge ned fra Huset?“

Efter mindre end ti Minuters Forløb var Sabin allerede i Gang med Spillet med en nylig tændt Cigaret i Munden og et Glimt af Begejstring i Øjnene. Skotten var ganske maalløs af Overraskelse over Sabins Dygtighed, og det varede ikke længe, før han opdagede, at han havde fundet sin Overmand i ham.

Medens Skotten og Sabin vekslede en Del faglige Udtalelser om Spillet, følte den sidstnævnte pludselig en underlig Bevægelse i Hjertet, for lige i Nærheden lød der pludselig en yndig og kendt Stemme, maaske den Stemme fremfor alle andre, han mindst havde ventet at høre igen i denne Verden.

„De har altsaa ikke glemt Deres Golfspil, Hr. Sabin, og hvad mener De om min lille Bane?“

Han vendte sig om og saa' paa hende. Hun stod paa det stigende Terræn lige ovenfor Plænen og holdt sin Kjole op. Hendes fine, smidige Skikkelse havde Tiden ikke for-

andret, og det gamle fortryllende Smil spillede om hendes Læber. Hun var endnu den skønneste Kvinde, han nogen Sinde havde set.

Sabin gik med sin Hue i Haanden langsomt hen til hende og bøjede sig dybt ned over den Haand, som hun rakte ham.

„Det er en Lykke, som jeg aldrig havde vovet at haabe paa," sagde han. „Er De ogsaa en Fremmed her i Landet?"

Hun rystede paa Hovedet.

„Nej," svarede hun, „jeg betragter mig som dette Lands Adoptivdatter. De vidste maaske ikke, at jeg nu hedder Fru Peterson?"

„Nej, det vidste jeg ikke," sagde han alvorligt; „for jeg har aldrig hørt Tale om Deres Ægteskab."

De gik henimod Huset sammen. Sabin var forbavset over at opdage, at han endnu kunde føle saa stærk en Sindsbevægelse.

„Jeg ægtede for seks Aar siden en Amerikaner," sagde hun blidt. „Det var en Søn af Ministeren i Wien. Siden den Tid har jeg for det meste opholdt mig her."

„Véd De, hvem der har sendt mig til Dem?"

„Ja, det er Felix," svarede hun roligt.

De kom nærmere til Huset. Sabin saa' sig om. „Her er meget smukt," sagde han.

„Ja," svarede hun, „men meget ensomt."

„Er Deres Mand her?" spurgte han.

„Han døde for fire Aar siden."

Sabin syntes, det var latterligt; men den Sindsbevægelse, han havde følt straks, han saa' hende, vendte tilbage. Det var kun med Besvær, at han talte roligt.

„Vi er begge to Fremmede her," sagde han. „De har maaske hørt, at alt er mislykkedes for mig. Jeg har gjort Fiasko, og jeg er landflygtig. Jeg kommer hertil for at ende mine Dage her."

Hun sendte ham pludselig et straalende Smil. Hvor lidt forandret var hun ikke!

„Sagde De h e r?“ mumlede hun blidt.

Han saa' vantro paa hende. Hun slog Øjnene ned. Der var noget i hendes Ansigt, som fik Sabin til at glemme den store Skuffelse, de knuste Drømme, det livsvarige Eksil. Han hviskede hendes Navn, og hans Stemme dirrede af en Lidenskab, som han denne Gang maatte bøje sig for.

„Lucile!“ udbrød han. „Er det sandt, at De — tilgiver mig?“

Og hun gav ham sin Haand. „Ja, det er sandt,“ hviskede hun.

DEN HEMMELIGHEDSFULDE

HR. SABIN

DEN HEMMELIGHEDSFULDE HR. SABIN

ROMAN

AF

E. PHILLIPS OPPENHEIM

AUT. OVERSÆTTELSE VED JOHANNES MAGNUSSEN

KØBENHAVN
»HJEMMET«S FORLAG
MCMIV

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen).

København.

I én af de fineste Restauranter i London mødes ved Midnatstid tre Herrer, Lord Wolfenden, Maleren Densham og en noget mystisk Person, Felix, som for Tiden er ansat ved den russiske Legation. I den overfyldte Restaurant er der kun et Bord ledigt. De tre Herrer gør Bemærkninger om, hvem de Gæster, for hvem dette Bord er reserveret, kan være. Noget efter tager et mærkeligt Par Plads ved Bordet. Det er en fin, ældre Herre, der halter og støtter sig til en ejendommelig Stok med en funklende, opalagtig Sten i Haandgrebet, og en ung, glimrende smuk Pige. Lord Wolfenden og Densham bliver straks ganske betaget af hende, og da Wolfenden opdager en bekendt Journalist, forlader han sit Selskab for af denne, Harcutt, muligvis at faa at vide, hvem de Fremmede er. Ved hans Hjælp lykkes det da ogsaa at opdage, at Herren hedder Sabin. Da Lord Wolfenden vender tilbage til sit Bord, er Felix forsvundet. Imidlertid bliver Lysene i Restauranten slukkede, og Gæsterne laver sig til at gaa. Lord Wolfenden nøler i Vestibulen for at se det mærkelige Par tage af Sted. Da sker der noget meget besynderligt. Idet Sabin vil stige op i sin Vogn, styrter et Menneske sig frem imod ham, griber ham i Struben og svinger et blankt Vaaben imod ham. Wolfenden farer hen til dem, griber den Fremmede i Armene og frelser saaledes Sabins Liv. Voldsmanden undslipper, og Sabin takker Wolfenden høfligt, men køligt. Da Sabin og den unge Pige er kørt, sender Wolfenden sin Vogn bort for at spadsere hjem; men lige ved Hotellet træffer han den Person, som har begaaet Overfaldet. Det er Felix, som indrømmer det. Han vil dog ikke bestemt

angive Grunden, men advarer paa det kraftigste Wolfenden mod at have noget som helst med Sabin at gøre, da det kun kan bringe ham i Ulykke. Om den unge Pige siger han, at han absolut intet véd. Hans Antydning om, at hun ikke har rent Mel i Posen, naar hun færdes med en Mand som Sabin, afviser Wolfenden med Foragt. Han er for første Gang i sit Liv blevet forelsket

Da Lord Wolfenden kommer hjem, bliver han modtaget af sin første Tjener, der meddeler ham, at en ung Dame venter paa ham i hans Studereværelse.

Imidlertid er Maleren Densham og Journalisten Harcutt fulgt efter Sabins Vogn. Den standser til deres Forbavselse hos den russiske Gesandt, der giver en Soirée. Densham har en Indbydelse til denne og gaar der ind, og da Harcutt har nølet lidt, smutter han ogsaa ind. De faar imidlertid ikke meget Udbytte af deres Spejden. Harcutt lytter hemmeligt til en Samtale mellem Sabin og den tyske Gesandt, og han opdager ved denne Lejlighed, at Sabin er en Mand, der har politisk Betydning og Indflydelse. De faar ogsaa at vide, at han er den unge Dames Formynder eller Onkel.

Da Lord Wolfenden træder ind i sit Studereværelse, opdager han, at den unge Dame, som saa sent om Natten har tiltvunget sig Adgang, er en Frøken Blanche Merton, der har været ansat som Maskinskriverske hos hans Fader, Admiral, Lord Deringham. Han har gjort lidt uskyldig Kur til hende, da han traf hende ude paa Faderens Gods; men han bliver meget betuttet, da hun meddeler ham, at hun søger Tilflugt hos ham, fordi Admiralen har jaget hende bort under Paaskud af, at hun har taget Ekstrakopiér til sig selv af det vigtige Værk, som Admiralen er ved at udarbejde om Englands Flaade og Kystforsvar, og som foretages i den dybeste Hemmelighed. Admiralen er noget sær, og alle hans Omgivelser anser hans Arbejde for noget meningsløst Stads. Denne Anskuelse deles af hans Hustru, Lady Deringham. Den unge Mand, der slet ikke bryder sig om Blanche og har Mistillid til hende, faar hende anbragt hos sin første Tje-

ners Kone. Hun forsvinder imidlertid næste Morgen og efterlader et Brev til Wolfenden, hvori hun halvt spydigt takker ham for hans Omhu, men tilføjer, at hun godt kan klare sig selv.

Wolfenden, Densham og Harcutt bliver nu enige om hver for sig at efterspore, hvem Sabin og hans Niece egentlig er, og saa at meddele hinanden Resultatet af deres Undersøgelser. Densham gaar til en fornem Dame, Fru Thorpe-Satchell, der stadig færdes i det højere Selskabsliv; han faar ved hendes Hjælp nogle hemmelighedsfulde Vink, der gør ham det klart, at hans Kærlighed til den unge Pige vilde være ganske haabløs. Lord Wolfenden er imidlertid saa heldig at træffe Sabin og hans Niece, Helène, paa Gaden. Sabin er stadig høflig, men kølig, Helène derimod viser større Imødekommenhed og faar sin Onkel til at indbyde Wolfenden til at spise til Aften med dem i den Restaurant, hvor han ogsaa skal mødes med sine Venner.

Da Sabin kommer hjem, træffer han Blanche Merton, og det viser sig nu, at hun staar i hans Sold og har faaet Ordre til at kopiere Admiral Deringhams Papirer, der er af største Vigtighed, og som Sabin vil bruge i politisk Øjemed. Hun meddeler ham, at hun nu vil have Ferie for at more sig, og beder ham om Penge. Han udbetaler hende en større Sum og befaler hende at opholde sig i Nærheden af Lord Deringhams Gods, da han maaske atter vil have Brug for hende dér.

Da Harcutt og Densham om Aftenen indfinder sig i Restauranten, ser de til deres Overraskelse, at Wolfenden er sammen med Sabin og hans Niece. De tre Venner mødes senere; men der er for Resten ingen af dem, der véd noget synderligt nyt. Densham, der er stærkt betaget af sin haabløse Forelskelse, beslutter at rejse til Udlandet. Harcutt vil fortsætte at iagttage Sabin for at komme paa Spor efter hans politiske Intriger. Og Wolfenden vil ikke opgive sin ikke helt ubetinget afviste Bejlen til Helène.

Den næste Morgen faar han imidlertid et Brev fra sin

Moder, Lady Deringham, der beder ham om straks at komme hjem, da Faderen bliver mere og mere mærkelig.

I Jærnbanetoget træffer han til sin store Overraskelse og Glæde Helène, der fortæller ham, at hun skal til en Landsby, Cromer, i Nærheden af hans Faders Gods. Hendes Onkel, Sabin, kommer senere. Han har foreløbig valgt Cromer til Opholdssted, fordi der er saa udmærket Lejlighed til at spille Golf. De to unge Mennesker har en meget fornøjelig Rejse sammen. Helène afviser hans Spørgsmaal og Bejlen, men han kan dog se paa hende, at han er hende sympathisk.

Paa Faderens Gods træffer Wolfenden alt i største Forvirring. Admiralen paastaar, at der er blevet gjort Indbrud hos ham for at stjæle hans Papirer og Kort. De andre mener; at det er noget, han bilder sig ind, og at han er sindssyg. Imidlertid vækkes Wolfendens Mistanke om, at dette dog muligvis er en Fejltagelse. Admiralens Sekretær, Blatterwick, en grundhæderlig Fyr, faar et Brev fra en Ubekendt, hvori man søger at bestikke ham til at kopiere Lord Deringhams Papirer. Han viser indigneret Brevet til Wolfenden, som overtaler ham til at møde paa det omtalte Sted, for at man kan opdage, hvem Vedkommende er. Samme Dag møder der en fremmed Herre hos Lady Deringham med et Brev fra Familiens Huslæge, Dr. Whitlett. Det meddeler, at Overbringeren er den berømte Specialist Dr. Wilmot, som gerne vil studere Admiralens Sygdom. Dr. Wilmot siger, at han ikke behøver at tale med Patienten selv, men at det er tilstrækkeligt, at han ser noget af det Arbejde, han for Tiden er optaget af. Baade Moder og Søn synes, at dette er lidt underligt; men da de er overbeviste om, at det medbragte Brev fra deres Huslæge er ægte, fjerner Lady Deringham sig for at søge at faa Admiralen til at forlade sit Studereværelse, saa den foregivne Dr. Wilmot kan se hans Papirer. Imidlertid taler Lægen og Wolfenden om Admiralens Arbejde. Wolfenden siger:

»Det er sikkert, at ingen hidtil har ofret saa megen Tid og Energi paa det. Hvis hans Arbejde var en rask Mands

Fra Pag. 1–100

Vesterbro-Afdeling: HANS TROJEL

Materialhandelen

Kronprinsensgade 1.

Telefon 962.

✿

Bemærk: **Ved fælles Indkøb en gros til ca. 2000 daglige Ekspeditioner i Colonialvarer, Delikatesser, Tekniske Artikler, Toilet-Artikler og ægte Vine, se vi os i Stand til at levere en detail udsøgte Varer til meget lave Priser.**

Vesterbrogade Nr. 73. Telefon 2623.

Bayley & Co.

verdensberømte engelske Sæber og Parfumer.

Nye Varer

i

Conserves og Delicatesser

ere hjemkomne og sælges til meget lave Priser i

Kgl. Vaisenhus Materialhandel.

Kronprinsensgade 1.

Telefon Nr. 962.

Vesterbro-Afdeling:

Hans Trojel, Vesterbrogade 73.

Telefon Nr. 2623.

Ægte Kølner Vand.

Johann Maria Farina.

Julichs Platz Nr. 4.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

P. Petersens Bogtrykkeri, Kbhvn.

Vesterbro-Afdeling: HANS TROJEL, Vesterbrogade 73. Tlf. 2623.

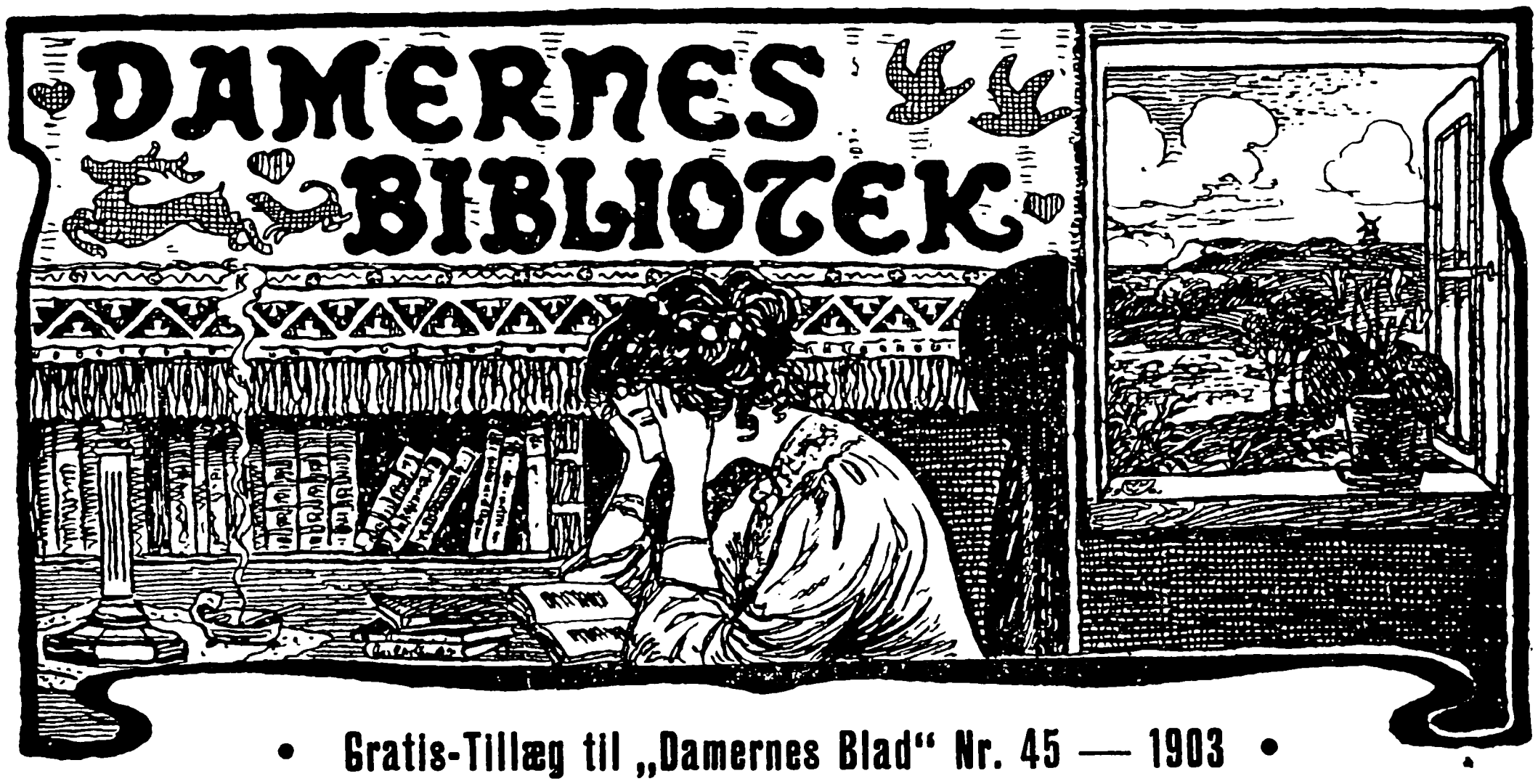

• Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 45 — 1903 •

Carl Engelberg,

17, Frederiksborggade 17,

(Hjørneejendommen ved Nørrevoldgade).

Alle Nyhederne i MØBEL- og GARDINSTOFFER, FORHÆNG og PORTIERER for Efteraars-sæsonen ere nu hjemkomne.

Heraf fremhæves: **Heluldent, svært** Granite til Gardiner pr. Alen **90 Øre. Heluldent, svært** Gardindamask pr. Alen **115 Øre. Heluldent, svært** Gardinsatin pr. Alen **1,15.** Uldne Gardinstoffer med Bort og Fryndser pr. Alen **45 Øre.** Til Møbelbetræk findes et rigt Udvalg i 2 Alen brede, svære **Jutestoffer** fra **80 Øre** pr. Alen, **2 Alen bredt, heluldent Granite fra 1,15** pr. Alen, 2 Alen brede, heluldne, ensfarvede Damasker i nye, elegante Mønstre, 2 Alen bredt, **heluldent** Satin **1,95** pr. Alen, 2 Alen brede Fantasistoffer fra 1,15 pr. Alen, 2 Alen bredt **Mekka** pr. Alen 4,50. **Afpassede uldne Gardiner og Portierer i største Udvalg til meget billige Priser. Stort** Udvalg i **afpassede Bordtæpper,** Jute og Gobelins-Bordtæpper med Snor og Kvast fra **2,50** pr. Stk., Fantasi-Bordtæpper med Borter og Fryndser fra 3,75 pr. Stk., brogede og ensfarvede, fine **Fløjls-Bordtæpper** i rigt Udvalg til billige Priser. Stort Udvalg i **afpassede Gulvtæpper** i moderne, stilfulde Mønstre til billigste Priser.

Nye Mønstre i hvide og creme Gardintøjer.

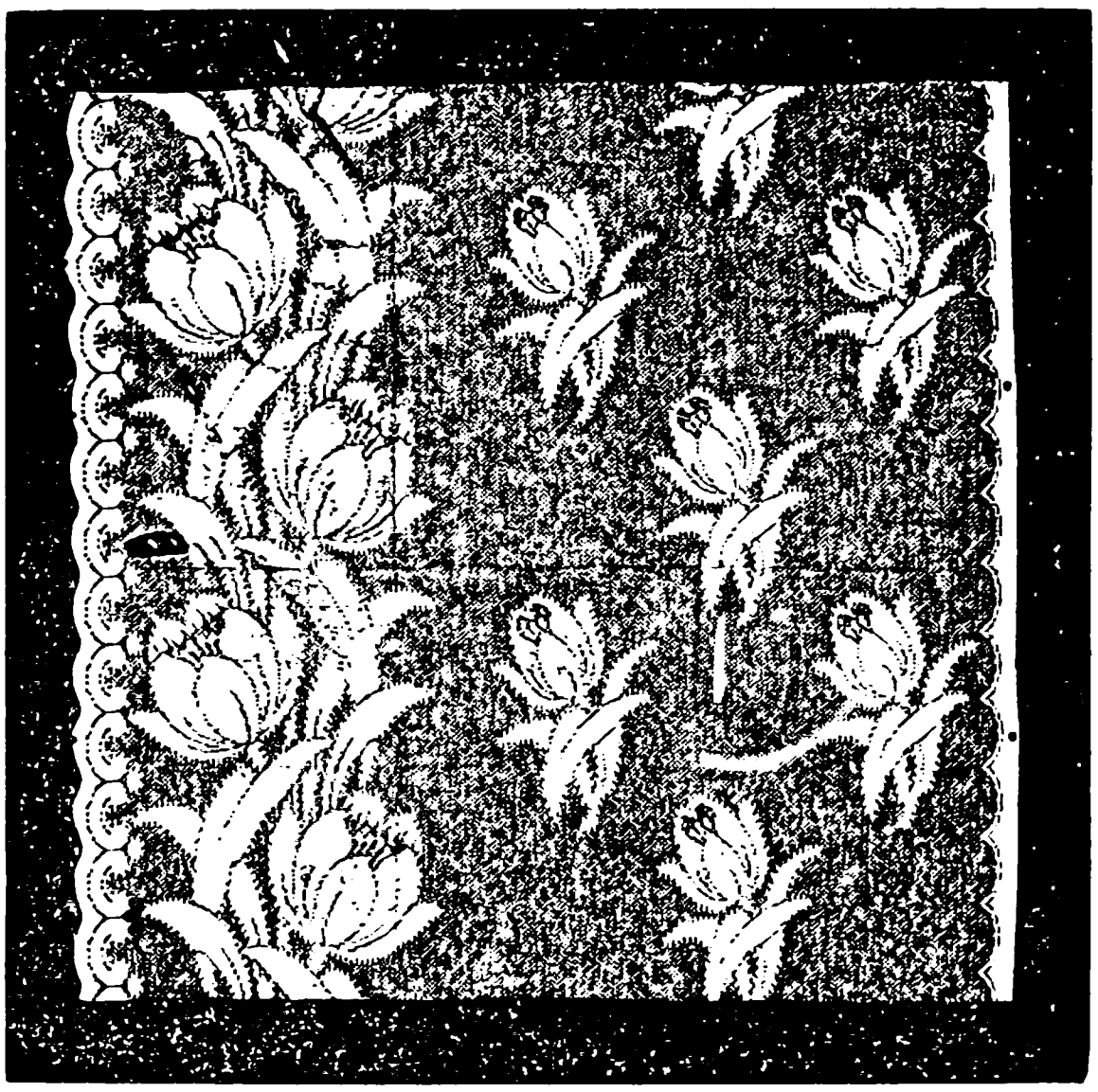

1 3/4 Al. bredt, hvidt og creme, udtunget og kantet med Lidser. — **35 Øre** Al.

Af hvide og creme Gardintøjer kan jeg præsentere mine ærede Kunder et særligt rigt og smagfuldt Udvalg, og tror jeg, at Enhver ved Selvsyn vil finde Priserne meget billige.

Damprensede

Sengefjer og Dun

i ekstra gode Kvaliteter til billige Priser.

Gardiner udtunget og kantet med Lidser fra 10 Øre Alen.

Gardinstoffer til Trækgardiner i mange Mønstre.

Afpassede hvide og creme Gardiner og Stores i smagfuldt Udvalg.

Rullegardinstoffer i moderne Mønstre og Farver. Afpassede Rullegardiner.

Forretningen besørger, om ønskes, Gardiner syet og ophængt.

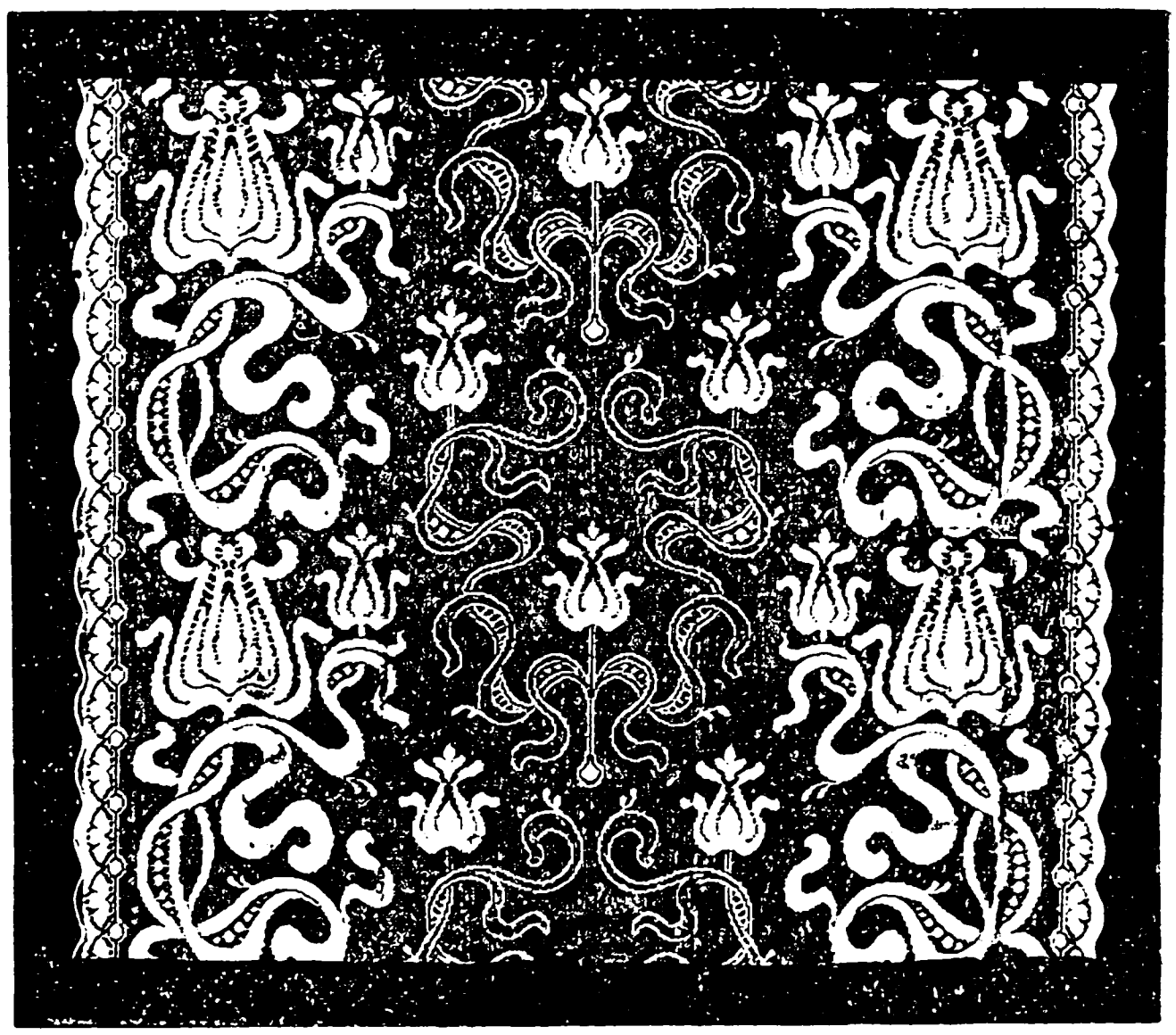

2 Al. bredt, hvidt og creme, udtunget og kantet med Lidser. — **50 Øre** Al.

Carl Engelberg, Frederiksborggade Nr. 17.

Chaiselongue-Tæpper fra Kr. 10,00.

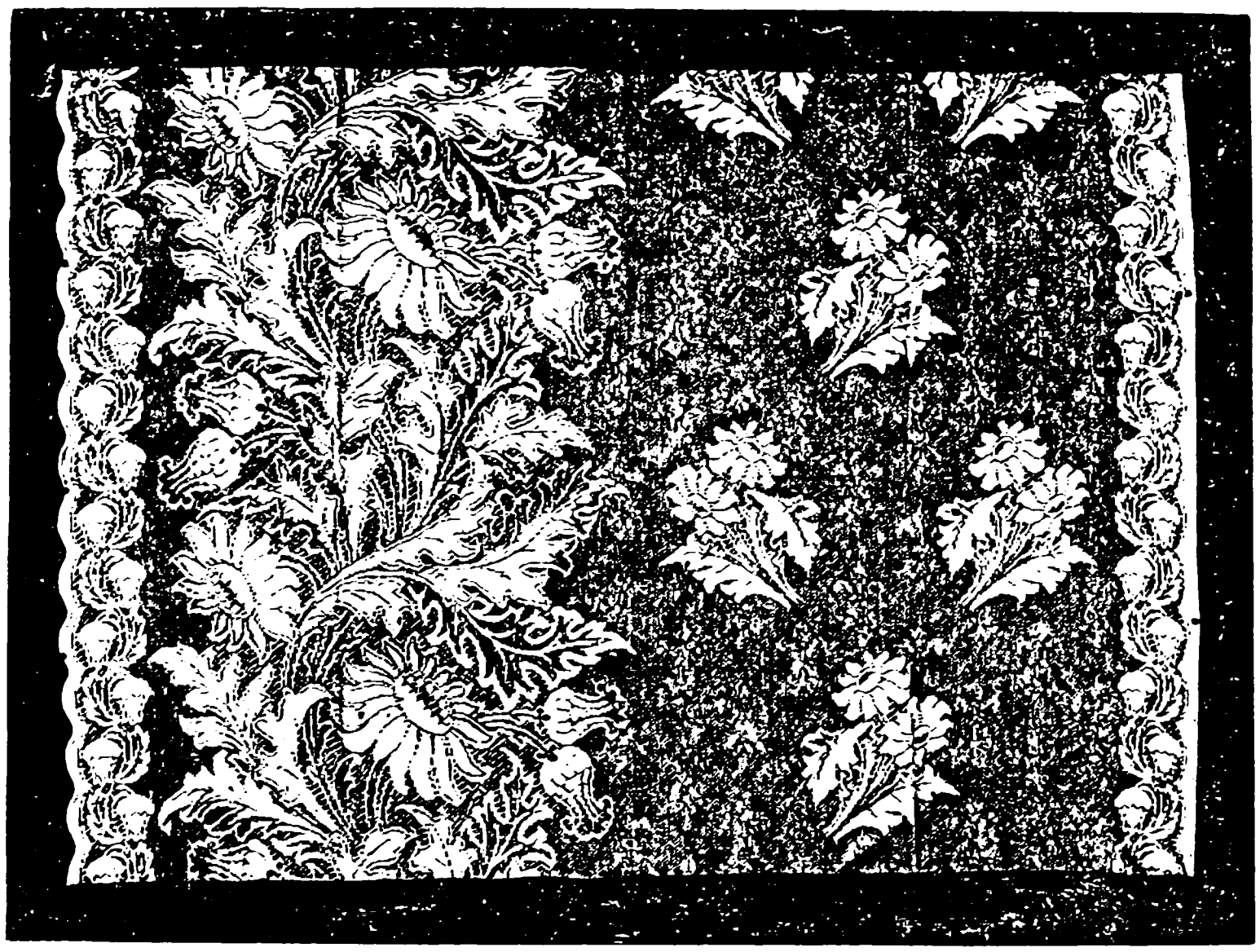

$2^3/_8$ Al. bredt, hvidt og creme, udtunget og kantet med Lidser **55 Øre** Al.

Fuldstændigt Senge-Udstyr.

Rigt Udvalg i **Duntæpper, Overdyner, Underdyner, Langpuder** og **Hovedpuder** saavel til Voksne- som til Børne-Senge og Vugger til billigste Priser. For Anvendelse af bedste Materiale og mønsterværdig Udførelse garanteres.

Ny elegante Modeller i Jernsenge

solidt og smagfuldt monteret til billigste Priser.

Fjedermadrasser.
Spiralmadrasser.
Krølhaarsmadrasser.
Kapokmadrasser.
Bomuldsmadrasser.
Tangmadrasser.

Bolster og Nankin i enestaaende gode Kvaliteter.

Uldtæpper, Vattæpper, Vaffeltæpper i rigt Udvalg.

$2^3/_8$ Al. bredt, hvidt og creme, udtunget og kantet med Lidser **75 Øre** Al.

Carl Engelberg, Frederiksborggade Nr. 17.

✤ NY DANSK INDUSTRI ✤

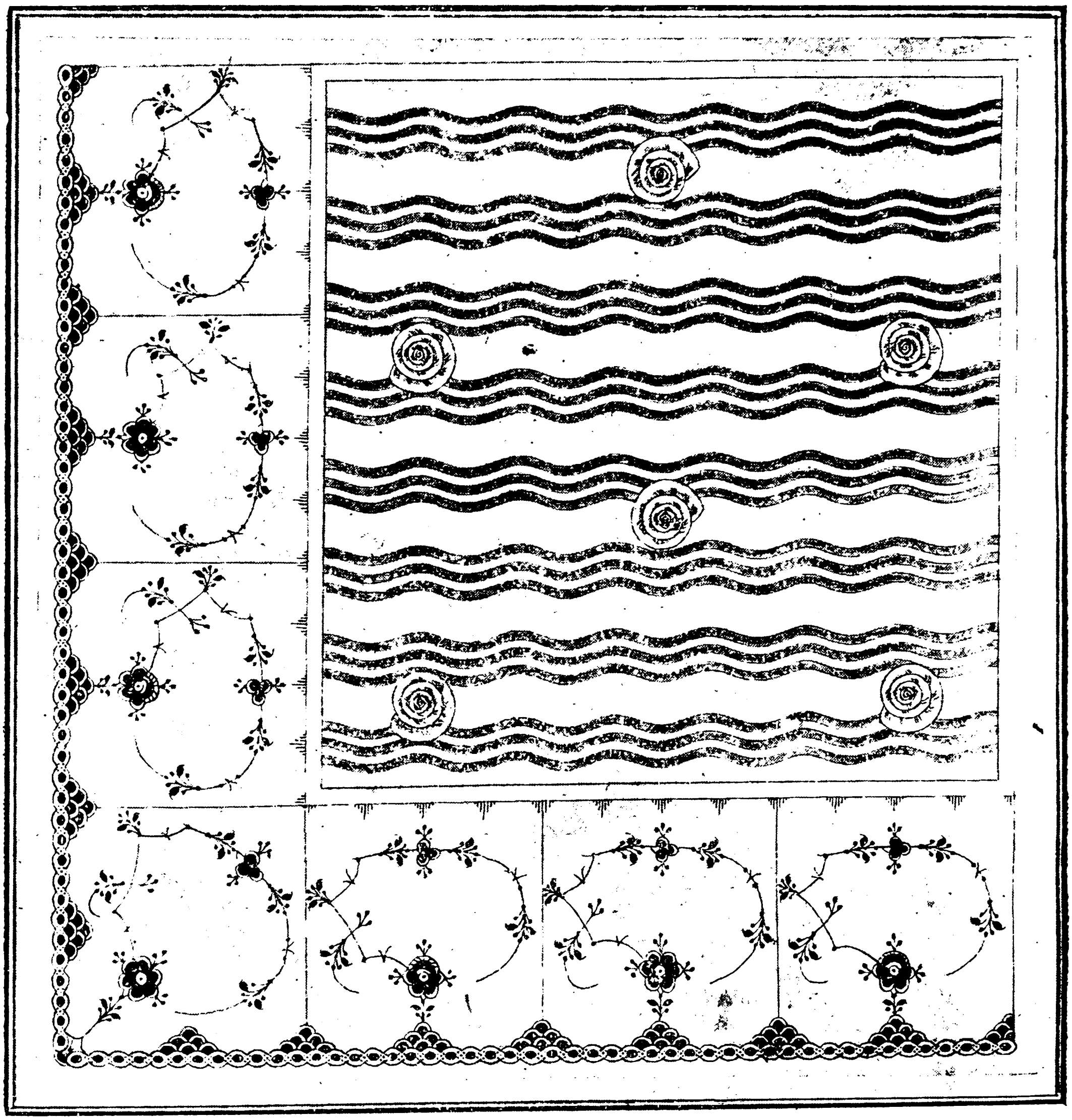

Et af mange Damer følt Savn af en virkelig stilfuld Dug, passende til det blaaamalede, københavnske Porcelæn, haaber jeg nu at have afhjulpet, idet jeg har ladet fabrikere Duge og Servietter efter et af mig — efter Samarbejde med den kgl. Porcelænsfabrik — componeret Mønster, som fuldstændigt svarer til Tegningen og Stilen i Porcelænet.

Duge og Servietter ere fremstillede i en ekstra prima Damask Kvalitet, men koster dog ikke mere end almindelig Damask Dækketøj; det leveres helt hvidt samt hvidt med blaa Bort og i alle Størrelser. **Dette Mønster faas kun i min Forretning.**

Foruden ovennævnte Mønster findes mange andre stilfulde Mønstre, som leveres i solide Kvaliteter til daglig Brug, hvoraf jeg kun fremhæver en $2^1/_2 \times 2^1/_2$ Alens Dug til Kr. 2,65 og Servietter hertil Kr. 4,35 pr. Dusin.

CARL ENGELBERG, FREDERIKSBORGGADE Nr. 17.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.
P. Petersens Begtrykkeri, Kjøbenhavn.

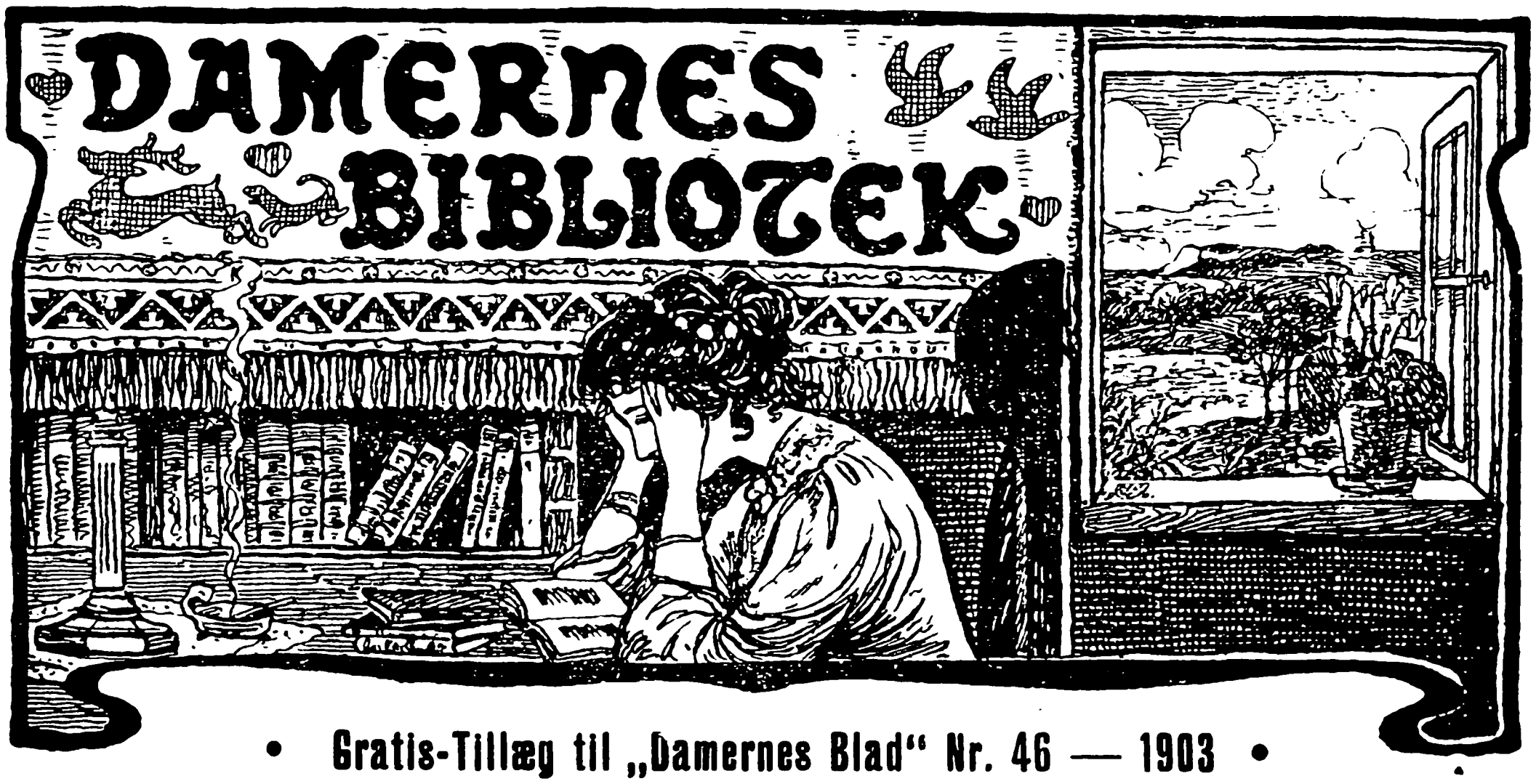

• Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 46 — 1903 •

Sengefjer og Dun

bedst og billigst

— En gros. —

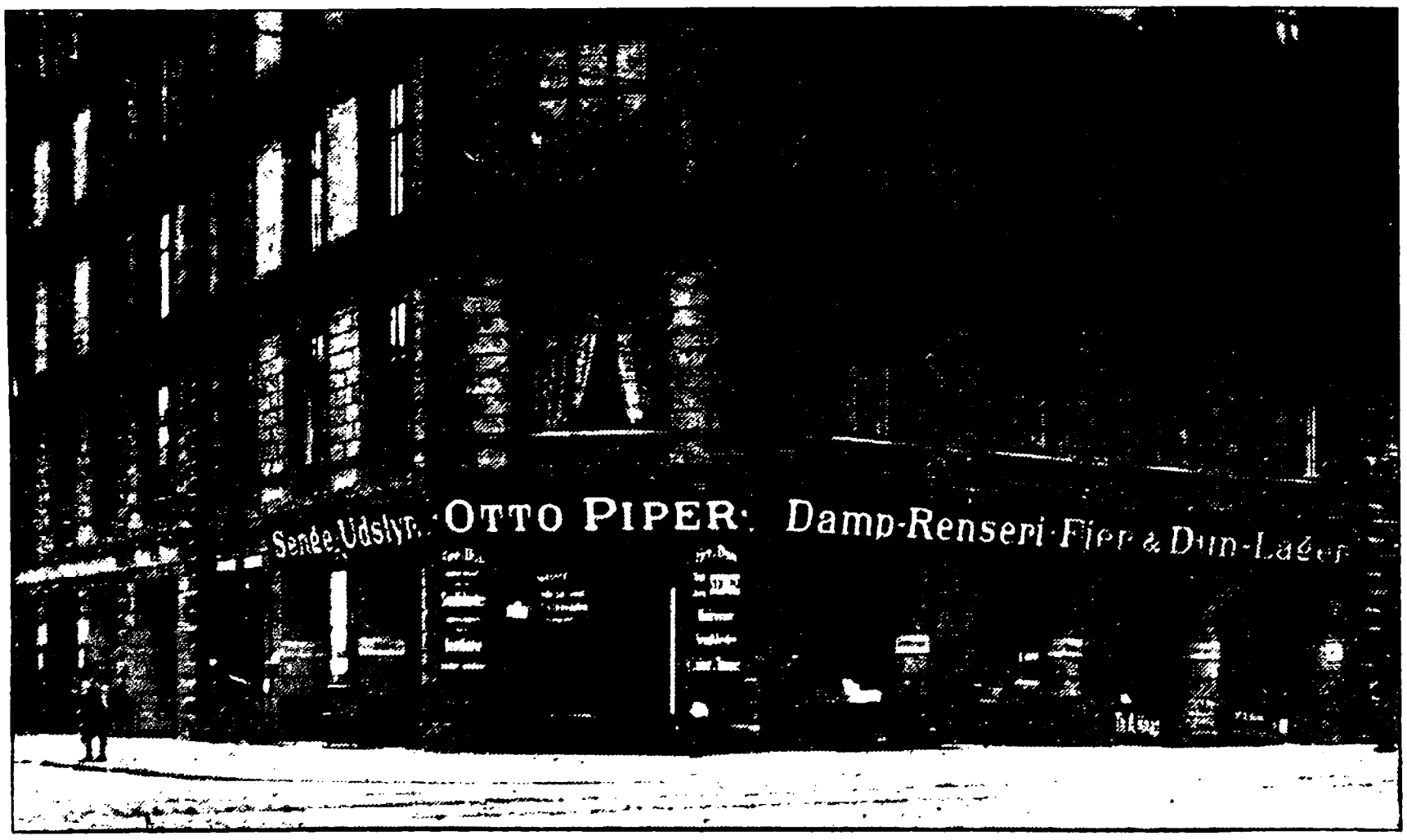

— En detail. —

1, Jærnbanegade 1, Hjørnet af Raadhuspladsen.

Telefon 8687. **Otto Piper.** Grundlagt 1872.

Sengeudstyrs-Afdelingen.

Stort Udvalg i

Jern- og Træsenge, Fjeder-, Krølhaar-, Capoc- og Tangmadratser.

Barnesenge
fra 7 Kroner 50 Øre.

Vugger
fra Kr. 3.75, 5.00, 8.00, 10.00.

Spiralfeltsenge
10 Kroner.

Feltsenge Bænke
16 Kr. 50 Øre.

Polstrede Feltsenge
17 Kr. 50 Øre.

Holdbare og renlige
Reform-Spiralmadratser
pr, Stk. 10 Kr.

Alle Reparationer udføres prompte og omhyggeligt.

Uldne Sengetæpper,

Stukne Tæpper,

Waffel= og Piquetæpper.

Billige Priser.

Stort Udvalg.

Fjerlagrene.

Meget stort Udvalg i færdige

Dyner, Puder samt Duntæpper

— i solide, reelle Varer —

til billige bestemte Priser.

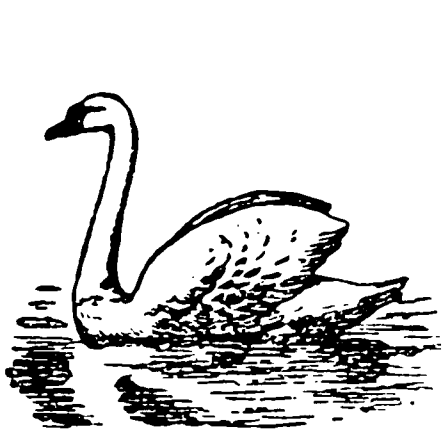

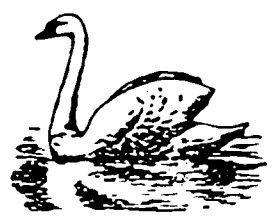

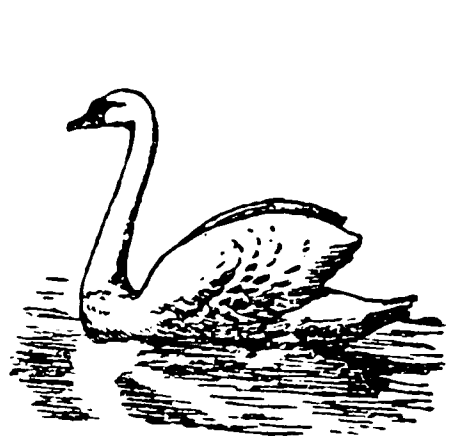

Fjer og Duun

— modtages til Damprensning —

i

Egen Fjerrensnings-Anstalt

ved Forretningslokalerne.

Vaar vaskes. — Alt hentes og bringes. — Vaar vaskes.

OTTO PIPER,

Nr. 1, Jærnbanegade Nr. 1.

(Hjørnet af Raadhuspladsen.)

Sengefjer og Duun

JERNBANEGADE 1, Hjørnet af Raadhuspladsen.

Sengklæder istandgøres. — Fjer og Dun dampprenses. — Vaar vaskes. —

Stort Lager af alle Arter Dynevaar i solide Kvaliteter til rimelige Priser.

—— Sølvmedailje for velrensede Fjer og Dun. ——

Hønsefjer	pr.	Pd.	Kr.	0,40.
Landfjer	”	”	”	0,70.
Andefjer	”	”	”	1,00.
1ma Andefjer	”	”	”	1,25.
Ande-Halvdun	”	”	”	1,60.
Hjemmeavlede Andefjer . .	”	”	”	2,00.
Bl. Gaasefjer (særlig holdbare)	”	”	”	2,00.
1ma Gaasefjer	”	”	”	2,50.
1ma Andedun	”	”	”	3,00.
Svanedun	”	”	”	7,50.
1ma Gaasedun	pr. Pd. Kr.	4,00,	5,00,	6,00.

Egen Damp-Fjerrensnings-Anstalt.

Alle Fjer og Dun, som udgaar fra vore Lagre garanteres rene, fyldige og lugtfri, de hverken støver eller klumper.

Færdige Sengklæder i stort Udvalg til alle Priser.

Fjerlagrene, Jærnbanegade Nr. 1, Hjørnet af Raadhuspladsen.

Grundlagt 1872. **OTTO PIPER.** **Telefon 8687.**

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

P. Petersens Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

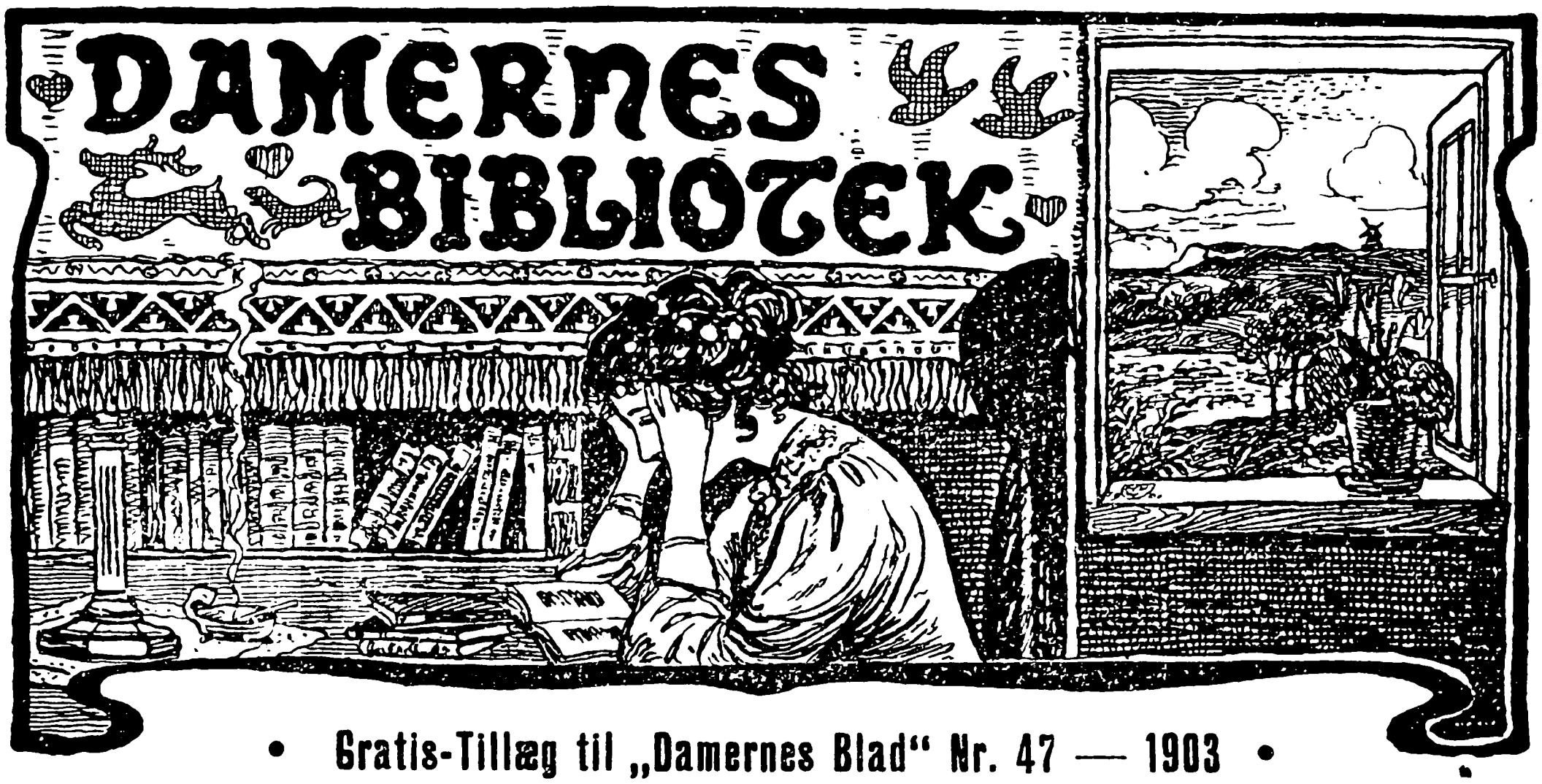

• Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 47 — 1903 •

Hvad skal jeg børste mit Fodtøj med?

Dette Spørgsmaal hører man daglig fremsat af Folk, der stadig er ked af det mindre pæne Udseende deres Fodtøj har, og naar man ser et Par omtrent nye Støvler af fint Skind faa dette Udseende saa er Skylden alene den at der anvendes forkert Blanksværte.

I tidligere Tid brugte man Læder, hvor Kødsiden vendte udefter, men paa de nye Lædersorter som Chevreaux og Boxcalf er det modsatte derimod Tilfældet, idet Haarsiden vender udefter. Disse Lædersorter er tillige garvede ad chemisk Vej, og Læderet faar derved en ganske anden Beskaffenhed og kommer til at indeholde Stoffer, der ere vidt forskellige fra hvad tidligere var

Tilfældet. I Begyndelsen disse Lædersorter kom op brugte Publikum den gamle Blanksværte i Oliepapir, som fra gammel Tid har været anvendt, og Følgen var, at Læderet revnede efter ganske kort Tids Benyttelse, og i de fleste Tilfælde er det gaaet saadan, at et Par Overlæder ikke har kunnet taale en Forsaaling, men er blevet bortkastet efter at ikke en Gang første Par Saaler har været opslidt.

Dette har naturligvis ført med sig, at Publikum har ræsonneret som saa, at dette nye var noget Humbug, som man skulde holde sig fjernt fra, og der er jo gaaet Aaringer inden det har staaet klart, at Aarsagerne i de fleste Tilfælde skal søges ganske andre Steder, nemlig i den Blanksværte, der anvendes.

At dette Vendepunkt nu er kommet er en Kendsgerning i Form af den bekendte

NICOLA-CREME,

der fabrikeres af en dansk Fabrik, og bedre end noget som helst andet egner sig for det nye Læder.

Støvlerne blive skinnende blanke, Læderet smidigt og blødt og kan holdes blankt selv i stærkt Regnvejr.

Alle disse Egenskaber vil vel nok bevirke, at dette vil blive Fremtidens Blanksværte.

Nicola-Creme er ubestridelig

den fineste og bedste Blanksværte. Anvendes til Chevreaux, Boxcalf og alle andre Læder-sorter, som derved bliver dobbelt holdbare.

Glansen enestaaende.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

P. Petersens Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.

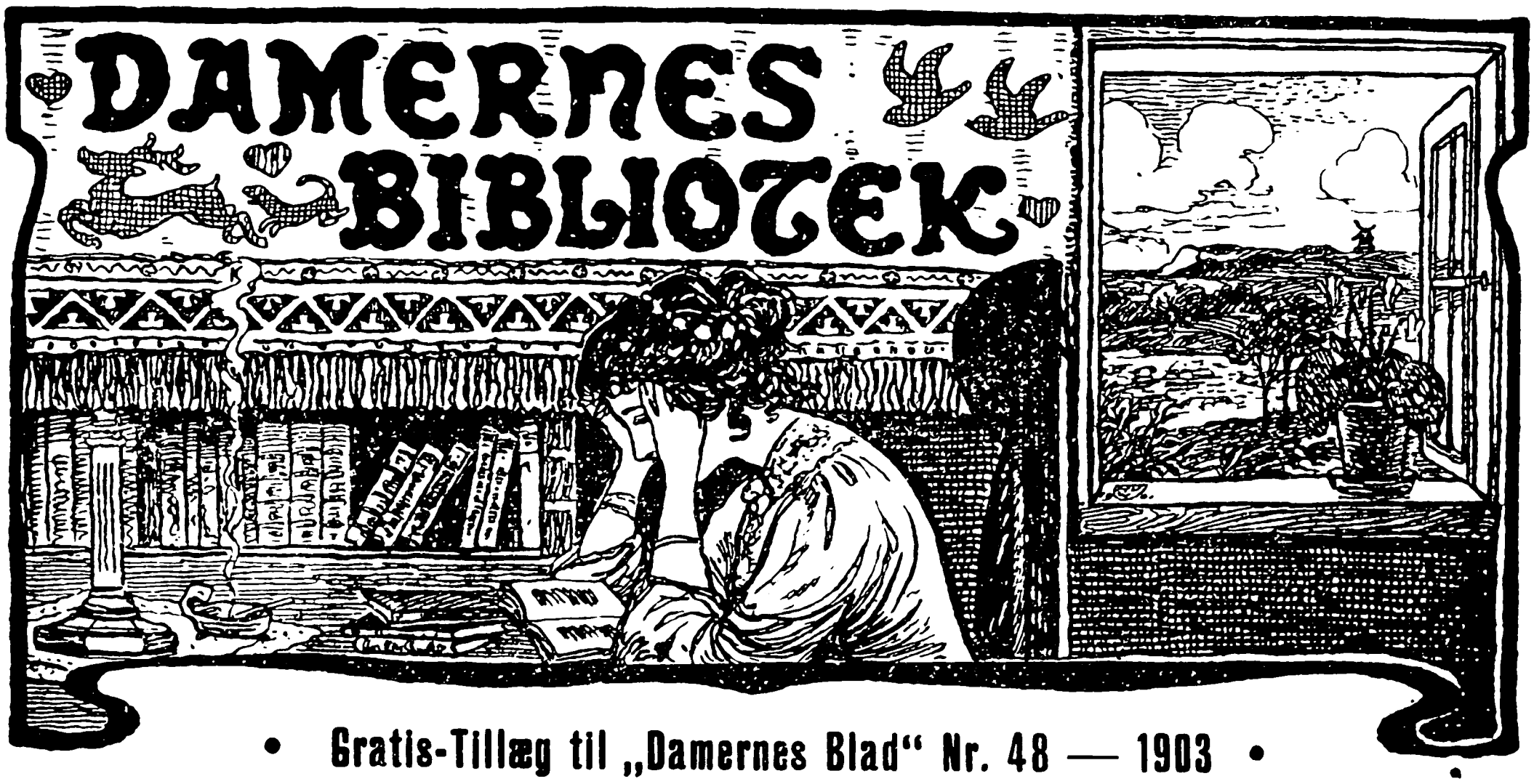

• Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 48 — 1903 •

FORINDEN.

Naar November gaar mod sin Slutning, naar den første Frost slaar Dem i Møde en skøn Morgen, De aabner Vinduerne, naar Vintertøjet er kommen i fast Brug, naar Bladene ikke er nok til at skjule Træernes sorte Nøgenhed, naar Kakkelovnen er bleven det vigtigste Møbel i Lejligheden, naar den første Sne ventes fra en blygraa Himmel — hvad da? Da lider det mod den Fest, som er Hjemmenes — Julen!

Og naar det lider mod Julen, hvad saa? Saa skiller Menneskene sig i to store, dog ikke skarpt adskilte Partier, de der vil købe, og de der vil sælge. Men de sidste er tidligst paa Færde, fordi det for dem gælder at faa den anden Part i Tale, forinden de sidste Dages Optagethed gør uimodtagelig for enhver Paavirkning.

Undskyld derfor, højtærede Dame, som læser »Damernes Blad«, at vi allerede nu søger at fange Deres Opmærksomhed for det, vi har i Sinde at foreslaa Dem til Gaver for Deres Omgivelser. Og undskyld først og fremmest, at vi vil

nedbryde hos Dem en gammel forkert Lære, som De indsugede i Deres Barndom.

Den Gang hed det sig, at man ikke maatte forære nogen Toiletsager. Forærede man en Kam eller Haarbørste bort, skulde det betyde et Vink om, at Modtageren forsømte sin Frisure. Et Stykke Sæbe var endnu værre: vadsk dig, din Gris! En Tandbørste: jeg kysser dig ikke, før du har brugt den!

Denne gamle Lære, der bl. a. protegeres af en Biedermann som *Knigge* i hans Bog om god Tone, har vore Dages livlige Udvikling af Hygiejnen forlængst gjort det af med. Vi véd det for sikkert, fordi vi gennem vor Virksomhed er sagkyndige paa det Omraade.

Der vil paa det Trin, Udviklingen staar, ikke være det mindste i Vejen for, at De, højstærede Dame, til Deres Mand forærer en Flaske *Odol*, det bedste for Tænder, en fin Haarbørste eller endog en Kam. Skulde Deres Mand ved saadanne Gavers Modtagelse virkelig føle sig en Smule pikeret — hvad saa? Ja, saa trænger han for vist til en lille Mindelse fra Deres Side, og det vil kun være til det gode, at han faar den.

Deres store Søn, hvis De har en, véd paa Forhaand, hvor meget det vil skade ham i Livet, om han optræder mindre soigneret. En Lommekam, en Mustachebørste, et Sæt Tandbørster i Stativ vil kun tiltale hans Sans for personlig Omhu, saa vist som Besiddelse af gode Midler ofte fører til gode Maal.

Og Deres Datter? Hvor glæder det ikke en ung Pige at kunne garnere sit Toiletbord med nogle af de fortræffelige og skønhedsbevarende, for ikke at sige -befordrende Midler, som den moderne Hygiejneteknik har frembragt. Med indre Tilfredshed vil hun sammenligne sit Haar med Ven-

indernes, naar hun har plejet det med den Flaske »Javol« De gav hende. En fin Parfume, en Ekstrait, Bayley's Ess Bouquet, en Flaske Eau de Cologne, ægte Kølnervand, Maria Farina eller en Svamp fra Kreta eller Cypern vil hæve hende i hendes egne Øjne, og dermed i andres. Et Etui med Manicure-Artikler, en Krukke Ongoline, Rosaline eller Kaloderma vil henlede hendes Opmærksomhed paa den lille Haand, hun forhaabentlig i en nær Fremtid skal give bort.

— — — — —

Ærede Dame, som læser »Damernes Blad«, vi har hermed forsøgt at give Dem nogle faa Dessin'er til Deres Presentindkøb. Men Dem selv, hvem Julens materielle Ansvar paahviler, vil vi ikke derfor svigte. Vi er nemlig Materialhandlere, for at De kan vide det, og beder Dem komme til Materialhandelen ved det kgl. Vaisenhusapotek paa Hjørnet af Købmagergade og Kronprinsensgade.

Ikke noget Sted vil De paa fyldigere, billigere og bedre Maade kunne komplettere Deres Vareindkøb end netop dér. Vi sende Dem gerne vor Prisliste, naar det Øjeblik kommer, da Blommer med og uden Kærne, Rosiner, Svedsker, tørrede Æbler, syltede Frugter, Konserves, Krydderier, Sukker, Nødder, Konfekt, Krakmandler og ægte, paa Tro og Love, indforskrevne Vine er blevet Dagens mangeartede Aktualitet.

Og den Dag, højstærede Dame, der læser »Damernes Blad«, haaber vi at se Dem i vor Forretning, hvor De vil finde alt, hvad De søger, og blive tilfreds.

Vaisenhus-Apotekets Kolonial- og Vinhandel,

Kronprinsensgade 1.

(Indgang ad Porten).

Filialudsalg: Hans Trojel, Vesterbrogade 73 A.

Jule-Gave.

Julekasser indeholdende Kolonial, Delikatesser, Konserves og Vine efter eget Valg fra 5 Kr. til højere Priser.

VAISENHUS APOTHEK.

KRONPRINSENSG. 1.

MATERIALHANDELEN

COLONIALVARER OG DELIKATESSER.

Vore Varer og Artikler i de forskellige Afdelinger ere nye ankomne i udsøgte fortrinlige Kvaliteter.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

P. Petersens Bogtrykkeri, Kbhvn.

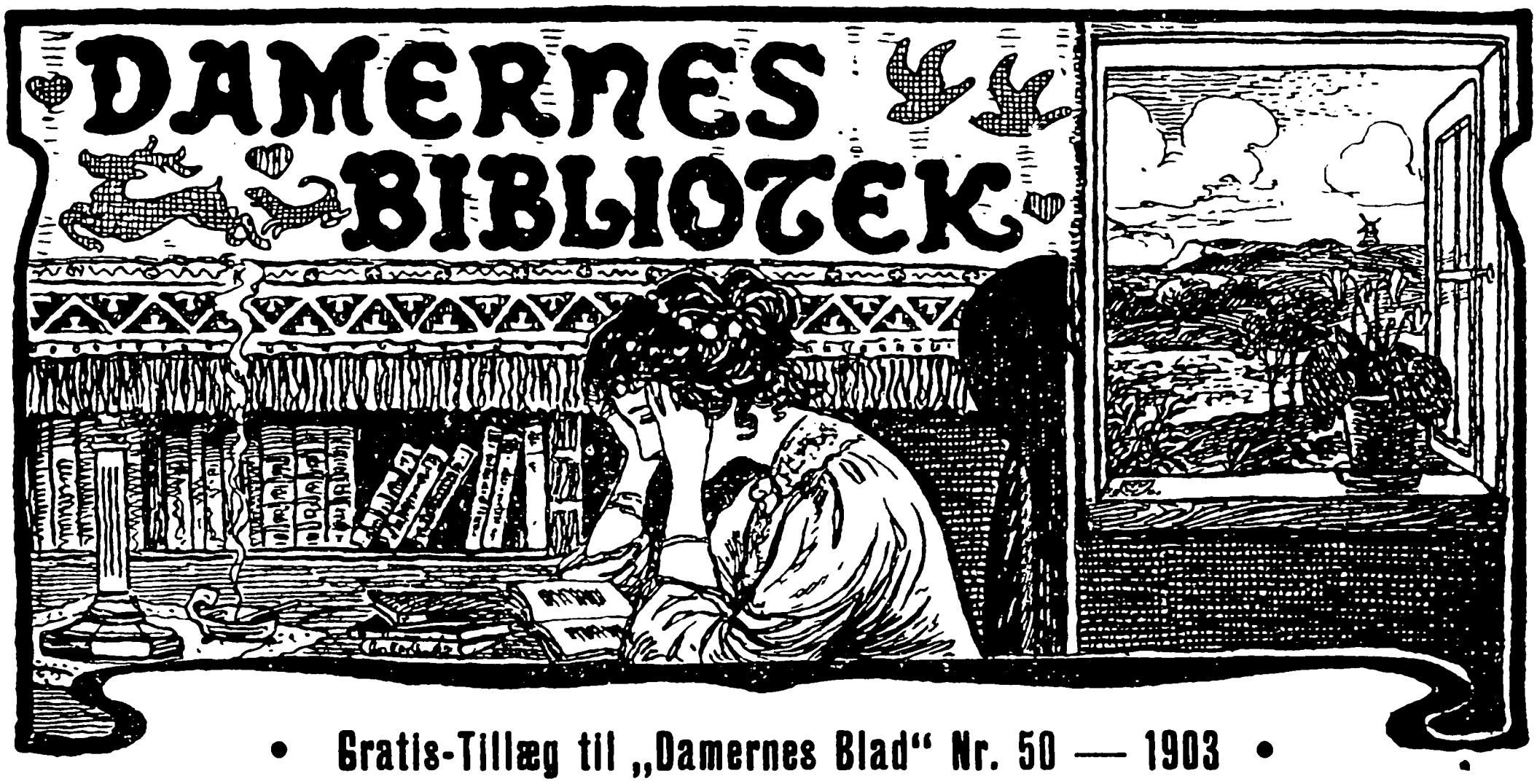

• Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 50 — 1903 •

Carl Engelberg,

17, Frederiksborggade 17,

(Hjørneejendommen ved Nørrevoldgade).

Telefon 7817.

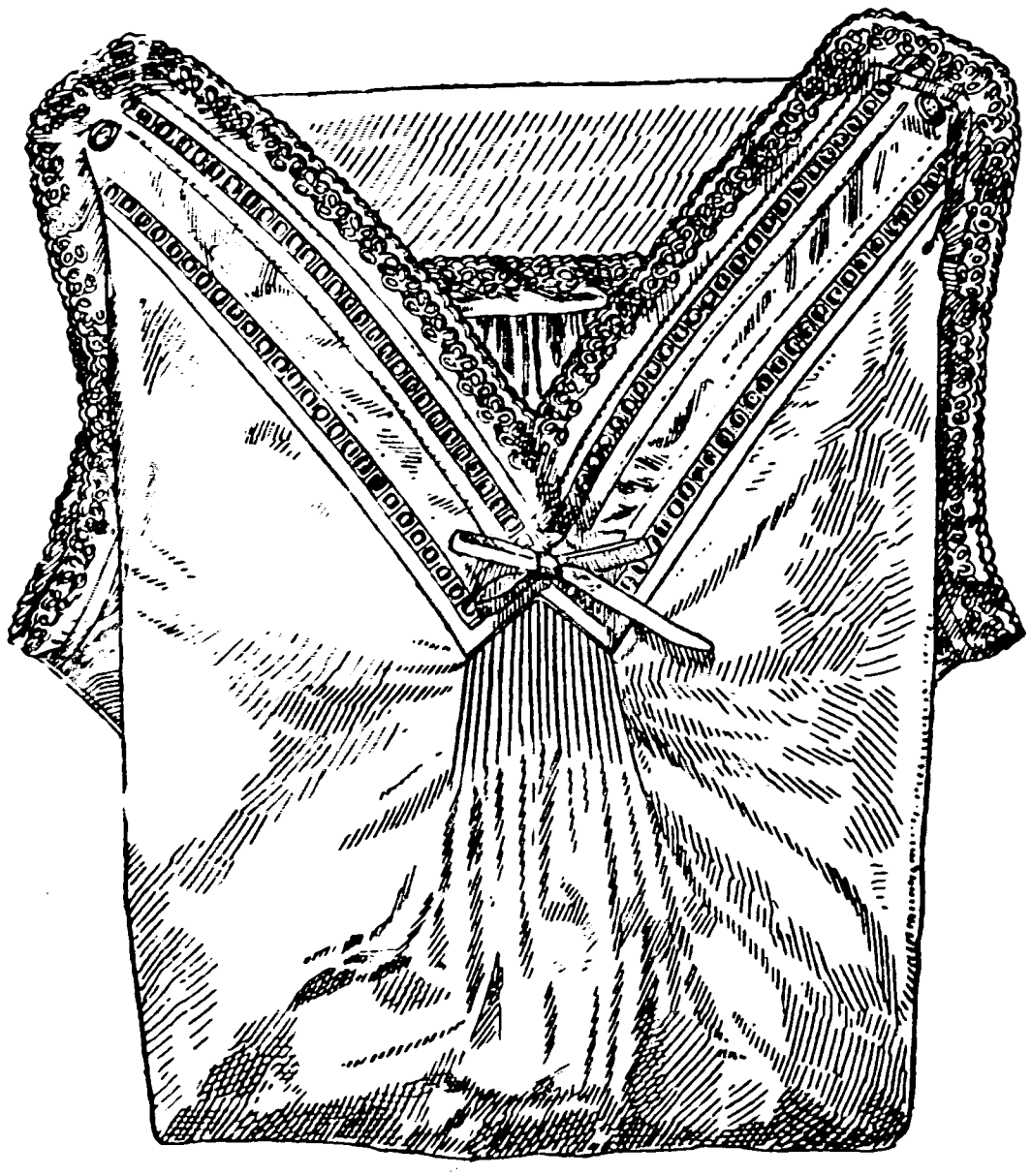

Smukt **Damelinned** fra **Kr. 1.60.**

Enestaaende Udvalg. Bedste Materiale.

Damebenklæder fra **Kr. 1.35.**

Fikse Faconer. Billigste Priser.

Bordløbere, Antimacasser, Lyseduge,

af enhver Art i meget stort og smagfuldt Udvalg.

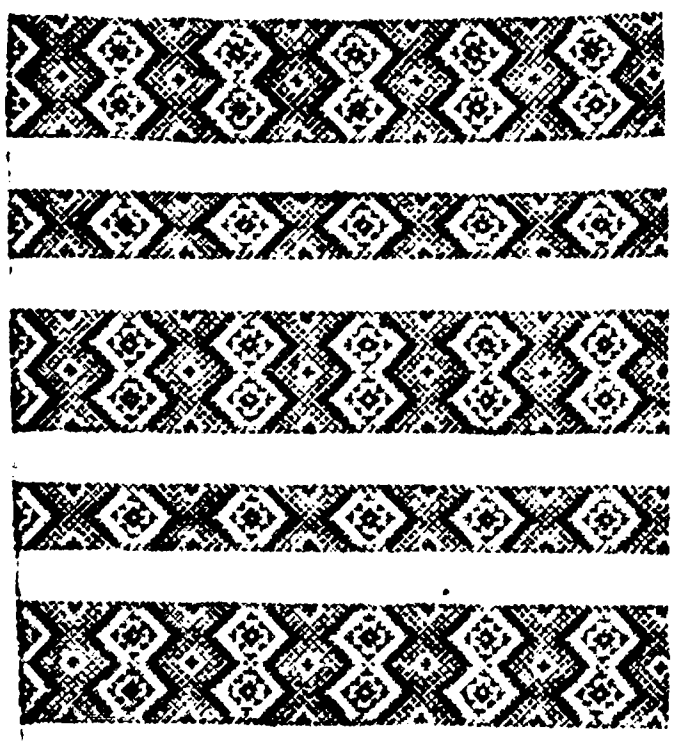

FIKSE

Reformbenklæder med paaknappet Flonelfoer
fra **Kr. 3.50.**

Afpassede
Bomuldsforklæder
i meget stort Mønsterudvalg,
som Tegning **50 Øre.**

SKØRTER

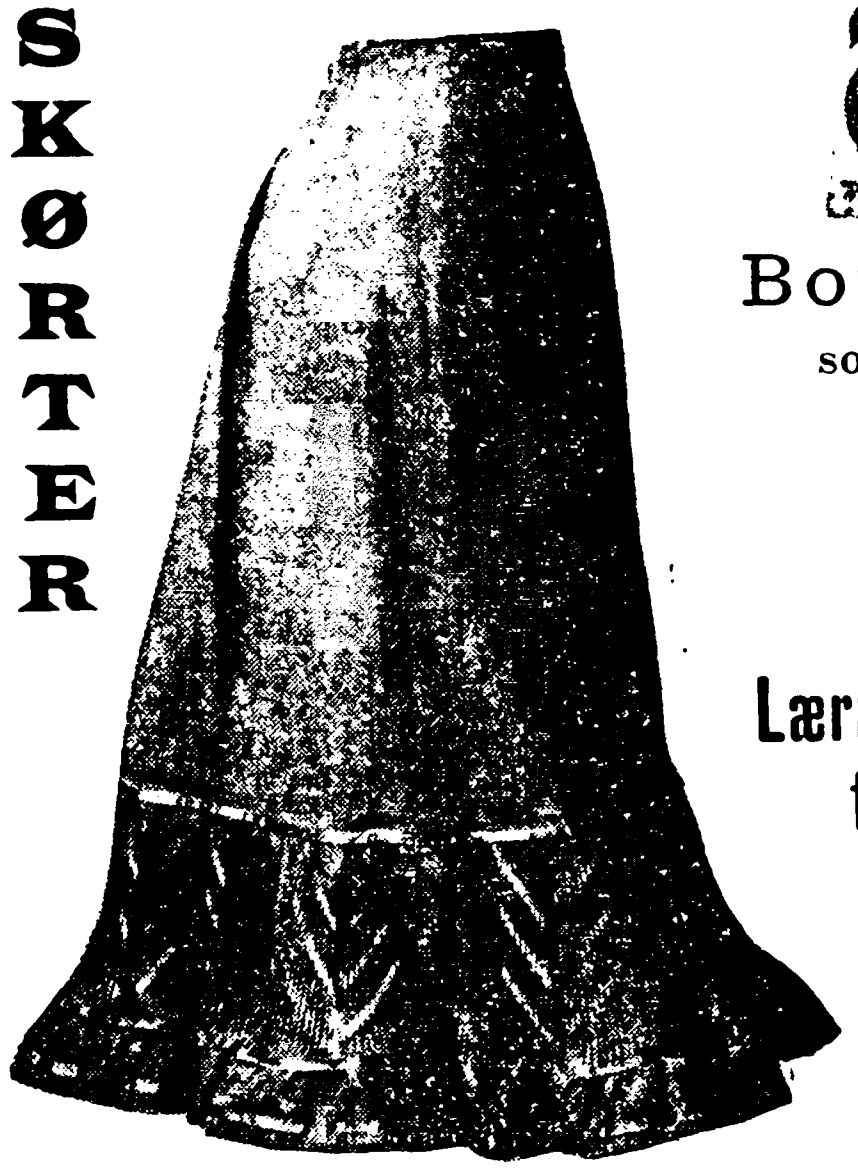

Rigt Udvalg af Klæde, Moiere, Satin og hvide Skørter til billigste Priser.

Bordløber
som Tegning
Kr. 1.45.

Hvide
Lærreds-Lommetørkl'æder
i bedste Kvalitet
fra **Kr. 3.00**
pr. Dus.

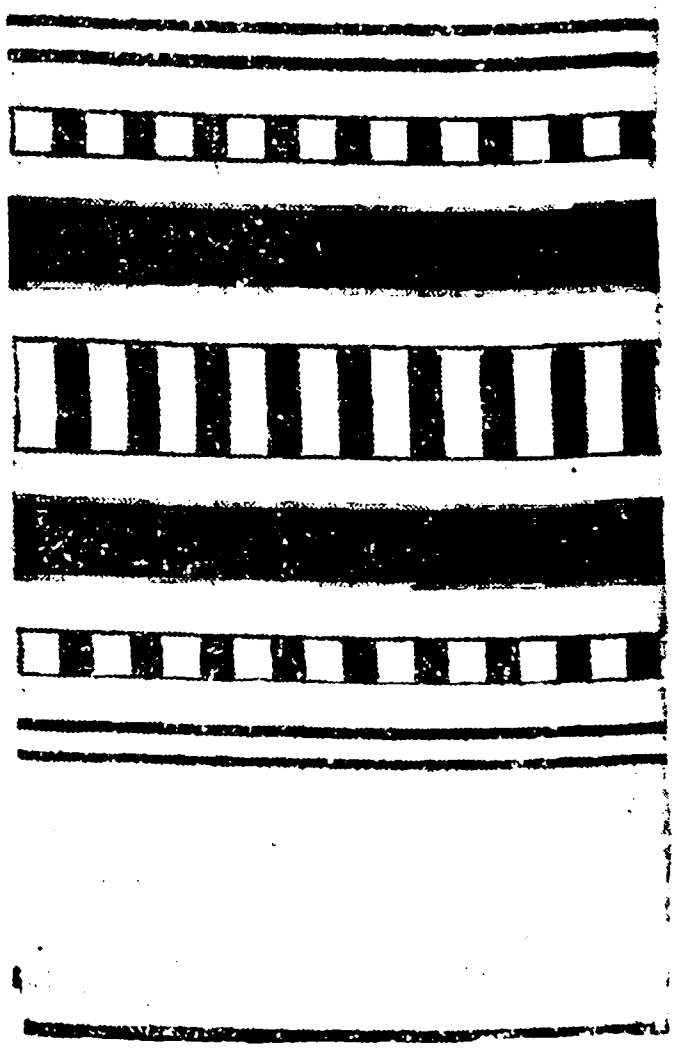

Afpassede svenske Forklæder
fra 75 Øre til 6 Kroner.

Carl Engelberg, Frederiksborggade Nr. 17.

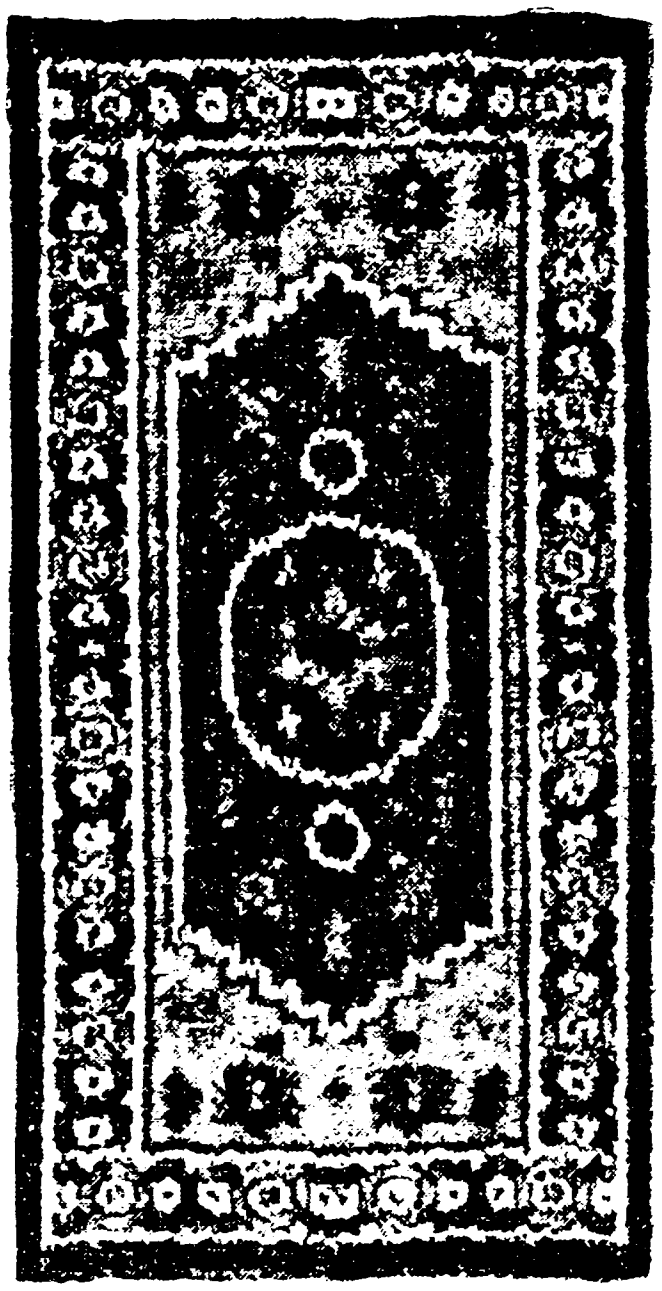

Senge-forliggere

i enestaaende rigt Udvalg til alle Priser.

Sengeforligger som Tegning
— 75 Øre. —

Sofapuder

i elegant, moderne Smag,
i meget stort Udvalg.

Sykurve

fra
35 Øre.

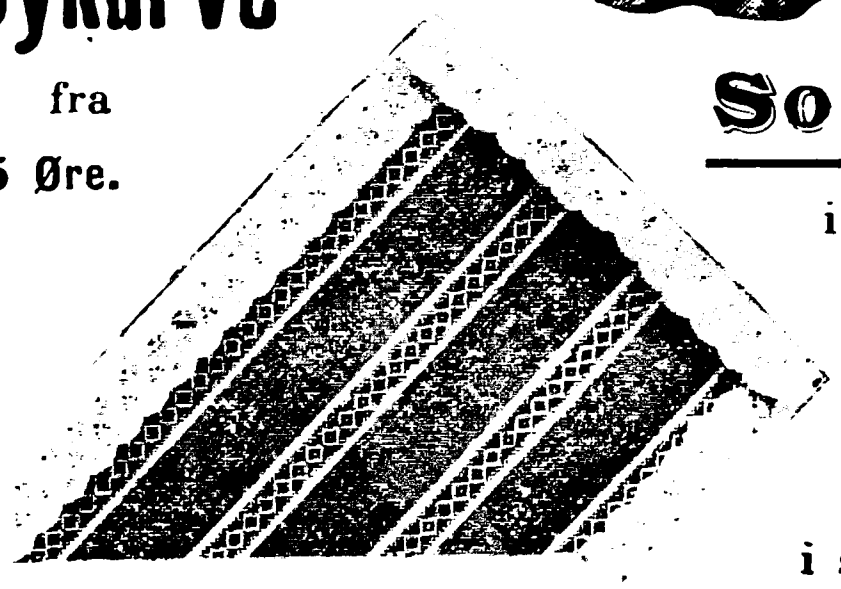

Glædelig Jul

Afpassede
Bomuldskjoler

i smukke, moderne Dessins,
i Karton med 10 Al. Stof fra
Kr. 2,50.

Gulvtæpper,
Bordtæpper,
Sengetæpper,

i enestaaende rigt og smagfuldt Udvalg.

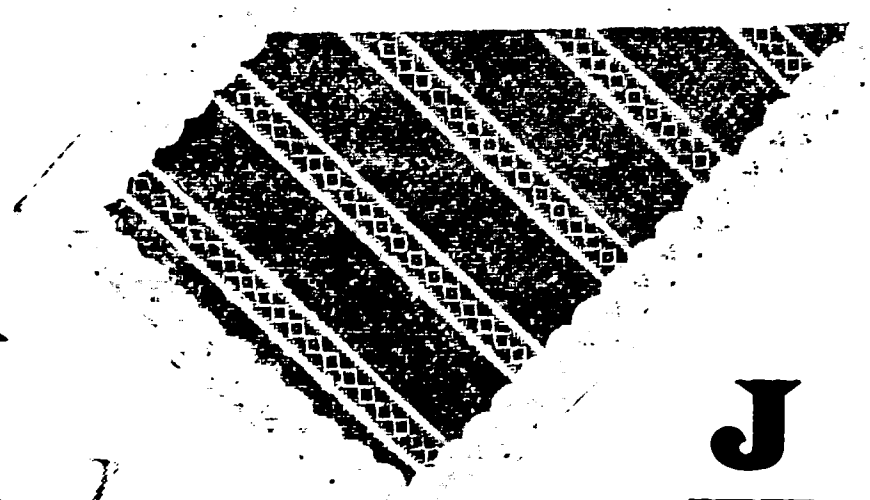

Sofa-pude

JULEGAVER

Rejsetæpper og Plaids

som Tegning i mange Dess. **Kr. 1,35.**

i stort Udvalg fra **Kr. 6,50.**

CARL ENGELBERG, FREDERIKSBORGGADE Nr. 17.

EN SMUK JULEGAVE!

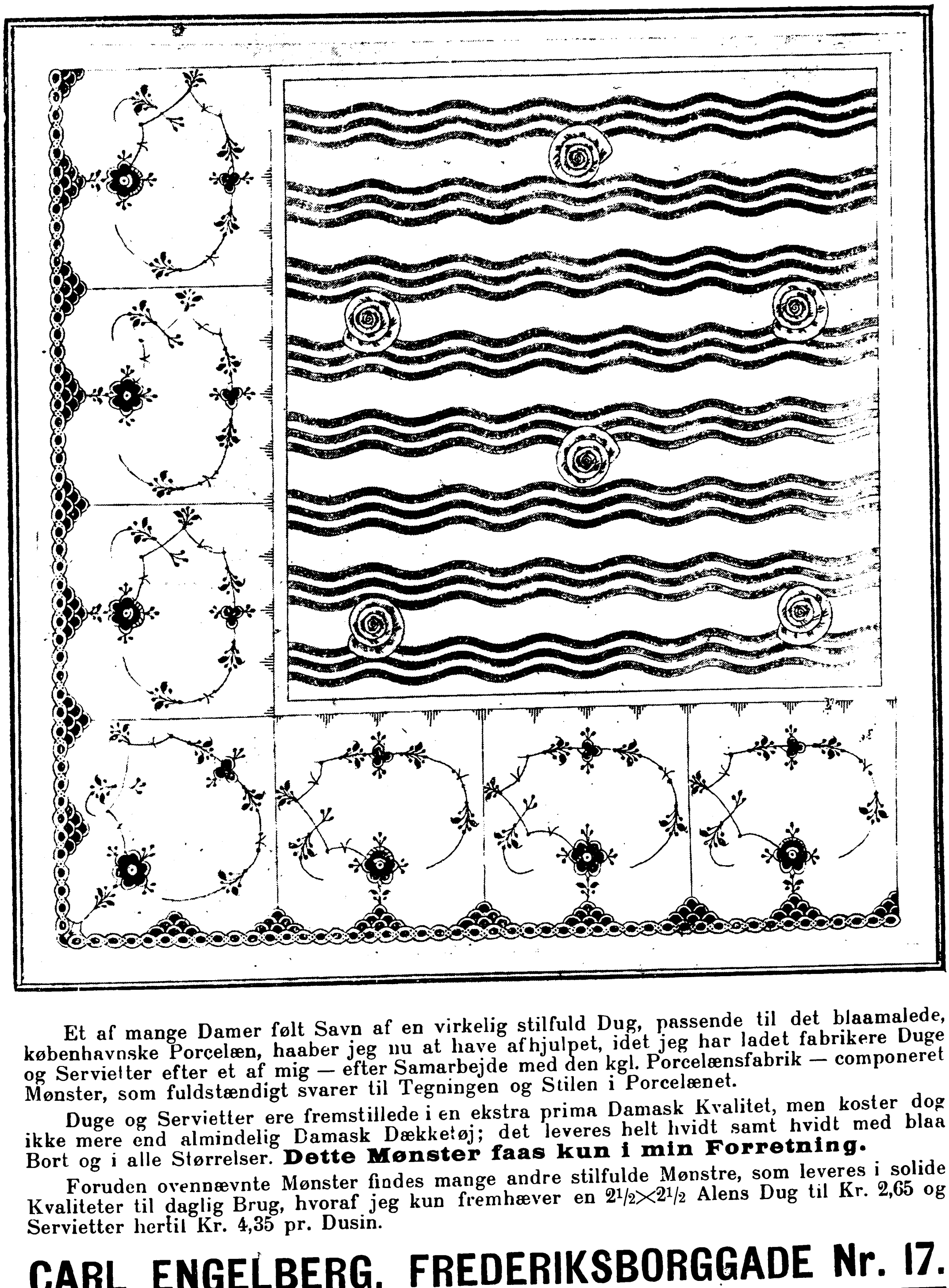

Et af mange Damer følt Savn af en virkelig stilfuld Dug, passende til det blaamalede, københavnske Porcelæn, haaber jeg nu at have afhjulpet, idet jeg har ladet fabrikere Duge og Servietter efter et af mig — efter Samarbejde med den kgl. Porcelænsfabrik — componeret Mønster, som fuldstændigt svarer til Tegningen og Stilen i Porcelænet.

Duge og Servietter ere fremstillede i en ekstra prima Damask Kvalitet, men koster dog ikke mere end almindelig Damask Dækketøj; det leveres helt hvidt samt hvidt med blaa Bort og i alle Størrelser. **Dette Mønster faas kun i min Forretning.**

Foruden ovennævnte Mønster findes mange andre stilfulde Mønstre, som leveres i solide Kvaliteter til daglig Brug, hvoraf jeg kun fremhæver en $2^1/_2 \times 2^1/_2$ Alens Dug til Kr. 2,65 og Servietter hertil Kr. 4,35 pr. Dusin.

CARL ENGELBERG, FREDERIKSBORGGADE Nr. 17.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

P. Petersens Bogtrykkeri, Kbhvn.

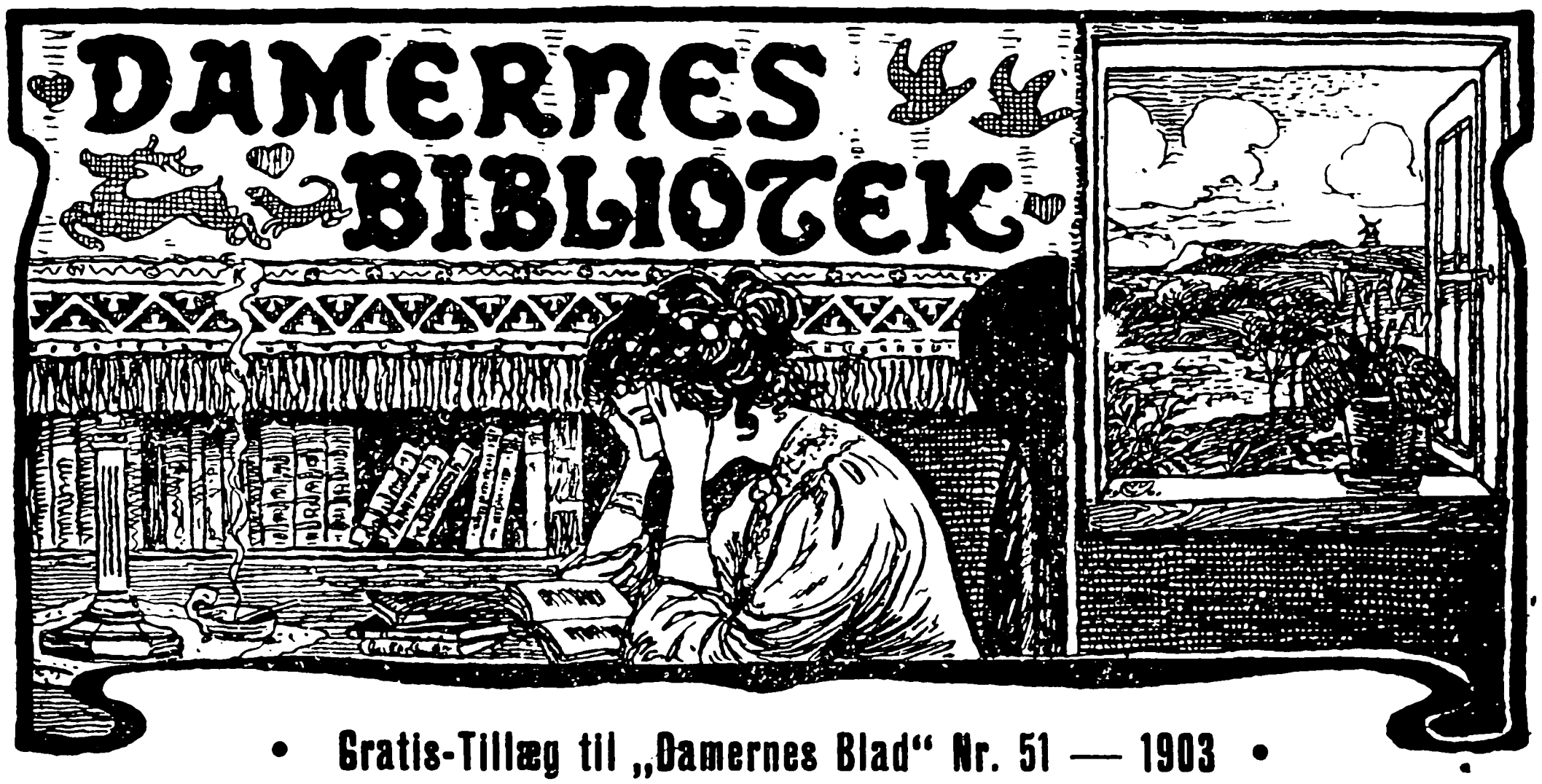

• Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 51 — 1903 •

Af Pressens Udtalelser om **Salubrin:**

Damernes Blad skriver den 8. Novbr.:

Antiseptikens Fremskridt. Mange af Læserne vil have stødt paa **Salubrin** under en lille Tur hinsides Sundet. Har De faaet ømme Fødder ved at bestige Kullen, har De brændt Dem paa Cigaren i Stockholm, eller har Myggene gjort en vellykket Attaque paa Dem, vil De i Hjemmet eller paa Hotellet blive trøstet med Salubrin. Og naar De har overbevist Dem om dets hurtige og fortrinlige Virkning, vil Salubrin have en Ven mere.

Som et fortrinligt, giftfrit, antiseptisk og fordelende Middel har Salubrin i Sverige fundet en enestaaende Udbredelse som Toiletmiddel og mod alle ydre Beskadigelser. I 1893 begyndte Opfinderen, Dr. phil. **P. Håkansson,** Fabrikationen og Salget, og siden den Tid er Forbruget vokset jævnt til 400,000 Flasker i 1902, medens Omsætningen i 1903 synes at skulle blive 600,000 Flasker i Sverige. Det er bogstavelig blevet en Nødvendighedsartikel i Slot og Hytte.

Publikum i Sverige har saaledes paa det mest glimrende bekræftet, hvad fremragende Videnskabsmænd har udtalt, at Salubrin er et Middel, egnet til at gives det store Publikum i Hænde.

Dr. phil. P. Håkansson begyndte i Foraaret Fabrikationen af Salubrin i København, og de smukt udstyrede Flasker sælges nu i mange Kolonial- og Materialforretninger her. Den hurtigt voksende Omsætning tyder paa, at Salubrin ogsaa her i Landet vil finde Indgang i hvert Hjem.

Husmoderens Blad skriver den 29. Novbr.:

Salubrin er et antiseptisk Middel, der er saa godt som nyt i Danmark, men allerede i 10 Aar har været kendt og skattet i vort Naboland Sverige, hvor Dr. phil. P. Håkansson i sit Eddikebryggeri i Esløf først har gjort Iagttagelser, som saa ved videre Undersøgelser har frembragt et Resultat, der er ret overraskende. Han har nemlig, grundet paa disse Erfaringer, fremstillet et antiseptisk og smertestillende Middel, som han har kaldt Salubrin, og hvis fortrinlige

genskaber væsentlig beror paa Eddikeætherens fysiologiske Virkninger, der hidtil var ukendte.

Salubrin har nu været i Handelen i 10 Aar, og Omsætningen har stadig været stigende — der sælges for Øjeblikket cirka 2000 Flasker om Dagen —, og Publikums Dom har altsaa været overensstemmende med fremragende medicinske Avtoriteters, som har undersøgt og benyttet Midlet og derefter afgivet fyldestgørende Erklæringer om dets Fortrinlighed.

Opfinderen har i Aar anlagt én Fabrik i København, og det stigende Forbrug ogsaa her synes at vise, at **Salubrin** vil blive en Nødvendighedsartikel i hvert Hjem, hvor det ikke bør savnes hverken paa Toiletbordet eller i Medicinskabet.

Det er nemlig lige saa anvendeligt som kosmetisk Middel til Hudens, Haarets og Tændernes Pleje som ved alle ydre Beskadigelser — Kvæstelser, Hug, Rifter og Stød som ogsaa brændte Skader og ømme Fødder.

Fuldstændig Brugsanvisning medfølger hver Flaske.

Andre Blades rosende Udtalelser foreligger til Eftersyn.

Mod **Frostlidelser** og i **Forkølelsestilfælde** er Salubrin et fortrinligt Middel. Til Indaanding af Salubrin kan man vel benytte Indaanding af Dampene fra et Tøjstykke, fugtet med Salubrin, men da dette saa hurtigt fordamper er det langt mere økonomisk og gør langt bedre Virkning at indaande gennem et lille Apparat, der faas hos Forhandlere af Salubrin ledsaget af en udførlig Anvisning til at benytte det.

Hvoraf bestaar
SALUBRIN?

Steins Laboratorium har udtaget Prøve af Salubrin fra Fabrikken Salubrin i København. Analysen af Prøven viser at det bestaar af Eddikeæther, Alkohol og Eddike og er sammensat som det Middel, der i Sverige anbefales og anvendes af de mest fremragende Læger som et giftfrit og uskadeligt Middel til Behandling af ydre Beskadigelser, Brandlidelser, Frostknuder, forskellige overfladiske Hudlidelser m. m.

SALUBRIN er giftfrit.

SALUBRIN er antiseptisk.

SALUBRIN er smertestillende.

SALUBRIN Brugsanvisning medfølger.

SALUBRIN 0,60, 1,10, 2,00 pr. Flaske.

SALUBRIN virker fordelende.

SALUBRIN mod Frostlidelser.

SALUBRIN mod Hoste og Snue.

TOILET-SALUBRIN til Hudens, Haarets og Tændernes Pleje.

TOILET-SALUBRIN 0,80, 1,40, 2,60, pr. Flaske.

Som **Julegave** vil

Toilet-Salubrin

som et Toiletmiddel af første Rang være velkommen overalt. Den konserverer Huden, forebygger Infektion og fjerner overfladiske Hudlidelser. Ved disse Virkninger og ved sin enkle, forfriskende Lugt og Smag er den det bedste og behageligste kosmetiske Middel til Hudens, Haarets og Tændernes Pleje.

Faas i de fleste Kolonial- og Materialforretninger i smukt udstyrede Flasker à Kr. 0,80, 1,10 og 2,00

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam.
Udgivet af et Kommanditselskab.

P. Petersens Bogtrykkeri, Kjøbenhavn

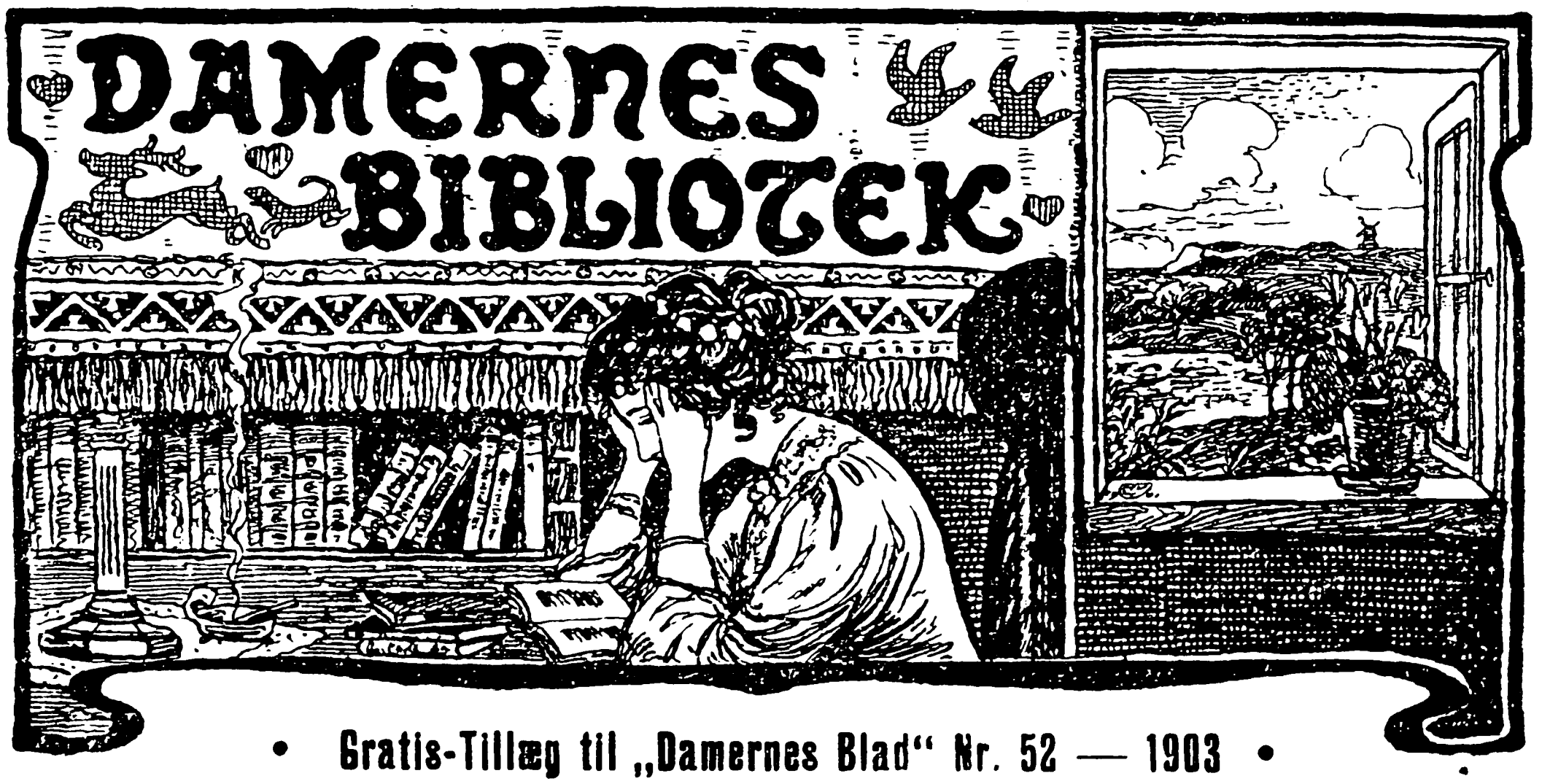

• Gratis-Tillæg til „Damernes Blad“ Nr. 52 — 1903 •

Plej dit Haar med „JAVOL“.

NUTIDENS mest yndede og mest anvendte Haarvand. Et idealt Rensnings- og Plejemiddel for Hovedbunden, og et uovertræffeligt Forskønnelsesmiddel for Haaret.

Javol er ubetinget paalidelig og fuldstændig uskadeligt.

Faaes over hele Landet.

GENERAL-DEPOT:

KGL. MILITÆR OG VAISENHUS APOTHEKETS MATERIALHANDEL

En Flaske, tilstrækkelig til flere Maaneder, koster Kr. 2,50. Dobbelt Flaske Kr. 4,50.

Kgl. Skuespiller Reumert skriver:
„Javol“ er et aldeles fortrinligt Haarmiddel.

Forfatterinden Agnes Hennings skriver:
I fire Aar Indehaver af en stor Damefrisørstue naaede jeg netop at lære, at der til Haarets Bevaring kræves ganske det samme som til anden Skønhed, nemlig Renlighed, dertil er „Javol“ ypperlig.

Vesterbrogade Nr. 73. Telefon 2623.

Bogtrykker

Vesterbro-Afdeling: HANS TROJEL

Vesterbro-Afdeling: HANS TROJEL

Materialhandelen,

1, Kronprinsensgade 1.

Vesterbrogade Nr. 73: Telefon 2623.

Kob

Stollwerks Chokolader. — Cakao. — Jule-Atraps. — Appelsiner. — Mandariner. — Vindruer. — Dadler. — Figner. — Krakmandler. — Konfekt-Rosiner. — Valdnødder. — Nødder. — Kandiserede Frugter. — Konfekt. — Marmelade. Julelys. — Udsøgte Delikatesser. — Konserves. — Svampe. Parfumer. — Sæber. — Ægte Vine og Likører.

Besøg

HANS TROJELS Kolonialforretning,

73, Vesterbrogade 73.

Køb

Udsøgte Kolonialvarer, Delikatesser, Tekniske Artikler,
Toilet-Artikler, ægte Vine til meget lave Priser.

Desmer-Katten, Bayley's gamle Skilt i London.

ESS BOUQUET

fra Bayley's i 1734 grundlagte Parfumefabrik er den fineste af alle Ekstraits og Essentser. Det højt ansete londonske Firma er Parfume- og Sæbeleverandør til de fleste evropæiske Hoffer.

Vi anbefale dets fortrinlige Parfumer til alle, der sætter Pris paa virkelig Vellugt.

Vaisenhusapothekets Materialhandel.

Kronprinsensgade 1.

Ansvarlig for Annonce-Afdelingen: Johs. Thornam
Udgivet af et Kommanditselskab.

P. Petersens Bogtrykkeri, Kjøbenhavn.